CĂRȚI ROMANTICE

Drumul vieții lor era deja trasat.
Dar dragostea și războiul vor schimba totul...

Comitatul Cork, Irlanda. 1900 este anul care marchează începutul unui nou secol și nașterea a trei femei cu destine diferite: Kitty Deverill, fiica exuberantă a stăpânilor anglo-irlandezi ai castelului; Bridie Doyle, mai bună prietenă a lui Kitty și fiica bucătăresei irlandeze, care visează ca într-o bună zi să fie bogată, să aibă o viață strălucitoare, să aibă... mai mult; și Celia Deverill, extravaganta verișoară englezoaică a lui Kitty.

Fetele cresc împreună pe domeniul de vis al castelului Deverill, dar viața lor senină este amenințată când lupta pentru independență a Irlandei ajunge pe tărâmul lor izolat și liniștit. Bastion al supremației englezești, castelul este amenințat de distrugere, pe măsură ce războiul se apropie. Bridie află cel mai întunecat secret al lui Kitty, și asta o face să aibă resentimente față de fata de la castel, care pare să aibă tot... Iar Kitty, îndrăgostită de rebelul Jack O'Leary, este sfâșiată între sentimentul de loialitate pentru familia anglo-irlandeză și dragostea profundă pentru Irlanda și Jack. Zguduite de trădări, cu lumea transformată în cenușă, fetele sunt aruncate în colțuri diferite ale lumii. Și totuși, ceva rămâne neschimbat – dorul profund după castelul Deverill și amintirile care nu pot fi uitate...

Santa Montefiore este autoarea a 15 romane traduse în 20 de limbi și publicate în peste 4 milioane de exemplare, care au câștigat aprecierea cititorilor din întreaga lume.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-2703-2
9 786063 327032
Lira
eBook disponibil

SANTA MONTEFIORE

Fata de la castel

Songs of Love and War
Santa Montefiore
Copyright © 2015 Montefiore Ltd.

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Fata de la castel
Santa Montefiore

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MONTEFIORE, SANTA
Fata de la castel / Santa Montefiore;
trad.: Valentina Georgescu - București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-2703-2

I. Georgescu, Valentina (trad.)

821.111(73)-31-135. 1

SANTA MONTEFIORE

Fata de la castel

Traducere din limba engleză
Valentina Georgescu

LITERA
2018

Dragului meu prieten, Tim Kelly, fără ale cărui îndrumare și susținere nu aș fi avut niciodată curajul să scriu această carte

Is mise Peig Ni Laoghaire. A Tiarna Deverill, dhein tú éagóir orm agus ar mo shliocht trín ár dtalamh a thógáil agus ár spiorad a bhriseadh.

Go dtí go gceartaíonn tú na h-éagóracha siúd, cuirim malacht ort féin agus d-oidhrí, I dtreo is go mbí sibh gan suaimhneas síoraí I ndomhan na n-anmharbh.

Eu sunt Maggie O'Leary. Lord Deverill, ne-aţi făcut o mare nedreptate mie şi descendenţilor mei luându-ne pământurile şi tulburându-ne spiritele. Până nu îndreptaţi aceste nedreptăţi, vă blestem pe domnia voastră şi pe moştenitorii domniei voastre la o eternitate de frământări şi o viaţă de strigoi.

MAGGIE O'LEARY, 1662

prolog

Comitatul Cork, Irlanda, 1925

Cei doi băieţei cu feţe murdare şi genunchi juliţi ajunseră la poarta ruginită din fier pe un drum abia vizibil, care se bifurca din strada principală şi tăia pădurea într-o curbă domoală. De partea cealaltă a porţii, uitate în spatele copacilor, se aflau rămăşiţele carbonizate ale castelului Deverill, fosta reşedinţă a uneia dintre cele mai măreţe familii anglo-irlandeze din ţinut, înainte să fie mistuit într-un incendiu în urmă cu trei ani. Zidul de piatră uscată care încercuia proprietatea se prăbuşise pe alocuri din cauza delăsării, a apetitului vorace al pădurii şi a vânturilor aspre din timpul iernii. Muşchiul se întindea fără oprelişti, buruienile se înmulţeau fără discriminare, iarba creştea ca nişte smocuri de păr deasupra zidului, iar iedera îşi întindea degetele-i de frunze peste pietre, înghiţind complet porţiuni întregi, aşa că nu se mai vedea decât foarte puţin din el. Băieţii nu se sinchisiră de semnul mare care îi avertiza pe cei ce încălcau proprietatea cu darea în judecată, nici de drumul întunecos din faţă, presărat cu frunze mucegăite, crengi şi noroi, aduse acolo anotimp după alt pustiu de anotimp. Lacătul zăngăni fără rost lovindu-se de lanţul lui, şi băieţii împinseră porţile în lături şi se strecurară înăuntru.

De partea cealaltă, pădurea era liniştită şi umedă, pentru că vara se sfârşise şi toamna venise peste ea cu răsuflarea ei glacială şi ploi reci. Cândva, drumul fusese mărginit de ambele părţi de tufe de rododendroni roşii, dar acum era parţial obturat de urzici dese, ferigi şi dafin crescut prea mare. Băieţii trecură în fugă pe lângă ele, neştiind ce reprezentau acele tufe, fără să se gândească vreo clipă că întocmai pe acel drum trecuseră cândva

caleşti purtându-i pe cei mai nobili din ţinut către măreţul castel cu vedere la mare. Acum, drumul nu se deosebea prea mult de o potecă murdară, iar castelul era în ruină. Doar corbii şi hulubii se mai hazardau acolo şi băieţei cutezători cu sete de aventură, încrezători că nimeni nu-i putea descoperi în acest loc uitat de lume.

Copiii alergau veseli prin buruienile sălbatice să se joace printre vestigiile încăperilor cândva grandioase. Scara masivă din piatră dispăruse de mult, iar hornurile centrale se prăbuşiseră prin acoperiş şi formaseră un maldăr de cărămizi dedesubt, pe care băieţii se puteau căţăra. În aripa de vest, porţiunea de acoperiş care supravieţuise rămânea ca nişte grinzi robuste care încălecau două dintre zidurile care rezistaseră, precum cutia toracică expusă a unui animal uriaş lăsat să se descompună în aer liber.

Băieţii erau prea preocupaţi de ale lor ca să simtă tristeţea care plutea deasupra locului sau ca să audă ecoul tânguios al trecutului. Erau prea tineri ca să ştie ce este aceea nostalgie şi ca să conştientizeze sensul melancolic al mortalităţii pe care aceasta îl induce. Nălucile care hălăduiau acolo, jelind pierderea casei lor şi scurtele lor vieţi, erau precum vântul suflând dinspre apă. Băieţii auzeau geamătul ferestrelor goale şi şuieratul printre mormanele rămase de la hornuri şi simţeau numai un fior de exaltare, pentru că atmosfera sinistră ajuta la amplificarea plăcerii lor, şi nu la diminuarea ei. Stafiile erau ca şi singure, atât de puţină atenţie le acordau băieţii.

Deasupra uşii de la intrare, unul dintre băieţi reuşi să deslueşească nişte litere în latină, murdărite de funingine, pe jumătate acoperite de buiandrugul înnegrit.

– *Castellum Deverilli est suum regnum 1662*, citi el cu glas tare.

– Ce-o însemna asta? întrebă băiatul mai mic.

– Toată lumea de pe-aici ştie ce înseamnă. Castelul unui Deverill este regatul lui.

Copilul mai mic râse.

– Nu prea mai e mare scofală de regat acum, spuse el.

Merseră ca doi ştrengari din cameră în cameră în lumina tot mai stinsă, scormonind cu speranţă acolo unde pământul era mai moale. Dialogul lor copilăresc se împletea cu croncănitul corbilor şi gânguritul hulubilor, iar stafiile se astâmpărară, amintindu-şi de propria copilărie şi de jocurile pe care le jucaseră în grădinile luxuriante ale castelului. Căci castelul fusese măreţ cândva.

La începutul secolului, existase acolo o grădină cu zid înalt, plină din abundenţă cu toate soiurile de fructe şi legume care să hrănească familia Deverill şi pe servitorii acesteia. Existase o grădină cu trandafiri, un parc dendrologic şi un labirint, unde copiii Deverill obişnuiau să se rătăcească printre gardurile vii de tisă. Existaseră sere elaborate, unde crescuseră roşii laolaltă cu orhidee şi smochini, iar galbena ciuboţica-cucului reflectase lumina soarelui în grădina cu flori de câmp unde domniţele casei se răsfăţaseră cu picnicuri şi după-amiezi pline de râsete şi cleveteli. Acele grădini fuseseră cândva un paradis, acum însă miroseau a putregai. O umbră rămânea, în ciuda luminii solare, şi, an după an, volbura sugruma de moarte grădinile. Nimic nu rămase din frumuseţea de odinioară a castelului, cu excepţia unui soi de splendoare sălbatică, şi mai impresionantă prin tragedia ei.

Auzind huruitul unui motor, băieţii se opriră din săpături. Zgomotul se amplifică pe măsură ce maşina înainta pe drum. Se priviră uluiţi şi se strecurară degrabă prin încăperi până la intrare, unde priviră încordaţi afară printr-o fereastră fără geam ca să vadă un Ford Model T lucios trecând prin faţa castelului şi oprind la scările care duceau către locul unde fusese cândva intrarea principală.

Roşi de curiozitate, se înghiontiră, străduindu-se să vadă mai de aproape, având grijă în acelaşi timp să-şi ţină capetele ascunse în spatele zidului. Băieţii rămaseră cu gura căscată când văzură automobilul cu acoperişul

lui moale şi liniile-i frumos curbate. Soarele se reflecta din eleganta capotă verde, iar farurile argintii străluceau ca nişte ochi de broască. Apoi uşa şoferului se deschise şi din automobil coborî un bărbat cu pălărie maro de fetru şi palton elegant de cămilă. Privi castelul, zăbovind o clipă pentru a se lăsa pătruns de imaginea dramatică. Clătină din cap şi se strâmbă ca şi când ar fi înţeles amploarea nenorocirii care distrusese un castel atât de frumos. Apoi se duse la portiera din spate şi o deschise.

Îşi întinse mâna, şi o mică mănuşă neagră apăru şi i-o apucă. Băieţii erau aşa de încremeniţi că, dacă nu ar fi avut feţele îmbujorate şi părul negru, ar fi putut fi confundaţi foarte lesne cu o pereche de heruvimi răutăcioşi din piatră. Cu o curiozitate crescândă, priviră la femeia care coborî din automobil. Purta o rochie elegantă de un verde intens de smarald şi un mantou lung negru, cu o pălărie cloş neagră, ce-i acoperea mare parte din chip. Nu se vedeau decât buzele stacojii de sub boruri, oarecum surprinzătoare prin contrast cu pielea ei albă. Sclipind, sub umărul ei drept se putea vedea o mare broşă în formă de stea bătută în diamante. Băieţii se holbară, căci femeia arăta ca de pe altă lume; dintr-o lume precum cea care locuise cândva acel minunat castel înainte să se năruie.

Femeia rămase la poalele zidurilor înnegrite şi-şi ridică bărbia. Îl luă de mână pe bărbat şi îşi întoarse privirea spre el.

– Dumnezeu mi-e martor, spuse ea, şi băieţii trebuiră să-şi ciulească urechile ca s-o audă. Voi reconstrui acest castel. Făcu o pauză, iar bărbatul nu încercă nicicum s-o zorească. În cele din urmă, ea îşi întoarse privirea către castel şi maxilarul i se încleştă. La urma urmei, sunt la fel de îndreptăţită ca orişicare dintre ceilalţi.

Partea întâi

capitolul 1

Comitatul Cork, Irlanda, 1910

Kitty Deverill avea nouă ani. Pentru alţi copii, născuţi în alte zile, să împlineşti nouă ani nu însemna mare lucru. Dar pentru Kitty, născută în a noua zi a celei de-a noua luni din anul 1900, ziua în care împlinise nouă ani fusese cu adevărat foarte importantă. Nu mama ei, frumoasa şi narcisista Maud, fusese cea care băgase ideile astea în capul copilului; lui Maud nu-i păsa de Kitty. Mai avea două fiice, care aveau să devină majore curând, şi un adorat fiu, care frecventa Eton, lumina ochilor mamei lui. În cei cinci ani dintre naşterile lui Harry şi a lui Kitty, Maud trecuse prin trei avorturi provocate de curse încrâncenate de călărie pe dealurile din împrejurimile Ballinakelly; lui Maud nu-i plăcea să renunţe la plăcerile ei din cauza unei sarcini inoportune. Şi totuşi, oricât de mult şi de necugetat călărise, nu reuşise să scape de povara celui de al patrulea copil, care, contrar aşteptărilor, fusese o fetiţă firavă şi plângăcioasă cu păr roşcat şi piele translucidă, semănând mai degrabă cu un pui jigărit de pisică decât cu un bebeluş omenesc. Maud îşi întorsese privirea dezgustată şi refuzase s-o accepte. De fapt, respinsese de-a binelea copilul, refuzând să permită prietenelor ei s-o viziteze, reluându-şi obiceiul de a călări şi pornind la vânătoare, ca şi cum naşterea nu ar fi avut niciodată loc. Pentru o femeie atât de fermecată de propria frumuseţe, un copil urât era un afront. Nu, Maud nu i-ar fi băgat niciodată în cap lui Kitty cum că ar fi fost cumva specială ori importantă.

Bunica ei din partea tatălui, Adeline, Lady Deverill, fusese cea care îi spusese că anul 1900 era un an prielnic şi că data ei de naştere era, de asemenea, remarcabilă,

pentru că era compusă din atâtea cifre de nouă. Planeta lui Kitty era Marte, îi amintea Adeline de fiecare dată când stăteau împreună în camera de zi privată a Adelinei de la primul etaj, una dintre puținele camere ale castelului în care era mereu cald. Asta însemna că viața ei avea să fie marcată de conflicte - niște zaruri aruncate de un Dumnezeu care cu siguranță știa că Kitty va face față provocărilor cu dârzenie și înțelepciune. Adeline îi mai spusese multe altele pe deasupra, iar Kitty prefera mai degrabă poveștile ei cu heruvimi și demoni decât basmele scoțiene seci citite de guvernanta ei și chiar decât flecăreala servitoarelor din bucătărie, în mare parte bârfe de prin partea locului pentru care Kitty era prea mică pentru a le înțelege. Adeline Deverill știa despre *lucruri*. Lucruri la care bunicul lui Kitty dădea ochii peste cap și pe care le respingea ca fiind „dulcegării", lucruri de care tatăl ei își râdea cu duioșie și lucruri care o îngrijorau foarte tare pe mama lui Kitty. Maud Deverill nu era foarte amuzată de basmele cu duhuri, cercuri de piatră și blesteme și o instrui pe Miss Grieve, guvernanta scoțiană a lui Kitty, s-o pedepsească pe copilă dacă aceasta și-ar fi permis vreodată plăcerea a ceea ce ea considera „groaznice superstiții rurale". Miss Grieve, cu buzele ei țuguiate și vorba-i rigidă, abia aștepta s-o plesnească zdravăn la palme pe Kitty cu o biciușcă. Prin urmare, copila învățase să fie secretoasă. Crescuse pe furiș, ca o vulpiță, îngăduindu-și plăcerea lucrurilor ce o interesau doar de față cu bunica ei, în căldura micului cuibușor al acesteia, ce mirosea a foc de turbă și liliac.

Kitty nu locuia în castel; acolo locuiau bunicii ei și acesta reprezenta ceea ce tatăl ei avea să moștenească într-o bună zi, laolaltă cu titlul de Lord Deverill, care data încă din secolul al șaptesprezecelea. Kitty locuia pe moșie în vechea casă de vânătoare, Hunting Lodge, așezată pe malul râului, la mică distanță de castel. Ignorată de mama ei și prea vicleană pentru guvernanta ei, copila reușea să alerge în voie prin grădini și prin ținutul

învecinat și să se joace cu copiii catolici ai așezării, care plecau la câmp cu conservele lor de tablă. Dacă mama ei ar fi știut, ar fi făcut brusc febră și s-ar fi retras în dormitorul ei pentru o săptămână, ca să își revină din traumă. Însă Maud era adesea atât de preocupată, încât părea să uite complet că avea un al patrulea copil, fiind iritată de câte ori Miss Grieve îi amintea.

Cea mai grozavă prietenă și cel mai de încredere aliat al lui Kitty era Bridie, fiica cea cu părul negru ca pana corbului a bucătăresei lui Lady Deverill, doamna Doyle. Născută fiind în același an, doar că la o lună distanță, Kitty credea că sunt „surori spirituale" datorită învecinării datelor lor de naștere și a faptului că fuseseră amândouă aruncate de soartă la castelul Deverill, unde Bridie o ajuta pe mama ei în bucătărie la curățatul cartofilor și la șmotru, în vreme ce Kitty tândălea în jurul mesei mari din lemn, furând câte un morcov răzleț când doamna Doyle nu se uita. Poate că aveau părinți diferiți, îi spunea Kitty lui Bridie, dar sufletele lor erau îngemănate pe vecie. Sub trupurile lor materiale, erau ființe zămislite din lumină, între care existau doar foarte puține diferențe. Recunoscătoare pentru prietenia lui Kitty, Bridie o credea.

Datorită percepției ei neconvenționale asupra lumii, Adeline era fericită să închidă ochii la joaca celor două fete împreună. O iubea pe nepoțica ei cea ciudată, care îi semăna atât de mult. În Kitty găsea un aliat într-o familie care lua în râs ideea de zâne și tremura când venea vorba de fantome, deși pretindea că nu credea în ele. Era sigură că sufletele își găseau adăpost în corpurile fizice pentru a trăi pe pământ și a învăța lecții importante pentru evoluția lor spirituală. Astfel, poziția și bogăția unei persoane erau mai mult un costum necesar pentru rolul jucat și nu o oglindire a valorii acesteia ca suflet. În opinia Adelinei, un vagabond era la fel de prețios ca un rege, așa că ea îi trata pe toți cu același respect. Ce era rău în faptul că lui Kitty și lui Bridie le făcea plăcere să fie împreună? se întreba ea. Surorile lui Kitty erau

prea mari că să se joace cu ea, iar Celia, verişoara ei englezoaică, venea în vizită doar vara, aşa că biata copilă n-avea deloc prieteni şi era singură. Dacă nu ar fi fost Bridie, Kitty ar fi putut fi în pericol să fugă cu zânele şi spiriduşii şi să nu se mai întoarcă niciodată.

O poveste anume o fascina pe Kitty cel mai mult: Blestemul lui Barton Deverill. Toată familia o cunoştea, dar nimeni, în afară de bunica lui Kitty şi de Kitty însăşi, nu o credea. Ele nu doar că o credeau, dar şi ştiau că este adevărată. Asta le unea pe bunică şi pe nepoată strâns şi ireversibil, deoarece Adeline avea un har despre care nu povestise niciodată nimănui, nici măcar soţului ei, iar micuţa Kitty îl moştenise.

– Hai să-ţi povestesc despre Blestemul lui Barton Deverill, îi spuse Kitty lui Bridie într-o duminică după-amiază de iarnă, ţinând lumânarea nemişcată în ascunzişul lor întunecos de sub scara din spate, care era un vechi bufet scos din uz, aflat în ansamblul de dependinţe al servitorilor din castel.

Lumânarea aprinsă lumina chipul alb al lui Kitty astfel încât ochii ei mari şi cenuşii arătau bizar de bătrâni, ca ai unei vrăjitoare, iar pe Bridie o trecu un fior prin tot corpul, ceva foarte aproape de frică. O auzise pe maică-sa vorbind despre Banshee[1] şi ţipătul ei prevestitor de moarte.

– Cine a fost Barton Deverill? întrebă Bridie, accentul ei irlandez melodios fiind în puternic contrast cu vocalele englezeşti trunchiate ale lui Kitty.

– A fost primul Lord Deverill, care a construit acest castel, răspunse Kitty cu voce gravă, pentru efect dramatic. A fost o adevărată brută.

– Ce a făcut?

– A luat pământuri care nu erau ale lui şi a construit pe ele.

– Şi cui aparţineau pământurile?

– Familiei O'Leary.

[1] Zână prevestitoare de moarte în folclorul irlandez şi scoţian (n.tr.)

– Familiei O'Leary? Ochii negri ai lui Bridie se măriră, şi obrajii i se îmbujorară. Doar nu Jack O'Leary al nostru?

– Chiar el în persoană. Crede-mă, familiile Deverill şi O'Leary nu se pot înghiţi.

– Dar ce s-a întâmplat?

– Barton Deverill, strămoşul meu, era susţinătorul regelui Carol I al Angliei. Când armatele lui au fost înfrânte de Cromwell, el a fugit în Franţa împreună cu regele. Mai târziu, când regele Carol al II-lea a fost încoronat, l-a răsplătit pe Barton pentru loialitatea sa cu un titlu şi cu aceste pământuri, pe care a construit castelul. De aici şi mottoul familiei: castelul unui Deverill este regatul lui. Problema e că acele pământuri nu erau ale regelui, ci ale familiei O'Leary. Aşa că, forţaţi fiind să le părăsească, bătrâna Maggie O'Leary, care era o vrăjitoare...

Bridie începu să râdă nervos.

– Doar nu era cu adevărat o vrăjitoare!

Kitty era foarte serioasă.

– Ba chiar era. Avea un cazan şi o pisică neagră care putea transforma o persoană într-o stană de piatră doar cu o simplă privire a ochilor ei mari şi verzi.

– Doar pentru că avea un cazan şi o pisică nu înseamnă că era o vrăjitoare, comentă Bridie.

– Maggie O'Leary era o vrăjitoare, şi toată lumea ştia asta. L-a blestemat pe Barton Deverill.

Lui Bridie i se opri râsul în gât.

– Şi cum l-a blestemat?

– Astfel ca Barton Deverill şi toţi urmaşii lui bărbaţi să nu părăsească niciodată castelul Deverill, ci să rămână între lumi până când un O'Leary se va întoarce să trăiască pe moşie. Este foarte nedrept, pentru că bunicul şi tata vor trebui să rămână aici ca stafii, posibil pe vecie. Bunica zice că este foarte puţin probabil ca un Deverill să se căsătorească vreodată cu un O'Leary!

– Nu se ştie niciodată. Au ajuns departe de atunci, adăugă Bridie, vrând să se facă utilă, gândindu-se la Jack O'Leary, al cărui tată era veterinarul local.

– Nu, sunt blestemaţi cu toţii, chiar şi fratele meu Harry, suspină Kitty. Nici unul dintre ei nu crede, dar eu cred. Mă întristează destinul lor.

– Deci tu vrei să-mi spui că Barton Deverill este încă aici? întrebă Bridie.

Kitty făcu ochii mari.

– Este încă aici şi nu este foarte încântat de asta.

– Tu doar nu crezi cu adevărat aşa ceva, nu?

– Eu ştiu că aşa e, spuse Kitty categoric. Eu îl pot vedea. Îşi muşcă buza, conştientă de faptul că probabil spusese prea multe.

Acum Bridie era şi mai interesată. Ştia că prietena ei nu era o mincinoasă.

– Cum îl poţi vedea, dacă este o stafie?

Kitty se aplecă în faţă şi şopti:

– Deoarece eu văd morţi. Flacăra lumânării pâlpâi straniu, ca şi când ar fi vrut să-i întărească spusele, iar Bridie se înfioră.

– Poţi vedea oamenii morţi?

– Pot şi chiar îi văd. Tot timpul.

– Nu mi-ai spus niciodată asta.

– Asta pentru că nu am ştiut dacă să am încredere în tine.

– Şi cum sunt oamenii morţi?

– Transparenţi. Unii sunt luminoşi, alţii, întunecoşi. Unii sunt buni, alţii, nu. Kitty ridică din umeri. Barton Deverill este cam întunecat. Nu cred că a fost un bărbat prea bun când era în viaţă.

– Nu te sperie?

– Ba m-au speriat, până când bunica m-a învăţat să nu-mi fie frică. Şi ea îi vede. Este un har, spune ea. Dar nu am voie să spun nimănui. Îşi frecă inconştient palma cu degetul mare.

– O să te întemniţeze, spuse Bridie cu o voce tremurândă. Ei fac asta, nu ştii? Îi întemniţează pe oameni

în Cork City pentru mai puțin de-atât și nu mai ies niciodată de acolo. Niciodată.

- Atunci, ai face bine să nu mă spui.

- Oh, n-am să te spun.

Kitty se lumină.

- Vrei să vezi una?

- O stafie?

- Pe Barton Deverill.

Bridie păli.

- Nu știu...

- Haide, îți fac cunoștință. Kitty stinse lumânarea și deschise ușa.

Cele două fete o luară la goană pe coridor. În ciuda discrepanței dintre coloritul lor, ar fi putut fi surori așa cum o luară la sănătoasa una lângă alta, pentru că aveau înălțime și constituție similare. Totuși, exista o diferență clară între hainele și înfățișările lor. În timp ce rochița lui Kitty era albă, decorată cu dantelă fină și mătase, legată în talie cu o panglică bleu, a lui Bridie era maronie și fără formă, făcută dintr-o aba aspră. Kitty purta ghetuțe negre până la jumătatea gambei, legate cu șireturi, și ciorapi negri groși, în timp ce Bridie avea piciorușele goale și murdare. Guvernanta lui Kitty îi peria părul și i-l prindea în agrafe și fundițe, ca să nu-i vină în față; Bridie nu avea parte de un asemenea răsfăț, iar părul ei era încâlcit și nespălat, lung până aproape de mijloc. Diferența nu consta numai în veșmintele lor, ci și în felul în care priveau lumea. Kitty avea privirea fermă, trufașă, a unui copil născut cu drepturi și privilegii, în timp ce Bridie avea căutătura sălbatică a unui copil oropsit mereu flămând, și totuși exista o nevoie fundamentală în Kitty care ștergea diferențele dintre ele. Dacă nu ar fi fost prezența iubitoare a bunicilor ei și atenția sporadică cu care o copleșea tatăl ei când nu era plecat la vânătoare, la tir sau la curse, Kitty ar fi fost înfometată de dragoste. Dorul ei era cel ce echilibra prietenia lor, deoarece Kitty avea nevoie de Bridie la fel de mult cum Bridie avea nevoie de ea.

În vreme ce Kitty nu înțelegea aceste diferențe, Bridie, care-și auzea părinții și frații plângându-se la nesfârșit de soarta lor, era foarte conștientă de ele. Totuși, o plăcea pe Kitty prea mult pentru a fi geloasă și era mult prea flatată de prietenia ei pentru a risca să o piardă. Îi accepta poziția cu servilismul pasiv al unei oi.

Cele două fete o auziră pe doamna Doyle bombănind la adresa uneia dintre servitoarele din bucătărie, dar se furișară pe scara din spate tăcute ca niște pisicuțe, conștiente că, dacă ar fi fost prinse, joaca lor ar fi luat sfârșit, iar Bridie ar fi fost somată să treacă la chiuvetă să spele vase.

Nimeni nu mergea vreodată în turnul de vest. Era frig și umed în vârful castelului, iar scara spiralată necesita reparații. Două dintre treptele de lemn se prăbușiseră, iar Kitty și Bridie trebuiră să sară peste goluri. Bridie respiră ușurată acum, pentru că acolo nu avea cum să le găsească cineva. Kitty împinse ușa masivă din capul scărilor și cercetă încăperea. Apoi se întoarse către prietena ei.

– Vino, șopti ea. Nu-ți fie frică. N-o să-ți facă rău.

Lui Bridie îi bătea inima să-i sară din piept. Oare chiar avea să vadă o stafie? Kitty părea atât de sigură. Nesigură și cu mari speranțe, Bridie o urmă pe Kitty în încăpere. Se uită la Kitty. Kitty zâmbea către un fotoliu vechi ponosit, ca și cum cineva ar fi stat în el. Dar Bridie nu vedea nimic în afară de mătasea burgund decolorată. Totuși, încăperea era mai rece decât restul castelului, iar ea tremura și-și strânse brațele pe lângă corp, ca într-o îmbrățișare, în încercarea de a se încălzi.

– Și, nu-l vezi? întrebă Kitty.

– Nu văd nimic, spuse Bridie, dorindu-și totodată asta foarte mult.

– Dar e aici! exclamă Kitty, indicând înspre fotoliu. Privește mai atentă!

Bridie privi cât de atent putu, până când începu să lăcrimeze.

– Te cred, Kitty, dar eu nu pot vedea decât un fotoliu.

Kitty fu vizibil dezamăgită. Privi la bărbatul încruntat din fotoliu cu picioarele ridicate pe un taburet, cu mâinile împreunate peste burta mare, şi se întrebă cum de era posibil ca ea să vadă pe cineva atât de limpede şi Bridie să nu poată.

– Dar e chiar sub nasul tău. Ea este prietena mea, Bridie, îi spuse Kitty lui Barton Deverill. Ea nu te poate vedea.

Barton scutură din cap şi-şi dădu ochii peste cap. Situaţia nu-l mira. Era blocat în turnul acela de peste două sute de ani şi în tot acel timp doar puţini îl văzuseră – de cele mai multe ori din întâmplare. La început, fusese chiar amuzant să fie stafie, dar acum era plictisit să tot urmărească multele generaţii de Deverilli care veneau şi plecau, şi chiar foarte deziluzionat de unii care, la fel ca el, rămâneau blocaţi în castel ca spirite. Nu era dornic de companie, iar acum existau prea mulţi lorzi Deverill furioşi plutind prin coridoare ca să poată fi uşor evitaţi. Acest turn era singurul loc în care se putea ascunde de ei şi de mânia lor când descopereau deodată, în urma morţii, că Blestemul lui Barton Deverill nu era doar o legendă de familie, ci un adevăr imuabil. Având avantajul de a privi în trecut, s-ar fi însurat bucuroşi cu o O'Leary, asigurându-şi astfel odihna de veci ca suflete libere în paradis. Dar în starea în care se aflau, era prea târziu. Erau blocaţi şi nu mai puteau întreprinde nimic pentru a schimba situaţia, cu excepţia scandalului pe care i-l făceau *lui*, deoarece el construise un castel pe pământurile familiei O'Leary.

Acum Barton îşi îndreptă privirea ochilor lui de jad către fetiţa stranie al cărei chip se înroşise de indignare, de parcă ar fi fost cumva vina *lui* că modesta ei prietenă nu-l putea vedea. Îşi încrucişă braţele şi oftă. Nu avea chef de conversaţie. Faptul că ea îl căuta din când în când nu însemna că era prietena lui şi nu-i acorda permisiunea să-l prezinte ca pe un animal exotic dintr-o menajerie.

Kitty îl privi ridicându-se în picioare şi mergând spre perete.

– A plecat, spuse ea, umerii căzându-i covârşiţi.

– Unde?

– Nu ştiu. E cam prost dispus, dar aşa aş fi şi eu dacă aş fi prinsă între lumi.

– Să plecăm acum? Lui Bridie îi clănţăneau dinţii.

Kitty suspină.

– Presupun că trebuie. O luară în jos pe scara spiralată. N-ai să spui nimănui, da?

– Jur pe ce am mai sfânt şi să mă trăsnească dacă spun, răspunse Bridie solemn, întrebându-se brusc dacă prietena ei nu avea cumva o imaginaţie mult prea bogată.

În inima castelului, doamna Doyle prepara cu pricepere cocoloaşe de unt cu ajutorul a două padele brăzdate din lemn, în timp ce ajutoarele sfrijite din bucătărie curăţau de zor cartofi, băteau ouă şi jumuleau păsări pentru dineul din acea seară, la care Lady Deverill le invitase pe cele două surori nemăritate ale ei, Laurel şi Hazel, alintate drăgăstos cu numele de Tufănici, părinţii lui Kitty, Bertie şi Maud, şi pe pastor şi soţia acestuia. O dată pe lună, Lady Deverill îl invita pe pastor la masă, o obligaţie şi o mare provocare, deoarece era un om lacom şi plin de sine, mereu predispus la peroraţie de pe locul său la masa ei, cu predici nesolicitate de nimeni. Lady Deverill avea o părere cam proastă despre el, dar era de datoria ei, ca Decan de Ballinakelly şi membru al Bisericii irlandeze, aşa că îi dădu indicaţii bucătăresei, adusese flori din sere şi le invitase oarecum din maliţiozitate pe surorile ei pentru a-l distra cu pălăvrăgeala lor plictisitoare şi neîntreruptă.

Când doamna Doyle o văzu pe Bridie, îşi ţuguie uşor buzele.

– Bridie, ce cauţi hoinărind pe coridoare când eu am de pregătit mâncare pentru un banchet? Vino şi fă-te folositoare jumulind potârnichea asta.

Ridică pasărea ţinând-o de gât. Bridie se strâmbă la Kitty şi plecă să se alăture servitoarelor din bucătărie la masa lungă de stejar din mijlocul încăperii. Doamna Doyle se uită la Kitty, care rămase în uşă cu faţa ei lungă şi albă şi cu gura aceea cu colţurile mereu arcuite, care parcă ascundea un noian de secrete şi era singura care ştia ceva important, şi se întrebă ce gândea oare. Era ceva în ochii acelui copil care îi făcea inima să-i stea în loc. Nu putea explica ce anume şi nu-i displăcea faptul că fetele se jucau împreună, dar mama lui Bridie nu credea că avea să iasă ceva bun din prietenia asta când, pe măsură ce fetele creşteau, vieţile lor aveau s-o apuce în mod inevitabil pe căi diferite, iar Bridie avea să simtă răceala şi agonia respingerii de către Kitty. Se întoarse la untul ei. Când îşi ridică din nou privirea, Kitty plecase.

capitolul 2

Atenţia lui Kitty fusese distrasă de un pocnet puternic de armă. Îngheţă pentru o clipă pe scara din spate. Se auzi ca şi cum venise din interiorul castelului. Urmă o explozie de lătraturi. Kitty merse degrabă în hol şi-i văzu pe cei trei ogari irlandezi bruni ai bunicului ei dând năvală din bibliotecă şi luând-o la sănătoasa pe scări în sus. Fără să ezite, o luă la fugă după câini, sărind câte două trepte deodată ca să ajungă pe palier. Câinii o luară la goană de-a lungul coridorului, alunecând pe covoare când cotiră, aproape izbindu-se de perete.

Kitty îşi găsi bunicul îmbrăcat, ca de obicei, în pantalonul şi sacoul din tweed decolorat, stând la fereastra garderobei sale, ţintind cu o puşcă înspre grădină. Trase cu voioşie încă un foc. Acesta se pierdu în negura umedă a iernii care se lăsase peste pajişte.

– Papistaşi nenorociţi! urlă el. Să vă fie învăţătură de minte dacă veţi mai îndrăzni să-mi încălcaţi proprietatea.

Căraţi-vă de-aici, până nu ţintesc cum se cuvine şi vă trimit înainte de vreme la groapă!

Kitty îl urmări îngrozită. Imaginea lui Hubert Deverill trăgând în catolici nu era o surpriză. Intra adesea în conflict cu braconierii şi traficanţii de cai bătrâni sau animale moarte care se furişau pe moşia lui în căutare de vânat şi ascultase destul pe la uşa bibliotecii ca să ştie întocmai ce credea el despre aceştia. Nu înţelegea cum de putea bunicul ei să-i deteste pe oameni pentru simplul fapt că erau catolici - toţi prietenii lui Kitty erau catolici irlandezi. Câinii lui Hubert gâfâiau pe lângă picioarele lui când îşi retrase puşca în interior şi îi mângâie drăgăstos pe spinări. Când îşi văzu nepoata în cadrul uşii, ca o versiune miniaturală a soţiei lui, cu sprâncenele arcuite dezaprobator, îi adresă un rânjet răutăcios.

- Bună, Kitty, draga mea. Vrei nişte chec?

- Chec cu bere neagră?

- Însiropat cu brandy. O să-ţi facă bine. O să dea puţină culoare obrăjorilor tăi palizi.

Apăsă pe butonul soneriei să cheme valetul, iar acesta declanşă un mic clopoţel de pe un panou din camera servitorilor aflat deasupra plăcuţei pe care sta scris „Lord Deverill".

- M-am născut palidă, bunule, răspunse Kitty, privindu-l cum îşi deschide puşca şi o pune pe braţ aşa cum obişnuia bunica ei să-şi pună poşeta când mergeau la Ballinakelly.

- Cum e cu Bătălia de la Boyne? întrebă el.

Ea oftă.

- Asta a fost anul trecut, bunule. Acum învăţ despre Marele incendiu din Londra.

- Bravo, bravo, mormăi el, cu mintea deja în altă parte.

- Bunule?

- Da.

- Tu iubeşti castelul ăsta?

- Ai nota scăzută pentru întrebare prostească, răspunse Hubert ursuz.

– Adică te-ar deranja dacă ai fi blocat aici pentru eternitate?

– Dacă te referi la Blestemul lui Barton Deverill, guvernanta ta ar trebui să-ţi predea istorie adevărată, nu folclor.

– Miss Grieve nu-mi predă folclor, ci bunica.

– Mda, păi... bombăni el. Baliverne.

– Dar tu ai fi fericit aici, nu-i aşa? Bunica spune că iubeşti castelul mai mult decât l-a iubit oricare Deverill vreodată.

– Doar ştii că bunica ta are întotdeauna dreptate.

– Mă întreb dacă te-ar deranja teribil să trăieşti...

El o opri înainte să poată continua.

– Unde dracului zăboveşte Skiddy ăsta? Hai să mergem să ne luăm nişte chec înainte să-l mănânce şoarecii, vrei? Skiddy!

O porniră de-a lungul coridorului rece către scară, când dădură nas în nas cu domnul Skiddy cu respiraţia lui şuierătoare. La cei şaizeci şi opt de ani ai săi, Frank Skiddy muncea în castelul Deverill de peste cincizeci de ani, pornind ca angajat al fostului Lord Deverill. Era foarte slab şi plăpând din cauza unei alergii la grâu şi a plămânilor marcaţi de o infecţie în copilărie, dar ideea pensionării era o pacoste pentru vechea gardă, ai cărei membri continuau să muncească, în ciuda trupurilor slăbite.

– Stăpâne, spuse el când îl văzu pe Lord Deverill păşind hotărât spre el pe covor, urmat de nepoata sa şi de cei trei câini.

– Devii tot mai lent, Skiddy. Hubert îi dădu valetului puşca. Trebuie curăţată bine. Prea mulţi iepuri prin grădini.

– Da, stăpâne, răspunse domnul Skiddy, obişnuit cu purtarea excentrică a stăpânului lui şi neimpresionat de aceasta.

Lord Deverill coborî scara principală.

– Ţi-ar plăcea o partidă de şah dimpreună cu checul, domnişoară?

– Da, te rog, răspunse Kitty fericită. Aranjez tabla şi putem juca după ceai.

– Problema e că petreci prea mult timp în lumea ta imaginară. Un loc cam periculos, imaginaţia asta. Guvernanta ta ar trebui să te ţină ocupată.

– Nu-mi place de Miss Grieve, spuse Kitty.

– Guvernantele nu există pentru a fi plăcute, îi spuse bunicul aspru, ca şi cum a-ţi fi pe plac o guvernantă ar fi fost o idee la fel de năstruşnică precum a-ţi fi pe plac catolicii. Trebuie doar tolerate.

– Când o să scap de ea, bunule?

– Când o să-ţi găseşti un soţ corespunzător. Şi pe el va trebui să-l tolerezi.

Kitty îşi iubea bunicii mai mult decât îşi iubea părinţii sau fraţii, deoarece în compania lor se simţea preţuită. Spre deosebire de mama şi tatăl ei, aceştia îi acordau timp şi atenţie. Când Hubert nu vâna, nu pescuia, nu ataca mocofani pe moşie cu câinii lui, sau în Dublin, la Kildare Street Club, sau nu participa la întâlnirile organizate de Dublin Society, o învăţa şah, bridge şi whist cu o răbdare surprinzătoare pentru un bărbat care nu tolera în general copiii. Adeline o lăsa să ajute în grădini. Deşi aveau o mulţime de grădinari, Adeline robotea cu orele în serele cu frumoase acoperişuri sub formă de budincă blancmange. În aerul cald, mirosind a pământ, al acelor construcţii de sticlă, ea creştea garoafe, struguri, piersici şi o largă varietate de plante în ghiveci cu denumiri latine lungi. Creştea plante aromatice şi flori cu întrebuinţare medicinală, străduindu-se să transmită cunoştinţele micii ei nepoate. Ienupăr pentru artrită reumatoidă, anason pentru tuse şi indigestie, pătrunjel pentru balonare, trifoi roşu pentru răni şi păducel pentru inimă. Cele două preferate ale ei erau canabisul, pentru tensiune, şi armurariul, pentru ficat.

Când Hubert şi Kitty ajunseră în bibliotecă, Adeline îşi ridică ochii de pe imaginea unei orhidee pe care

o picta la masa din faţa ferestrei boltite, profitând de lumina care mai rămăsese.

– Presupun că tu ai fost, dragule, la fereastra garderobei, spuse ea, privindu-şi soţul cu reproş pe deasupra ochelarilor.

– Iepuri blestemaţi, răspunse Hubert, lăsându-se într-un fotoliu de lângă focul de turbă ce ardea vioi în vatră şi dispărând în spatele gazetei *The Irish Times*.

Adeline clătină din cap cu indulgenţă şi-şi reluă pictura.

– Dacă ai să continui astfel, Hubert, o să-i înfurii pe toţi şi mai tare, spuse Adeline.

– Nu sunt furioşi, răspunse Hubert.

– Ba bineînţeles că sunt. Sunt furioşi de sute de ani...

– Cine? Iepurii?

Adeline rămase cu pensula în aer şi oftă.

– Eşti imposibil, Hubert.

Kitty se aşează pe sofa, privind cu lăcomie la checul care fusese pus împreună cu ceainicul şi ceştile de porţelan pe o masă din faţa ei. Câinii se instalară în faţa focului, oftând din rărunchi. Ei nu primeau chec.

– Te rog, scumpo, serveşte-te, îi spuse Adeline nepoatei ei. Ai tăi nu te hrănesc? întrebă ea, încruntându-se la vederea braţelor ogârjite şi a taliei subţirele ale fetiţei.

– Doamna Doyle este o bucătăreasă mai bună, spuse Kitty, gândindu-se la carnea grasă şi la varza apoasă pregătite de doamna Gibbons.

– Asta pentru că eu am învăţat-o că mâncarea nu trebuie doar să umple burta omului, ci să aibă şi gust. Ai fi surprinsă să afli câţi oameni mănâncă doar de foame şi nu de plăcere. Am să-i spun mamei tale s-o trimită pe bucătăreasa voastră aici pentru nişte lecţii. Sunt sigură că doamna Doyle ar fi încântată.

Kitty îşi luă o felie de chec şi încercă să se gândească dacă pe doamna Doyle ar fi putut-o încânta ceva; o femeie mai acră, greu de găsit. O clipă mai târziu, lumina dispăru, şi Adeline i se alătură nepoatei ei pe sofa. O'Flynn, bătrânul majordom ramolit, îi turnă o ceaşcă

de ceai cu o mână nesigură, iar o tânără menajeră se mișca silențios prin încăpere, aprinzând lămpile cu ulei. Curând, în bibliotecă se revărsă o lumină caldă, aurie.

– Înțeleg că Victoria ne va părăsi curând pentru a merge să locuiască împreună cu verișoara Beatrice la Londra, spuse Adeline.

– Eu nu vreau să plec la Londra când voi deveni majoră, spuse Kitty.

– Oh, ba vei merge când vei împlini optsprezece ani. Vei fi sătulă de-atâtea baluri ale vânătorilor și de flăcăii irlandezi. Vei vrea distracție și fețe noi. Londra este senzațională și îți place de verișoara Beatrice, nu-i așa?

– Da, este foarte drăguță, iar Celia este haioasă, dar mie îmi place cel mai mult aici, cu voi.

Chipul bunicii se lumină de un zâmbet tandru.

– Știi că e foarte bine să te joci cu Bridie aici, la castel, dar este important să ai prieteni de teapa ta. Celia este exact de vârsta ta și îți este verișoară, așa că este normal să ieșiți în lume împreună.

– Ești sigură că nu e un sezon și în Dublin?

– Ba bineînțeles că este, dar tu ești anglo-irlandeză, draga mea.

– Ba nu, sunt irlandeză, bunico. Nu-mi pasă deloc de Anglia.

– Îți va păsa când vei ajunge s-o cunoști.

– Mă îndoiesc că este la fel de frumoasă ca Irlanda.

– Nicăieri nu este la fel de frumos ca aici, dar se apropie foarte mult.

– Pe mine nu m-ar deranja dacă aș fi blestemată să rămân aici pentru eternitate.

Adeline își coborî vocea și spuse:

– Oh, ba eu cred că te-ar deranja. Între lumi nu este cel mai plăcut loc în care să fii, Kitty. Este un loc tare singuratic.

– Eu sunt obișnuită să fiu singură. Aș fi foarte fericită să fiu blocată în castel pentru totdeauna, chiar dacă ar fi să-mi petrec timpul cu bătrânul și morocănosul Barton. Nu m-ar deranja câtuși de puțin.

După ce jucă şah cu bunicul ei, Kitty plecă acasă pe întuneric. Aerul mirosea a fum de cărbune şi a iarnă, iar o bufniţă se auzea ţipând prin negura tot mai deasă. Calea îi era luminată de o strălucitoare lună în descreştere, iar ea ţopăia fericită prin grădinile pe care le cunoştea atât de bine, de-a lungul unei cărări bine bătătorite.

Când ajunse la Hunting Lodge, se strecură înăuntru prin bucătărie, unde doamna Gibbons năduşea deasupra unei tocăniţe fade. Kitty putu auzi sunetul pianului venind din salon şi recunoscu interpretarea ezitantă ca fiind a lui Elspeth, sora ei de şaisprezece ani, şi zâmbi la gândul mamei ei, aşezată pe sofa, cu o ceaşcă de ceai în mâna ei subţire şi albă, supunând vreun biet musafir nefericit acelei audiţii chinuitoare. Kitty se duse în vârful picioarelor în hol şi se ascunse în spatele unei ferigi uriaşe. Interpretarea se întrerupse brusc, fără urmă de sensibilitate ori tempo. Se auziră nişte aplauze anemice, apoi auzi vocea mamei lăudând-o plină de entuziasm pe Elspeth, după care veni vocea la fel de entuziasmată a prietenei celei mai apropiate a mamei, Lady Rowan-Hampton, care era şi naşa lui Elspeth. Kitty fu pătrunsă de un fior de tristeţe. Lady Rowan-Hampton, căreia părinţii ei îi spuneau Grace, era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată şi singurul adult, în afară de bunicii ei, care o făcea să se simtă specială. Ştiind că nu avea voie jos, decât dacă era chemată de părinţii ei, Kitty se duse fără tragere de inimă sus, luând-o pe scara servitorilor.

Hunting Lodge nu era la fel de mare şi de impozantă precum castelul, dar avea destul de mult aspectul unui palat pentru cel mai mare fiu al lordului Deverill şi era mult mai mare decât o sugera denumirea. Era o casă întortocheată din piatră gri, acoperită parţial de iederă, de parcă ar fi încercat să se protejeze pe jumătate de vânturile aprige ale iernii. Spre deosebire de castel, a cărui piatră moale, decolorată dădea construcţiei o anumită căldură, Hunting Lodge arăta rece şi austeră. Era rece ca gheaţa şi umedă în interior, chiar şi vara, iar focurile

de turbă erau aprinse doar în încăperile folosite. Multe dintre cele care nu erau locuite miroseau a putregai și a mucegai.

Dormitorul lui Kitty se afla la etajul de sus, în fund, având vedere spre grajduri. Era zona casei cunoscută drept aripa copiilor. Victoria, Elspeth și Harry se mutaseră de mult în partea elegantă din vecinătatea antreului și aveau dormitoare mari, cu vedere spre grădini. Lăsată singură cu Miss Grieve, Kitty se simțea izolată și abandonată.

Mergând pe coridorul îngust către dormitorul ei, observă lumină ieșind pe sub ușa camerei lui Miss Grieve. Merse în vârful picioarelor, ca să nu atragă atenția asupra prezenței ei. Dar după ce trecu de camera guvernantei, auzi un plânset încet. Nu părea deloc să fie Miss Grieve. N-o credea pe Miss Grieve în stare să plângă. Se opri și-și lipi urechea de ușă. Pentru o clipă, i se păru că Miss Grieve avea un musafir, dar Miss Grieve nu ar fi încălcat niciodată regulile; mama lui Kitty nu permitea vizitatori la etaj. Oricum, Kitty nu credea că Miss Grieve avea prieteni. Nu vorbea niciodată despre nimeni, în afară de mama ei, care locuia la Edinburgh.

Kitty îngenunche și-și duse ochiul la gaura cheii. O văzu înăuntru pe Miss Grieve, șezând pe pat cu o scrisoare deschisă în poală. Kitty fu uluită să o vadă cu părul ei castaniu revărsându-i-se în bucle dese pe umeri și pe spate. Fața îi era palidă în lumina lămpii, însă trăsăturile i se îndulciseră. Nu mai era inexpresivă ca atunci când avea părul strâns la spate și-și strângea buzele într-o linie subțire până aproape dispăreau complet. Arăta ca o tânără sensibilă și surprinzător de drăguță.

Kitty murea de curiozitate să știe ce conținea scrisoarea. Să fi murit cineva, poate mama lui Miss Grieve? Inima i se umplu de milă, astfel că aproape răsuci mânerul ușii ca să intre. Dar Miss Grieve arăta atât de diferit, încât Kitty simți că s-ar fi jenat poate să fie prinsă cu garda jos. Rămase o clipă încremenită de gura tremurândă, udată de lacrimi, și de pielea proaspătă care părea parcă

desprinsă de pe oasele care o ţineau de obicei atât de întinsă şi rigidă. Fu fascinată de tinereţea evidentă a lui Miss Grieve şi se întrebă câţi ani să fi avut oare cu adevărat. Ea presupusese întotdeauna că era foarte bătrână, dar acum nu mai era aşa de sigură. Era foarte posibil să fi avut aceeaşi vârstă ca mama lui Kitty.

După un timp, Kitty se retrase în dormitorul ei. Nora, una dintre menajere, aprinsese un mic foc şi camera mirosea plăcut a fum. O lampă cu ulei licărea pe comoda lipită de perete, sub un tablou înfăţişând nimfe în grădină, pictat de bunică pentru ea. Perdelele fuseseră trase, dar Kitty le dădu în lături şi se aşeză pe băncuţa de sub fereastră ca să se uite la lună şi la stelele ce străluceau luminoase pe cerul ca o catifea groasă.

Kitty nu recunoştea singurătatea deoarece făcea parte integrantă din sufletul ei, astfel încât se combina perfect cu restul firii ei. Simţi palpitaţia familiară a ceva profund şi emoţionant în adâncul inimii ei, iscată de fiecare dată când privea frumuseţea nopţii, dar deşi era conştientă de un sentiment de dor, nu îl recunoştea ca atare – ca dorinţă de iubire. Era atât de familiar, că îl confundase cu ceva plăcut, iar orele acelea în care privea stelele deveniseră pentru Kitty la fel de obişnuite precum era urletul la lună al unui lup înfometat.

În cele din urmă, Miss Grieve apăru în prag, rigidă şi severă, cu părul strâns la spate într-un coc mic, ca şi cum şi-ar fi suprimat emoţiile cu supunere şi le-ar fi înăbuşit în corsetul ei. Nu era nici urmă de lacrimi pe obrajii ei rigizi sau în jurul ochilor ei gri ca de ardezie, iar Kitty se întrebă o clipă dacă nu cumva şi le închipuise. Ce anume o amărâse atât de tare pe Miss Grieve?

– E timpul pentru cină, domnişoară, îi spuse ea lui Kitty. Te-ai spălat pe mâini?

Kitty îşi prezentă conştiincioasă palmele guvernantei, care pufni dezaprobator.

– Mi-am închipuit eu că nu. Du-te şi spală-te imediat! Nu cred că e potrivit pentru o domnişoară să umble pe coclauri ca un câine de pripas. Am să discut cu mama

dumitale. Poate că niște lecții de pian te-ar mai disciplina puțin și te-ar ține departe de belele.

– Lecțiile de pian nu i-au ajutat prea mult lui Elspeth, răspunse Kitty obraznic. Când cântă, zici că-i o pisică sugrumată.

– Nu fi impertinentă, Kitty!

– Victoria e și mai rău când cântă la vioară. Zici că e un cor de pisici sugrumate. Mie mi-ar plăcea să cânt.

Kitty turnă apă rece din carafă în lighean și se spălă pe mâini cu săpun carbolic. Până atunci nu existaseră lecții de pian sau de vioară pentru ea, deoarece muzica era departamentul mamei ei, și Kitty era invizibilă pentru Maud Deverill. Singurul motiv pentru care se bucurase de lecții de echitație încă de la vârsta de doi ani fusese pasiunea tatălui ei pentru vânătoare și curse. Atâta vreme cât el trăia, orice copil de-al lui trebuia să știe să călărească.

– Ai acum nouă ani, Kitty, ar fi vremea să înveți să te faci atrăgătoare. Nu văd de ce nu ai putea primi și dumneata lecții de muzică la fel ca surorile dumitale. Voi vorbi cu mama dumitale mâine și voi avea grijă să se rezolve. Cu cât ai mai puțin timp liber, cu atât mai bine. Necuratul îi dă de lucru celui care trândăvește.

Kitty o urmă pe Miss Grieve în odaia copiilor, unde cina era pregătită pentru două persoane pe masa care folosea de obicei pentru lecții. Rămaseră în picioare în spatele scaunelor pentru a-și spune rugăciunea, apoi Miss Grieve se așeză, în timp ce Kitty aduse la masă vasul cu tocăniță și cartofi copți din liftul pentru mâncare care fusese trimis sus de la bucătărie.

– Ce-i cu dumneata de nu vor părinții să te vadă la ora meselor? o întrebă Miss Grieve pe Kitty după ce aceasta se așeză. Înțeleg de la doamna Gibbons că prânzurile au fost întotdeauna o chestiune de familie când frații dumitale erau mici. Își puse niște tocăniță în farfurie. Poate este din cauză că nu știi încă să te comporți. Înainte, când lucram pentru Lady Billow, luam întotdeauna masa de prânz cu familia, însă la cină mâncam singură,

ceea ce era o uşurare binecuvântată. Să înţeleg că vom împărţi această masă până vei deveni majoră?

Kitty era obişnuită cu sarcasmul răutăcios al lui Miss Grieve şi încerca să nu se lase necăjită de el. Înţelepciunea era singura ei armă.

– Ar trebui să vă facă plăcere, Miss Grieve, pentru că altfel v-aţi putea însingura.

Miss Grieve râse amar.

– Şi presupun că dumneata consideri că eşti o companie plăcută, nu-i aşa?

– Cred că sunt o companie mult mai plăcută decât singurătatea.

– Nu aş fi aşa de sigură. Pentru o persoană de nouă ani, ai o limbă foarte ascuţită. Nu-i de mirare că părinţii dumitale nu doresc să te vadă. Victoria şi Elspeth sunt tinere lady, dar dumneata, Kitty, eşti o mică golancă ce trebuie disciplinată. Faptul că mie îmi revine această sarcină este o mare provocare, dar fac tot ce pot mai bine, cu toată bunătatea sufletului meu. Mai avem mult de muncă până când vei fi cât de cât potrivită să-ţi găseşti un soţ.

– Eu nu vreau un soţ, spuse Kitty, îndesând cu furculiţa o bucată de carne în gură. Era rece la interior.

– Bineînţeles că nu vrei unul acum. Eşti încă un copil.

– Dumneavoastră aţi vrut vreodată un soţ, Miss Grieve?

Ochii guvernantei se mişcară o clipă nesiguri, dezvăluind mai mult fetiţei isteţe decât ar fi intenţionat.

– Asta nu e treaba dumitale, Kitty. Stai dreaptă; nu eşti un sac de cartofi!

– Guvernantele au voie să se mărite? continuă Kitty, cunoscând răspunsul, dar făcându-i plăcere durerea din privirea lui Miss Grieve.

Guvernanta îşi ţuguie buzele.

– Bineînţeles că au voie să se mărite. De unde ţi-a venit ideea că nu ar avea voie?

– Nici o guvernantă nu e măritată. Kitty mesteca îndârjită bucata tare de vită aţoasă.

– Gata cu necuviinţa asta, fetiţo, altfel ai putea pleca la culcare nemâncată.

Dar Miss Grieve se înroşise deodată foarte tare la faţă, şi Kitty văzu o licărire fugară a tinerei femei care plânsese mai devreme în dormitorul ei din cauza unei scrisori. Clipi, şi imaginea dispăru. Miss Grieve se uita fix în farfurie, ca şi când ar fi încercat din răsputeri să-şi controleze emoţiile. Kitty îşi dori să nu fi fost atât de răutăcioasă, dar se folosi de ocazie pentru a scuipa bucata de carne din gură într-un şervet, pe care îl împături în poală fără să fie văzută. Încercă să se gândească la ceva drăguţ ce ar fi putut spune, dar nu-i veni nimic în minte. Rămaseră o vreme tăcute.

– Dumneavoastră cântaţi la pian, Miss Grieve? întrebă Kitty în cele din urmă.

– Am cântat cândva, răspunse ea scurt.

– De ce nu cântaţi niciodată?

Femeia o privi pe Kitty ca şi cum aceasta ar fi atins un nerv invizibil.

– Gata cu întrebările, domnişoară. Vom termina de mâncat în linişte.

Kitty fu uluită. Nu se aşteptase la o reacţie atât de aspră la ceea ce ea considerase o deviere simplă şi amabilă a conversaţiei.

– Un singur cuvinţel, şi am să te iau de părul ăla roşcat şi-am să te arunc în dormitorul dumitale numaidecât.

– Este arămiu, nu roşcat, bombăni Kitty cu nepăsare.

– Poţi folosi toate cuvintele fanteziste care-ţi vin în minte, fetiţo, dar roşcat e roşcat, şi dacă mă întrebi pe mine, nu te prinde deloc.

Kitty trecu cu greu de restul cinei în tăcere. Chipul lui Miss Grieve devenise dur ca granitul. Kitty regreta că încercase să fie amabilă şi luă hotărârea să nu mai fie niciodată atât de nesăbuită încât să cedeze de milă. După ce terminară, Kitty încărcă obedientă toate farfuriile

în liftul pentru mâncare şi apăsă soneria ca să fie tras jos în bucătărie.

Se spălă cu apă rece, deoarece Sean Doyle, fratele lui Bridie, care căra sus de la bucătărie apă fierbinte pentru baie, făcea asta pentru aripa copiilor doar o dată la două seri. Miss Grieve o supraveghe în timp ce-şi spuse rugăciunile. Kitty se rugă conştiincioasă pentru mama şi tatăl ei, pentru fraţii ei şi pentru bunici. Apoi mai adăugă o rugăciune pentru Miss Grieve:

– Te rog, Doamne, du-o de aici. Este oribilă şi aspră, şi o urăsc. Dacă aş şti cum să blestem ca Maggie O'Leary, aş arunca un blestem asupra ei să o urmărească nefericirea în fiece zi a vieţii ei şi să nu-i dea pace vreodată.

capitolul 3

Maud Deverill stătea în caleaşcă alături de soţul ei fără să vorbească. Mâinile ei înmănuşate erau învelite în pătura ce-i acoperea genunchii, o haină de blană îi încălzea pieptul şi spinarea, şi totuşi tremura. Noaptea era senină şi rece, şi totuşi o umezeală permanentă plutea în aer, înălţându-se din pământul îmbibat de apă, adusă pe uscat de briza sărată dinspre mare, suficient de insistentă pentru a-ţi pătrunde în oase. Bertie se întorsese pe înserate, după cum îi era obiceiul, mirosind a cal şi a sudoare. O salutase călduros pe Lady Rowan-Hampton, dar Maud nu se lăsă păcălită de respectul lor cuviincios făţarnic. Simţise adesea parfumul lui Grace pe gulerul lui şi surprinsese ocheadele neastâmpărate pe care şi le strecurau unul altuia când credeau că nu erau priviţi. De ce, aţi putea întreba, continua o relaţie atât de apropiată cu ibovnica soţului ei? Deoarece credea, poate greşit, că era important să-ţi ţii prietenii aproape, iar inamicii şi mai aproape. Aşa stăteau lucrurile şi cu Grace, cel mai periculos dintre toţi inamicii, pe care n-o putea apropia mai mult decât o făcuse deja.

Caleaşca se clătină de-a lungul drumului de ţară ce înconjura moşia, trecând prin băltoace şi gropi, până ajunse la castel, cu pasagerii destul de zdruncinaţi. Lacheul deschise portiera şi îi oferi mâna doamnei Deverill, care o acceptă şi scoase un picior nesigur, bâjbâind prin întuneric după prima treaptă. Coborî, în sfârşit, şi-şi luă soţul de braţ. Bertie avea părul bălai şi era arătos, având o faţă mare, bine proporţionată, şi ochi cenuşii, palizi precum ouăle de raţă. Avea un simţ al umorului sec şi îi plăceau femeile drăguţe. Într-adevăr, era apreciat în tot Comitatul Cork pentru şarmul lui potolit şi buna dispoziţie moderată şi era gentlemanul preferat al fiecărei lady, mai puţin al lui Maud, desigur, căreia îi displăcea faptul că el nu-i aparţinuse niciodată cu adevărat exclusiv ei.

De-o parte şi de alta a uşii castelului fuseseră aprinse făclii care să lumineze calea. Bertie şi Maud Deverill erau cei mai apropiaţi vecini, şi totuşi erau ultimii care ajungeau, din cauza tărăgănării lui Maud. În subconştient, spera că dacă şovăia şi se lungea, şi nu se grăbea, soţul ei ar fi putut pleca fără ea.

– Dacă am să stau iar lângă pastor, am să mă împuşc, rosti ea printre dinţi, buzele ei stacojii părând negre în întuneric.

– Draga mea, tu stai mereu lângă pastor şi nu te împuşti niciodată, răspunse calm Bertie.

– Mama ta o face special ca să mă sfideze.

– Şi de ce ar face asta?

– Pentru că mă disprețuiește.

– Prostii! Mama nu disprețuiește pe nimeni. Voi două sunteţi pur şi simplu foarte diferite. Nu văd de ce nu vă puteţi înţelege.

– Mă doare capul. Nu ar fi trebuit deloc să vin.

– Din moment ce eşti aici, ai putea face bine să te distrezi.

– Ţie ce-ţi pasă, Bertie! Tu eşti întotdeauna sufletul petrecerii. Toată lumea te iubeşte. Eu sunt aici doar pentru a-ţi înlesni plăcerea.

– Nu fi absurdă, Maud! Haide, ai să răceşti cobză aici afară. Trebuie să beau ceva.

Intrară în hol, şi Maud îşi scoase fără tragere de inimă haina de blană şi mănuşile şi i le dădu lui O'Flynn.

Maud era o femeie frumoasă, chiar dacă avea o înfăţişare severă. Fusese binecuvântată cu nişte pometi înalţi, o faţă simetrică având formă de inimă, ochi mari albastru-deschis şi un nas drept drăguţ. Avea o gură cu buze cărnoase şi un păr blond bogat şi lucios, prins sus în stilul tipic edwardian, cu bucle şi onduleuri în toate locurile potrivite. Pielea ei era albă ca laptele, mâinile şi picioarele, graţioase. De altfel, era ca o minunată statuie de marmură, dăltuită de un artist generos, totuşi rece şi dură şi lipsită de orice fel de senzualitate. Singura calitate care îi dădea un dram de caracter era incapacitatea de a vedea dincolo de ea însăşi.

În seara dineului, purta o rochie bleu până în pământ, care îi evidenţia silueta zveltă, un colier de perle la baza gâtului cu o încuietoare cu diamante care sclipea în dreptul beregatei. Când intră în salon, se auzi un murmur colectiv de admiraţie, care îi ridică foarte sus moralul. Intră cu pas uşor în încăpere, fiind mult mai încântată de acea seară, şi fu acostată numaidecât de excentricele surori celibatare ale Adelinei, Hazel şi Laurel.

– Draga mea Maud, arăţi ravisant, spuse cu voce horcăită Hazel. Nu crezi, Laurel? Maud arată ravisant.

Laurel, care era rareori departe de sora ei, zâmbi cu obrajii ei bucălaţi şi îmbujoraţi.

– Aşa e, Hazel. Ai perfectă dreptate. Absolut ravisant. Maud privi de sus cele două feţe rotunde zâmbind larg cu încântare la ea şi surâse politicos, înainte să scape de ele cât de repede putu cu scuza că trebuia să meargă să-l salute pe pastor. Biata doamnă Daunt, e suferindă, spuse Hazel despre soţia pastorului.

– S-o punem mâine pe Mary să facă un chec şi să i-l ducem, propuse Laurel, referindu-se la servitoarea lor.

– Splendidă idee, Hazel. Dacă pune în el şi puţin brandy, ar ajuta-o să se însănătoşească, nu crezi?

– Oh, cu siguranţă! exclamă etern exuberanta Laurel, bătând entuziastă din palmele ei mici.

Pastorul era un bărbat corpolent, plin de sine, cu o mustaţă lungă ţepoasă şi obraji buhăiţi şi rumeni, care se bucura de plăcerile vieţii ca şi cum obligaţia de-a o face ar fi fost una dintre poruncile mai puţin cunoscute ale Domnului. Vâna cu încântare, era un bun ţintaş şi un pescar pasionat. Văzut adesea cu mersul lui bălăbănit în mijlocul enoriaşilor la curse, nu rata niciodată ocazia de a predica, ca şi cum morala lui constantă i-ar fi justificat prezenţa acolo, în acel bârlog al păcatului. Maud era o femeie religioasă, când îi convenea, şi nu-l putea suferi pe pastor pentru stilul lui bombastic. Vicarul din oraşul ei natal din Anglia fusese un bărbat auster, simplu, cu plăceri austere şi simple, ea crezând că aşa ar fi trebuit să fie toate persoanele religioase. Dar îi întinse mâna şi-l salută, ascunzându-şi adevăratele sentimente îndărătul unei măşti de politeţe rece.

– Dacă nu e chiar adorabila doamnă Deverill, spuse el, luându-i mâna subţire în cea puhavă a lui şi scuturând-o bine. Şi-a repetat Victoria învăţătura pentru slujba de mâine? întrebă el.

– Da, a repetat-o, răspunse Maud. Am repetat cu ea, dar ştiţi cum sunt tinerii, citesc mult prea repede.

– Înţeleg că va pleca în curând la Londra.

– Nu ştiu ce am să mă fac fără ea, spuse Maud, care reuşea întotdeauna să întoarcă orice conversaţie spre ea însăşi. Mă voi simţi tare singură doar în compania lui Elspeth.

– Harry se va întoarce curând în vacanţă şi desigur că o aveţi încă pe... Fu cât pe ce să menţioneze numele lui Kitty, dar Maud i-o tăie brusc.

– Preţul pentru o bună educaţie e mare, spuse ea solemn. Dar acesta este rostul lucrurilor, iar Harry este fericit la Eton, aşa că nu ar trebui să mă plâng. Mi-e

cumplit de dor de el. Face cât zece fiice. Dumnezeu nu a considerat de cuviinţă să-mi dea mai mulţi fii, adăugă ea cu reproş, ca şi cum pastorul ar fi fost cumva responsabil.

– Fiicele vor avea grijă de dumneavoastră la bătrâneţe, spuse pastorul serviabil, golindu-şi paharul de sherry.

– Harry va avea grijă de mine la bătrâneţe. Fiicele mele vor fi mult prea ocupate cu propriii lor copii ca să se mai gândească şi la mine.

În acel moment, Adeline li se alătură, zâmbetul ei suav şi ochii ei scânteietori dându-i pastorului un sentiment cald de uşurare.

– Tocmai spuneam, Lady Deverill, cum fiicele sunt o mare alinare pentru mamele lor la bătrâneţe.

– Nu am de unde să ştiu asta, căci fiica mea a plecat dincolo de Atlantic fără să se mai uite înapoi, spuse Adeline, fără să fie necuviincioasă. Dar sunt sigură că aveţi dreptate. Maud este de-a dreptul răsfăţată cu trei fiice.

Maud îi evită privirea. Adeline avea un mod deranjant de a privi chiar prin ea, ca şi cum i-ar fi recunoscut întocmai cusururile şi se mai şi amuza puţin pe seama lor.

– Există şanse favorabile ca Victoria şi Elspeth să se mărite cu englezi şi să părăsească definitiv Irlanda. Speranţa îmi stă în Harry, căci, indiferent cu cine s-ar căsători, el va rămâne aici.

Adeline o fixă pe Maud cu privirea.

– Uiţi de Kitty, draga mea.

Pastorul afişă un rânjet larg, pentru că o plăcea foarte mult pe cea mai mică dintre Deverilli.

– Ea nu va părăsi Irlanda. Sigur nu Kitty. Aş putea pune pariu pe mulţi bani că ea se va mărita cu un irlandez.

Maud încercă să zâmbească, dar buzele ei purpurii reuşiră doar o grimasă. Adeline clătină din cap, fără să-şi ascundă afecţiunea aparte faţă de Kitty.

– Este o fată neînfricată. Va face ceva surprinzător, sunt absolut sigură de asta. Aș paria bani frumoși pe asta.

Maud simți că se aștepta de la ea să adauge ceva conversației, dar nu prea știa cum era fiica ei. Știa doar că avea același păr roșu ca focul precum Adeline și aceeași tulburătoare privire cu înțeles.

În cele din urmă, O'Flynn apăru în ușă ca să anunțe că masa era gata. Maud își găsi soțul discutând despre următoarea întrunire la vânătoare cu tatăl lui, care era deja la al treilea pahar de sherry. Lord Deverill reușea întotdeauna să pară ros de molii. Părul lui alb era răvășit, de parcă abia sosise la galop, iar smochingul lui arăta de parcă ar fi fost rontăit la coate de șoareci. Oricât se străduia Skiddy să păstreze hainele stăpânului lui curate și călcate, ele tot arătau de parcă ar fi fost scoase din fundul sertarului – și refuza întotdeauna cu încăpățânare să-și cumpere haine noi.

– Îmi acorzi plăcerea să te conduc la masă, Maud? întrebă Hubert, încântat de frumosul ei chip.

Maud, care se putea întotdeauna bizui pe sprijinul socrului ei, își strecură mâna pe după brațul lui și-i permise să o conducă în sufragerie.

Bertie le conduse pe Tufănici, prinse de un braț și de celălalt, lăsând sporovăiala lor exaltată să îi acopere vocea precum ciripitul discret al păsărilor. Pastorul intră cu Adeline, conversația lor reducându-se la o prelegere unilaterală a lui despre votul femeilor, pe care Adeline o asculta cu jumătate de ureche și cu și mai puțin interes.

Se ridicară pentru rugăciune, Hubert la un capăt al mesei și Adeline la celălalt, cu pastorul în dreapta Adelinei, alături de o Maud furioasă. Își plecară capetele, iar pastorul vorbi cu vocea lui de predicator, gravă și plină de sine. În clipa în care se încheie rugăciunea, ușa se dădu de perete, iar Rupert, fratele mai mic al lui Bertie, rămase în cadrul ușii, răvășit și în mod evident beat, cu brațele sprijinite de toc.

– E loc şi pentru mine? întrebă el, adresându-i-se mamei lui.

Adeline nu păru deloc surprinsă să-şi vadă fiul mijlociu, care locuia în casa ocupată cândva de răposata ei soacră, distinsa văduvă Lady Deverill, la aproximativ un kilometru şi jumătate depărtare dincolo de domenii, pe malul mării.

– Ce-ar fi să te aşezi între mătuşile tale, spuse ea, lăsându-se în scaun.

Hubert, care avea mai puţină răbdare cu inveteratul lui fiu şi credea că ar fi făcut mai bine dacă s-ar fi dus după sora lui în America, şi-ar fi găsit o nevastă şi poate ar fi reuşit să facă ceva cu viaţa lui, îşi drese glasul afectat şi spuse tare:

– E ziua liberă a bucătăresei, aşa-i?

Rupert zâmbi cu tot farmecul lui.

– Am auzit că dragele mele mătuşi, Hazel şi Laurel, vin la cină, *papa*, şi nu am putut rezista.

Cele două Tufănici roşiră de plăcere, nesesizând tonul lui uşor zeflemitor, şi se dădură în lături, astfel încât O'Flynn să poată strecura un scaun între ele.

– Ce seară încântătoare, în cele din urmă, se extazie Laurel. Nu crezi, Hazel?

– Oh, ba cu siguranţă că da, Laurel. Vino şi aşază-te Rupert, dragule, şi spune-ne ce-ai mai făcut. Duci o viaţă atât de palpitantă, nu-i aşa? De fapt, chiar ieri spuneam ce bine trebuie să fie să fii tânăr, nu-i aşa, Laurel?

– Oh, da, aşa e. Noi suntem aşa de bătrâne, eu şi Hazel, că tot ce putem face este să ne bucurăm de micile delicatese pe care ni le serveşti tu, Rupert, ca nişte mici firimituri de la masa bogatului.

Rupert se aşeză şi-şi despături şervetul.

– Ce a gătit doamna Doyle pentru noi astă-seară? întrebă el.

Era trecut de miezul nopţii când Bertie şi Maud se întoarseră la Hunting Lodge. Maud îşi revărsă furia asupra soţului ei obosit şi plăcut cherchelit.

– Rupert este o ruşine, să apară aşa, neinvitat. Mai era şi băut, şi prost îmbrăcat. Măcar să fi avut buna-cuviinţă să se fi îmbrăcat potrivit pentru cină, având în vedere sumele de bani pe care tatăl tău le bagă în el.

Maud se aplecă în faţă atunci când caleaşca trecu printr-o groapă.

– Mama şi *papa* nu pun preţ pe chestii de genul ăsta, răspunse el cu un căscat.

– Ar trebui. Civilizaţia înseamnă standarde. Ţara asta ar deveni barbară dacă nu ar exista oameni ca noi care să menţină standardele ridicate. Aparenţele contează, Bertie. Părinţii tăi ar trebui să dea un exemplu.

– Vrei să zici că sunt prost îmbrăcaţi, Maud?

– Tatăl tău e ciuruit de molii tot. Ce-ar fi aşa de rău să se ducă la Londra la un croitor din când în când?

– Are treburi mai importante cu care să-şi bată capul.

– Cum ar fi să vâneze, să tragă la ţintă şi să pescuiască, presupun?

– Exact. Este bătrân. Lasă-l cu ale lui.

– Cât despre mătuşile tale, sunt ridicole.

– Sunt fericite şi bune, şi binevoitoare. Judeci foarte aspru oamenii, Maud. E cineva care să-ţi placă?

– Lui Rupert îi trebuie o nevastă, adăugă ea, schimbând subiectul.

– Atunci, găseşte-i una.

– Ar trebui să se ducă la Londra şi să-şi caute o englezoaică drăguţă, manierată şi cu o mână de fier, care să-l pună la punct.

– Eşti acidă, Maud. Aşa de rea a fost seara asta?

– Oh, tu te-ai distrat de minune în sufragerie, bând porto şi fumând trabucuri, în timp ce noi am lâncezit în salon. Ştii că mama ta şi surorile ei vor susţine şedinţă de spiritism aici la castel? Sunt un trio de vrăjitoare. Este absurd.

– Oh, lasă-le să se distreze, draga mea. În ce fel te afectează pe tine faptul că ele vor să comunice cu morţii?

Maud îşi dădu seama că argumentul ei era slab.

– Este imoral, adăugă ea acră. Nu cred că pastorul ar privi cu ochi buni jocul lor – asta n-o să se termine cu bine, ia aminte la ce-ți spun!

– Eu tot nu pot să înțeleg cum te afectează asta pe tine, Maud.

– Mama ta are o influență nefastă asupra lui Kitty, replică ea, știind că numele lui Kitty cântărea greu.

Bertie se încruntă și-și frecă bărbia aspră.

– Of, Kitty, oftă el, simțind un fior de vinovăție.

– Petrece mult prea mult timp discutând prostii cu bunica ei.

– Crezi că ar putea fi din cauză că tu nu petreci deloc timp cu ea?

Maud rămase tăcută o vreme, ofensată. Bertie nu se mai plânsese vreodată de lipsa ei evidentă de interes față de fiica lor cea mică. În plus, era obișnuit ca toți cei mici să fie ascunși vederii, în camerele lor, cu guvernantele. Atunci avu o revelație, ca un șuvoi brusc de durere: Grace Rowan-Hampton îi vorbise probabil despre asta. Ținându-și inamicul aproape, lăsase un spion în casa ei.

Trăsura ajunse la Hunting Lodge și opri în fața intrării principale. Burnița ușor, ceea ce localnicii numeau „ploaie domoală". Un vânt puternic mătura pământul, urlând înfiorător printre crengile dezgolite ale castanilor. Majordomul îi aștepta în hol cu o lampă cu ulei aprinsă pentru a le lumina calea până la etaj. Simțindu-se mai nemulțumită ca oricând, Maud își urmă soțul până sus, sperând ca el să-i remarce tăcerea și s-o întrebe ce-o necăjea.

– Noapte bună, draga mea, spuse el, fără altceva decât o privire. Ea se uită după el cum dispare în odaia lui și cum închide ușa. Furioasă, plecă și ea în odaia ei, unde camerista o aștepta să-i descheie rochia. Fără un cuvânt, întoarse spatele și aștepță.

A doua zi de dimineață, Kitty luă micul dejun cu Miss Grieve în camera copiilor, apoi se îmbrăcă pentru

biserică. Slujba de duminică, din biserica Sf. Patrick din Ballinakelly, era singurul moment în care familia se reunea. Singurul moment când Kitty își vedea cu adevărat părinții. Miss Grieve scosese un șorțuleț alb proaspăt și lustruise ghetele negre, petrecând mai mult timp decât ar fi fost nevoie pentru pieptănarea părului ei încâlcit, fără să-i pese de durerea provocată. Dar Kitty își fixă privirea asupra norilor cenușii deplasându-se cu repeziciune pe cerul din fața ferestrei și se încăpățână să nu verse nici măcar o lacrimă.

În timp ce părinții și bunicii ei mergeau în caleşti, Kitty și surorile ei stăteau împreună cu Miss Grieve într-o cabrioletă alături de domnul Mills, care ținea frâiele. Victoria era drăguță ca mama ei, cu o față mare în formă de inimă, un nas lung, drept, și ochi albaștri arțăgoși. Părul ei blond se revărsa până la talie în onduleuri lucioase, așa cum ședea cu spatele drept și bărbia sus, mult prea conștientă de propria-i frumusețe și de privirile admirative pe care le atrăgea. Elspeth era mai modestă și mai puțin atrăgătoare decât sora ei mai mare. Avea părul brun-șoarece, nasul era mai degrabă un buton cărnos, iar expresia ei era la fel de supusă și de nătângă precum a unui cățel de salon. Fetele mai mari o ignorau pe Kitty complet, preferând să vorbească între ele. Dar pe Kitty nu o deranja; era mult prea ocupată să privească împrejurimile unde vacile și oile păşteau pe pajiști.

– Mama spune că trebuie să-mi comand rochii noi pentru Londra, spuse Victoria fericită, ținându-și pălăria ca să nu i-o ia vântul. Mi-a trimis deja măsurile verișoarei Beatrice. Abia aștept. Vor fi cele mai la modă croieli, sunt sigură.

– Ești atât de norocoasă, spuse Elspeth, care avea tendința de a lungi vocalele, astfel încât vocea ei suna ca un tânguit. Mi-ar plăcea să vin și eu cu tine. Dar voi rămâne singură și n-o să mai am cu cine vorbi în afară de mama. Va fi înfricoșător de plictisitor fără tine.

– Ar fi bine să te obişnuieşti cu asta, Elspeth, spuse sora ei tăios. Eu chiar intenţionez să-mi găsesc un soţ.

– Asta este şi ideea, mă gândesc.

– Mama mi-a spus că cine nu găseşte un soţ este fie urâtă, fie proastă, fie ambele.

– Tu nu eşti nici urâtă, nici proastă, spuse Elspeth. Din fericire, nici una dintre noi nu a moştenit părul roşcat al bunicii.

– Nu este roşcat, o întrerupse Kitty de sub pălăria ei. Este arămiu.

Surorile ei chicotiră.

– Mama spune că e roşcat, spuse Victoria maliţioasă.

– Ce ghinion să ai părul roşcat, adăugă Elspeth. Pescarii se întorc din drum dacă le iese în cale o femeie cu păr roşcat când se îndreaptă către bărcile lor. Clodagh mi-a spus, zise ea, referindu-se la una dintre servitoare.

– În cazul ăsta, ai face bine să ţi-l ţii ascuns sub pălăria aia a ta, spuse Victoria.

O privi de sus pe sora ei mai mică, iar Kitty ridică ochii ei cenuşii şi se uită la ea cutezător. Victoria se opri din râs şi i se făcu deodată frică. Era ceva înspăimântător în privirea surorii ei, ca şi cum ar fi putut arunca o vrajă doar privind pe cineva.

– Haide să nu fim rele, spuse ea stânjenită, nedorind să stârnească mânia lui Kitty, ca nu cumva să-i aducă ghinion în primul sezon la Londra. Părul roşu este în regulă dacă este combinat cu un chip drăguţ, nu-i aşa, Elspeth? continuă, înghiontind-o pe sora ei cu cotul în coaste.

– Da, aşa e, fu imediat de acord Elspeth. Dar Kitty nu le mai asculta. Privea acum la copiii catolici ai locului întorcându-se de la slujbă, uitându-se după Bridie şi după Jack O'Leary.

capitolul 4

Ballinakelly era un oraş pitoresc cu case albe frumoase, grupate pe coasta dealului precum scoicile pe o stâncă,

până jos, pe malul mării. Exista un mic port, trei biserici (Sf. Patrick, Biserica Irlandei, Biserica Metodistă şi Biserica Catolică a Tuturor Sfinţilor), o stradă principală cu mici magazine şi patru cârciumi, mereu pline. Copiii locului frecventau şcoala, care era sub patronajul Bisericii Catolice, şi se adunau la altarul Fecioarei Maria în majoritatea serilor, ca să privească statuia mişcându-se, ceea ce făcea adesea, aparent de una singură. Ridicată pe coasta dealului în 1828 pentru a comemora viziunea unei tinere fete, devenise un fel de atracţie turistică în lunile de vară, pelerinii venind din toate colţurile pentru a o vedea, căzând în genunchi în noroi şi făcându-şi cruce cucernici când aceasta se zgâlţâia cum trebuie. Copiii erau peste poate de amuzaţi de spectacol, fugind cu ceata lor de ştrengari zdrenţăroşi, mascându-şi frica prin hohote de râs nervos. Se zvonea că, uneori, caii se opreau brusc şi refuzau să mai înainteze, prevestind o tragedie.

Cabrioleta îşi croia drum lent prin oraş. Kitty se uita nerăbdătoare după gloata de copii catolici venind spre ea. Erau gălbejiţi de foame, postind de cu o seară înainte, şi ameţiţi de plictiseală din cauza slujbei. O văzu, în sfârşit, pe Bridie mergând agale pe stradă alături de familia ei. Chipul ei, ascuns pe jumătate îndărătul unei clăi de păr încâlcit, era mohorât. Kitty ştia că nu-i plăcea să meargă la slujbă. Părintele Quinn era un preot sever şi nemilos, predispus la crize de nervi în amvon şi arătând foarte adesea dojenitor cu degetul către membri ai adunării pe care îi simţea că păcătuiseră într-un fel sau altul. Celor mai amărâţi dintre ei le trăgea câte un perdaf din cale-afară de aspru.

Kitty se concentră din răsputeri asupra lui Bridie, până când aceasta îşi ridică ochii şi o văzu, chiar când cabrioleta trecu pe lângă ea. Chipul lui Bridie se lumină, şi fata zâmbi. Kitty îi răspunse tot cu un zâmbet. Puţin mai în urma lui Bridie, Liam O'Leary, veterinarul, mergea alături de fiul lui în vârstă de doisprezece ani, Jack. Kitty îi zâmbi şi lui. Jack fu mai discret. Ochii lui albaştri

sclipiră sub bretonul castaniu des, iar colţurile gurii zvâcniră uşor. Cabrioleta trecu mai departe. Când Kitty privi înapoi, îi prinse din nou privirea, iar el îi aruncă încă o privire furişă peste umăr.

Biserica Sf. Patrick era aproape plină. Aici, aristocraţia stătea alături de muncitorii de rând protestanţi – proprietari de magazine, văcari zilieri, croitori plus administratorul şi contabilul moşiei castelului Deverill, cu toţii descendenţi ai hughenoţilor. Lord şi Lady Deverill stăteau în prima bancă împreună cu Bertie, Maud, Victoria şi Elspeth. Miss Grieve şedea în banca din spate împreună cu Kitty. Spre marea încântare a lui Kitty, nimeri lângă Lady Rowan-Hampton, înfăşurată într-un mantou călduros şi cu o capă de blană. Soţul ei, corpolentul Sir Roland, cu faţa lui roşie, trebuia să şadă înspre interval, ca să poată ieşi uşor pentru a citi învăţătura.

– Draga mea Kitty, şopti Lady Rowan-Hampton fericită, aşezându-şi cartea de rugăciuni pe poliţa din faţa ei. De când nu te-am mai văzut. Ce fată frumoasă te-ai făcut! Trebuie să spun că ai moştenit frumuseţea bunicii tale. Ştii că, în tinereţe, toată lumea din Dublin vorbea despre frumuseţea ei. Ia spune-mi, cum crezi că vom rezista toată slujba de azi? Ştiu eu, hai să jucăm un joc! Găseşte un animal care să se potrivească fiecărui membru al familiei tale; şi reverendului Daunt, desigur, nu trebuie să-l uităm nici pe el. Dacă tu ai fi un animal, Kitty, atunci ai fi...

Îşi miji ochii ei căprui suavi, iar Kitty fu fascinată de obrajii ei trandafirii, uşor bucălaţi, de tenul ei fin şi diafan şi de gura ei cărnoasă şi expresivă. Kitty credea că, dacă oamenii ar fi fost prăjituri, Lady Rowan-Hampton ar fi fost un pandişpan Victoria însiropat, în timp ce mama ei ar fi fost un chec cu bere neagră uscat şi amar.

– Desigur, draga mea, tu ai fi o vulpiţă! continuă Lady Rowan-Hampton. Ai fi o foarte şireată şi adorabilă vulpiţă.

Slujba începu cu primul imn, iar Kitty sta dreaptă, cântând cât de frumos putea, pentru a face impresie

în faţa lui Lady Rowan-Hampton. Kitty presupuse că Miss Grieve doar mima cuvintele, pentru că vocea ei nu se putea auzi. Doamna Daunt, soţia pastorului, cânta de obicei la orgă, aproape la fel de prost cum cânta Elspeth la pian, dar astăzi, pentru că doamna Daunt era indispusă, vecinul lor, morbid de obezul domn Rowe, cânta frumos la vioară. Kitty putea simţi parfumul lui Lady Rowan-Hampton, care era floral şi foarte dulce, ca al tuberozelor, şi hotărî că atunci când va fi mare să fie exact ca ea. Desigur că nu dorea un soţ gras şi bătrân ca Sir Ronald, care era maestrul de vânătoare local, un pisălog gălăgios şi, dimpotrivă, tăcut când era beat – Kitty îl auzise adesea când îi da înainte cu vorba după cină, după ce femeile plecau în salon. Lady Rowan-Hampton purta mereu diamante sclipitoare la gât şi la încheieturile mâinilor şi rochii lungi care foşneau când mergea. Era persoana care semăna cel mai mult cu o prinţesă din câte văzuse Kitty. Acum şedea lângă ea, Kitty fiind mai fermecată ca oricând.

Sir Ronald citi prima învăţătură. Vocea lui tunătoare reverbera între pereţii bisericii cu fiecare silabă lansată către adunare, de parcă ar fi fost un colonel aruncând cu grenade. Victoria citi a doua învăţătură, delicat şi puţin prea repede, înghiţind terminaţiile propoziţiilor, astfel încât înţelesul lor se pierdu aproape integral. Când reverendul Daunt deveni tot mai entuziast în predica sa, Lady Rowan-Hampton se aplecă şi şopti un cuvânt în urechea lui Kitty.

– Morsă.

Kitty îşi înăbuşi un chicotit, pentru că acesta era chiar animalul la care se gândise ea când Sir Ronald îşi citise învăţătura.

În timpul ultimului imn, farfuria de colectă trecu din mână în mână. Lady Rowan-Hampton îi dădu lui Kitty o monedă, astfel încât, când farfuria ajunse la ea, putu să o pună alături de celelalte cu un clinchet uşor. La finalul slujbei, domnul Rowe îşi luă vioara şi interpretă o gigă, făcându-i pe majoritatea să zâmbească amuzaţi,

cu excepţia lui Maud, ale cărei buze strânse se ţuguiară şi mai strâns, dezaprobator.

– Deci ce animal crezi că ar fi tatăl tău? o întrebă Lady Rowan-Hampton pe Kitty.

– Un leu, spuse Kitty.

– Foarte bine, spuse Lady Rowan-Hampton aprobator. Cred că ai dreptate. Este bălan şi arătos, exact ca un leu. Şi mama ta?

– O nevăstuică albă.

Lady Rowan-Hampton fu şocată.

– Draga mea, eşti sigură că ştii cum arată o nevăstuică?

– Desigur. Nu credeţi că arată exact ca o nevăstuică?

Lady Rowan-Hampton ezită şi roşi.

– Nu tocmai. Eu cred că seamănă mai degrabă cu un superb leopard de zăpadă.

Kitty strâmbă din nas şi se gândi la checul uscat cu bere neagră.

– Surorile tale? întrebă Lady Rowan-Hampton.

– Nişte nevăstuici mici, spuse Kitty cu o grimasă.

– Of, Doamne, ce de nevăstuici, spuse Lady Rowan-Hampton, zâmbind şi ea. Cred că ar trebui să păstrăm jocul ăsta pentru noi, tu nu?

Kitty dădu din cap şi le privi pe nevăstuici ridicându-se şi mergând în şir de-a lungul culoarului, către uşă.

Odată afară, la soare, adunarea profită de ocazie pentru a socializa. Membrii comunităţii anglo-irlandeze, care era foarte mică, se ştiau între ei de generaţii, aşa că rămaseră grupaţi pentru confort şi siguranţă. Vânau împreună, se întâlneau la curse şi se bucurau de un circuit nesfârşit de baluri ale vânătorii şi dineuri. Erau uniţi printr-o dragoste pentru sport şi distracţie, loialitate faţă de Coroană, un respect precaut faţă de cele irlandeze şi o hotărâre subliminală de a merge mai departe într-o lume schimbătoare, ca şi cum declinul lor ca popor nu ar fi fost inevitabil.

Kitty găsi în iarbă o pânză de păianjen presărată cu picături de ploaie, nu departe de locul unde tatăl ei discuta acum cu Lady Rowan-Hampton. Simţind că cei doi

vorbeau despre ea, neglijă păianjenul pentru a-şi îndrepta atenţia către ei, încercând să vadă dacă putea deduce ce spuneau. O dată sau de două ori, tatăl lui Kitty privi în direcţia ei, iar ea trebui să pretindă că se uită în altă parte. Lady Rowan-Hampton gesticula într-un mod persuasiv – şi chiar destul de supărat – prin felul în care îşi mişca energic mâinile. Kitty fu surprinsă să-şi vadă tatăl atât de chinuit de remuşcări, ca şi cum i s-ar fi tras un frecuş. Apoi atenţia lui Kitty fu distrasă de o altă pereche de ochi care priveau cuplul de la celălalt capăt al curţii. Erau ai mamei ei şi erau mai reci ca oricând.

Prânzul de duminică se ţinea întotdeauna la castel. Familia se aduna în salon în jurul unui foc intens, pentru a se încălzi după biserica rece ca gheaţa şi drumul vijelios de întoarcere, cu pahare de sherry şi pahare mari cu whisky Jameson's. Tufănicile erau nelipsite, sosind într-o cabrioletă, cu panglicile pălăriilor fluturându-le disperate în vânt şi cu capetele laolaltă, cufundate în conversaţie. Rupert venea întotdeauna singur, deja cherchelit, încântându-i pe ceilalţi oaspeţi ai părinţilor lui, adesea în număr de douăzeci. În acea zi, însă, erau doar membrii familiei, iar Kitty şedea chiar la capătul mesei, lângă surorile ei, care o ignorau. Spre surprinderea ei, tatăl ei îi vorbi.

– Kitty, hai să călăreşti cu mine în după-amiaza asta. Mi-ar plăcea să văd ce progrese ai făcut. Elspeth se întoarse şi o privi surprinsă. Era o bucurie rară să i se ceară să călărească alături de tatăl lor. Ar cam fi vremea să călăreşti alături de adulţi, nu-i aşa? S-a terminat cu lâncezeala în camera copiilor pentru tine, fata mea. Câţi ani ai acum, opt?

– Nouă, spuse Kitty.

– Nouă, zău? Unde s-a dus tot timpul ăsta? Când aveam aproape pe jumătate vârsta ta, vânam alături de Ballinakelly Foxhounds.

– Ce distractiv! exclamă Hazel.

– Da, într-adevăr, fu de acord Laurel. Ai grijă să-i găseşti un ponei blând, Bertie. Când eram mică, abia am scăpat cu viaţă după ce am fost aruncată într-un şanţ de micul meu ponei nărăvaş, Teasel. Mai ţii minte, Hazel?

– Oare! râse sora ei.

Hubert începu numaidecât să spună anecdota lui preferată despre vânătoare, iar Kitty se pierdu din nou în vârtejul impetuos al conversaţiei. Dar inima începu să-i bată emoţionată la gândul că avea să călărească alături de tatăl ei. Se întreba dacă avea să vină şi mama ei, dar decise că nu. La urma urmei, acest aranjament improvizat era în mod clar ideea lui Lady Rowan-Hampton, iar mama ei călărea rareori. Când o făcea, îşi dădea ifose în costumul ei negru de călărie cu o pălărie ce avea un voal negru diafan care îi ajungea până la bărbie.

Lui Kitty îi plăcea grozav să călărească. Adora dealurile sălbatice şi neregulate, păsările de pradă care planau deasupra, susurul apelor curgătoare şi marea învolburată. Era curioasă să descopere lumea din afara propriei existenţe izolate şi nimic nu-i plăcea mai mult decât să evadeze de câte ori se ivea oportunitatea. Acum porni alături de tatăl ei cu pas domol, el pe calul lui roib înalt, ea pe un ponei mic cenuşiu pe nume Thruppence.

– Unde mergem? întrebă ea în timp ce înaintau de-a lungul aleii mărginite de copaci înalţi desfrunziţi.

– Unde ţi-ar plăcea să mergem? întrebă tatăl la rândul lui, uitându-se în jos la ea cu o privire blândă, zâmbitoare.

– La Fairy Ring, răspunse Kitty.

Bertie arcui o sprânceană. Cunoştea locul bine, dar nu-l interesa foarte tare.

– Dacă asta doreşti.

– Călăresc acolo cu bunica.

– Sunt sigur de asta, râse el. Dansezi printre pietre când e lună plină?

– Desigur, răspunse ea serioasă. Ne transformăm în lupi şi urlăm.

Bertie se uită la ea uluit. Fiica lui îl privi în ochi un moment îndelungat cu ochii ei cenuşii tulburători, apoi chipul i se lumină de un zâmbet, şi Bertie îşi dădu seama cu mare uşurare că glumea.

– Ce simţ al umorului ai la opt ani!

– Nouă, spuse Kitty apăsat.

El clătină din cap şi se gândi cât de anormal era pentru un copil atât de mic să se comporte atât de nenatural de matur. Grace avusese dreptate să-l mustre. Nu era drept pentru fiica lui cea mai mică să lâncezească singură în camera copiilor cu austera ei guvernantă scoţiană. El ştia prea bine că pe Maud nu o interesa deloc copila, dar nu se sinchisise să afle proporţiile neglijenţei ei. Acum se simţea vinovat. Ar fi trebuit să se implice mai din timp. „Eşti un bărbat slab", îl dojenise Grace, iar vorbele ei îl usturară. „Aversiunea ta faţă de confruntări i-a permis lui Maud să acţioneze după bunul plac. Ia atitudine, Bertie, şi fă ceva ca să repari situaţia."

– Atunci, hai să mergem la Fairy Ring şi poţi să-mi arăţi ce faceţi tu şi mama mea când sunteţi doar voi două, spuse el, iar zâmbetul pe care Kitty i-l adresă îl făcu să se întrebe de ce nu încerca să fie mai des în compania ei.

Fairy Ring era o formaţiune antică şi mistică de şaptesprezece stânci mari cenuşii poziţionate pe vârful unui deal, cu vedere la împletitura de câmpuri care se întindeau până la ocean. De acolo, de sus, puteau vedea casele tremurând în amurg, panglici subţiri de fum ridicându-se din hornurile lor, pentru că era momentul din zi când familiile fermierilor se înghesuiau în jurul focului de turbă pentru a se încălzi.

– Tot ce vezi sunt pământurile familiei Deverill, spuse Bertie, cuprinzând cu privirea vastele terenuri agricole. Am avut de zece ori mai mult înainte ca Legea Wyndham să le permită arendaşilor să-şi cumpere terenul. Am dus-o bine peste o sută de ani, dar viaţa, aşa cum o ştim noi, se va sfârşi într-o zi, pe măsură ce moşiile

noastre tot mai puține nu vor mai putea să susțină stilul nostru de viață. Presupun că Miss Grieve nu te-a învățat nimic despre asta. Kitty scutură din cap. Tatăl ei habar n-avea cum să i se adreseze unui copil de nouă ani. Nu, așa am crezut și eu, spuse Bertie mâhnit. Dar despre ce te învață?

– Despre Marele incendiu din Londra și despre ciumă.

– E timpul să înveți despre propria moștenire.

– Barton Deverill? spuse ea cu înfocare.

Tatăl ei zâmbi.

– Știi deja despre el. Bineînțeles că ar trebui să știi despre strămoșii tăi, dar ar mai trebui să știi și despre lupta pentru independență a naționaliștilor irlandezi, Kitty. Poporul irlandez nu vrea să fie condus de britanici. Ei vor să aibă propria guvernare.

– Știu despre asta, spuse ea, amintindu-și ce-i spusese Bridie. Urăsc faptul că britanicii au toată puterea, iar taxele sunt prea mari.

Bertie ridică surprins din sprâncene.

– Așadar, știi deja câte ceva?

Kitty știa să nu se dea de gol că se juca împreună cu copiii catolici și că asculta discuțiile lor patriotice.

– Știu că irlandezii nu ne plac, deși și noi suntem irlandezi.

– Noi suntem anglo-irlandezi, Kitty.

– Eu, nu, spuse ea sfidător, încrucișându-și brațele. Mie nu-mi place Anglia.

– Anglia este cea care ți-a înlesnit să locuiești aici. Dacă nu ar fi fost Carol al II-lea, Barton Deverill nu ar fi primit niciodată aceste pământuri.

– Au aparținut familiei O'Leary, spuse ea cu îndrăzneală.

Bertie mijì ochii și cugetă o clipă înainte să răspundă, ca și cum ar fi căutat cea mai bună cale pentru a fi diplomat.

– Terenul pe care a construit castelul a fost într-adevăr al familiei O'Leary.

– Îl vor înapoi?

– Sunt sigur că l-au vrut la vremea aceea, Kitty. Dar toate astea s-au petrecut acum peste două sute de ani. Liam O'Leary este veterinar, la fel cum a fost şi tatăl lui. Nu au mai fost fermieri de generaţii.

– Atunci, nu există nici o luptă?

– Nu, nici o luptă.

– Atunci, sunteţi prieteni?

Bertie se fâţâi stânjenit pe cal, gândindu-se la soţia revoltată a lui Liam.

– Destul de prieteni, da.

– Atunci, există posibilitatea ca un Deverill să se căsătorească poate într-o zi cu un O'Leary?

– Cred că este foarte puţin probabil, răspunse Bertie strict. Ai plecat urechea la ce ţi-a spus bunica, nu-i aşa? Poveştile ei sunt foarte amuzante, Kitty, dar este important ca tu să înţelegi că nu sunt altceva decât poveşti amuzante neadevărate. Sunt precum miturile greceşti şi legendele irlandeze, precum cea cu Copiii lui Lir; îţi plac, dar nu trebuie să le iei ca atare. Aşadar, ce faci tu cu bunica aici? întrebă, indicând cu biciuşca înspre stânci.

– Acesta este un loc străvechi de închinare pentru păgâni, spuse Kitty cu siguranţă. Fiecare dintre aceste pietre este o persoană blestemată să trăiască pe timpul zilei ca piatră. Când soarele apune, se trezesc la viaţă.

– Foarte interesant, spuse Bertie, câtuşi de puţin pasionat de magie.

Mintea îi zbură la sticla de gin şi la focul vesel care îl aşteptau la întoarcere.

– Nu vrei să vezi asta? întrebă Kitty privind înspre soare.

Acesta se topea deja în mare la orizont, aprinzând cerul cu nuanţe intense de roşu şi auriu.

– Altă dată, răspunse el calm, înţelegând că până şi Maud avea dreptate când se plângea că Kitty petrecea prea mult timp discutând despre prostii cu bunica ei.

Porniră înapoi spre casă, coborând dealul. Seara era rece, dar miresme bogate de pământ reavăn şi de iarbă-neagră se ridicau din solul îmbibat cu apă, infuzând

aerul de februarie cu promisiunea primăverii. Din când în când, câte o potârniche sau un iepure ţâşnea din grozame la trecerea lor, iar o turmă de vaci se apropie ca să-i privească cu ochii lor mari şi bruni, mugind placid. Kitty era încântată de toate, dorindu-şi să fi putut sta afară mai mult şi să nu trebuiască să se întoarcă în plictisitoarea aripă a copiilor, ca să cineze cu Miss Grieve. Dar când ajunse înapoi în odaia ei, Miss Grieve era acolo, cu rochia ei sobră care lăsa vederii doar faţa şi mâinile ei palide, ca s-o informeze că era aşteptată jos la cină în seara aceea.

– Nu-mi pot imagina de ce te vor aşa, dintr-odată, spuse Miss Grieve cu reproş. La urma urmei, până acum, abia dacă au remarcat prezenţa ta.

– Pentru că am nouă ani şi *papa* a crezut că am opt, răspunse Kitty. Prostuţul de *papa!*

– Sper să nu uiţi de bunele maniere. Eu nu voi fi acolo să te trag de mânecă.

– Nu am nevoie să mă tragă nimeni de mânecă, Miss Grieve. Am să mă port ca o tânără lady.

– Nu te grozăvi, fetiţo! Nu eşti o tânără lady încă. Aşadar, unde ai fost cu tatăl dumitale?

Kitty ştia că nu trebuia să vorbească despre Fairy Ring. Odată, lăsându-se luată de entuziasm, îi spusese lui Miss Grieve că văzuse pietrele trezindu-se la viaţă şi fusese plesnită serios la palme cu biciuşca. Nu avea să se mai păcălească aşa de uşor.

– Am călărit sus pe dealuri. A fost încântător.

– Ai face bine să nu te obişnuieşti prea mult cu asta. Presupun că nu te va mai chema. Cred că preferă mai degrabă compania domnişoarei Victoria; la urma urmei, ea este o tânără femeie acum. Oh, va pleca la Londra la primăvară şi pe urmă n-o s-o mai vedem, sunt sigură de asta. O să-şi găsească un soţ drăguţ, la ce fată frumoasă e. Apoi va veni rândul domnişoarei Elspeth, care va zbura la rândul ei ca vântul. Cât despre dumneata... Miss Grieve o privi cu dispreţ pe Kitty. O biată fiinţă neînsemnată ca dumneata! Ai avea o mare şansă

să fii la fel de norocoasă precum surorile dumitale, cu toate neajunsurile dumitale. Nu mă privi așa. Când te crispezi așa, ești și mai puțin atrăgătoare.

Kitty își puse cea mai bună rochie a ei și își încleștă pumnii când Miss Grieve îi descâlci părul.

– Dacă ar fi după mine, l-aș tăia de tot, spuse ea, trăgând de un cârlionț de păr deosebit de sensibil de pe tâmpla lui Kitty. Cât timp trebuie să pierdem, când cea mai simplă soluție ar fi o foarfecă!

Când fu gata, Kitty fugi jos, lăsând-o pe Miss Grieve să mănânce singură în camera copiilor, doar în compania propriei acreli. Se opri în fața oglinzii de pe palier și-și privi imaginea. Era oare chiar așa de urâtă? Să fi fost Lady Rowan-Hampton doar amabilă cu ea când o complimentase pentru cum arăta? Și dacă era așa de respingătoare, chiar conta cu adevărat? Se gândi apoi la bunica ei și zâmbi. Ea era un frumos suflet al Domnului; Miss Grieve era doar prea oarbă ca să vadă.

capitolul 5

Era duminică noaptea. Focul de turbă al bătrânei doamne Nagle fumega puternic în timp ce ea pufăia dintr-o pipă de lut, jucând cucernic mătăniile pe degete. Un ceaun mare și negru plin cu tocană de păstârnac și cartofi era suspendat deasupra focului, din el împrăștiindu-se aburi în atmosfera și așa încărcată de fum din odaie. Ea ședea în fotoliul ei obișnuit de lângă foc, o figură cocoșată și scofâlcită îmbrăcată în negru, molfăind din gingii, pentru că dinții îi căzuseră de multă vreme. Nepoata ei, Bridie, amesteca supusă în tocană cu o lingură de lemn, în timp ce stomacul îi chelălăia ca un câine flămând din cauza mirosului intens, sărat. Doamna Doyle ședea în balansoarul ei, față în față cu maică-sa, ascultând pe jumătate la soțul și fiii ei, restul atenției îndreptându-i-se asupra coșului pentru cârpit. Cei doi frați mai mari ai lui Bridie, Michael și Sean, stăteau

cu tatăl lor în jurul mesei de lemn, discutând cu glas scăzut, cu chipurile lor serioase deformate în lumina pâlpâitoare a lumânărilor care răzbea prin întuneric, mâinile lor aspre de muncitori ţinând strâns stacane de cositor pline cu bere neagră. Din când în când, Bridie auzea câte ceva din ceea ce discutau. Dar mai auzise asta de multe ori. Discuţii despre revolta Frăţiei Fenian[1] contra britanicilor, neliniştea din cauza muncii pentru aristocraţie, permanenta îngrijorare că ar fi putut fi luaţi drept spioni sau trădători şi ce s-ar fi întâmplat apoi?

Bridie înţelesese de mult lupta irlandezilor pentru independenţă şi mânia britanicilor. Auzise discuţii despre asta plutind în aer printre scândurile duşumelei odată cu mirosul de bere şi tutun pe când ea aluneca uşor în lumea viselor, tatăl ei şi prietenii acestuia discutând despre ele până târziu în noapte, cu voce tare şi fără stavilă, în timp ce beau şi jucau cărţi. Văzuse exemplare ale gazetei *Sinn Féin* ascunse sub patul lui Michael, se străduise să le citească. Tatăl ei, Tomas Doyle, era un bărbat înţelept când nu bea. Susţinea că Lord Deverill era un proprietar binefăcător, spre deosebire de mulţi alţii, iar Sean şi doamna Doyle erau angajaţi la castel şi erau trataţi frumos. Nu era oare adevărat că în timpul Marii foamete irlandeze fosta Lady Deverill organizase o cantină într-unul dintre hambare şi-i salvase pe mulţi de la inaniţie? Era bine ştiut că nici unul dintre arendaşii familiei Deverill nu murise de foame în timpul foametei şi nici nu luase vreo navă-sicriu[2] către America, Domnul fie lăudat. Dar Michael, fratele cel mai

[1] Frăţia Fenian – organizaţie naţionalistă irlandeză fondată în 1858, dedicată eradicării dominaţiei britanice în Irlanda (n.tr.)

[2] Navă-sicriu (în limba irlandeză: *cónra lung*) – termen folosit pentru a se referi la corăbiile care transportau imigranţi irlandezi care încercau să scape de Marea foamete irlandeză. Aceste corăbii, aglomerate şi pline de boli, cu acces limitat la hrană şi apă, au provocat moartea multor oameni care au traversat Atlanticul şi au declanşat în 1847 epidemia de tifos din America de Nord la staţiile de carantină din Canada. (n.tr.)

mare al lui Bridie, care avea aproape nouăsprezece ani și muncea alături de tatăl lui pe moșie, dorea expulzarea protestanților britanici, indiferent cine ar fi fost ei și oricât de buni ar fi fost cu arendașii lor. Era o chestiune de principiu și de onoare: Irlanda trebuia să aparțină irlandezilor, susținea el cu pasiune, iar protestanții britanici trebuiau să se întoarcă în Anglia, unde le era locul.

– Privilegiul să ne cumpărăm pământul? Ce privilegiu este ăla să răscumperi pământul care ne-a fost furat înainte de toate? obișnuia el să spună, bătând cu pumnul în masă, părul lui lung și negru căzându-i pe frunte. Au furat mai mult decât pământ. Ne-au furat cultura, istoria, limba și felul nostru de-a trăi.

Bridie le auzea vocile devenind mai sonore pe măsură ce fiecare încerca să-l convingă pe celălalt și se temea pentru Kitty și pentru prietenia lor secretă, pe care o prețuia atât de mult. Spera ca, dacă avea să fie vreodată tulburări în Ballinakelly, familia Deverill să nu sufere de pe urma rebelilor, dată fiind bine cunoscuta lor generozitate și bunătate față de localnici.

Bridie era dezamăgită că Kitty nu venise s-o vadă în acea zi. De obicei, o găsea pe Kitty cocoțată pe zidul care înconjura domeniul castelului și apoi fugeau împreună și jucau șotron cu copiii localnicilor. Kitty îi spunea ștrenche, dar juca și ea. Așa era Kitty; dacă era distractiv, intra în joc foarte însuflețită, fără să dea doi bani pe reguli care să-i fi permis sau nu să se amestece cu copiii catolici. Nu-i păsa nici dacă vreunul din acei copii era un O'Leary.

Când Bridie se gândea la Jack O'Leary, cu privirea lui leneșă și cu șoimul de companie pe braț, simțea furnicături în stomac, ca niște fâlfâiri ușoare de aripi de fluturi. Jack era mândru și chipeș, cu păr castaniu des și ochi de un albastru limpede precum cerul Irlandei iarna. Avea pe buze un surâs afectat, iar în ochii lui reci era mereu o expresie zeflemitoare când se uita la fete și la jocurile lor puerile. Dar Jack avea și o latură sensibilă. Iubea toate

creaturile lui Dumnezeu, de la păianjenul rezervat, la docila maimuță, petrecând majoritatea timpului printre ele. Obișnuia să stea întins pe burtă pe înserat și să aștepte bursucii, lăsa mâncare pentru câinii fără stăpân și observa păsările de pe plaja din Smuggler's Bay. Le luase într-o după-amiază de ianuarie și pe Kitty și Bridie cu el, ca să observe o familie de șoareci din baraca din spatele casei. Stătuseră mai bine de o oră, nemișcați ca niște statui, în timp ce șoarecii se tot fugăriseră de colo-colo pe dușumeaua din lemn, de parcă aveau rotițe minuscule, mâncând semințele puse de Jack pentru ei. Acel mic episod îi legase ca pe niște conspiratori, din acel moment pornind împreună în mai multe aventuri în sălbăticie. Kitty era cutezătoare și neînfricată, curioasă să știe despre toate vietățile pe care Jack i le arăta, dar lui Bridie îi era teamă de târâtoarele înfiorătoare și de omizile păroase și uneori avea nevoie să fie convinsă. Jack râdea de teama ei și spunea: „Toate animalele sunt frumoase, dacă vezi viața din perspectiva lor, până și șobolanul împuțit. Toate au dreptul dat de Dumnezeu de a exista pe acest pământ". Și Jack le povestea despre viața din perspectiva șobolanului, iar Bridie încerca din răsputeri să simtă empatie.

Jack nu ieșise la joacă nici în acea zi. Tatăl lui, Liam O'Leary, veterinarul, începuse să-l ia cu el când mergea să consulte cai cu colici, oi oloage și câini răniți în încăierări. Era mult de muncă pentru un veterinar într-un loc plin de animale cum era Ballinakelly. Așa că Bridie își petrecuse ziua cu ceilalți copii, pe care nu-i plăcea așa de mult ca pe Kitty, nici nu-i admira la fel de mult ca pe Jack.

Bridie o iubea pe Kitty ca pe sora pe care nu o avusese niciodată, dar se întreba uneori dacă fata nu era cumva un pic cam „candrie" cu poveștile ei despre fantome. Poate că era împinsă să se prefacă, deoarece era atât de singură, ascunsă în aripa aia pentru copii, doar cu macabra Miss Grieve drept companie. Bridie se înfioră la gândul că acele fantome ar fi putut fi reale.

– Nu uita să amesteci, Bridie, spuse mama ei cu severitate, ridicând privirea de pe ceea ce cosea. Bridie nu observase că mâna i se oprise şi tresări.

– E departe, cu zânele, ţâţâi bătrâna doamnă Nagle, clătinând din cap.

Bridie nu credea că bunica ei ar fi spus asta despre ea dacă ar fi ştiut unele dintre lucrurile spuse de Kitty.

După ceai, doamna Doyle anunţă că era momentul pentru rugăciune, iar Bridie îngenunche pe duşumea alături de tatăl şi fraţii ei, aşa cum făcea seară de seară, cu coatele sprijinite pe scaun, degetele împletite, capul plecat. Bătrâna doamnă Nagle rămase aşezată în fotoliul ei şi îndrugă vorbele rugăciunii printre gingiile ei ştirbe.

– Tu, Doamne, Dumnezeule, să-mi deschizi buzele, spuse doamna Doyle solemn.

– Şi limba mea va rosti preaslăvirea ta, răspunseră cu toţii.

Apoi doamna Doyle recită rugăciunea pe care o ştia atât de bine, de parcă i-ar fi fost cioplită în inimă. Încheierea rugăciunii era scurtă: o rugăciune sumară pentru prieteni şi familie şi pentru Lord şi Lady Deverill, ambii binevoitori şi drepţi.

După rugăciuni, vecinii descinseră la doamna Doyle acasă, la fel ca întotdeauna, cu scripcile lor şi cu tăria ilegală a lui moş Badger Hanratty, distilată din cartofi într-o magazie mascată de un stog în curtea casei lui şi de o calitate surprinzător de bună. Nu trecu mult, şi începură să cânte. Lui Bridie îi plăcea mult să stea cu cana ei cu janţ să asculte cântecele populare irlandeze şi să-i vadă pe sentimentalii bărbaţi în toată firea plângând copleşiţi de nostalgie. Uneori dansau „Siege of Ennis", iar mama ei striga:

– Mai cu foc, măi băieţi, daţi de două ori roată prin bucătărie şi, pentru numele lui Dumnezeu, aveţi grijă la bufet.

Ori taică-său o lua pe maică-sa şi se porneau a dansa, în timp ce restul tropăiau din picioare şi băteau ritmul

cu palmele în masă, până ce faţa roşie a doamnei Doyle radia de plăcere, femeia arătând ca o fetişcană curtată de un pretendent excesiv de zelos.

Tatăl lui Bridie era puternic, cu păr negru aspru şi o barbă deasă şi neagră, ea îndoindu-se că l-ar fi recunoscut dacă ar fi venit într-o zi acasă bărbierit. Era scund, dar puternic ca un taur, şi era vai şi-amar dacă îndrăznea careva să se bată cu el. Câştigase multe încăierări de bodegă şi rupsese nenumărate maxilare şi mulţi dinţi în ele. Era iute la mânie, dar tot aşa de iute se şi căia, iar în cele câteva ocazii în care îşi lovise fiii căzuse în genunchi copleşit de regrete, făcându-şi cruce după cruce şi promiţând Fecioarei Maria să nu mai facă. Băutura era blestemul lui, dar inima bună era binecuvântarea; trebuia, pur şi simplu, să găsească echilibrul între cele două.

Brusc, tatăl ei traversă odaia, îndreptându-se spre ea. Ea se aştepta s-o trimită sus la culcare, dar în loc de asta, o luă de mână şi-i zise:

– Zău dacă n-oi dansa cu Bridie a mea în seara asta.

Şi o trase ca să se ridice în picioare. Jenată că toţi se uitau, se îmbujoră ca o căpşună. Dar n-avea de ce să-şi facă griji pentru paşi; le văzuse destul de des pe fetele mai mari dansând. Tatăl ei o roti prin bucătărie la fel cum o făcuse şi cu doamna Doyle, şi cum se rotea ea aşa, văzu o mare de zâmbete, iar printre ele, pe cel al mamei ei, o privire blajină îndulcind contururile chipului ei ostenit de muncă. După aceea, o invitară şi fraţii ei la dans, iar Bridie, care fusese de atâtea ori doar spectator, deveni centrul atenţiei lor şi inima i se umplu de plăcere.

În noaptea aceea, abia dacă putu dormi de emoţie. Mintea îi zbură în altă parte în timpul rugăciunilor pentru Fecioara Maria, pentru că fusese o seară atât de veselă. Nu şi-o imagina pe Kitty având parte de astfel de seri, în care să danseze cu tatăl ei, iar pe fratele ei, care era la şcoală în Anglia, îl vedea doar rareori. Pentru o clipă, Bridie se simţi superioară. Se lăfăi în acest sentiment, lăsându-şi invidia să fie eclipsată de un sentiment cald

de supremație. Încercă să nu-și compare viața cu cea a lui Kitty, dar Bridie devenise de curând tot mai conștientă de diferențele dintre ele. Poate că asta era din cauza comentariilor revoltate ale fratelui ei Michael sau poate că era rezultatul timpului tot mai îndelungat pe care îl petreceau ei acum împreună; indiferent de motiv, Bridie putea observa acum mai bine viața lui Kitty, având o perspectivă mai bună, ceea ce o făcea să se întrebe de ce avea Kitty atât de mult pe când ea avea atât de puțin.

De jos se auzeau voci; tatăl și frații ei jucau cărți, domnul Hanratty, beat de la propria-i tărie, sforăia tare în balansoarul mamei ei, iar pe fundalul acordurilor obsedante ale unei scripci stinghere se distingea aleanul din versurile cântecului *Eileen a Roon*. Era un cântec de leagăn liniștitor și familiar, iar Bridie adormi curând.

Bridie se trezi brusc în zori, când cineva bătu cu putere în ușa de la intrare. Era încă întuneric, la răsărit întrezărindu-se doar o bandă roșie-sângerie. Ciocăniturile erau insistente. Se ridică în șezut, întrebându-se cine să fi fost oare la ora aceea a dimineții. În cele din urmă, auzi pasul greu al tatălui ei coborând scările și simți o șuviță rece de vânt strecurându-se șerpuit pe sub ușa ei, ca unul din șerpii pe care Sfântul Patrick îi alungase din Irlanda, și pătrunzând în odaie. Se înfioră și strânse bine pătura pe lângă ea. O clipă mai târziu, ușa se trânti, și pașii urcară scările. Casa se cufundă din nou în liniște, cu excepția ronțăitului unui șoarece sub scândurile dușumelei de sub patul ei și a șuieratului vântului afară.

– Taică, cine fuse la ușă azi-dimineață? își întrebă ea tatăl când coborî la micul dejun.

– Nimeni, răspunse el, sorbind zgomotos din ceai.

Bătrâna doamnă Nagle se închină.

– Îi cotoroanța ceea de Banshee cu primul ciocănit din ălea trei, Doamne, apără-ne și păzește-ne, spuse ea misterios. Doamna Doyle păli și se închină și ea, stropind cu apă sfințită prin toată odaia dintr-o sticluță de suc ce sta lângă ușă.

– Fu mai degrabă un spoitor, spuse Sean chicotind.

– Oricine-o fi fost, plecase când am ajuns eu la uşă, continuă Tomas Doyle.

Bridie îşi tăie o bucată de pâine cu bicarbonat pe care o unse cu un strat gros de unt. Nu-i plăcea expresia de frică de pe chipul mamei ei şi încercă să n-o privească.

– Fu Banshee, spuse bătrâna doamnă Nagle, făcându-şi din nou cruce.

– Dumnezeu să ne apere de Banshee! murmură doamna Doyle.

– Ascultă ce-ţi zic, muiere, nu fu nimeni la uşă. Sean are dreptate. O fi fost vreun spoitor în căutarea unei vetre calde. Haide, că întârziem la slujbă, zise tatăl ei şi se ridică.

Bridie alungă gândurile sumbre despre Banshee, care, aşa cum zicea legenda, era un spirit malefic de femeie care era auzit tânguindu-se când cineva urma să moară. Ei bine, din câte auzise ea, nimeni nu se tânguise, aşa că mama şi bunica ei exagerau. Mergând pe drumul ce ducea la şcoală, văzu, spre uşurarea ei, o mârţoagă bătrână trăgând o căruţă plină cu copii cu feţe soioase. Nişte capre costelive erau legate în spate, iar una sau două erau în căruţă. Copiii jerpeliţi o priviră cu nişte ochi negri precauţi când trecu pe lângă ei, dar mama era prea ocupată să ţipe la bărbatul ei ca s-o observe. Spoitori, gândi Bridie fericită. Tatăl ei avusese dreptate. Petrecuseră probabil jumătate din noapte bătând pe la uşi în căutarea unui loc călduros unde să doarmă. Bridie mări pasul. Tatăl ei îi spusese să nu se încreadă niciodată într-un spoitor şi să nu-l privească niciodată în ochi.

Şcoala Our Lady din Ballinakelly era condusă de biserică, însă din fericire, părintele Quinn nu se amesteca în activitatea şcolară zilnică. Învăţătoarea lui Bridie era o călugăriţă din Cork City, Sora Hannah, o femeie bună cu vorbă blajină.

– Doar prin educaţie devenim mai buni, spusese ea cândva clasei lui Bridie. Singura cale prin care se poate scăpa de sărăcie este învăţătura, aşa că fiţi atenţi

la ce vă voi învăţa. Vi se poate lua tot ce aveţi, dar nimeni nu vă poate lua inima ori mintea, ori dragostea pentru Dumnezeu. Acestea sunt singurele lucruri care contează cu adevărat.

Bridie se concentra intens, însă Jack O'Leary, care era în clasa de băieţi de alături, nu făcea decât să se uite pe fereastră şi să privească păsările. La sfârşitul zilei, Bridie şi Jack o găsiră pe Kitty la locul ei obişnuit de pe zid. Dar de data asta stătea într-un picior, nemişcată, ca un stârc.

– Ce faci? întrebă Jack.

– Stau în echilibru, răspunse ea.

– De ce?

– Aşa. De distracţie, cred. Este o provocare. Voi ce faceţi?

– Jack are de făcut o temă despre păsări pentru mâine la şcoală, spuse Bridie. O pedeapsă pentru că s-a uitat pe fereastră în timpul orei.

– Asta nu-i nici o provocare, spuse Kitty. Nu e nimic ce Jack să nu ştie despre fluierari şi cormorani!

– Corect, şi am să-i dau surorii Margareta o lecţie pe care n-o s-o uite niciodată, râse Jack.

– Ea nu ştie că eşti expert? întrebă Kitty.

– O să afle mâine, spuse Bridie, roşind de admiraţie pentru Jack.

– Haideţi, ţineţi-vă echilibrul cu mine, exclamă Kitty. E mult mai greu decât pare. Haideţi!

Jack se cocoţă pe zid ca o maimuţă, în vreme ce Bridie se chinui să-şi găsească reazem. După o vreme, Jack îi întinse mâna şi o trase sus.

– Vezi să nu cazi acum, îi spuse el, şi Bridie se uită înfricoşată în jos.

– Nu sunt sigură că pot s-o fac, spuse ea.

– Bineînţeles că poţi. Uite-aşa! Şi Jack ridică un picior. Simplu, se făli el. Acum, haide şi tu!

Dar tocmai când Bridie era pe punctul să ridice un picior, auziră voci în copacii din spatele lor. Săriră

numaidecât jos, chiar şi Bridie, care se temea de înălţimi, şi se pitiră.

– Cine e? şopti Jack. Ai văzut pe cineva?

Kitty şi Jack se ridicară atât cât să poată vedea peste zid. Acolo, pitulat printre copaci, era un grup de oameni zdrenţuroşi care încălcau proprietatea lordului Deverill. Jack o trase pe Kitty jos lângă el.

– Spoitori, mormăi el. Erau în oraş azi-dimineaţă.

– I-am văzut şi eu, spuse Bridie, încântată că putea să participe şi ea la conversaţie. Ce caută aici?

– Vânat, spuse Kitty misterioasă. Caută orice ar putea mânca.

– Eu aş zice că ei caută mai mult de-atât. Trebuie să-l avertizăm pe Lord Deverill, spuse Jack agitat.

– Haideţi după mine, spuse Kitty. Ştiu eu o cale rapidă către castel.

Cei trei copii se furişară pe după zid până ajunseră la intrarea fermei, uşor de asaltat. Alergară înverşunaţi pe drumul pentru cai până ajunseră la grajdurile din spatele Hunting Lodge.

– Ce-i cu voi trei? Fugiţi de diavol, sau ce? întrebă domnul Mills, care avea treabă în curtea grajdului cu cabrioleta pe care Lady Deverill tocmai o adusese înapoi după drumul în oraş.

– Sunt nişte spoitori în copaci, spuse Kitty gâfâind.

– Pun ceva rău la cale, domnule Mills, adăugă Jack.

– Am venit să-i spunem lordului Deverill, interveni şi Bridie cu înfocare.

– Liniştiţi-vă acum! Spoitori în copaci spuneţi?

– Da, trebuie să-i spunem bunicului, insistă Kitty, sperând ca bunicul ei să-şi ia puşca şi să tragă în ei de la fereastra garderobei lui.

– Nu-i nevoie să-l deranjaţi pe Lord Deverill, spuse domnul Mills. Am să aduc pe unul din băieţi şi rezolvăm noi problema. Unde ziceaţi că sunt?

– Vă arătăm noi, spuse Kitty, sărind agitată de pe un picior pe altul. Grăbiţi-vă, să nu plece!

– Domnişoară Kitty, ar fi mai bine să rămâi aici. Ar putea fi periculos, spuse domnul Mills.

– Atunci, trebuie să vin! exclamă Kitty. Nu mi-e frică mie de nişte spoitori.

– Bunicul dumitale nu mi-ar mulţumi dacă ţi s-ar întâmpla vreun necaz.

Kitty se bosumflă.

– Dar eu vreau să vin.

– Eşti mai în siguranţă aici, spuse domnul Mills ferm, şi Kitty nu mai avu de ales decât să-i privească pe Jack, Bridie şi pe domnul Mills pornind către pădure împreună cu Sean Doyle, fratele lui Bridie, şi câţiva dintre rândaşi şi hăitaşi, înarmaţi cu bâte şi ciomege.

Bridie se simţea mai curajoasă cu fratele ei mai mare alături. La fel ca tatăl ei, Sean nu era înalt, dar era puternic şi neînfricat şi foarte devotat familiei Deverill. Dacă se întâmpla să fie vreun hoţ pe proprietatea lordului Deverill, nu se lăsa până nu-l alunga şi-l făcea să tragă o asemenea spaimă, că era puţin probabil să mai calce pe-acolo vreodată. Acum mergeau prin grădina de legume străjuită de ziduri, trecură de serele lui Lady Deverill şi continuară de partea cealaltă a padocului, unde câţiva dintre cai priveau leneşi în lumina tot mai slabă. Astfel ajunseră la pădurea din partea de est şi-şi croiră drum către locul unde copiii îi văzuseră pe spoitori. Era întuneric printre copaci, şi aerul devenise rece şi umed. Se furişară tiptil ca nişte pisici, atenţi la orice sunet.

Deodată, dădură peste ei, nişte nomazi zdrenţăroşi, nespălaţi, cu înfăţişări sălbatice. Femeia ţinea doi fazani şi o potârniche de gât, în timp ce bărbaţii se uitau fix într-un boschet, probabil pentru că văzuseră ceva ce merita să fie braconat. Bridie observă că unul dintre fazanii ţinuţi de femeie arăta ca şi cum ar fi fost viu, zbătându-se din când în când în încercarea zadarnică de a scăpa. Se uită la Jack şi-i văzu faţa schimonosită de indignare. Când spoitorii îi observară pe domnul Mills şi oamenii lui, se răsuciră în loc şi îngheţară ca animalele prinse

în capcană. Nu avea rost să-şi ascundă prăzile; ştiau că fuseseră prinşi asupra faptului. Doi bărbaţi ogârjiţi şi o femeie nu erau pe măsura domnului Mills şi a băieţilor lui voinici.

– Aţi încălcat proprietatea lordului Deverill, spuse domnul Mills cu asprime.

– Proprietatea lordului Deverill. Păi, n-am ştiut, spuse unul dintre bărbaţi, rânjind ştirb.

– Am să vă rog frumos să puneţi jos păsările alea şi să plecaţi imediat.

Bărbaţii îşi mijiră ochii şi-l măsurară pe domnul Mills din cap până-n picioare, ca şi cum ar fi calculat riscurile unei eventuale încăierări. Sean îşi ridică furca, iar expresia de pe chipul lui îi ajută să nu se mai îndoiască de faptul că ar fi fost în dezavantaj. Se încruntară şi strigară la femeie să lase păsările.

– Blestemat să fii! ţipă ea la domnul Mills, dar el nu se sperie de cuvintele debile ale unei femei de spoitor.

– Hai, valea, până nu chemăm jandarmii să vă aresteze, spuse el cu autoritatea bărbatului care are spatele bine asigurat de Lord Deverill.

Femeia aruncă la pământ păsările fără tragere de inimă şi plecară agale toţi trei.

Domnul Mills îl mângâie pe Jack pe cap.

– Bună treabă, băiete, spuse el. Da' unde a dispărut Bridie? Domnul Mills se uită după Bridie în semiîntuneric. Când o văzu ascunsă după fratele ei, dădu din cap apreciativ. Şi tu, Bridie. Am să-i spun lordului Deverill. Sunt sigur că va vrea să vă răsplătească.

Bridie făcu ochii mari şi surprinse privirea lui Jack.

– Acum, haideţi, plecaţi şi voi până nu se face prea întuneric, de n-o să vă vedeţi nici vârful nasului.

Se lăsa noaptea, aducând cu ea vânturi cumplit de reci. Jack şi Bridie se întorceau la Ballinakelly cu pas voios. Avuseseră parte de o aventură pe cinste şi abia aşteptau răsplata generoasă a lordului Deverill. Când ajunseră în oraş, se îngroziră să dea nas în nas cu spoitorii

înşişi, care-şi pregăteau caii de drum. Uitându-se în jur, văzură că strada era liniştită, cu excepţia luminii aurii care venea din cârciuma lui O'Donovan de peste drum. Văzându-i pe copii, spoitoarea îi arătă cu degetul acuzator şi strigă ceva într-un dialect pe care nici Jack, nici Bridie nu-l înţeleseră. Înainte ca Jack să-şi dea seama ce se întâmpla, simţi o lovitură în maxilar şi căzu pe spate în noroi după ce unul dintre bărbaţi îl izbi cu toată forţa pumnului lui. Bridie scoase un ţipăt, atât de tare şi de ascuţit, că uşa cârciumii se deschise, lumina revărsându-se asupra locului unde Jack zăcea inert. O clipă mai târziu, tatăl lui Bridie, Tomas, se năpusti în stradă. Tocmai când unul dintre spoitori îşi ducea înapoi braţul pentru a-i aplica lui Bridie o lovitură similară, Tomas îl înşfăcă de umăr şi-l pocni în nas. Sângele ţâşni din faţa spoitorului, care se dădu înapoi, aterizând pe spate în noroi. Dar celălalt bărbat se repezi la Tomas din spate cu un cuţit. Dintr-o singură mişcare, înfipse lama până la plăsele între coastele lui Tomas.

De undeva, din inima pădurii, se auzi vaietul îndepărtat al lui Banshee, purtat de vântul ireal stârnit dintr-odată.

capitolul 6

Ballinakelly fu zguduit din temelii de uciderea groaznică a lui Tomas Doyle. Doamna Doyle bocea atât de tare, că ar fi putut-o întrece cu uşurinţă chiar şi pe Banshee.

– Când eram tânără, la o regată din Bantry, spuse ea, presându-şi batista la nas, o spoitoare bătrână mi-a ghicit viitorul şi mi-a spus că viaţa îmi va fi un şuvoi de lacrimi. Câtă dreptate a avut, Doamne, ajută-ne!

Bridie era devastată. Nu doar că-şi pierduse dragul taică, dar credea şi că ea era de vină. Dacă nu s-ar fi dus cu domnul Mills şi băieţii, spoitorii nu ar fi văzut-o niciodată. Dacă nu ar fi ţipat atât de tare, tatăl ei poate

nu ar fi ieşit din cârciuma lui O'Donovan. Of, dacă nu s-ar fi dus să se vadă cu Kitty la zid, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat, şi tatăl ei ar fi fost încă în viaţă. Sean o consola cât putea de bine, dar ea era imposibil de consolat.

Michael îi acuză pe amândoi de nesăbuinţă.

– Sunteţi doi maimuţoi englezoi, voi doi! Nişte fazani de-ai lordului Deverill pentru viaţa tătucului vostru! ţipă el, cu faţa lui întunecată, stacojie de furie. A meritat! Nu v-a spus el să nu priviţi niciodată un spoitor în ochi?

Ochii bătrânei doamne Nagle erau uscaţi, căci ea îi văzuse pe atâţia murind în timpul foametei, că-i secaseră toate lacrimile. Totuşi, înlăuntrul pieptului ei jigărit, inima îi sângera pentru fiica ei şi pierderea acesteia. Voia să ştie dacă rostise cineva Actul de căinţă în urechea lui Tomas înainte să se stingă, ca să fie sigură că trecuse de purgatoriu în drumul către rai, dar nimeni n-o putu linişti.

Spoitorul responsabil pentru ucidere fusese arestat la locul crimei şi urma foarte probabil să fie condamnat la moarte prin spânzurare. Dar asta era o consolare mult prea măruntă pentru doamna Doyle.

– Spânzurătoarea este prea bună pentru unii ca el, spuse ea cu o voce gravă şi tremurândă. Arză-i-ar necuratul sufletul în iad pe vecie, Doamne, iartă-mă!

Tomas Doyle fu depus pe masa din bucătărie pentru două zile. Doamna Doyle deschisese larg ferestrele ca să-i lase sufletul să iasă. Două bătrâne, cunoscute drept cele două Nellie, domnişoara Nellie Clifford şi domnişoara Nellie Moxley, sosiră în rochiile lor albe cu voaluri albastre, ca să spele trupul mortului, iar părintele Quinn fu chemat pentru miruire. Acesta veni îmbrăcat în veşmintele lui groase, cu părul răvăşit de un vânt năprasnic, cu faţa roşie de indignare că viaţa unuia dintre enoriaşii lui fusese luată de un hoţ beat. Fiind foarte înalt, trebui să-şi plece capul când trecu cu paşi mari prin casa mică.

– A fost un om bun, spuse el doamnei Doyle, îngenunchind alături de ea, care plângea în balansoarul ei de lângă vatră, ținând strâns mătăniile. Este la Domnul acum, Mariah. Așa să știi. Iar cel ce se face vinovat de moartea lui va putrezi pe veci în focurile iadului.

Vocea lui era surprinzător de molcomă și blândă, iar Bridie se opri din plâns șocată. O privi pe mama ei ridicându-și privirea la preot cu ochii mari, strălucitori și cu fața relaxată într-un zâmbet beatific, ca și cum cuvintele lui îi îndepărtase literalmente tristețea de pe suflet, înlocuind-o cu certitudinea că dragul ei Tomas era alături de Maria și de îngeri. Dacă părintele Quinn spusese asta, trebuia să fie adevărat, pentru că părintele Quinn cunoștea mintea Domnului.

– Michael, spuse părintele Quinn, ridicându-se în picioare și dominându-i cu înălțimea lui pe fiii lui Tomas. Tu ești capul familiei acum. Sean, tu trebuie să îl ajuți pe ogor. Este nevoie de tine aici. Și tu, Bridie? O fixă pe fată cu privirea lui pătrunzătoare, aceasta simțind că începe să tremure sub puterea ei. Tu îți vei ajuta bunica acasă până vei fi destul de mare să muncești la castel cu mama ta.

– Da, părinte, răspunse ea încet.

Îi puse mâna lui grea pe umăr.

– Și nu a fost vina ta. Înțelegi?

– Da, părinte, răspunse ea, incapabilă să-și oprească lacrimile să i se reverse pe obraji.

– Trebuie să fii puternică pentru mama ta. Și tu, Michael? spuse el, iar vocea îi redeveni severă și indiferentă.

– Da, părinte?

– Să nu acuzi! Fiecare acțiune are o consecință, și noi nu putem niciodată ști care ar putea fi acea consecință. În orice caz, este voia Domnului, iar noi nu trebuie s-o punem la îndoială.

– Da, părinte, răspunse Michael supus, ascunzând dorința de răzbunare în spatele ochilor lui negri impenetrabili.

Lady Deverill veni în vizită cu un coş cu alimente. Transmise condoleanţe pentru Tomas Doyle şi rămase alături de doamna Doyle şi de bătrâna doamnă Nagle, consolându-le cum se pricepu mai bine.

– Ştiţi, doamnă Doyle, începu ea, privind cu bunăvoinţă pe fereastră prin fumul ridicat din pipa de lut a bătrânei doamne Nagle. Noi nu suntem oameni ce au experienţe spirituale, ci spirite ce au experienţe omeneşti. Tomas al dumneavoastră vă va fi mereu alături. Doar pentru că nu-l puteţi vedea nu înseamnă că el nu este aici. Este din lumină acum, ca un curcubeu, şi este într-un loc mult mai bun.

– Aşa e, Tomas este cu Dumnezeu acum, Lady Deverill, şi eu sunt împăcată, răspunse doamna Doyle.

Adeline îi dădu lui Bridie o cutie de pantofi.

– Iar asta este de la Lord Deverill. Este o răsplată pentru tine, Bridie, pentru curajul tău. Ştiu că nu-ţi va aduce tatăl înapoi, dar sper că te va consola un pic.

După ce plecă, Bridie deschise cutia şi găsi o pereche de pantofi de dans negri lucioşi din piele de lac, cu catarame mari argintii. I se tăie respiraţia de uimire. Bridie nu mai purtase niciodată pantofi, iar călcâiele îi erau tari ca o piele de animal netăbăcită. Cu respiraţia întretăiată, îi încălţă imediat.

– Ce pantofi frumoşi, Bridie, spuse Sean calin, sperând ca Michael să nu strice momentul acuzând-o că profită de pe urma incidentului care condusese direct la moartea tatălui lor.

Dar Michael luase în seamă cuvintele părintelui Quinn şi stătea acum solemn pe un scaun, muşcându-şi limba.

Inima lui Bridie tresări un pic, trezită temporar la viaţă de emoţia primilor pantofi din viaţa ei. Pantofii erau puţin cam mari, ceea ce era bine, pentru că asta însemna că aveau s-o ţină mai mult. Începu să meargă stângaci prin bucătărie, ca un cal de căruţă, încercând să se obişnuiască cu greutatea pantofilor după lejeritatea picioarelor desculţe şi cu senzaţia de a avea

pielea strânsă în ceva rigid. Dar nu-şi putea lua ochii de la ei; erau cele mai grozave lucruri pe care le avusese ea vreodată.

Curând, vecinii şi prietenii sosiră pentru a-şi prezenta condoleanţele, iar doamna Doyle le oferi tabac, whisky şi alimente din generosul coş de la Lordul şi Lady Deverill. Liam O'Leary veni cu soţia lui, Julia, şi cu Jack, care avea o vânătaie de toată frumuseţea pe obraz. Acesta îşi scoase şapca şi clătină din cap cu tristeţe la vederea bietului Tomas Doyle. Julia, care se credea mult prea preţioasă pentru a intra într-o gospodărie atât de modestă, îşi duse batista la nas şi se schimonosi la vederea trupului neînsufleţit, alb precum ceara în lumina lumânărilor.

Liam O'Leary nu rămase mult, ci doar cât să bea un pahar şi să-şi ia rămas-bun de la decedat. La plecare, se binecuvântă cu apa sfinţită din sticluţa pe care doamna Doyle o ţinea mereu lângă uşă şi cu creanga de palmier de la Duminica Floriilor. Julia ignoră apa; era nerăbdătoare să plece cât mai departe posibil de bordeiul acela meschin şi de mortul din el.

Bridie se bucură să-l vadă pe Jack şi-l consolă mai mult pentru vânătaie decât o făcuse propria lui mamă. El îi remarcă imediat pantofii.

– Mie Lord Deverill mi-a dat un câine beagle, îi spuse el. Mama a vrut să-l înapoiem.

– De ce? întrebă Bridie uimită.

– Nu ştiu, dar nu-i place pe Deverilli.

– Şi-ai să-l înapoiezi?

El surâse ştrengăreşte.

– Pentru nimic în lume. O recompensă e o recompensă, şi eu am meritat-o. Îşi trecu degetele aspre peste maxilar.

– Te doare? întrebă Bridie.

– Cred şi eu. Jack se uită la Tomas întins pe masă şi scutură din cap. Dar sunt norocos că trăiesc, Bridie. Bietul tău taică, Dumnezeu să-l odihnească!

*

A doua zi, tot oraşul ieşi la înmormântare, iar soarele strălucea de parcă Tomas însuşi făcuse să fie aşa.

– Fericit este mortul asupra căruia străluceşte soarele, spuneau cu toţii, îndreptându-se spre Biserica Tuturor Sfinţilor.

Fiecare scaun era ocupat şi nici un centimetru din podeaua de piatră nu era liber pentru încă o pereche de picioare. Doamna Doyle stătea în faţă cu familia ei, demnă în rochia şi şalul ei negre, încadrată de cei doi fii şi cu Bridie lângă Sean, încălţată cu pantofii noi lucioşi. Părintele Quinn ţinu o predică emoţionantă, lăudându-l pe Tomas pentru că fusese muncitor şi avusese suflet bun şi dându-l ca exemplu restului comunităţii, trecându-i cu vederea temperamentul şi dragostea pentru whisky.

– Dumnezeu îi ia întotdeauna pe cei buni, spuse domnişoara Nellie Moxley în şoaptă.

– Aşa-i, io aştept acuma numa' să mă cheme şi pe mine, şopti în replică domnişoara Nellie Clifford. Nu mai durează mult. Sunt deja cu un picior în groapă şi cu celălalt pe un calup de săpun.

Tomas fu înmormântat în curtea bisericii, alături de ceilalţi din comunitate care se duseseră înaintea lui. Lui Bridie îi venea greu să creadă că tatăl ei era acum în pământ, că avea să nu mai apară vreodată cu ochii lui blajini şi prezenţa lui încurajatoare. Deşi Michael era bărbat acum, mai mult decât capabil să facă munca tatălui lui, ea încă avea sentimentul că acea temelie solidă a existenţei ei se transformase într-o mlaştină. Avea să-i fie dor de certitudinea reconfortantă a dragostei tatălui ei. Ochii i se umezira când îşi aminti momentele când mersese cu el în căruţă ca să ducă untul la Cork Butter Exchange. „Unt irlandez", îi spunea tatăl ei mândru, „ca să hrănească Imperiul." Îi putea auzi vocea de parcă i-ar fi şoptit în ureche: „Nu lua în seamă tunetul, Bridie. Îs numa' nişte poloboace rostogolindu-se prin cer". Începu să plângă încetişor.

*

Când Adeline îi dădu lui Kitty trista veste despre Tomas Doyle, aceasta se înfioră de oroare şi-şi duse mâna la gura căscată.

– I-am dăruit o pereche de pantofi drept răsplată pentru că ne-a avertizat asupra braconierilor, dar va fi un cadou dulce-amar, având în vedere tragedia care l-a adus, spuse Lady Deverill. Kitty şedea lângă ea pe sofa în camera de zi călduroasă a bunicii ei, gândindu-se la prietena ei Kitty. Înmormântarea a fost azi, continuă Adeline. Cred că toată suflarea din Ballinakelly s-a dus. A fost tare iubit, reflectă ea.

– Aş fi vrut şi eu să fi mers la înmormântare, spuse Kitty cu tristeţe.

– Draga mea, asta nu ar fi fost posibil. Trebuie să acţionăm cu tact.

– Dar Bridie este prietena mea.

– Da, este prietena ta, dar mulţi nu ar vedea cu ochi buni faptul că ea se întovărăşeşte cu unii ca noi.

– Dar de ce asta, bunico?

– Pentru că există multă revoltă, Kitty. Un popor cucerit îl va duşmăni mereu pe cuceritor. Aşa stau lucrurile, nu? Multor catolici irlandezi li s-au luat pământurile, care au fost date englezilor...

– Cum s-a întâmplat cu O'Leary, întrerupse Kitty.

– Întocmai, draga mea, cum s-a întâmplat cu O'Leary. Adeline suspină, ostenită de acrimonie. Aşa că îşi vor pământurile înapoi, englezii să plece, şi ei să devină independenţi. Bineînţeles că îi suspectează pe toţi cei ce se asociază cu englezi. Noi suntem ăia, Kitty. Bridie nu ar vrea ca familia şi prietenii ei s-o considere neloială, nu-i aşa?

– Şi eu mi-aş vrea pământul înapoi dacă cineva mi l-ar lua.

– Bineînţeles că l-ai vrea. Adeline zâmbi îngăduitor nepoatei ei, dar şi un pic mândră de inteligenţa ei ascuţită. Dar dacă familia O'Leary şi-ar primi pământul înapoi, noi nu am mai avea castelul Deverill şi tot ce aparţine de el. Ce e făcut nu mai poate fi desfăcut acum

fără consecinţe grave. Este mai bine să trăim cu toţii în prezent şi să nu ne gândim prea mult la atrocităţile trecutului. La urma urmei, trebuie să trăim laolaltă şi să ne înţelegem.

– Biata Bridie, oftă Kitty.

– Ştiu, viaţa ei e grea. Este destul de rău să-i pierzi pe cei dragi, dar de netolerat că nu se înţelege că cei plecaţi nu sunt cu adevărat plecaţi, ci doar nu mai pot fi văzuţi.

– Tu nu ai să mă părăseşti niciodată, nu-i aşa, bunico? întrebă Kitty sincer.

Adeline o cuprinse cu braţul pe după umeri şi o trase mai aproape.

– Ştii că nu, draga mea. Ba mai mult, tu vei şti că îţi sunt încă alături pentru că mă vei putea vedea. Acesta este un dar rar şi minunat.

Kitty fugi în grădină, gândindu-se la Bridie. Soarele îi încălzea pielea, iar aerul mirosea dulce şi cremos a bomboane şi a *Daphne bholua*.[1] Cunoştea fiecare peticel din grădinile bunicii şi se repezi asupra unei tufe de hamamelis, ale cărei flori galbene răspândeau un parfum calmant, medicinal. Culese destule cât să facă un mic buchețel, pe care îl legă cu sfoară dintr-una din sere. După ce termină, se duse la grajduri ca să-l caute pe domnul Mills.

– Domnule Mills, domnule Mills! strigă ea prin toată curtea grajdului.

Domnul Mills apăru de sub arcada de piatră a clădirii grajdului, cu o cârpă într-o mână şi ceară pentru piele în cealaltă.

– Cu ce-ţi pot fi de folos, domnişoară Kitty?

Ea alergă peste bolovani şi întinse buchețelul.

– Vreau să-i dai asta lui Bridie. Doamna Doyle şi Sean nu sunt astăzi aici, şi Bridie trebuie să-l primească azi.

[1] Arbust verde tot timpul anului, care creşte în mod natural în munţii Himalaya, la altitudini de peste 1500 de metri, rezistând astfel foarte bine în timpul iernii. Florile sale roz-albe emană un parfum puternic. (n.tr.)

Domnul Mills clătină din cap grav.

– Ce treabă cumplită! Biata Bridie, să-şi piardă tatăl aşa mică.

Intră de unde ieşise, iar Kitty se luă după el. Grajdurile miroseau a cai, a fân şi a bălegar. Câţiva băieţi şedeau pe taburete, lustruind harnaşamente, cu mânecile suflecate, lăsând la vedere braţe puternice care frecau viguros pielea. Se opriră o clipă din treabă pentru a privi. Dacă Kitty ar fi fost Lady Deverill, sau oricare dintre celelalte femei din familie, ar fi sărit cu toţii în picioare, dar Kitty era un copil care alerga de obicei peste tot alături de Bridie Doyle, aşa că rămaseră aşezaţi pe taburetele lor. Domnul Mills puse jos cârpa şi ceara şi luă un borcan prăfuit din camera harnaşamentelor. Îl cufundă într-un butoi cu apă şi luă florile din mâna lui Kitty.

– Am să trec pe la ei ca să transmit condoleanţe mai târziu după-amiază. O să ţină aşa. Sunt sigur că va fi recunoscătoare pentru gestul dumitale, domnişoară Kitty.

– Măcar atâta lucru să fac. Este prietena mea, domnule Mills, spuse Kitty direct, ofensată că el păru surprins de darul ei. Cea mai bună prietenă a mea.

Începând cu după-amiaza în care călărise împreună cu tatăl ei, Kitty fu eliberată din aripa copiilor şi primită la mesele în familie. Maud o privea cu suspiciune din capul mesei. Era ceva tulburător în privirea aceea insolentă din ochii copilei care o făcea pe Maud să se simtă vinovată. Erau mult prea mari, de o nuanţă neobişnuită de cenuşiu, ca ai unui lup sau ai altui animal sălbatic care nu-i venea în minte lui Maud, şi erau cumva cumplit de impertinenţi. Era ca şi cum Kitty, asemeni Adelinei, putea vedea în cotloanele cele mai ascunse ale sufletului ei, aflându-i toate secretele. Maud se simţea în defensivă, deşi Kitty era prea mică pentru a înţelege răceala mamei ei. Încercă să vorbească cu fiica ei cea mai mică la fel cum ar fi vorbit cu Victoria sau cu Elspeth, dar ochii aceia păreau să-şi râdă de încercările

ei de conversație, ca și cum Kitty ar fi fost amuzată de cât de greu se străduia mama ei să găsească opinii comune când era clar că nu se înțelegeau câtuși de puțin.

– Miss Grieve, aș dori s-o învețiți pe Kitty puțină atitudine umilă, o instrui ea pe guvernantă după o cină deosebit de stânjenitoare. Are un fel foarte necuviincios de a se holba la oameni. Sincer, este nepoliticos. O fată de vârsta ei ar trebui să învețe să-și plece privirea și nu să privească omul atât de direct.

– Mă voi îngriji de asta, doamnă Deverill, spuse Miss Grieve.

– Te rog să ai grijă ce faci, altfel Kitty va trebui să mănânce din nou în camera copiilor.

Fu o ușurare pentru Maud când, la mesele care urmară, Kitty rămase cu privirea în farfurie. Kitty, mult prea șireată pentru a-și permite să fie intimidată, învățăcurând că putea privi în ochi pe oricine altcineva; doar mama ei tresărea când surprindea privirea fiicei ei. Dar oricât ar fi fost de șireată și de rezistentă, Kitty nu era atât de îndrăzneață încât să nu se teamă de ostilitatea mamei ei. O afecta profund.

Domnul Mills își sprijini bicicleta de zidul văruit al casei familiei Doyle și deschise ușa. Bătrâna doamnă Nagle ședea în fotoliul ei obișnuit, păstrând vatra caldă cu rămurele arzând, în timp ce de horn atârna pește la afumat. Doamna Doyle era în balansoarul ei, cosând de cotul hainei lui Michael un romb de pânză neagră, semn al doliului. Casa era prost luminată, dar caldă, iar mirosul de mâncare făcu stomacul domnului Mills să ghiorăie.

– Ziua bună dumneavoastră, doamnă Nagle și doamnă Doyle, spuse el, scoțându-și șapca și plecând formal capul.

– Doriți niște ceai? întrebă doamna Doyle. Vă toarnă Bridie o ceașcă. Ceainicul e încă fierbinte.

Domnul Mills se întoarse și văzu fața palidă a lui Bridie apărând din întuneric. Ochii ei mari și negri

îi făceau chipul să pară mai mic şi mai trist. Cataramele pantofilor ei de dans sclipeau în lumina focului.

– Ce pereche de pantofi grozavă, Bridie, spuse el, şi pentru o clipă, chipul copilei îşi recăpătă culoarea, şi ea zâmbi, uitându-se cu drag în jos la pantofi.

– Cadou de la Lady Deverill, spuse ea încet.

– Un cadou binemeritat. Îi întinse buchetul. Astea sunt pentru tine, de la domnişoara Kitty. Bridie luă florile recunoscătoare şi le duse la nas. Ochii i se umplură de lacrimi la un gest atât de amabil, iar ea îşi pierdu glasul pentru o clipă. Mi-a spus că e important să ţi le dau azi. Inima domnului Mills se înduioşă la vederea copilului devastat. A spus că eşti cea mai bună prietenă a ei.

Bridie zâmbi timid şi dădu din cap. Domnul Mills văzu în gâtul ei încordat efortul pe care îl făcea să-şi înăbuşe emoţiile.

– Ce-ar fi să-mi pregăteşti o ceaşcă de ceai? spuse el cu blândeţe, dându-i fetei timp să se adune.

Ea dădu din cap vioi şi turnă ceai într-un vas.

– Viaţa merge înainte, zise doamna Doyle din inimă. Domnul Doyle este cu Dumnezeu acum, iar noi trebuie să continuăm ca mai înainte. El nu ar vrea să fim doborâţi acum, nu-i aşa?

– Cu siguranţă că nu, doamnă Doyle, spuse domnul Mills.

– Atunci, gata cu lacrimile!

Îşi ţuguie buzele şi începu iar să coasă.

Kitty îi aduse domnului Mills ceaiul şi se duse să pregătească unul şi pentru bunica ei.

– Eu o am pe Bridie a mea ca alinare şi pe băieţi, spuse doamna Doyle, zâmbind fiicei ei cu o duioşie pe care domnul Mills nu o mai văzuse până atunci. Domnul Doyle era foarte mândru de copiii lui, domnule Mills. Michael şi Sean sunt doi flăcăi tare muncitori, iar Bridie va fi curând destul de mare ca să muncească pentru Lady Deverill. O să ne descurcăm, nu-i aşa, Bridie? Avem multe pentru care să fim recunoscători. Avem

un acoperiş deasupra capului şi un stăpân bun la suflet. Puţini se pot lăuda cu aşa ceva.

Bridie se aşeză la masă şi puse borcanul cu bucheţelul de hamamelis în mijloc. Sufletul ei rănit se simţea alinat de florile care radiau prietenie şi înţelegere la fel de bine cum îşi răspândeau parfumul în atmosfera încărcată de fum din casă. Se gândi la Kitty şi îşi imagină chipul ei, de parcă ar fi stat chiar în faţa ei, cu ochii aceia strălucitori şi stranii în lumina lumânării, auzindu-i vocea în cap, de parcă i-ar fi vorbit cu adevărat. „Tatăl tău este cu tine încă, Bridie. Trebuie să crezi că îţi este alături. Cei pe care îi iubim şi îi pierdem sunt mereu cu noi." Şi Bridie, care se îndoise cândva că Barton Deverill se afla cu adevărat în fotoliul din turnul castelului, dorea acum să creadă mai mult decât orice că defunctul ei tată pur şi simplu nu mai putea fi văzut. Ar fi vrut să fie la fel de sigură precum Kitty şi să aibă harul ei de a vedea morţii; mai mult decât oricând, îşi dorea să fi putut întoarce timpul înapoi pentru a-şi aduce tatăl acasă.

Michael nu era omul care să stea liniştit cu rugăciunile lui. El dorea răzbunare, iar setea lui de răzbunare îl mistuia. Spânzurarea criminalului nu era îndeajuns pentru viaţa lui Tomas Doyle. Întreaga colonie trebuia să plătească pentru crimă, decise el, dând pe gât o duşcă din tăria lui Hanratty care îl arse pe gâtlej. „Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte", gândi el în taină, ura şi obida nemaifiind acum două emoţii diferite, ci o singură forţă puternică de rea-voinţă, alimentată de alcool. Strecurându-se printre arbuşti către chervanele şi căruţele sărăcăcioase lăsate laolaltă în mijlocul unui câmp, fu bucuros că norii acopereau ochiul lunii, pentru că era posibil ca însuşi Dumnezeu să-şi fi întors faţa, lăsându-l pe el să facă dreptate.

Ajunse la grămada de sălaşe simple, bucuros că spoitorii nu plecaseră încă. Rămăseseră poate în speranţa unei graţieri în ultimul moment a bărbatului condamnat

la spânzurătoare. Lui Michael nu-i păsa. Dezlegă în liniște caii. Animalele docile nechezară încet, dar rămaseră pe loc. Michael își aprinse torța, și cu flacăra ei le aprinse și pe celelalte patru pe care le adusese cu el. Furișându-se sus pe chervane, strecură torțele pe unde găsi câte o gaură. Focul se răspândi cu repeziciune și eficient, aprinzând paiele, învăluind și mistuind pânza groasă a coviltirelor. Țipetele se înălțară deasupra zgomotului provocat de trosnetele focului, iar oamenii începură să se reverse din vălvătăi precum șobolanii. Să le fie învățătură de minte, se gândi Michael satisfăcut. Furișându-se în beznă, se întoarse să vadă dezastrul, o pălălaie imensă în mijlocul câmpului, aruncând lumină aurie în jur, peste iarbă și gardurile vii. Dar cum se îndepărta el așa, țipătul unei femei îi ajunse la urechi și-i îngheță inima.

– Ajutor! Mica mea Noreen! Mica mea Noreen!

Nimeni nu se îndoi de faptul că Michael Doyle era responsabil pentru incendiul în care murise copilul spoitorilor, dar nimeni din Ballinakelly nu îndrăznea să-i menționeze numele când era interogat de jandarmi. Michael Doyle era crud și periculos, capabil să paralizeze pe cineva doar aruncându-i o privire cu ochii lui negri duri, și nu exista nici un om în Ballinakelly care să vrea să-i stârnească mânia. Într-adevăr, orașul strânse rândurile în jurul lui, iar doamna Doyle, bătrâna doamnă Nagle și Badger Hanratty confirmară că fusese în noaptea aceea acasă. Totuși, chinul lui Michael abia începea. Noreen rămăsese ca o șoaptă în coșmarurile lui și ca o pată pe conștiință, iar vina pe care o purta îi înnegura și mai profund inima împietrită.

capitolul 7

A doua săptămână din august, după Dublin Horse Show, care avea loc în timpul primei săptămâni a lunii august și era un eveniment imuabil în calendarul

irlandez, vărul Digby Deverill şi familia lui părăsiră Deverill Rising, domeniul lor din Wiltshire, şi descinseră la castelul Deverill cu bagaje cât să le ajungă un an întreg. Sir Digby şi soţia sa, înzorzonata Beatrice, fură cazaţi pentru patru săptămâni la Hunting Lodge cu Maud şi Bertie, alături de cei patru copii ai lor foarte răsfăţaţi şi deosebit de nesuferiţi. Celia avea exact vârsta lui Kitty, gemenele Leona şi Vivien erau de-o vârstă cu Elspeth, iar fiul lor George era puţin mai mic decât Harry şi învăţa deopotrivă la Eton. Părinţii lui Digby, Stoke Deverill, descendent al fratelui mai mic al lui Barton Deverill, şi soţia acestuia, Augusta, se cazară la castel, cu Hubert şi Adeline. Părăsiră cu toţii Anglia, la fel ca în fiecare an, cu cufere grele încărcate cu rachete de tenis, accesorii pentru călărie, rochii de seară, rochii de zi şi pantofi de dans, pregătiţi pentru partidele de tenis, balurile estivale, dineurile şi prânzurile festive pentru care irlandezii erau renumiţi. În serviciul lor fu mobilizată o armată de servitori, valeţi şi guvernanta Celiei, Miss Springer.

Aceasta era perioada din an preferată a lui Kitty. Nu doar că se bucura să scape din ghearele guvernantei ei, dar ea, Bridie şi Celia formau un club secret care îi spiona pe adulţi. Spiritul de observaţie ascuţit al lui Kitty însemna că ea nu rata nimic, iar jocul lor le oferea distracţie pe tot parcursul vacanţei. Evenimentul remarcabil era Balul verii de la castelul Deverill, la care venea toată suflarea din West Cork în trăsuri frumoase şi rochii de bal din mătase şi unde se dansa până la răsăritul soarelui. Kitty şi Celia aveau voie să nu se ducă la culcare. Dată fiind cantitatea excesivă de alcool consumat de adulţi, erau lăsate să se vânture de colo-colo, să se infiltreze şi să observe. Micile fete, umblând prin camere fără să fie observate, erau adesea martore ale unor lucruri despre care adulţii ar fi preferat să nu afle.

Maud o tolera pe Beatrice, o femeie voluminoasă ca un sufleu, cu sâni mari şi o inimă la fel de mare, dar şi cu o colecţie foarte mare din cele mai rafinate diamante,

oferite de către soţul ei antreprenor, care făcuse avere în minele de diamante din Africa de Sud. Într-adevăr, Digby fusese făcut cavaler de către regina Victoria pentru serviciile aduse Coroanei, lucru care o înfuria pe Maud cu atât mai mult cu cât Beatrice nu era doar bogată, dar mai avea şi un titlu nobil. În opinia lui Maud, Beatrice era insolentă şi lipsită de bună-creştere, însă tatăl lui Kitty îl plăcea pe Digby pentru entuziasmul lui debordant. Aproape că nu ştia să călărească, dar galopa pe dealuri chiar şi aşa, prăpădindu-se de râs de fiecare dată când cădea de pe cal. Nu ştia să lanseze o undiţă, dar petrecea ore încercându-şi norocul pe mare, fără să se necăjească vreodată dacă, la sfârşitul zilei, singurul lucru prins era o biată sticlă veche de rom de pe vreo navă de piraţi naufragiată. Aducea cu el cele mai bune trabucuri cubaneze, whisky şi vin în lăzi mari, iar Beatrice le dăruia fetelor mătăsuri şi dantele în cele mai luxuriante culori. Erau un cuplu extravagant, afectuos şi nobil, dar Kitty îi iubea pentru râsul pe care îl aduceau în casa lor.

George, Leona, Vivien şi Celia erau răsfăţaţi, cu un aer dezgustător de mi-se-cuvine-totul pe chipurile lor mititele. Fetele veneau de fiecare dată în haine groase şi cu pălării călduroase, cu şaluri de lână înfăşurate strâns în jurul umerilor, plângându-se în gura mare de frig, grăbindu-se să se ghemuiască în faţa focului, de parcă ar fi venit de la tropice. Beatrice aducea pături suplimentare pentru paturi şi şosete moi pentru dormit, ca să nu le îngheţe picioarele.

„Aceasta este o aventură", obişnuia să le spună fetelor când acestea bombăneau din cauza lenjeriei umede şi a mirosului abia perceptibil, dar inconfundabil de şoareci din dormitoarele lor. Curând însă erau prinse în stilul de viaţă irlandez, dansând toată noaptea, jucând crochet pe pajiştea tunsă impecabil, tenis pe terenurile de iarbă, mergând la picnicuri pe plajă când vremea era frumoasă, luând masa la castel cu nobilimea locală, chicotind pe ascuns de comportamentul excentric

al verişorilor lor şi al prietenilor lor ciudaţi. Nu trecu mult, şi Leona, şi Vivien începură să fie urmărite de băieţi irlandezi, pentru că acestea erau nu doar blonde şi frumoase, ci şi bogate, iar pentru o societate în declin precum cea anglo-irlandeză, atracţia banilor englezeşti era irezistibilă. Celiei nu-i plăcea nimic mai mult ca agitaţia, iar castelul Deverill oferea toate intrigile şi escapadele la care ar fi putut visa. Găsi în Kitty partenera perfectă în acest sens. Pentru un copil care se plictisea uşor şi era predispus la îmbufnare, verişoara Kitty era o sursă inepuizabilă de activitate şi distracţie.

Victoria avusese parte de un sezon londonez de succes, locuind cu verişoarele ei la Deverill House de lângă Kensington Palace Gardens, o casă-palat de inspiraţie italiană. Se întoarse în Comitatul Cork cu un aer sofisticat, de parcă s-ar fi lepădat de Irlanda şi de tot ce aparţinea de aceasta şi ar fi aparţinut acum sălilor de bal din Londra, printre nobilii şi aristocraţii proprietari de pământuri. Ofta din cauza burniţei şi a umezelii la fel de mult ca Leona şi Vivien şi îşi începea majoritatea frazelor cu: „La Londra...", pe un ton care sugera că totul era mai bun acolo. Primea scrisori de la pretendenţi şi le citea cu voce tare mamei şi lui Beatrice, care cumpăneau cu un entuziasm neobosit care conte sau lord ar fi putut fi partida cea mai potrivită pentru ea. Kitty îşi dădea ochii peste cap şi se întreba de ce nu intra niciodată în discuţie şi plăcutul unui bărbat.

Kitty se bucura de prezenţa Celiei, în ciuda caracterului ei capricios. Verişoara ei moştenise simţul umorului de la tatăl ei şi simţul nebuniei de la mama ei şi nu o deranja să se joace cu Bridie, pe care o considera un fel de curiozitate cu accentul ei caraghios şi vocabularul ei străin. Imediat după sosirea verişoarei ei, Kitty se întâlni cu Bridie şi Celia printre roşiile şi strugurii dintr-una dintre serele bunicii ei.

– Victoria este foarte încântată de ea însăşi de când s-a întors de la Londra, spuse Kitty, mestecând o bucată de măcriş sălbatic.

– Am auzit-o spunându-i mamei că nu mai dorește să locuiască în Irlanda, zise Celia. Rupse o smochină de pe o creangă și o studie să nu aibă insecte.

– M-aș bucura foarte mult dacă ea și Elspeth ar pleca să stea la Londra. Nu-mi place deloc de ele. Nici mama nu le place prea mult. Ei îi place doar de Harry. Kitty coborî vocea și adăugă misterios: Știți că eu trebuia să fiu băiat?

– De unde știi? întrebă Celia.

– Am auzit-o pe mama vorbind cu Lady Rowan-Hampton în salon. I-a zis: „Dac-ar fi fost Kitty băiat..."

– Deci nu te-a vrut deloc? se miră Celia, cu gura plină de smochină.

– Ba sunt sigură că da, o întrerupse Bridie, care vorbea de obicei mai puțin când era Celia de față.

– Ba nu. Am fost dezamăgită. Într-o zi, când o să am o fetiță, am s-o iubesc foarte mult, spuse Kitty cu o grimasă, pentru că nu era genul care să-și plângă de milă. Haideți să facem o drăcie adevărată.

– Oh, da, haide! bătu Celia din palme. Cu Kitty, viața era întotdeauna plină de aventură și nebunii.

– Poate, dacă am găsi o broască, Victoria ar săruta-o în speranța că se va transforma într-un prinț. Ce ziceți? râse Kitty. Mergem să căutăm una?

– Unde am putea găsi o broască?

– Jos la râu. Dacă mergem la iazul cu nuferi, am risca să fim văzute, răspunse Kitty. Ce zici, Bridie?

– Atâta vreme cât nu trebuie s-o ating, răspunse ea neliniștită. Faci negi de la broaște.

– Astea sunt bazaconii, Bridie, spuse Kitty. Haide! Ultima care ajunge la râu e un ou puturos!

Cele trei fete o luară la fugă prin grădină. Când ajunseră la zid, Celia se plânse că își va murdări rochia de pietre.

– Nu e vreo poartă pe undeva?

– Nu dacă vrem să trecem neobservate, spuse Kitty.

Celia oftă și o privi pe Kitty cățărându-se pe zid ca o șopârlă, urmată îndeaproape de Bridie, a cărei rochie

era deja murdară, așa că nu mai conta. Celia își încleștă pumnii și își umflă buza de sus.

– Nu pot, exclamă ea. Va trebui s-o iau pe poartă și să risc să fiu prinsă.

– Nu, trebuie să te cațări. Nu e dificil, insistă Kitty.

Dar Celia rămase nemișcată. Își încrucișă brațele și se înroși de indignare.

– Nu mă puteți forța!

În acel moment se auziră pași pe pământul acoperit de frunze din spatele lor. Kitty se întoarse, așteptându-se să-i vadă pe cei trei spoitori braconând iar. Răsuflă ușurată când văzu fața pistruiată a lui Jack rânjind la ea pe sub cozorocul șepcii, câinele agitându-se pe lângă el.

– Aha, iată-te! exclamă el. Te-am căutat.

– Am crezut că e un spoitor, spuse Kitty.

– Nici un spoitor nu ar mai îndrăzni să mai intre în pădurea asta după...

Ezită, privirea fiindu-i brusc atrasă de Bridie, care se confunda cu zidul în rochia ei maronie, ca o potârniche jigărită. Chipul lui Bridie se lumină când îl văzu și își dădu pe spate părul încâlcit cu mânuța-i murdară.

– Celia nu vrea să se suie pe zid, spuse Kitty.

– Haide, Celia. Te ajut eu, spuse Jack. Băiatul sări cu ușurință pe zid și întinse mâna în jos. Celia îi acceptă reținută ajutorul și îl lăsă s-o tragă sus. Își netezi rochia și verifică să nu se fi murdărit. Jack râse. Ce puneți la cale, fetelor?

– Mergem să căutăm o broască, spuse Bridie.

– Vrem să i-o dăm Victoriei, să vadă dacă se transformă în prinț cu un sărut, spuse Kitty chicotind.

– N-o s-o chinuiți, da? întrebă Jack îngrijorat.

– O s-o punem la loc de unde am luat-o, promit.

– Atunci, vă arăt eu unde găsiți una. Urmați-mă! În acea clipă, șoimul lui Jack se năpusti din cer și ateriză pe mănușa lui groasă de protecție. A vânat iepuri și șoareci, spuse Jack. Până acum, n-a găsit nimic.

– Asta pentru că *papa* a plecat cu vărul Digby și cu băieții și omoară tot ce mișcă, spuse Kitty.

Jack deschidea calea prin iarba înaltă către scobitura din coasta dealului unde apa se prelingea către mare. Era întuneric printre ferigi şi muşchi. Bridie rămase în spatele lui Kitty când aceasta se ghemui. N-ar fi vrut să se apropie prea mult, ca nu cumva să-i sară vreo broască în faţă. Jack stătea în mijlocul apei, cu mâinile în şolduri, uitându-se în jur, mai interesat de şoimul lui decât de găsirea broaştelor. Celia striga întruna de pe pod:

– Aţi găsit deja vreuna?

În cele din urmă, Kitty observă o broscuţă verde-brună printre pietrele de pe marginea apei. Scoase un sunet de încântare, o ridică uşor şi o puse în căuşul palmei.

– Jack! şuieră ea. Am găsit una! Jack se uită printre degetele ei.

– Ai prins una? începu Celia să ţopăie de bucurie.

– E una mică, spuse Jack. Ştii că-şi poate schimba culoarea ca să se piardă în peisaj?

– Vrei să zici că se va face roz, ca să se confunde cu pielea mea? întrebă ea.

– Nu, îi trebuie două ore ca să se schimbe. S-ar putea să devină galbenă, dacă-i laşi timp. Ar trebui s-o pui pe un strat de frunze, nu pe piele. I-ai putea face rău.

Se aplecă şi începu să caute frunze potrivite.

Bridie se uită cu prudenţă în mâna lui Kitty.

– E rece şi lipicioasă? întrebă ea.

– Se simte molcuţă şi umedă, răspunse Kitty fericită.

Jack o ajută să aşeze broscuţa pe frunze.

– Trebuie să mă ajuţi să mă ridic, Jack. Nu mă pot folosi de mâini.

Jack râse şi o luă pe Kitty în braţe.

– Eşti ca un sac de cartofi, zău aşa, spuse el, făcând un pas lung înapoi pe mal.

Bridie privi cu invidie. Îşi dorea ca Jack s-o fi purtat şi pe ea înapoi pe mal. Dar ea se chinui să se urce singură, uitându-se la Kitty cum îi arăta broscuţa Celiei. Văzându-le pe cele două verişoare cu capetele apropiate, una roşcată, cealaltă blondă, dar amândouă atât de similare în port şi vorbă, simţi un val de mândrie că măcar Jack

era din lumea ei şi nu din a lor. Ei doi erau uniţi printr-o cultură comună, pe când Kitty şi Celia erau atât de diferite, fiind englezoaice şi aristocrate. Poate că lui Jack îi plăcea de Kitty, dar nu avea să i se permită vreodată să se gândească la ea ca la egala lui.

– Bridie, găseşti tu ceva în care s-o punem? o rugă Kitty când se întoarseră la castel, încercând să nu pară vinovate când unul dintre lachei trecu pe lângă ele.

Ştia că erau aşteptate la prânz şi că surorile şi mamele lor erau probabil deja în salon cu Adeline şi cu bunica Celiei, Augusta. Bridie dispăru, revenind o clipă mai târziu cu cutia de praline asortate Fry's, pe care Beatrice o cumpărase de la Harrods şi pe care familia le dăduse gata cu o seară înainte.

– Unde s-o punem? întrebă ea.

– Nu ştiu, spuse Kitty, aranjând broscuţa în culcuşul ei de frunze din cutie. O să mă gândesc la asta când o să fim sus.

– Leona şi Vivien o să moară de frică, spuse Celia entuziasmată. Abia aştept să le văd feţele.

– Eu abia aştept să le văd pe Victoria şi pe Elspeth ce feţe o să facă. Şi pe mama. Să n-o uităm pe mama, chicoti Kitty. Urăşte târâtoarele mai mult ca oricine. Haideţi să prindem un şoarece data viitoare şi să i-l punem în pat!

Kitty şi Celia se spălară pe mâini şi pe faţă şi îşi aranjară părul cât putură de bine înainte să se strecoare sus pe scara servitorilor şi apoi prin uşa căptuşită cu postav verde ce ducea înspre hol. Kitty puse cutia de praline pe masă, după o vază imensă cu crini.

– O să fie în siguranţă aici un timp, spuse ea sigură, luând-o pe Celia de mână.

Intrară inocente în salon, unde femeile şedeau la şuetă la un pahar de sherry pe sofale şi fotolii, fetele înghesuite în colţ, vorbind încet între ele, în timp ce bărbaţii stăteau în picioare, lângă şemineu, şi fumau.

– Aha, iată-i şi pe drăcuşori, spuse Hubert, privindu-şi mândru nepoata intrând cu tivul rochiţei mânjit

de noroi şi cu părul ei roşu vâlvoi ieşindu-i rebel din panglicile cu care era prins ca să nu-i vină în ochi. Ce-aţi mai pus la cale voi două?

Kitty veni în faţa lui.

– Nimic, bunelule. Am fost în seră, răspunse ea.

– Uneltind, fără îndoială, adăugă vărul Digby cu un râs înfundat.

Maud privi din locul unde şedea pe sofa, şi o umbră de iritare îi înnegură faţa când observă rochia murdară a lui Kitty, însă înainte să poată rosti vreun cuvânt, Adeline îi întinse mâna.

– Kitty, draga mea. Vino la mine şi spune-mi ce-ai făcut toată dimineaţa! Arăţi de parcă ai fi săpat o groapă în grădină.

Kitty se duse la bunica ei, uitându-se la pantofii murdari, conştientă de dezaprobarea mamei ei.

– Miss Grieve şi-a neglijat îndatoririle, spuse Maud rece, observând cât de impecabil arăta Celia.

Adeline râse.

– Nu cred că e vina bietei Miss Grieve. Îmi imaginez că lui Miss Grieve îi vine tare greu să ţină sub observaţie copilul ăsta! Cum ai reuşit să te murdăreşti astfel când Celia a rămas atât de curată?

– Nu ştiu, răspunse Kitty, uitându-se la Celia şi implorând-o din priviri să nu spună.

– Eşti la fel ca bunicul tău, spuse Adeline. Nici el nu poate sta departe de noroi.

Verişoara Beatrice se alătură exuberantă.

– Celia devine o sălbatică de îndată ce pune piciorul la castelul Deverill. Sunt surprinsă că rochia ei este curată. Poate că e ceva în aer, dar fiece vară petrecută aici, în Irlanda, este o mare aventură, nu-i aşa, Celia? O aventură pe care o aşteptăm cu toţii cu mare nerăbdare.

– Cred că anul acesta va fi ultima mea vară, o întrerupse Augusta macabru.

Bunica Celiei era o femeie frumoasă, cu păr cenuşiu des adunat în creştetul capului, cu sâni mari lăsaţi, prinşi în straturi de dantelă neagră şi smaralde,

şi cu şolduri artritice late. Era înaltă şi mare, eclipsându-şi soţul, mărunt de statură şi constituţie, cu o faţă mică dominată de o mustaţă albă mare. Subiectul ei preferat era moartea, şi a nimănui nu o fascina mai tare ca a ei înseşi.

– Mi-am petrecut toată viaţa gândindu-mă la toţi în afară de mine însămi şi iată-mă acum cu o viaţă de regrete şi de visuri destrămate. Of, de-aş fi iar tânără, ofta ea. Când eram fată, credeam că bătrâneţea n-o să vină niciodată, şi iată-mă aici, la o răsuflare distanţă de mormânt. Nu le observă pe Leona şi Vivien dând ochii peste cap. Dacă auziţi zgomote în miez de noapte, nu vă îngrijoraţi, sunt doar eu, vorbind cu Dumnezeu.

– Prostii, Augusta! O să ne îngropi pe toţi, spuse Adeline, care părea să găsească rezerve de răbdare când venea vorba de verişoara Augusta.

– I-am spus lui Stoke că nu vreau mare tapaj când o veni vremea. Doar o mică slujbă la biserică, la care să participe membrii apropiaţi ai familiei şi prietenii.

– Nu cred c-o să-ţi mai pese, Augusta, spuse Adeline. Vei fi departe.

– Draga mea Adeline, Augusta îşi puse mâna peste a Adelinei şi i-o strânse. Mă bazez pe tine să-l opreşti pe Stoke să cheltuiască bani fără rost. Ştii cum e el. Eu sunt o femeie umilă, care nu are nevoie de pompă şi ceremonie. Voi părăsi lumea în linişte şi pace, aşa cum mi-am trăit viaţa.

Prânzul fu anunţat, în sfârşit, şi familia începu să părăsească salonul. Elspeth şi Victoria conduseră grupul în hol, urmate îndeaproape de Leona şi Vivien. Stoke îşi ajută conştiincios soţia să se ridice, ea sprijinindu-se cu toată greutatea în baston şi mai puţin pe soţul ei fragil. Kitty o trase pe Celia şi se duseră degrabă în hol, ca să ia cutia de praline. Dar când ajunseră la masă, constatară îngrozite că aceasta dispăruse.

– Ce ne facem? şuieră Celia. Ar putea fi oriunde!

– Trebuie s-o fi luat una din servitoare, oftă Kitty.

– Crezi că au aruncat-o la gunoi?

– Nu ştiu. Of, Doamne! Ce neplăcut!

– Să mergem şi să întrebăm pe cineva?

– Haideţi, fetelor, spuse Beatrice, ieşind cu paşi mari în hol. Pun rămăşag că vă e amândurora foame, ori v-aţi potolit foamea prin sere?

– Nu, mamă. Ne este foarte foame, spuse Celia.

Kitty intră în sufragerie fără tragere de inimă împreună cu Celia şi cu verişoara Beatrice, încercând să nu-şi bată capul cu soarta bietei broaşte şi cu promisiunea făcută lui Jack.

Adulţii se aşezară la un capăt al mesei, în frunte cu Hubert, care şedea mereu în capul mesei, în timp ce nepotul lui, Harry, şedea în dreapta lui, înconjurat de surorile şi verişoarele lui mai mici. Plictisit de compania feminină, vorbea peste ele cu George despre planurile lor pentru după-amiază. Kitty îşi plimba mâncarea prin farfurie. Nu se putea gândi decât la broască. Victoria şi Elspeth n-o scăpau din ochi, zâmbind, ca şi cum ar fi ştiut ceva ce ea nu ştia. Apoi Kitty văzu deodată cutia. Era pusă chiar în faţa mamei ei. Sângele i se scurse din obraji când îşi dădu seama că cele două surori ale ei o descoperiseră când trecuseră prin hol. Surprinse privirea lui Elspeth, dar aceasta se uită în altă parte înainte ca ea să-i arunce o privire furioasă.

Abia la desert Maud luă cutia de praline. Kitty deveni lividă când mama ei se uită la cutie nedumerită.

– Zău, Beatrice, ne răsfeţi pe toţi cu aceste delicioase praline.

După care, o deschise. Lui Kitty i se opri respiraţia în gât. Elspeth şi Victoria rânjeau triumfătoare. Celia, care abia atunci observase cutia, deveni stacojie. O clipă, timpul păru să se oprească în loc când Maud văzu broasca şi avu nevoie de o secundă până se dumiri ce era. Apoi icni şi începu să urle oripilată.

– O broască!

Elspeth şi Victoria se prefăcură surprinse şi o priviră acuzator pe Kitty. Harry încercă să-şi înăbuşe un surâs – nu se putea abţine să nu considere năzbâtia surorii lui

mai mici amuzantă. Maud trânti capacul peste cutia de praline şi înghiţi poticnit, încercând să-şi controleze răbufnirea. Bertie se ridică în picioare. Înconjură iute masa şi luă cutia.

– Ce înseamnă asta? tună el, privindu-i pe copii.

Ochii lui Kitty se umplură de lacrimi. Ştia că urma să fie luată la rost, pentru că Victoriei şi lui Elspeth le-ar fi făcut mare plăcere să o dea de gol. Îşi încleştă pumnii, anticipând durerea biciuştii lui Miss Grieve. Apoi Adeline începu să râdă, un râs delicat care spintecă tăcerea adâncă şi încântă fiecare privire din încăpere.

– Neroada de mine! exclamă ea. Zău aşa, O'Flynn o fi crezut că e plină de praline. Am găsit biata broscuţă în odaia de dimineaţă şi m-am gândit s-o păstrez un pic. Nu-i aşa că-i drăguţă?

Maud se holbă la soacra ei.

– E broasca dumitale? întrebă ea uluită.

– Îmi pare teribil de rău, Maud, dragă, pentru aşa o spaimă. Dă-mi-o, Bertie! Am să rog unul dintre copii s-o ducă înapoi în grădină. Adeline se uită de-a lungul mesei, ca şi când ar fi cumpănit pe cine să trimită. Apoi ochii ei şterşi se opriră asupra lui Kitty, care o fixa pe bunica ei cu o privire plină de dragoste şi recunoştinţă. Draga mea Kitty, ţie îţi plac animalele. Ce-ar fi să găseşti un loc frumos şi umed unde s-o laşi. Chiar n-ar fi trebuit s-o ţin într-o cutie. Este teribil de crud din partea mea. Celia, de ce nu te duci şi tu cu ea? Acum, cine doreşte desert?

capitolul 8

Nimic pe lumea asta nu se compară cu o vară irlandeză. Aerul e umed de o ploaie fină, încărcat de mirosuri de iarbă-neagră şi de trandafiri, înviorat de sunetele păsărilor marine care se hrănesc cu rodul îmbelşugat al oceanului, şi de nutreţurile din abundenţă ale acestui pământ fertil. Dar când soarele străluceşte, este

surprinzător de cald. Văzduhul se limpezeşte, strălucitor şi curat după ploaie, norii se risipesc, dezvăluind o boltă albastru indigo. Soarele apune într-o paletă grandioasă de roz flamingo şi roşu de foc, iar în acel moment, când ziua ce se stinge se topeşte la orizont, transformând apa în aur lichid, îţi vine a crede că nimic nu e mai frumos pe pământ sau în cer.

Kitty, Celia şi Bridie stăteau la ultimul etaj al castelului, privind pe fereastră peste apele mării. Spectacolul le amuţise. Inimile lor gingaşe erau impresionate de splendoarea nepământească şi de sentimentul a ceva mai mare decât ele, dar din care făceau parte, într-un fel incomprehensibil. Bridie se gândi la tatăl ei şi se întrebă dacă era acolo, undeva, în acea lumină magică. Inima o chinuia de un dor intens şi arzător de el, dar soarele fluid cufundându-se în ocean îi umplea sufletul de ceva liniştitor, dar imposibil de identificat. Celia era prea tânără pentru a şti ce anume din apusul soarelui rezona în adâncul fiinţei ei, dar era captivată de misterul sălbatic al Irlandei. Îşi aminti de Fairy Ring de care îi povestise Kitty, şi-şi dori, într-un acces brusc de pasiune, să poată părăsi Anglia de tot pentru a veni să trăiască aici, în acest loc magic. Kitty, ale cărei sentimente îi depăşeau cu mult vârsta, era copleşită de dragostea pentru casa ei. Ea ştia cu certitudine că, orice s-ar fi întâmplat în viitor, oriunde ar fi fost împinsă să plece, ar fi purtat mereu castelul Deverill în suflet – şi nimeni nu i-ar fi putut lua asta, orice ar fi făcut.

Soarele dispăru, iar văzduhul se întunecă deasupra mării. Era începutul lui septembrie şi noaptea Balului verii la castelul Deverill. Trăsuri luxoase huruiau pe alee, trase de cai splendizi struniţi de bărbaţi în livrele. De ambele părţi ale aleii, făclii luminau calea. Castelul, simbol mândru şi măreţ al ascendenţei britanice, se ridica regal în lumina lunii pline, care îşi începea acum ascensiunea constantă. Fetele alergară la capătul celălalt şi rămaseră deasupra uşii principale, ca să se uite la doamnele în rochii de bal şi la domnii în fracuri urcând

scările, pentru a fi graţios întâmpinaţi de amfitrionii lor, Lord şi Lady Deverill.

Kitty şi Celia erau îmbrăcate în cele mai bune rochii ale lor, cu cingători late în jurul taliilor lor subţiri şi cu pantofi de lac în picioruşele lor delicate. Părul le fusese periat atât de viguros de guvernante, încât lucea ca poleit cu aur sau aramă. Bridie le privea cu un amestec de admiraţie şi invidie. Ea trebuia să se întoarcă în bucătăria de sub scară ca să-şi ajute mama. Îi plăcuse să se lase convinsă să le însoţească pe Kitty şi Celia sus, dar precis că mama ei se întreba pe unde umbla, iar dacă cineva ar fi prins-o acolo, în aripa privată a castelului, ar fi dat de bucluc.

– O să-mi povestiţi totul mâine-dimineaţă? le întrebă Bridie pe verişoare.

– Ne-ar plăcea să fi putut veni şi tu să spionezi alături de noi, spuse Kitty sincer. Nu-i aşa, Celia?

– Aşa e, Bridie. Tu eşti precum Cenuşăreasa, care trebuia să muncească în pivniţă în timp ce surorile ei aveau voie să se ducă la bal.

– Ce bine dacă aş fi avut şi eu drept naşă o zână care să facă o magie pentru mine cu bagheta ei, răspunse Bridie cu un zâmbet trist. Ridică din umeri. Dar nu am.

– Ai o pereche grozavă de pantofi de dans, spuse Kitty.

Obrajii lui Bridie se aprinseră când îşi aminti, cu un junghi de durere, momentul când două fete de la şcoală o luaseră în răspăr. „Oh, vine Lady Deverill", spusese una dintre ele, cu o voce batjocoritoare. La care cealaltă răspunsese la fel de zeflemitor: „Oh, nu, e doar Bridie cu pantofii primiţi de pomană, ca spoitorii!" De atunci, Bridie nu-i mai încălţase, ci îi pusese la loc în cutie, ca să-i păstreze bine, ca pe o comoară nepreţuită.

– Am nevoie de mai mult decât de nişte pantofi faini, Kitty, spuse ea încet.

Bridie plecă degrabă spre capătul coridorului şi se strecură prin uşa care ducea jos, la subsol, pe scara servitorilor. Bucătăria era ca un cuib de furnici, cu servitoare

şi lachei intrând şi ieşind, iar în mijlocul încăperii se afla doamna Doyle, furnica-regină, strigând ordine pe măsură ce adăuga ultimele ingrediente bucatelor. Fratele lui Bridie, Sean, revenise la castel pentru acea seară, intrând în toate încăperile pentru a verifica dacă focurile ardeau şi pentru a mai adăuga cărbune dacă era nevoie, dar Bridie era prea mică pentru a ajuta în zona privată a castelului. Îşi ocupă postul la chiuveta din bucătărie şi începu să şteargă vasele spălate.

Kitty şi Celia priveau de pe scări sosirea la bal a adulţilor. Acordau note mari pentru rochii şi bijuterii frumoase şi mici pentru doamnele care, în opinia lor, nu depuseseră destul efort. Cuplurile intrau, unul după celălalt, salutându-i pe Lord şi Lady Deverill şi alăturându-se apoi grupului tot mai mare de oaspeţi. Lady Rowan-Hampton sosi la braţul pântecosului ei soţ, Sir Ronald, într-o rochie de mătase orbitoare cu cea mai pală nuanţă de bleu posibilă. Kitty îi acordă zece puncte pentru rochie şi încă zece pentru diamantele şi safirele care sclipeau pe decolteul ei catifelat. Grace ridică privirea, simţind că era privită, şi le zâmbi celor două mici spioane ascunse în spatele balustradelor de pe palierul de la jumătatea scării impunătoare.

– Am face bine să ne controlăm în seara asta, îi spuse ea soţului ei. Uită-te la maimuţelele alea două!

Sir Ronald îşi întoarse ochii urduroşi către scară şi îi făcu cu mâna lui Kitty.

– Draga mea, eu mă controlez mereu. Tu eşti cea care nu dă doi bani pe prudenţă. Poate că astă-seară vei fi mai atentă să nu mă faci de râs.

– Uite-le şi pe ilarele surori ale Adelinei, Tufănicile. Haide să le salutăm!

– Două dintre cele mai toante femei pe care le-am întâlnit vreodată, spuse Sir Ronald vehement. Ar trebui stârpite din rădăcini. Du-te să le vii de hac! Eu îmi găsesc distracţia în altă parte.

Şi cei doi se despărţiră, Lady Rowan-Hampton mergând în salon, Sir Ronald, în bibliotecă, unde Bertie

se întreţinea cu musafirii lângă şemineu, fumând un trabuc şi bând whisky cu vărul Digby şi cu prietenii lui de la curse.

– Ce bal adorabil, nu-i aşa, Gracie? spuse Laurel când Lady Rowan-Hampton li se alătură.

– Castelul este aşa de frumos cu toate lumânările astea, spuse Grace.

– Frumos, absolut frumos, spuse ca un ecou Hazel, entuziasmată.

– Ai văzut salonul de bal? Au întreţinut focul acolo timp de trei zile ca să scape de umezeală, îi spuse Laurel. Le-au trebuit trei săptămâni lui O'Flynn şi unei armate de flăcăi să dea jos candelabrul şi să-l lustruiască piesă cu piesă. Imaginează-ţi toate lumânările alea, dar efectul este absolut magic.

– Atunci, am să dansez pân' la ziuă, spuse Grace fericită. Ah, draga mea Maud, arăţi superb, izbucni ea văzând-o pe Maud plutind prin mulţime pentru a li se alătura. Grace o sărută pe obraz. Dumnezeule, ce rece eşti! Ar trebui să te duci lângă foc.

– Da, chiar ar trebui, Maud, fu de acord Hazel.

– Eşti bine? întrebă Laurel, faţa ei rotundă lucind de sudoare. Pentru mine e aproape prea cald aici. Mă topesc, nu alta.

– Sunt perfect în regulă, răspunse Maud.

– Unde sunt fetele? întrebă Hazel. Nu am mai văzut-o pe Victoria de când a plecat la Londra, dar am auzit că a făcut senzaţie. Nu mai e mult şi o să avem o nuntă, fără îndoială.

– Oooo, ador nunţile! exclamă Laurel cu voioşie. Mă aştept să cucerească inima unui aristocrat englez.

Maud suspină melodramatic.

– Şi să părăsească Irlanda, cum o fac cu toţii. Am să sfârşesc singură, o să vedeţi.

– Poate se mărită cu un irlandez, spuse Grace cu optimism. Nu se ştie niciodată, sunt câţiva tare chipeşi aici în seara asta.

– Dar sunt săraci, spuse Maud, aruncându-şi privirea prin încăpere şi oprindu-se asupra fraţilor DeCourcey, ambii de viţă nobilă şi arătoşi, dar lipsindu-le exact acel lucru care să le permită să se însoare cu fete ca Victoria şi Elspeth: banii.

– Tom şi William DeCourcey, spuse Grace, urmărind privirea lui Maud. Iată, doi dintre cei mai buni vânători din Irlanda şi deţinând un castel.

– Dar cu o moşie tare micuţă, spuse Maud cu dispreţ. Şi cu prea puţini bani ca să ajungă şi generaţiei următoare. Tom va moşteni castelul Dunashee, William va fugi în America sau Australia, iar copiilor lui Tom nu le va mai rămâne decât o cochilie în care să stea când moştenirea lui Tom se va epuiza, ceea ce sigur se va întâmpla. Nu, aş prefera englezi bogaţi pentru fiicele mele.

– Dar tu te-ai măritat cu un irlandez, spuse Grace suav. Şi nu ai ajuns rău.

– Noi suntem ultima generaţie care se mai bucură de aşa ceva. Maud îşi flutură degetele-i lungi şi subţiri prin aer. Harry va fi într-o zi Lord Deverill, dar pământurile noastre se împuţinează, arendaşii care ne-au mai rămas rareori îşi plătesc arenda, iar Hubert este prea tolerant – îl iau de prost. Este doar o chestiune de timp până se vor răscula toţi...

Grace râse.

– Oh, sunt mult prea leneşi pentru asta.

– Bertie va fi la fel de incompetent ca tatăl lui. Este mai interesat de vânătoare şi de pescuit decât de scormonitul prin evidenţele contabile. El crede că la capătul curcubeului lui există o oală cu aur fără fund şi că soarele străluceşte mereu. Se gândeşte să cumpere un nou câine de vânătoare, pentru numele lui Dumnezeu, dar are deja o duzină. Harry nu va mai avea din ce trăi, iar eu voi sta în sofaua mea jerpelită şi voi spune: „Ţi-am spus eu". Dar va fi deja prea târziu. Da, sper ca fiicele mele să se mărite cu englezi, deoarece aici nu va mai rămâne nimic pentru ele.

Laurel şi Hazel, de obicei atât de binedispuse şi de voioase, o priveau pe Maud nedumerite. Nici una din ele nu ştia ce să spună sau ce să facă după răbufnirea ei amară.

– Păi, situaţia nu este prea veselă, spuse Grace, încercând să aducă lumină după monologul trist al lui Maud. Eu sper ca fetele mele să se mărite cu irlandezi, deoarece Irlanda este cel mai frumos loc de pe pământ. Nu l-aş părăsi nici pentru toţi banii din lume.

Tufănicile zâmbiră din nou.

– Nici noi, ciripiră ele la unison.

– Vino, Maud, hai să mergem să stăm de vorbă cu Roddy Fitzgerald! Am auzit că rămâne aici peste vară, la familia Claremont, şi este un tip atât de fascinant! Grace şi Maud dispărură în mulţimea petrecăreaţă.

– Ce-a fost asta? întrebă Laurel.

– Nu este foarte fericită, spuse Hazel.

– Femeia asta s-a născut nefericită, spuse Laurel. Mi s-a părut întotdeauna rece.

– Da, aşa e. Foarte rece, suspină Hazel. Bietul Bertie! Sper să-şi găsească alinare în altă parte.

– Draga mea, exact asta este problema. Dacă şi-ar găsi alinare acasă, soţia lui nu ar avea nici un motiv să fie ursuză.

Kitty şi Celia se distrau de minune colindând prin încăperi. Adulţii pe care îi cunoşteau făceau fasoane în privinţa lor, cei pe care nu-i cunoşteau le găseau adorabile ca nişte păpuşi drăgălaşe şi le înconjurau cu o atenţie zgomotoasă. Cina fu servită în galeria lungă de la etaj, unde fusese aranjată o masă pentru două sute de oaspeţi printre tablouri imense cu rame aurii întruchipându-i pe strămoşii familiei, începând cu Barton Deverill, primul Lord Deverill de Ballinakelly. Copiii fură, încă o dată, aşezaţi laolaltă la capătul cel mai îndepărtat al mesei, deoarece Adeline nu fusese niciodată de acord cu regula conform căreia copiii trebuiau să nu fie văzuţi. Victoria fu aşezată între doi băieţi de vârsta ei,

pe care îi cunoştea din copilărie. Dar ei se chinuiau să poarte conversaţie cu o fată care nu mai era interesată de Irlanda şi care îşi îndreptase atenţia către casele falnice şi castelele din Anglia. Verişoarele ei, Vivien şi Leona, erau nespus de fericite să se bucure de atenţia atrăgătorilor fraţi DeCourcey, cu poveştile lor despre vânătoare, căzând de acord încă de la primul fel să meargă să călărească alături de ei a doua zi. Elspeth îl considerase dintotdeauna incredibil de chipeş pe Peter MacCartain. Era un jucător de tenis uluitor şi un călăreţ excepţional, însă mama îi spusese prea des că nu ar fi trebuit să-şi dea vreodată consimţământul unui irlandez, decât dacă acesta ar fi fost marchizul de Waterford. George şi Harry îşi găsiră prieteni de la şcoală, care se întorseseră la rândul lor în Irlanda pe timpul vacanţei, şi petrecură mare parte din cină discutând despre crichet.

Cina dură mult, iar la finalul ei copiii erau deja agitaţi. Lumânările arseseră integral şi farfuriile fuseseră debarasate. Era limpede că O'Flynn se ocupase de sticlele de vin, căci se clătina prin încăpere de parcă ar fi fost o corabie în furtună. În cele din urmă, sunetul muzicii se înălţă din salonul de bal de jos, iar adulţii fură ispitiţi să plece de la masă precum şoarecii din Hamelin. Fraţii DeCourcey dispărură cu Vivien şi Leona, iar Elspeth acceptă să danseze cu Peter MacCartain, însă Victoria refuză toate ofertele cu un căscat necuviincios. Kitty şi Celia se grăbiră să coboare ca să vadă dansul. Salonul de bal era splendid, luminat de sute de lumânări, ale căror flăcări aurii se reflectau în oglinzile ce placau pereţii. Candelabrele de cristal sclipeau de parcă n-ar fi fost făcute din sticlă, ci din diamantele vărului Digby. O mică orchestră fusese amplasată pe o platformă înălţată şi muzica urca şi cobora într-un irezistibil vals. Cuplurile ocupară ringul de dans şi începură să alunece prin salon într-un superb caleidoscop de culori. Kitty şi Celia priveau fascinate, dorindu-şi să fi fost destul de mari pentru a pluti şi ele prin salon.

– Elspeth are platfus, spuse Kitty râzând, în vreme ce sora ei se chinuia stângaci să danseze vals.

– Nici Vivien nu e mai brează, adăugă Celia.

– Dar uită-te la Tufănici! exclamă Kitty, arătând înspre cele două surori ale bunicii ei, care dansau cu Rupert, unchiul lui Kitty, şi cu un şovăitor Sir Ronald. Dansează mai bine ca oricine!

Fetele priviră mult timp. Kitty observă mâna lui Peter MacCartain coborând periculos de aproape de şezutul lui Elspeth. Mai observă că adulţii erau tot mai nesiguri pe picioarele lor. Feţele femeilor se înroşiseră de la şampanie în timp ce bărbaţii deveniseră rumeni şi dezordonaţi, pufăind din ţigările lor de foi, umplând aerul de parfumul dulceag al tutunului. Nimeni nu-i mai vedea acum pe copii; erau ca şi invizibili, umblând de colo-colo, trăgând cu urechea la frânturi de conversaţii, chicotind când auzeau ceva necuviincios.

Era trecut bine de miezul nopţii când Kitty şi Celia, ostenite de spionat adulţi, deciseră să o ia în sus pe coridoare. Cu lumânări în mână, se strecurară prin camere ca doi şoricei. Deodată, Kitty văzu o umbră de om la capătul coridorului. Curioasă, se îndreptă degrabă spre ea, verişoara ei urmând-o. Muzica se auzea tot mai slab pe măsură ce se îndepărtau către adâncurile castelului. De fiecare dată când Kitty credea să se apropiau de nălucă, aceasta dispărea iar.

– Vino, mergi mai repede!

– La ce atâta grabă? se văită Celia.

Tocmai când Celia era pe cale să-şi piardă curajul, Kitty se opri din mers. Năluca, pe care o putea vedea limpede acum, era Egerton Deverill, fiul lui Barton. Dintre toţi Deverillii blocaţi în pragul iadului, Egerton era cel pe care îl plăcea cel mai puţin. Avea o energie malefică şi ameninţătoare. Se holba la ea cu ochii negri şi cu o privire mânioasă, stând lângă o uşă pe sub care se împrăştia o mică baltă de lumină.

Celia puse o mână pe braţul lui Kitty.

– E cineva înăuntru.

Kitty zâmbi crispat.

– Nu eşti nici măcar puţin curioasă? întrebă ea.

– Mi-e frică.

Chiar atunci, Barton Deverill se ivi din întuneric. Kitty îşi ţinu respiraţia. Barton începu a se sfădi cu fiul lui, dar Kitty nu-i putea auzi; putea doar simţi furia din atmosferă şi frigul de gheaţă care le învăluia acum. Ştia că Barton nu dorea ca ea să intre.

Kitty era prea curajoasă pentru a se gândi la propria siguranţă. Celia se retrase, însă Kitty, neputându-şi înfrânge curiozitatea, răsuci mânerul şi întredeschise uşa. Ceea ce văzu înăuntru fu atât de cumplit, încât îi înăbuşi îndrăzneala la fel de sigur ca turba aruncată în foc. Tatăl ei era în patul cu baldachin, cu pantalonii în vine, împingându-se în Grace, ale cărei picioare erau încolăcite în jurul mijlocului lui, cu gleznele încârligate. Nici măcar nu-şi scosese pantofii. Kitty fu dezgustată. Barton se strecură prin perete. Într-o clipă, ajunse la cămin. Cu o mişcare a mâinii, trimise la podea un bibelou de ceramică întruchipând o păstoriţă. Acesta căzu cu zgomot şi se făcu ţăndări.

Kitty nu aşteptă să vadă ce urmă. Se retrase şi o luă la fugă pe coridor, verişoara ei urmând-o îndeaproape. Nu privi înapoi. Îi era greaţă în urma scenei văzute şi nu-şi mai dorea altceva decât să fie cât mai departe posibil de odaia cu pricina.

Bridie şedea pe marginea patului ei şi privea luna prin fereastră. Era aşa de rotundă şi de mare, de parcă ar fi fost gravidă, cu multe luni mici în pântec. O privi o clipă, hipnotizată de misterul ei. De la înălţimea la care se afla, precis putea vedea jumătate din lumea de jos. Ţări pe care Bridie nu avea să le viziteze niciodată, oameni pe care nu avea să-i întâlnească vreodată, mări pe care nu avea să navigheze niciodată. Oare avea să-şi trăiască toată viaţa acolo, în Ballinakelly, urmând drumul bine bătătorit de mama ei? Să fi existat undeva vreun alt viitor pentru ea, dacă ar fi găsit cheia cu care

să descuie uşa secretă? Să fi trebuit oare doar s-o caute? Dar de unde să înceapă?

Urma oare să lase şcoala şi să lucreze pentru Deverilli, la fel ca mama ei, până când avea să fie bătrână şi hodorogită ca ea? Doar la asta trebuia să se aştepte? Avea să-şi găsească un bărbat printre cei de teapa ei, acolo, în Ballinakelly, să-şi întemeieze o familie şi să-şi vadă fiicele ducând aceeaşi viaţă de corvoadă ca şi ea? Nu mai exista altceva? Bridie clipi, simţind o lacrimă scurgându-i-se pe obraz. Prin Kitty avusese acces la o lume căreia nu-i putea aparţine vreodată, şi astfel, ceva din acea atracţie fusese luat din lumea ei, un grăunte de nemulţumire fiind sădit în loc. Kitty urma să plece, la fel cum o făcuse şi Victoria. Ea pretindea că iubea Irlanda, dar într-o bună zi avea să plece la Londra cu Celia şi să se mărite cu un englez. Încetul cu încetul, prăpastia dintre ele va fi tot mai mare, până când Kitty va deveni intangibilă. Ea, Bridie şi Celia erau toate născute în anul 1900, dar asta nu-i putea nicicum schimba destinul.

Bridie scoase din cutie pantofii negri de lac cu catarame mari argintii pe care îi primise de la Lady Deverill. Ţinându-i la piept, făcu o făgăduială. „Într-o zi, când voi fi mare, voi pleca din Ballinakelly şi voi face ceva cu viaţa mea. Voi găsi cheia şi voi pleca. Iar când mă voi întoarce, îmi voi încălţa pantofii de dans şi nimeni nu mă va mai face spoitoare. Dumnezeu mi-e martor, nimeni nu mă va mai trata de sus, pentru că voi fi o lady."

Partea a doua

capitolul 9

Comitatul Cork, Irlanda, noiembrie 1914

Când izbucni războiul, Maud căzu la pat, văitându-se de o indispoziţie misterioasă, din care nu-şi reveni săptămâni în şir. Văduvită de soţ şi de adoratul ei fiu, care luptau contra germanilor în Franţa, rămase singură în Hunting Lodge, numai în compania lui Elspeth, care avea acum douăzeci şi unu de ani şi nu se măritase încă, în ciuda unui sezon londonez întru câtva reuşit, şi a lui Kitty, în vârstă de paisprezece ani şi aproape total nesupusă. Victoria era acum contesă de Elmrod, căsătorită cu Eric, un aristocrat şters şi cu bărbie teşită, cu optsprezece ani mai în vârstă decât ea, având un conac neînsemnat în Kent şi o casă urbană albă din stuc în Belgravia, ducând viaţa pe care Maud visase cândva s-o ducă ea însăşi. Nu putea nega că-şi invidia fiica, cu toate că şi soţul Victoriei era plecat la război şi ea se temea să nu-l piardă, deodată cu tot confortul material oferit de acesta. Nu avea copii încă, ceea ce pentru o soţie de conte era cu adevărat o mare problemă.

În plus faţă de neliniştea legată de războiul cu Germania, Maud se simţea nesigură într-o ţară al cărei popor ducea propriul război contra asupritorilor englezi. Mici atacuri ici şi colo ale radicalilor naţionalişti irlandezi pentru sfidarea statului britanic dădeau ţării un aer de nelinişte şi instabilitate, care o făcea să-şi dorească să se afunde tot mai adânc sub plapuma ei şi să-şi amintească de vremurile bune de odinioară, când măreţul Imperiu Britanic domnise suprem. Spera ca această febră

nebună declanşată de *Home Rule*[1] să dispară treptat; la urma urmei, irlandezii erau un popor de sălbatici care aveau stringentă nevoie de o mână de fier. Ei nu ştiau ce era bun pentru ei? Cât îşi dorea ca Bertie să fi fost acasă, ca s-o liniştească. Socrul ei nu-i era de nici un folos cu vorbăria lui iraţională despre „nenorociţii de papistaşi" şi cu paranoia lui tot mai accentuată că aceştia s-ar fi furişat prin păduri, aşteptând momentul propice pentru a escalada zidurile castelului şi a le veni de hac. Zgomotul focurilor de armă trase de el, care răsunau prin toată moşia, n-o făceau pe Maud să se simtă mai în siguranţă. Dimpotrivă, o făceau să se simtă şi mai disperată.

Şi mai era şi Kitty. Cu toate eforturile lui Miss Grieve, Kitty nu devenise câtuşi de puţin obedientă. Oricât încercase, Maud nu reuşise să-şi înfrângă spaima ce-o cuprindea de fiecare dată când Kitty se holba la ea cu ochii ăia mari şi stranii – ochii unei străine – şi sentimentul de vinovăţie când se gândea că lipsa de afecţiune faţă de copilul ei nu era normală. Faptul că Kitty înţelesese de mult sentimentele mamei ei, deşi nu şi motivul lor, nu făcuse decât să-i amplifice ruşinea. Stând în pat, zvârcolindu-se în suferinţă, Maud începu să facă febră şi să delireze. Îl chema pe „Eddie", lucru care îi zăpăcea pe servitori, care nu ştiau cine era Eddie, şi striga: „Nu vreau copilul!", ceea ce nu făcea decât să alimenteze bârfele în rândul servitorilor. Îşi spunea că, dacă nu ar fi trăit durerea şi disconfortul provocate de copilul ce-i părăsise pântecul, ar fi jurat că Kitty nu era a ei. Kitty era a Adelinei, cu siguranţă, gândea ea, iar în starea ei de spirit confuză lucrul acesta părea perfect logic: într-un fel sau altul, soacra ei precis se folosise de vrăjitorie pentru a crea o replică a ei.

[1] În limba engleză, *home* „casă" şi *rule* „guvernare" – denumire a programului pentru autonomia Irlandei în cadrul Imperiului Britanic, iniţiat de pastorul protestant Isaac Butt. În urma războiului de eliberare (1919–1921), guvernul englez a acordat statutul de dominion părţii de sud a Irlandei (devenită republică independentă în 1949), partea de nord-est rămânând în componenţa Marii Britanii. (n.tr.)

Când se refăcu îndeajuns pentru a călători, Maud o duse pe Elspeth la Londra, ca să stea cu Victoria, lăsând-o pe Kitty să stea la bunici, în castelul pe care îl iubea, împreună cu temuta Miss Grieve. Kitty fu încântată. Acum, că mama ei nu-i mai stătea în cale, îşi putea trăi viaţa fără restricţii. Nu mai trebuia să meargă în vârful picioarelor prin casă de teamă să n-o deranjeze, nici să vorbească în şoaptă, iar atmosfera nu mai era tensionată de câte ori servitorii urcau şi coborau în grabă scările cu ceai fierbinte, apă clocotită, comprese, pături suplimentare, petrol lampant pentru noapte, săruri şi permanenta teamă că eforturile lor vor fi cumva insuficiente şi vor fi răsplătite cu o dojană aspră, care, dată fiind starea ei precară, era şi mai acidă ca de obicei.

Castelul era condus în ritmul lent şi grandios al unei ere apuse. Servitorii erau străvechi şi neputincioşi, iar bunicii lui Kitty, fiinţe cu tabieturi devenite precise şi fixe de-a lungul anilor. Ticăitul regulat al orologiului din hol al bunicului era un ritm liniştitor, ce străpungea liniştea precum pocnetul delicat al unui vătrai pe o podea prăfuită. Prezenţa invizibilă a stafiilor dădea castelului un aer de atemporalitate, ca şi cum şi acesta ar fi fost cumva separat de restul lumii, iar Kitty se instală în el cu plăcerea unei pisici care se cuibăreşte într-un pat de puf după duritatea unei podele de piatră.

Îi era dor de tatăl ei, însă bunicul era o prezenţă masculină liniştitoare în castel, iar afecţiunea vădită pe care i-o purta şi indulgenţa pe care i-o arăta făceau absenţa lui Bertie mai uşor de îndurat. Hubert şi Adeline erau foarte sociabili, iar casa se umplea aproape în fiecare seară de Tufănici, care se aşezau în jurul mesei acoperite cu postav verde, beau sherry şi jucau whist, şi de vecine ai căror bărbaţi erau destul de vârstnici pentru a fi luptat în Războiul Burilor. Bărbaţii discutau despre lupte, pufăind din ţigările de foi şi sorbind whisky, cu toţii fiind de acord că războiul avea să se termine până în Crăciun, şi dacă nu, atunci cu certitudine la primăvară. Cât despre autonomia legislativă, Camera Lorzilor

nu ar fi trecut niciodată legea, erau ei de acord; prin urmare, dacă războiul n-o îngropa, atunci lorzii sigur aveau s-o facă, cel mai bine pentru totdeauna. Două sute de irlandezi se înrolaseră în regimente irlandeze pentru a salva Marea Britanie. Majoritatea poporului irlandez susținea războiul la fel cum o făceau și englezii, iar Tufănicile fuseseră convinse de părerea reverendului Daunt că, oricât de îngrozitor ar fi fost războiul, finalul fericit avea să fie unificarea Irlandei cu Anglia și risipirea visului autonomiei legislative, care, în opinia lui, fusese dintotdeauna un vis imposibil.

Lui Kitty îi plăcea să joace whist. Era formidabilă la masa de bridge și aproape îl bătea pe bunicul ei la șah. Picta alături de bunica ei, care o învățase, cu răbdare și umor, să cânte la pian, își făcea de lucru prin sere și participa la partidele de vânătoare de la Ballinakelly, călărind de două ori pe săptămână cu la fel de mult curaj și la fel de indiferentă la condițiile meteorologice nefavorabile ca un tânăr. Miss Grieve continua s-o tuteleze, însă renunțase de mult la control din cauza caracterului îndărătnic al lui Kitty. Copila crescuse, devenind o domnișoară neînfricată, iar Miss Grieve nu-și mai putea folosi cravașa, nici s-o convingă că era englezoaică.

Kitty era irlandeză într-un mod provocator. Oricât își iubea de mult bunicul, dezgustul lui față de catolici era ceva ce ea nu putea nici înțelege, nici accepta. Petrecuse prea mult timp cu Bridie și Jack pentru a nu cunoaște adevărata condiție a săracilor Irlandei și motivele absolut întemeiate ale naționaliștilor în dorința lor de autoguvernare.

Kitty nu era singură de partea irlandezilor. Problema era că aliatul ei era o femeie pe care o disprețuia acum, pentru că o prinsese în flagrant delict cu tatăl ei în noaptea Balului verii.

Grace Rowan-Hampton fusese cândva femeia pe care Kitty o admirase mai presus de oricine, după bunica Adeline. Fusese fascinată de frumusețea ei, uluită

de farmecul ei şi flatată de atenţia ei. Când trăsese cu ochiul prin uşa dormitorului şi o văzuse într-o situaţie atât de compromiţătoare, ca să nu zicem nedemnă, Kitty fusese irevocabil rănită. Dezamăgirea fusese enormă. Deşi nu ştia nimic despre relaţiile sexuale dintre un bărbat şi o femeie, fusese martora împerecherii între animale destul de des pentru a şti ce făceau cei doi, lucru care îi provocase repulsie şi o înspăimântase. Totuşi, nici măcar o dată nu îl considerase pe tatăl ei vinovat; vina îi aparţinea în întregime lui Grace. Ea îl sedusese, îl ademenise în cotloanele întunecate ale castelului cu stilul ei pervers.

Grace nu doar că îi sedusese tatăl, dar îi trădase şi mama, care îi era prietenă – şi Kitty ştia tot ce se putea şti despre prietenie. Deşi Kitty avea foarte puţină afecţiune faţă de Maud, era condiţionată să fie loială; la urma urmei, că-i plăcea sau nu, era fiica ei. Prea tânără pentru a înţelege meandrele complicate ale înverşunării mamei ei, înţelegea totuşi trădarea. Avea un miros puternic, precum ceapa, şi simţise acest miros de câte ori Lady Rowan-Hampton venise în vizită, ceea ce, înainte ca mama ei să cadă în depresie şi să se îmbolnăvească, se întâmpla de trei ori pe săptămână. Acum, Bertie era în Flandra, şi Maud se recupera în Anglia, iar Grace nu mai venea la fel de des, dar Kitty o întâlnea la vânătoare şi făcea astfel încât să nu dea ochii cu ea de câte ori se apropia. Sir Ronald plecase şi el la război alături de fiii lor, Grace părând să suporte bine această nefericire. Costumul ei negru de călărie îi scotea în evidenţă pielea albă şi obrajii roz, iar voalul negru cobora până sub nas, unde gura ei cărnoasă şi senzuală zâmbea cu bravură în faţa disperării.

Kitty era obişnuită acum să înghită amintirile frumoase despre Grace ca pe o mâncare regurgitată înecată în fiere. Se întreba dacă amabilitatea ei nu fusese cumva doar parte din stratagema de câştigare a afecţiunii tatălui ei. Să fi fost oare reală toată acea căldură cu care o tratase pe Kitty? După Balul verii din urmă cu patru

ani, Kitty se ţinuse la o distanţă respectabilă de ea, ceea ce nu fusese dificil, ţinând cont de dorinţa mamei ei de a nu da ochii cu ea. Când se întâlniseră, însă, la cinele în familie, partide de vânătoare şi la diferitele turnee de tenis şi crochet, Kitty o salutase politicos, apoi se scuzase şi plecase cât putuse de repede. Dacă Grace sesizase răceala ei, nu putea spune. Dar în acea dimineaţă rece de sfârşit de noiembrie, când Ballinakelly Foxhounds se întâlniră în curtea castelului la un pahar de sloe gin[1] sau porto, se trezi lângă Grace înainte să aibă timp să dea pinteni calului şi să plece.

– Draga mea, ce mare te-ai făcut! exclamă Grace, ochii ei căprui catifelaţi căutând privirea lui Kitty cu o afecţiune pe care Kitty o respinse considerând-o falsă. Spune-mi, ai veşti de la Harry?

Kitty îşi ridică bărbia.

– Harry nu scrie, lucru care o înfurie pe mama, dar *papa* scrie cu căldură despre acasă. Îi este dor de mama, minţi ea, sperând s-o tulbure pe Grace, însă trăsăturile femeii mai în vârstă nu trădară nimic.

– Mie mi-e cumplit de dor de Ronald şi de băieţii mei. Ei spun că o să se termine totul până la Crăciun, dar eu nu sunt aşa de sigură. Am sentimentul că va dura mai mult decât credem. Mă rog pentru ei şi încerc să trăiesc cât se poate de normal. Trucul este să-ţi ocupi mereu timpul cu ceva.

Kitty observă cât de slabă părea pe sub voal. Pomeţii îi erau mai proeminenţi, carnea mai puţină: îşi pierduse din strălucire.

– Spune-mi, ce face draga ta mamă?

– Mai bine, mulţumesc, răspunse Kitty scurt.

– Asta mă bucură. Mi-e dor şi de ea. Zâmbi. Îţi aminteşti ziua aceea din biserică, în care ai spus că arăta ca o nevăstuică?

Kitty se crispă la tentativa ei de-a o înmuia.

[1] Sloe gin – sortiment de gin îndulcit, obţinut prin infuzia porumbelor (n.tr.)

– Cred că am mai crescut de atunci, răspunse ea răspicat.

Se detestă pentru nerușinare. O bucățică din străfundurile ei încă jinduia după afecțiunea lui Grace. Femeia mai în vârstă se încruntă.

– Războiul ăsta blestemat! exclamă ea brusc, întorcându-și fața. Ne afectează pe toți. Ce este mai important decât oamenii pe care îi iubim? Oftă, iar când o privi din nou pe Kitty, ochii ei căprui străluceau cu o intensitate care o surprinse. Dragostea de țară, asta e mai important! Da, Irlanda. Venim și plecăm, și nu lăsăm altceva în urmă decât amintiri în mintea copiilor noștri, dar și acestea pălesc, iar în cele din urmă, ne ducem, ca și cum nu am fi trăit niciodată. Dar Irlanda rămâne, cu toată frumusețea și tragedia ei. Sper să câștigăm războiul, dar haide să nu uităm că avem un război de durată pe teritoriul nostru, care nu trebuie dat deoparte. Știu că ești de acord, Kitty. În asta suntem ca două surori, nu-i așa?

Kitty fu atât de tare luată prin surprindere de izbucnirea bruscă a lui Grace, încât nu știu ce să spună. De obicei foarte ageră la minte, nu-și găsea acum cuvintele.

– Ești rece cu mine, draga mea, și nu știu în ce fel te-am supărat.

Kitty o fixă acum cu privirea, raționamentul revenindu-i ca un plesnet de bici.

– Și de unde știți dumneavoastră că eu aș fi de acord cu politica pe care o susțineți, Lady Rowan-Hampton?

– Dragul tău *papa* mi-a spus asta, disperat, desigur, căci el este loial regelui și țării. Râse indulgent, trădându-și iubirea evidentă și îndelungă pentru Bertie.

– Ocazie cu care ar trebui să știți exact cum m-ați supărat. Kitty pufăi ușor. Sper să vă facă plăcere vânătoarea, Lady Rowan-Hampton. Vremea este destul de rece pentru ca ogarii să poată adulmeca, însă solul este tare, așa că trebuie să avem grijă să nu cădem.

– Te rog, Kitty, spune-mi Grace...

Dar Kitty lovise deja uşor calul cu pintenii şi se pusese în mişcare.

Mai târziu, se duse în biblioteca tatălui ei din Hunting Lodge, care, după plecarea mamei ei în urmă cu câteva luni, fusese acoperită cu cearşafuri, pentru a o proteja de praf, şi încuiată. Mirosea încă a fum de ţigări de foi şi a umezeală. Aprinsese focul, care trosnea acum anemic din cauza frigului, şi se înfăşură într-o pătură, aşteptându-i pe Bridie şi pe Jack să vină în vizită după ora ceaiului, aşa cum îi promiseseră. Nimeni nu avea să-i găsească acolo.

Se simţea deznădăjduită. Confruntarea cu Grace Rowan-Hampton o duruse şi trebuia să continue să-şi amintească de scena din dormitor din timpul Balului verii pentru a nu i se înmuia inima şi a se feri de remuşcări. Nu era singură; îi avea pe Bridie şi pe Jack, iar scrisorile de la Celia erau destul de frecvente pentru a le menţine prietenia vie şi solidă. Nu era nici plictisită. Dar ceva lipsea. Zilele îi erau pline, şi totuşi, noaptea, mai ales când stelele străluceau, tânjea după ceva ce nu putea defini; o dorinţă ciudată, care o făcea posacă şi neliniştită.

Uşa se deschise, iar Jack şi Bridie intrară, aducând cu ei un curent de aer îngheţat. Se aşezară pe locurile obişnuite, Jack în fotoliul din piele al lui Bertie, Bridie pe sofa, lângă Kitty, curat îmbrăcată într-o rochie neagră cu şorţ alb, cu părul pieptănat şi prins în agrafe în creştetul capului, pentru că acum lucra la castel, ca ajutor de servitoare la bucătărie. Jack fuma apatic lângă foc. Avea şaisprezece ani acum, era înalt şi chipeş, cu o energie irascibilă, rebelă, incitat de discuţiile patriotice auzite la băieţii mai mari la O'Donovan's. Deşi era prea mic pentru a lupta în război, ar fi refuzat înrolarea, fiind supărat pe tatăl lui pentru că se alăturase trupelor Royal Irish Fusiliers.

– Vrea cineva o gură de sloe gin? întrebă Kitty, întinzându-i lui Jack termosul plat pe care tatăl ei îl purta mereu în buzunarul de la şold când pleca la vânătoare.

– N-aş zice nu, spuse Jack zâmbind. Se uită la termosul de argint, admirând blazonul familiei Deverill gravat pe partea din faţă, cu iniţialele lui Bertie Deverill. Drăguţ, spuse, dând din cap apreciativ.

– Ce-i înăuntru e şi mai drăguţ, glumi Kitty, privindu-l pe Jack luând o înghiţitură.

Îi întinse apoi termosul lui Bridie, care scutură viguros din cap.

– Haide! Doar un pic. Este foarte dulce, o îndemnă el linguşitor.

Bridie nu putu să-l refuze pe Jack, pe care îl admira mai mult ca pe oricine altcineva. Luă termosul şi îl duse la buze cu partea pe care doar o clipă mai devreme fuseseră buzele lui Jack. Înghiţi ginul şi începu să tuşească.

– Arde, nu glumă! spuse, înroşindu-se. Kitty şi Jack râseră.

– Ai să te obişnuieşti, spuse Jack, luând înapoi termosul şi bând încă o înghiţitură. Deci, spune-mi, ce mai face adorabila Miss Grieve? o întrebă el pe Kitty.

– Adorabilă ca întotdeauna, mulţumesc, Jack!

– De ce nu te descotoroseşti de ea? La urma urmei, cât mai trebuie să ai o guvernantă?

– Până la majorat.

– Mai e ceva până atunci.

– Aşa este, dar îi pot face faţă. Cred că se teme puţin de mine.

– Păi, acum eşti o fată îndrăzneaţă, spuse Jack, ochii lui luminoşi scânteind privind-o.

– Dacă acest castel este bântuit, cum se zice că ar fi, spuse Bridie, mândră să fie implicată în secretul lui Kitty, de ce nu a fost speriată destul de tare ca să plece? Eu aş pleca dacă aş vedea o stafie.

Kitty se încruntă la prietena ei, amintindu-şi că fiul lui Barton, Egerton, fusese cel care o ademenise în acea seară a Balului verii înspre acel dormitor anume. Nu-i spusese lui Bridie, nu-i spusese nici măcar Celiei ce văzuse acolo. De atunci, nu-şi prea mai dorise să aibă de-a face cu spiritele. Dar Bridie avea dreptate. Măcar atâta

lucru putea face și Barton pentru a repara gluma nemiloasă a fiului lui.

– Pentru că doarme buștean, spuse Kitty răutăcioasă. Nimic n-ar putea-o trezi, nici măcar o stafie gălăgioasă.

– Dacă vrei, mă cațăr eu pe zid și o sperii, spuse Jack, suflând un nor de fum prin colțul gurii. Spune-mi numai care este fereastra dormitorului ei, și de restul mă ocup eu.

Kitty mîji ochii. Ideea lui Jack era inspirată.

– În regulă, spuse ea cu un zâmbet. Atâta vreme cât nu faci vreo prostie. Descrise apoi fereastra cu vedere spre grădina cu cimișiri. Dacă te vede bunicul, te împușcă, și nu glumesc.

Bridie păli.

– Sunt sigură că nu e o idee bună, Jack.

– Este un antrenament bun, răspunse el.

– Pentru ce? întrebă Kitty.

– Mă înrolez ca voluntar, ca să lupt pentru libertatea noastră.

Kitty făcu ochii mari. Bridie era speriată.

– L-ai ascultat pe Michael, nu-i așa? spuse ea. Îmi imaginez că numai despre asta discută seară de seară la O'Donovan's. Eliberarea de sub dominația britanică. Numai despre asta aud când sunt acasă.

– Ești prea tânăr ca să te alături voluntarilor, fii sigur de asta, spuse Kitty.

– Pot fi de folos.

– Ce-o să spună tatăl tău? întrebă Bridie.

– N-o să afle. În momentul de față, se află pe Frontul de Vest, luptând pentru Anglia. Jack clătină din cap cu dispreț. Nu ar trebui să fie carne de tun pentru britanici. Ar trebui să lupte pentru Irlanda.

– Dar luptă pentru Irlanda, Jack, îl întrerupse Kitty. Războiul Angliei contra Germaniei este și războiul Irlandei. Germania este inamicul nostru comun. Așa zice bunelul.

– Bunelul tău ar putea zice așa ceva! Ei bine, eu n-am să stau deoparte, lăsând Anglia să ne pecetluiască

identitatea. Asta era cu siguranţă ceva ce auzise de la altcineva, se gândi Kitty. Am să stau alături de fraţii mei şi am să lupt pentru libertatea noastră. Pentru *Home Rule.*

– Bunelul spune că legea nu va trece niciodată de Camera Lorzilor.

– Atunci, va trebui să-i forţăm s-o aprobe, nu-i aşa? Jack se aplecă în faţă, cu coatele pe genunchi şi cu ochii licărindu-i în lumina lumânărilor. Trebuie să-i facem să asculte.

– Cu violenţă, spuse Kitty.

– Dacă doar aşa îi putem face să asculte.

– Trebuie să trecem cu bine de acest război mai întâi, spuse Bridie.

– Nu înţelegi ideea, Bridie. În vreme ce englezii sunt preocupaţi de lupta împotriva germanilor, noi ne putem folosi de ocazie aici.

– Ce se va întâmpla cu Kitty? întrebă Bridie neliniştită, gândindu-se în acelaşi timp la ea şi la mama ei, care lucrau pentru familia Deverill.

– Vom avea grijă de ea. La urma urmei, ea este de-a noastră, nu-i aşa, Kitty? Îi adresă un surâs larg, iar Kitty îi răspunse tot cu un surâs, ambii radiind o încredere ce-o făcu pe Bridie să se simtă şi mai neliniştită.

– Ballinakelly îl respectă foarte mult pe Lord Deverill, spuse Bridie cu nădejde. A fost întotdeauna bun cu oamenii de aici. N-ar avea nimeni nici un motiv să-i facă rău, nu-i aşa, Jack?

Jack dădu din cap, vrând să pară important în faţa fetelor.

– Absolut nici unul, confirmă el, dar în realitate nu era aşa de sigur.

Din punctul de vedere al naţionaliştilor, Lord Deverill era un uzurpator englez, loial părţii greşite. Dacă Michael ar fi făcut după cum îl tăia pe el capul, i-ar fi deportat pe toţi în Anglia, acolo unde le era locul, iar castelul ar fi fost ras de pe faţa pământului.

*

În seara aceea, Kitty urcă scara de lemn către turnul vestic al castelului. Îl găsi pe Barton în fotoliul lui obişnuit, cu picioarele ridicate pe un taburet, privind plictisit în depărtare, ca şi cum ar fi visat la viaţa lui de odinioară. Când Kitty intră, ridică privirea. Surprinderea i se citi pe chip.

– Ştiu, a trecut ceva vreme, spuse Kitty, strângându-şi şalul în jurul umerilor. Faptul că ea nu-i mai vorbise de patru ani nu avea nici o relevanţă pentru Barton, pentru care timpul nu însemna nimic.

– Eu am încercat să te opresc, rosti el cu lehamite. Dar n-ai vrut s-asculţi.

– Am fost curioasă şi am plătit scump pentru curiozitatea mea, răspunse ea solemn. Am nevoie de ajutorul tău.

– Iar?

– Am să-l accept de data asta.

– Nu sunt în măsură să ajut pe nimeni, cu atât mai puţin pe mine însumi.

– Oh, ba da. Te-am văzut dărâmând un bibelou de pe cămin. Dacă îţi pui mintea, sunt sigură că o poţi băga în sperieţi pe guvernanta mea, ca să plece din castel.

Barton rânji. Ideea îi plăcea.

– Dacă asta vrei.

– Mă mir că Egerton nu a speriat-o încă.

– Egerton este un leneş, Kitty. N-a fost bun de nimic cât a trăit şi acum, că e mort, e şi mai netrebuincios. Ca să fii malefic, e nevoie de efort.

– Atunci, îţi mulţumesc anticipat pentru efortul tău.

Toată răutatea şi frustrarea lui Barton se adunară în rânjetul lui.

– Consideră problema rezolvată, mica mea prietenă.

capitolul 10

Kitty o urmărea pe Miss Grieve ca un leopard care-şi hăituieşte prada. Femeia arăta bătrână acum. Buzele

ei palide şi subţiri dispăruseră aproape complet, pomeţii îi deveniseră proeminenţi, tenul i se buhăise. Femeia aceea tânără, pe care Kitty o spionase prin crăpătura din uşă plângând din cauza unei scrisori, dispăruse pentru totdeauna. Kitty se întreba de ce oare femei precum mama ei sau Lady Rowan-Hampton păreau să aibă numai foloase de pe urma blândei ploi irlandeze, în timp ce pielea lui Miss Grieve se asprise până devenise ca o piele tăbăcită învechită. Fusese o vreme când crezuse că are aceeaşi vârstă cu mama ei; acum arăta chiar mai bătrână decât bunica lui Kitty, al cărei chip plin de viaţă era încă frumos şi tânăr.

Miss Grieve ridică privirea din carte şi o văzu pe Kitty privind-o fix.

– Kitty, n-ai să găseşti răspunsuri pe chipul meu.

– Ce vârstă aveţi, Miss Grieve? întrebă Kitty direct.

Miss Grieve înţepeni.

– Câtă obrăznicie!

– Haideţi, haideţi, Miss Grieve, ne cunoaştem de mulţi ani, iar eu nu mai sunt un copil. Nu putem fi prietene?

– Nu ştiu de ce crezi dumneata că statutul de prieten ţi-ar garanta răspunsul la întrebarea privitoare la vârsta mea, răspunse ea, accentul ei scoţian rigid storcând de orice energie vocalele.

Kitty zâmbi mânzeşte. Vârsta o făcu pe Miss Grieve să scadă şi în înălţime, devenind cumva vulnerabilă, iar Kitty îşi dădu seama că îi era milă de femeia care îi făcuse cândva viaţa atât de amară. Miji ochii.

– Eu cred că aveţi cincizeci, spuse ea, crezând că-i face lui Miss Grieve un compliment grozav.

Două pete roşii se iviră în obrajii lui Miss Grieve, care începură să se întindă precum cerneala pe o sugativă.

– Crezi că am cincizeci de ani? O privi pe Kitty, clipind sceptic. Am treizeci şi opt, mărturisi ea cu voce gâtuită.

Kitty nu ştiu ce să spună. Privi consternată cum Miss Grieve îşi împinse scaunul şi se ridică. Guvernanta

se întoarse cu spatele la Kitty, însă tremurul ce-i cuprinse umerii îi confirma că o jignise profund.

– Te las să-ţi termini analiza. Eu voi fi în camera mea, unde nu doresc să fiu deranjată.

Kitty îşi termină analiza, care nu-i pusese aproape deloc probleme, şi se duse jos, la bunica. Sunetul pianului îi spunea că bunica era în salon. Când Kitty intră, bunica se opri din cântat.

– Kitty, draga mea, Miss Grieve chiar a terminat cu tine deja?

– Mă tem că am jignit-o, spuse Kitty cu un suspin, trecându-şi degetele peste suprafaţa lucioasă a pianului. I-am spus că eu cred că are cincizeci de ani, dar are treizeci şi opt. Nu arată a treizeci şi opt de ani, nu-i aşa?

– O greşeală uşor de făcut, răspunse bunica. Deşi nu consider prudent să discuţi despre vârsta unei femei, indiferent de situaţie.

– Nu ne-am plăcut niciodată, spuse Kitty. Este persoana cea mai lipsită de simţul umorului din câte am întâlnit vreodată.

– Nu-mi amintesc s-o fi plăcut prea mult pe guvernanta mea. Fac parte dintr-o specie bizară guvernantele astea.

– De ce sunt aşa de ciudate?

– Deoarece sunt femei foarte educate, care, dintr-un motiv sau altul, nu se mărită niciodată. Singura opţiune a lor este să-şi câştige existenţa ca guvernante sau companioane. Mi-e milă de ele. Trebuie să fie tare neplăcut să nu fii niciodată stăpâna propriei case.

– Miss Grieve este cea mai rea femeie pe care am cunoscut-o vreodată, bombăni Kitty.

Adeline îşi privi nepoata cu o expresie înţeleaptă.

– Draga mea, trebuie să ai compasiune pentru ea. Oamenii sunt lipsiţi de bunătate pentru că sunt nefericiţi, iar eu cred că Miss Grieve este profund nefericită.

– Eu nu cred că nefericirea justifică în vreun fel cruzimea, bunico.

– Așa e, dar cu siguranță o explică. Miss Grieve trebuie să fi suferit o dezamăgire cumplită în viața ei. Îmi închipui că fericirea ta, Kitty, nu a făcut decât să-i reamintească de propria nefericire. Oricât ar fi de greu să înțeleagă și să ierte cineva, cred că trebuie să încerce.

În acea clipă, O'Flynn intră târșâindu-și picioarele, aducând o scrisoare pe o tăviță de argint.

– Doamnă, spuse el.

Adeline luă scrisoarea și privi caligrafia.

– E de la Rupert. Ce drăguț! O deschise cu cuțitașul de argint așezat lângă scrisoare. Citi o clipă în liniște, apoi zâmbi galeș, ducând scrisoarea la piept. Dragul de Rupert, nu e făcut pentru război. Hubert crede că nu e făcut pentru nimic, dar eu cred că aceasta va fi realizarea lui.

– Are veşti despre *papa?* întrebă Kitty nerăbdătoare.

– Da, spune că-l irită faptul că tatăl tău arată mai bine în uniformă decât el. Râse. Tipic Rupert, zău așa; vede întotdeauna latura comică a oricărei situații. Suspină. Of, sper din tot sufletul să-i avem acasă de Crăciun.

Când Kitty se duse la culcare în noaptea aceea, uitase complet că îl rugase pe Barton s-o sperie pe Miss Grieve ca să plece. Cinase cu bunicii și cu Tufănicile, care se pare că deveniseră nelipsite de la cină după plecarea la luptă a lui Rupert și a lui Bertie. Ciripiră ca niște vrăbii și discutară despre tot felul de prostii, în speranța că vor distrage atenția surorii lor – dar și a lor – de la telegramele care soseau acum în Irlanda cu veşti despre dispăruți, răniți și morți. Realitatea războiului începea să sângereze prin poleiala de bravadă.

În drum către dormitorul ei, Kitty trecu pe lângă ușa lui Miss Grieve. Observă că era închisă și că nu se vedea lumină ieșind pe dedesubt. Kitty nu o mai văzuse de când părăsise încăperea în lacrimi. Se opri o clipă în fața ușii, simțind deodată un val de regret. Pe coridor era liniște și nici o mișcare; doar vântul dinspre mare se putea auzi șuierând prin hornuri. Kitty se strecură în camera ei, care era lângă cea a guvernantei,

şi dădu în lături draperiile puţin pentru a privi în noaptea geroasă de iarnă. Nori groşi ca un terci de ovăz se mişcau cu repeziciune pe cer, separându-se din când în când, lăsând vederii imaginea amăgitoare a lunii şi labirintul de tufe de cimişir din grădină, învăluit într-o stranie lumină argintie. Se gândi la Miss Grieve şi inima i se umplu de compasiune. Era o femeie îmbătrânită înainte de vreme, fără altă perspectivă de viitor în afara educării unor fete precum Kitty. Se întrebă dacă nefericirea ei era cu adevărat cea care o făcuse nemiloasă. Dacă Miss Grieve s-ar fi căsătorit cu un bărbat care ar fi făcut-o fericită, ar fi fost oare bună?

Kitty rămase mult timp privind pe fereastră, până când începu să-şi simtă capul greu de somn. În cele din urmă, trase draperiile şi se dezbrăcă, aşezându-şi rochia pe scaun. Îi plăcea dormitorul ei din castel. Patul cu baldachin era mare şi putea trage perdelele din jurul lui, ca să nu lase frigul înăuntru. Resturile focului mocneau în vatră, iar răpăitul vântului în fereastră era un cântec de leagăn liniştitor care o adormi pe dată.

Fu trezită brusc de un ţipăt puternic. Îi trebui un moment pentru a-şi da seama că nu visa şi că ţipătul venise din dormitorul de alături al lui Miss Grieve. Se dădu jos din pat şi bâjbâi după chibrituri ca să aprindă lampa de la capul patului. Închizând ochii pe jumătate din cauza luminii şi scuturând din cap, care se simţea ameţit de somn, îşi aruncă pe ea halatul de lână şi-şi strecură picioarele în papuci. Pe coridor era întuneric şi linişte, însă uşa odăii lui Miss Grieve era deschisă. Kitty intră degrabă. Se aştepta să-şi găsească guvernanta ridicată în şezut în pat, însă pătura era dată în lături, iar Miss Grieve nu era de văzut nicăieri. Apoi ceva îi atrase atenţia şi, întorcându-se, văzu o figură fantomatică la fereastră, dar clipi, şi aceasta dispăru. Lui Kitty îi îngheţă inima. Păşi pe podea ca şi cum ar fi mers prin apă. Îşi ţinu respiraţia, temându-se de ce ar fi putut fi mai rău, şi privi jos, în grădină. Vântul făcu o gaură în nori, şi luna aruncă o pată luminoasă pe silueta lui Jack, care

se zvârcolea blocată în gardul viu de cimişir de sub scara folosită în mod obişnuit la tunsul trandafirilor.

– Dumnezeule! şuieră ea, uşurată că Jack fusese cel ce căzuse de la fereastră şi nu Miss Grieve. Ce ispravă o mai fi făcut?

Kitty coborî scările în fugă şi ieşi degrabă pe uşa bucătăriei. Se afundă în beznă, strângându-şi pe lângă ea halatul pe care vântul aproape că i-l smulse. Îi răvăşi în schimb părul, desprinzându-i-l din panglici şi smulgându-l brutal în toate direcţiile, dar ea se îndreptă cu paşi mari după colţul castelului, către grădina cu tufe de cimişir, cu capul plecat, înfruntând frigul. Chiciura acoperea deja iarba de sub papucii ei, şi o apucă deodată tremuratul când umezeala pătrunse până la piele. Când ajunse la gardul viu, Jack reuşise deja să se elibereze. O văzu, şi trăsăturile i se relaxară deodată.

– Doamne, Kitty, am văzut o stafie la fereastră, îţi jur! Se bâlbâia, cu faţa albă precum ceara şi cu ochii albaştri bulbucaţi de frică. Doamne apără şi păzeşte...

– Este în regulă, Jack. E doar o fantomă, spuse Kitty, punându-şi mâinile pe umerii lui tremurânzi. Îl văzu ridicând un picior de la pământ şi sprijinindu-se greu pe celălalt. Eşti rănit?

– N-am vrut decât s-o sperii, în schimb m-am speriat eu de moarte.

Deodată, un ţipăt strident străpunse vântul ca lama tăioasă şi crestată a unui cuţit. Se întoarseră amândoi înspre pădure.

– Banshee! şopti Jack sumbru.

Kitty auzi o bufnitură, ca şi cum un sac de cartofi ar fi căzut de la mare înălţime.

– Asta nu a fost Banshee, Jack. Acum veni rândul ei să păleasca. Oh, Doamne!

Se clătină uşor, iar Jack întinse o mână ca s-o sprijine.

– Ce este?

– Trebuie să pleci, Jack. Acum! Îl împinse grabnic. Te rog!

– Dar...

Ea se holbă la el cu ochii înspăimântați.

– Pleacă odată, Jack. Înainte să afle cineva că ai fost aici. Pleacă!

Jack porni șchiopătând în întuneric și se făcu nevăzut. Kitty se duse cu pas încet în spatele castelului, cu un presentiment ce creștea înlăuntru-i. Inima îi bătea să-i sară din piept și simțea parcă o gheară sugrumând-o, pentru că știa peste ce urma să dea. O simțea în adâncul stomacului, în fierea care începuse să-i amărască gura. Și nu se înșela. Acolo, făcută grămadă pe pământul înghețat, zăcea Miss Grieve.

Kitty căzu în genunchi lângă trupul ei. Cu mâna tremurândă, strânse încheietura mâinii femeii pentru a-i simți pulsul. Nu se simțea nimic. Parcă ar fi fost o păpușă, ruptă și aruncată pe podeaua odăii copiilor. Lacrimi fierbinți ardeau obrajii lui Kitty într-un șuvoi de remușcare și vină. Ar fi vrut s-o îmbrățișeze, dar nu putea, pentru că nu fuseseră niciodată prietene, așa că se îmbrățișă în schimb pe ea însăși, plângând în hohote. În timpul acela scurt, înainte să strige după ajutor, nu-și aminti deloc de cruzimea lui Miss Grieve, ci numai de chipul ei fecioresc și de lacrimile delicate când își vărsase obida provocată de scrisoarea căzută deschisă în poala ei.

A doua zi dimineață, Royal Irish Constabulary[1] se prezentă la castel, și Miss Grieve fu luată într-o ambulanță. Kitty era consolată de bunica ei în bibliotecă. Scara fu găsită sprijinită de gardul viu de cimișir, iar gaura făcută de Jack în tufe fu cercetată intens și izolată ca scenă a crimei. Kitty îi explică sergentului O'Duggan că auzise un țipăt, însă, când a ajuns în dormitorul lui Miss Grieve, guvernanta nu era acolo. A mers la fereastră și a văzut fața unui bărbat. Probabil că îl speriase, pentru că scara s-a clătinat și a căzut pe spate, iar bărbatul a zburat de la înălțime direct în gardul viu. A fugit apoi în grădină, însă, ajunsă acolo, bărbatul dispăruse. Atunci a auzit strigătul și bufnitura lui Miss Grieve.

[1] Jandarmeria regală irlandeză, forța armată a poliției Regatului Unit în Irlanda de la începutul secolului al XIX-lea până în 1922 (n.tr)

– Aţi văzut bine faţa, domnişoară Deverill? întrebă sergentul.

– Nu, răspunse Kitty. Eram aşa de şocată să văd pe cineva acolo. Până să-l pot privi încă o dată, a dispărut. Tot ce vă pot spune este că era un bărbat. Altfel, era prea întuneric pentru detalii.

– Mă tem că se pare că Miss Grieve s-a aruncat singură de pe acoperiş.

– Cum, păcatele mele, a ieşit pe acoperiş? întrebă Adeline.

– Şi-a croit drum spre pod, Lady Deverill, şi a ieşit printr-o ferestruică.

– Dumnezeule, trebuie să fi dorit cu ardoare să se sinucidă dacă a trecut prin tot chinul ăsta.

– De ce n-o fi ţipat după ajutor, vă întreb? spuse Hubert, cu mâinile în şold. Eu am puşca pregătită tot timpul. Mi-ar fi făcut mare plăcere s-o fi putut încerca pe el. Al dracului păcat că n-a ales fereastra dormitorului meu.

– O să-l găsiţi? întrebă Kitty neliniştită.

Sergentul O'Duggan scutură din cap.

– Puţin probabil, din păcate. Nu există probe şi nimeni nu va vorbi în Ballinakelly. Dar ne vom strădui.

– Vă mulţumesc, domnule sergent, spuse Adeline.

Sergentul îşi scărpină perciunii, privind perplex.

– Chestia e, Lord Deverill, că nu sunt sigur care a fost motivul. Vedeţi dumneavoastră, dacă avea intenţia să vă jefuiască, de ce să fi intrat pe fereastra unui dormitor de la primul etaj, fiind necesară utilizarea unei scări? Dacă intenţiona să facă rău, de ce a ales tocmai acea fereastră? Nu era deschisă larg ori întredeschisă. Şi de ce a fugit Miss Grieve tocmai până sus, în pod, ca să se arunce de pe acoperiş? O urmărea cineva, poate? Era oare hărţuită de cineva?

Adeline părea surprinsă.

– Nu m-am gândit la asta, spuse ea, întorcându-se către nepoata ei. Kitty ar trebui să ştie.

– Miss Grieve nu avea pe nimeni altcineva pe lume în afară de mama ei, răspunse Kitty, luând chiar în clipa aceea decizia să nu vorbească de scrisoarea pe care o furase din dormitorul lui Miss Grieve înainte de sosirea poliției, ca s-o citească pe îndelete. Nu vorbea cu nimeni din Ballinakelly, și nimeni nu vorbea cu ea. Era foarte discretă și foarte serioasă.

Sergentul O'Duggan dădu din cap gânditor.

– Așa, deci. Vă mulțumesc pentru timpul dumneavoastră. Încă un lucru, domnișoară Deverill...

– Da? Kitty simți o fierbințeală enervantă furnicându-i pielea.

– Nu porniți în urmărirea acestor oameni. Sunt înarmați și periculoși. Nu este prudent.

– Nu mai fac asta, domnule sergent. N-am judecat. Își coborî privirea și oftă din rărunchi. N-am să mai fiu așa de impulsivă pe viitor.

Când Kitty fu, în sfârșit, singură, închise ușa dormitorului și scoase scrisoarea de sub pernă, unde o ascunsese. Se așeză apoi pe pat și o citi.

18 ianuarie 1910

Dragă Lottie,

Știu că mi-ai spus să nu-ți scriu până nu sunt în situația în care să-mi pot ține făgăduiala, și chiar am intenționat asta. Dumnezeu mi-e martor că spun adevărul. Mă gândesc mereu numai la tine, draga mea Lottie. Chipul tău îmi este dăltuit în inimă, iar vocea ta, frumoasa ta voce melodioasă, îmi răsună neîncetat în urechi și o aud de când mă trezesc în zori și până mă cufund în somn noaptea, iar visele-mi sunt zbuciumate pentru că, deși te am în brațele mele în timpul lor, te pierd iar și iar în zori. De fiecare dată când cânt la pian, mă gândesc la tine și mă cuprinde o mare tristețe, că abia dacă mai pot continua.

De ce are destinul nişte planuri atât de crude, nu-mi pot imagina.

De ce nu ne-am putut întâlni cu câţiva ani mai devreme, când eu nu eram legat, este o întrebare ce mi se învârte la nesfârşit prin minte.

„Dacă" este cel mai trist cuvânt scris vreodată.

Dar scriu cu inima grea de tristeţe. Sunt un om de onoare, dar mă tem că nu-mi pot onora promisiunea, deşi m-ai aşteptat în toţi aceşti ani. Ştiu de ce ai fugit în Irlanda, pentru că te-au exasperat nesfârşitele mele promisiuni şi le-ai crezut false. Dar îţi jur, iubirea mea, nu au fost false, momentul nu a fost niciodată cel potrivit. Ştii că aş fi părăsit-o pe Edwina dacă aş fi putut. Chiar am crezut ca va veni clipa. Dar acum ştiu că nu va veni niciodată. Pot numai presupune că Dumnezeu nu are planuri pentru noi doi.

Bucuria de a deveni tată este tulburată doar de gândul că nu tu eşti mama.

Draga mea Lottie. Inima-mi sângerează după tine, dar trebuie să mă eliberezi acum aşa cum şi eu trebuie să te eliberez.

Te-am dezamăgit şi m-am dezamăgit. Voi trăi într-un regret etern.

Prietenul tău care te iubeşte,

Jonnie

Kitty împături scrisoarea şi o puse la loc în plic. Apoi îşi şterse ochii şi o aruncă în foc. O privi mistuită de flăcări, până dispăru, redusă la cenuşă.

Privi fix în flăcări până începură să-i lăcrimeze ochii. Să se fi sinucis oare Miss Grieve pentru că o aştepta o viaţă fără iubire? Puţin probabil, având în vedere că primise scrisoarea în urmă cu patru ani. O făcuse deoarece Kitty îi spusese că arăta de cincizeci de ani, iar ea îşi dăduse brusc seama că devenise o femeie bătrână înainte de vreme? Fusese oare atât de disperat de nefericită în toţi acei ani? Kitty se analizase oare vreodată? Era vina ei? Tremura acum, deşi era cald în faţa focului.

*

Poliția percheziționă dormitorul lui Miss Grieve și terenul aflat chiar sub fereastra ei, dar trase concluzia că fusese un caz simplu de sinucidere ca rezultat al tentativei de jaf. Nimeni nu spera ca ei să găsească vreun vinovat. Dacă cineva ar fi avut cel mai mic indiciu, sergentul O'Duggan știa că ar fi fost ultimul care l-ar fi aflat.

Kitty porni călare înspre Ballinakelly în acea după-amiază pentru a-l căuta pe Jack. Acesta locuia într-o casă albă mică, dar curată, cu vedere spre port. Cu tatăl plecat pe front, toate îndatoririle de veterinar cădeau acum pe umerii lui Jack. Kitty spera să-l găsească acasă. Descălecă și ciocăni la ușă. O clipă mai târziu, mama lui Jack îi deschise. Când o văzu pe Kitty, nu păru prea încântată.

– Domnișoară Deverill, cărui fapt îi datorez această plăcere?

– Îl caut pe Jack, răspunse Kitty suav. Am o problemă cu calul.

Doamna O'Leary își chemă fiul. Apoi privi pe lângă Kitty la iapa sură legată de stâlp.

– Este bine? întrebă ea.

– Da, este bine. E doar un fleac. Nimic serios. Kitty se simțea prost; nu-și putea imagina un cal mai în formă în tot Ballinakelly.

– Jack! strigă mama lui din nou. O clipă mai târziu, Jack apăru.

– Domnișoară Deverill, spuse el, la fel de surprins ca mama lui s-o vadă acolo.

– Sper că nu v-am deranjat de la masă.

– Nu, deloc. Mi-am sucit glezna pe scări azi-noapte și am stat în pat toată ziua. Clătină din cap și afișă o expresie ce implora iertare. Tare păcat!

Mama lui Jack se retrase în casă, și Jack păși afară, închizând ușa în urma lui.

– A trebuit să te văd, spuse ea încet.

Jack merse șchiopătând la iapa lui Kitty și se prefăcu că o controlează.

– Am auzit ce s-a întâmplat.

– Este îngrozitor, Jack. Este moartă din cauza mea, şopti ea printre dinţi, ochii umplându-i-se din nou de lacrimi.

– Din cauza noastră, sublinie el.

– Ei cred că este o tentativă de jaf.

– Cu atât mai bine.

– Dar eu ştiu şi n-am să mi-o iert niciodată.

– Suntem băgaţi amândoi în asta, spuse Jack grav. Am să iau secretul cu mine în mormânt, Kitty. Nu-ţi face griji pentru asta.

– Nici nu mi-am închipuit că ai să vorbeşti.

Jack privi pe furiş în susul şi în josul străzii, mângâind crupa calului.

– Am vrut să te impresionez, răspunse el amărât. Nu m-am aşteptat să văd un chip holbându-se la mine prin fereastră. Se îndreptă şi o privi fix. Care-i treaba cu fantomele astea?

– Eu le pot vedea, şopti ea. Le-am văzut mereu. Este un har.

El o privi insistent o clipă.

– Păi, nu pot spune că nu te cred, nu-i aşa?

– Acum nu.

– M-a speriat de era să mor.

– Ai avut noroc. Dacă n-ar fi fost tufele alea jos, ar fi putut exista două cadavre de jelit.

Jack ridică pe rând copitele calului, Kitty nedezlipindu-se de el.

– De ce nu mi-ai spus?

– Mi-a zis bunica să nu suflu o vorbă nimănui, niciodată. Dar i-am spus lui Bridie. Ea mi-a zis că oamenii ajung la balamuc pentru mai puţin de-atât.

– Deci Lady Deverill le vede şi ea, nu-i aşa?

– Da.

– Şi fantomele nu te sperie?

– Nu.

O privi cu un rânjet, şi Kitty îi fu recunoscătoare pentru simţul umorului.

– Eşti ciudată rău, Kitty Deverill.

Îi zâmbi şi ea lui.

– Ştiu. Dar rămâi prietenul meu, da?

– Voi fi mereu prietenul tău, spuse el, lăsând jos o copită şi ridicându-se în picioare. Acum suntem legaţi de secretul nostru pe vecie, aşa să ştii. Şi-l vom duce cu noi în mormânt.

– În mormânt.

– Iapa ta n-are nimic. Jack îi dădu o palmă zdravănă pe grumaz. Este un cal pe cinste.

– Ar fi bine să plec acum. Încălecă agil. Glezna ta se va vindeca?

– Se va vindeca. Tu vei primi o guvernantă nouă?

– Nu şi dacă voi avea şi eu un cuvânt de spus, spuse Kitty şi plecă.

În noaptea aceea, Kitty îl găsi pe Barton la locul lui obişnuit, în fotoliul de mătase, cu picioarele ridicate pe un taburet.

– Oh, bună, micuţă Kitty, spuse el. Ea fu surprinsă să-l vadă binedispus, dar poate firea lui sumbră se bucura de necazurile altora.

– Am venit să vorbim despre Miss Grieve, spuse Kitty. Îmi pare rău că ţi-am cerut o favoare. Atât cât voi trăi, n-am s-o mai fac. A fost o greşeală cumplită, pe care o regret amarnic.

Barton se încruntă.

– Tu crezi că eu am vreo legătură cu asta? întrebă el.

Kitty era nedumerită.

– Păi, nu ai?

– Nu, spuse el. Dar, chiar şi aşa, ai obţinut ce ţi-ai dorit.

– Eu nu am vrut ca Miss Grieve să moară! se repezi ea la el furioasă. Îşi muşcă buza şi-şi coborî vocea. Nu am vrut s-o sperii de moarte.

– Oh, dar nu a murit de spaimă. Dimpotrivă.

– Ce vrei să zici?

– Bărbatul care a apărut în dormitorul ei, drăguț tipul, deși un pic cam prea sentimental pentru gustul meu...

– Cine era?

– Un soldat, ucis în război, bietul de el. Kitty simți niște tentacule reci șerpuindu-i pe piele. Tot încerca de ceva vreme să-i atragă atenția. Poate fi foarte frustrant pentru noi, ăștia morții.

– Cum îl chema, Barton?

Barton se scărpină în barbă.

– Stai să văd dacă-mi aduc aminte.

– Încearcă, spuse Kitty.

– Jonnie Wilson. Ăsta e. Jonnie Wilson.

capitolul 11

După tragica moarte a lui Miss Grieve, Lady Deverill primi de știre de la Maud ca guvernanta lui Kitty trebuia înlocuită numaidecât. Nu dorea ca fiica ei să-și petreacă zilele pierzându-și vremea și făcând trăsnăi. Maud apelă la verișoara Beatrice pentru povață. Se întâmpla că Celia nu mai avea guvernantă, ci un tutore, care părea mai potrivit pentru o tânără domnișoară de paisprezece ani. Așa că verișoara Beatrice răspunse prompt, recomandând un student de douăzeci și patru de ani de la Cambridge pe nume Robert Trench, fiul mijlociu al unor prieteni grozavi ai ei de la Londra. Era un bărbat inteligent, sensibil, care cu siguranță că-i putea da lui Kitty o educație aleasă și-i putea impune limite serioase. Fusese scutit să lupte în război din cauza unei infecții suferite în copilărie, care avusese ca rezultat anchilozarea unui picior, așa că slujba de la castelul Deverill ar fi fost una cu adevărat bine-venită. Maud acceptă fără a sta mult pe gânduri – nu prea îi păsa cum arăta tânărul, atâta vreme cât își făcea treaba – și-i dădu de știre soacrei ei că tânărul urma să sosească după Crăciun.

O altă schimbare din viața lui Kitty fu surprinzătoarea promovare a prietenei ei Bridie, care ajunse de la spălatul

vaselor de la chiuveta din bucătărie în aripa privată a castelului, pe postul de cameristă a lui Kitty. Desigur că asta nu avea nici o legătură cu mama lui Kitty, ci numai cu bunica ei, căreia îi era milă de Kitty după pierderea lui Miss Grieve. Cu Bridie drept cameristă personală avea măcar o fată de vârsta ei cu care să vorbească – nemaitrebuind să se pitească prin coridoarele castelului, ca să-şi ţină tainică prietenia.

Noua poziţie însemna că Bridie împărţea un dormitor mic de la cel mai de sus etaj al castelului, din aripa destinată servitorilor, cu o tânără cameristă din Bandon, pe nume Molly Seymour. Bridie se simţi uşurată că nu era singură. Vântul vuia noaptea în jurul turnurilor, iar duşumelele vechi trosneau de parcă stafiile lui Kitty umblau neobosite încoace şi încolo. La început, Bridie simţi lipsa patului ei de la fermă. Ducea dorul mirosului familiar al mâncării, al tutunului fraţilor ei, al mirosului de foc de turbă şi de vite. Îi era dor să-i audă pe Michael şi pe Sean jucând cărţi la masă cu prietenii lor; castelul era atât de liniştit şi de straniu. Pe urmă, îşi făcu griji că mama ei nu s-ar putea descurca fără ea. Dar Michael era capul familiei acum şi el îi spusese că nu putea refuza o slujbă care îi aducea treizeci de lire pe an. Nu-i trebui mult să se adapteze la noul mediu; dar adaptarea la regulile gospodăriei superioare o zăpăciră, după ce fusese atâta vreme prietenă cu Kitty şi muncise mai întâi în bucătărie.

Vocile servitorilor nu trebuiau să fie niciodată auzite de doamnele şi domnii din castel. Dacă se întâlneau pe scări cu vreun membru al familiei sau cu vreun superior, trebuiau să le „acorde prioritate". Trebuiau să stea nemişcaţi când o doamnă sau un domn li se adresa şi nu aveau voie niciodată să înceapă o conversaţie sau să-şi exprime părerea, nici chiar să spună noapte bună. Trebuiau să fie ca nişte năluci, făcându-şi datoria fără să fie văzuţi, ca nişte spiriduşi muţi. Desigur că totul era perfect în regulă pentru servitorii care nu aveau vreo relaţie cu familia, dar nu şi pentru Bridie, care trebuia

să facă faţă acestui trai prefăcut. În dormitorul lui Kitty, putea fi ea însăşi. Putea să se întindă în patul lui Kitty şi să-i spună bârfele care circulau printre servitori. În dormitorul lui Kitty puteau fi prietene. Dar în restul castelului, trebuia să respecte regulile asemeni celorlalţi servitori. O'Flynn, majordomul, era mai presus de toţi, pentru că era legătura dintre Lordul şi Lady Deverill şi personalul de serviciu, şi, cum lucrase şi pentru fostul Lord Deverill, avea un statut aparte faţă de majoritatea majordomilor.

Bridie avea multe de învăţat, iar domnişoara Lindsay, camerista lui Lady Deverill, era dornică s-o instruiască, crezând cu tărie că standardele trebuiau menţinute, chiar dacă mulţi din vechea gardă erau prea ramoliţi pentru a-şi face treaba cum se cuvine. Cameristă fiind, Bridie îşi începea ziua trezindu-se devreme pentru a-i duce stăpânei ei ceaiul de dimineaţă. Îi pregătea baia, pentru care apa era adusă sus în canistre, şi aşeza la îndemână tot ce-i trebuia lui Kitty pentru îmbrăcat. Apoi lua şi ea micul dejun în odaia menajerelor şi aştepta s-o cheme clopoţelul, care, fiind vorba de prietena ei Kitty, suna imediat. Bridie trebuia să ştie tot ce ţine de coafarea părului, ajustarea hainelor, împachetarea bagajelor, îngrijirea hainelor, a botinelor, a pantofilor, a mănuşilor, a pălăriilor, a bonetelor, a costumaţiilor de călărie, a rochiilor de bal şi să stăpânească arta reparării. Învăţă să spele dantele şi lenjerie fină, să repare butonii botinelor şi să înlocuiască penele pălăriilor de călărie ale lui Kitty. Domnişoara Lindsay era mândră de standardele ei înalte, dar Bridie descoperi că şi ea putea fi meticuloasă. Cusăturile ei erau aşa de mici şi de curate, că domnişoara Lindsay rămase fără cuvinte, felul în care avea grijă de hainele domnişoarei Kitty fiind impresionant pentru o fată de paisprezece ani fără experienţă cu materiale scumpe. Era supusă, respectuoasă, conştiincioasă şi îndemânatică.

În vreme ce Kitty era înclinată spre dezordine şi indisciplină, în ciuda educaţiei severe primite de la răposata

Miss Grieve, Bridie era din naştere ordonată şi bine organizată. Învăţa surprinzător de repede, se căia pentru greşelile făcute şi se străduia să fie mereu mai bună. Domnişoara Lindsay îi interpreta entuziasmul drept rezultat al muncii din bucătărie, ca ajutor de servitoare, însă în realitate zelul ei venea din ambiţie. O urmărea pe Kitty şi lumea ei privilegiată de nobili şi ştia cu certitudine că dorea mai mult decât îi putea oferi umila ei educaţie din Ballinakelly. Poate Kitty avea s-o ia cu ea la Londra când avea să plece, la optsprezece ani. Odată ajunsă la Londra, oportunităţile aveau să fie infinite, cu siguranţă. Poate Kitty avea să se mărite cu un bărbat de vază, un duce sau poate chiar un prinţ, şi atunci Bridie avea să ajungă cât de sus putea ajunge o servitoare. Kitty era prietena ei, dar şi biletul ei către o viaţă mai bună – observa şi copia, pentru că Kitty era cel mai bun exemplu de lady posibil.

După Crăciun, noul tutore al lui Kitty sosi. Era înalt, cu păr bălai, o faţă lungă, expresivă, şi ochi căprui inteligenţi, care priveau serioşi printr-o pereche de ochelari cu rame rotunde. Serios şi poate un pic timid, nu zâmbi când fu prezentat lui Kitty, ci îi strânse mâna şi făcu o uşoară plecăciune.

– E o plăcere să vă cunosc, domnişoară Deverill. Aştept cu nerăbdare să vă fiu tutore şi îmi voi da toată silinţa în acest sens.

Lui Kitty îi veni să râdă de formalismul lui, însă, cum era în prezenţa bunicilor ei şi nu dorea să-l facă să se simtă prost, răspunse pur şi simplu că era şi ea încântată să-l cunoască şi-l întrebă, oarecum nedelicat, dacă vâna, la care bietul bărbat răspunse că nu. Încercă să nu se uite la piciorul lui stâng, care nu se îndoia din genunchi, dar cedă curiozităţii când tânărul fu condus sus de O'Flynn.

– Draga mea, vei vedea beteşuguri mai rele de-atât până la sfârşitul războiului, spuse Adeline cu tristeţe.

– Au spus că se va sfârşi până la Crăciun, răspunse Kitty, gândindu-se la tatăl ei şi fiind cuprinsă brusc de un fior de anxietate.

– Şi s-au înşelat.

– Dar se va termina curând, cu siguranţă, nu-i aşa?

– Sper, spuse Adeline, însă înnegurarea ce-i cuprinse chipul îi spuse lui Kitty că speranţa ei era una optimistă.

– Mi-aş dori ca *papa* să fi avut un picior anchilozat.

– Kitty!

– Atunci n-ar fi plecat nici el la război.

– Tatăl tău vrea să lupte, draga mea. Adeline îşi îndreptă privirea către scări. Sunt sigură că şi domnul Trench ar vrea să lupte.

Domnul Trench era cu adevărat un bărbat serios. Kitty încercă tot soiul de trucuri pentru a-l face să zâmbească, dar nimic nu părea să funcţioneze. Încercă cu glume, măguleli, autocritică şi ironie, totul în zadar.

– Este atât de grav, se plânse ea lui Bridie într-o seară, când stăteau amândouă întinse în patul ei, după ce Kitty se întoarse rece şi udă toată după o zi dură la vânătoare. Nu găseşte absolut nimic amuzant. Ce crezi că face în timpul lui liber?

– Citeşte, o informă Bridie.

– Ce fel de cărţi citeşte?

– Unele lungi, se pare! Cele două fete se puseră pe râs.

– Păi, este foarte isteţ, nu-i aşa? spuse Kitty. Păcat că e aşa de anost. Ce rost are să fii isteţ dacă n-ai umor?

– Cel puţin nu este rău, îi reaminti Bridie.

– Nu, nu este rău.

– Biata Miss Grieve!

Kitty schimbă subiectul. Menţionarea numelui lui Miss Grieve îi dădu indiscutabil o stare de disconfort.

– Verişoara Beatrice ar fi trebuit să trimită pe cineva care să poată călări, nu un infirm. Ce rost are să vii în Irlanda dacă nu poţi merge la vânătoare?

– El nu a venit aici pentru vânătoare, Kitty, a venit ca să te învețe.

– Da, iar eu i-am cerut să mă învețe istoria Irlandei. Vreau să știu istoria țării în care trăiesc și pe care o iubesc, nu pe cea a unei țări care îmi este străină și pentru care nu simt afecțiune.

– Ar trebui să vorbești cu fratele meu, Michael. El este contra luptei pentru Anglia. Spune că irlandezii ar trebui să aibă propria conducere. Este foarte împătimit cu asta.

– Jack îmi spune tot ce e de știut despre asta, răspunse Kitty. Jack este cel care îmi reamintește cui trebuie să-i fiu devotată.

– Și te va învăța domnul Trench istoria Irlandei sau nu? întrebă Bridie.

– Nu are încotro. Mi-am încrucișat brațele și am început să cânt în clipa în care a început să mă bată la cap cu Oliver Cromwell din punctul de vedere al britanicilor. Iar el nici măcar nu a zâmbit. În cele din urmă, s-a lăsat păgubaș. Învață istoria acestei țări de la patrioți irlandezi precum Robert Emmet, care s-a străduit să pună capăt cuceririi britanice. Timp de șapte sute de ani, irlandezii au suferit, fiind la mâna britanicilor. Familia mea este descendenta primilor cuceritori. I-au alungat pe băștinași spre rovinele și pădurile de dincolo de Shannon[1] și în Connaught[2] și și-au însușit cele mai bune pământuri ale lor. Am ignorat tocmai istoria propriei mele țări, Bridie. Nu am știut nimic din ce s-a întâmplat chiar aici, la castelul Deverill. Oftă adânc, ca și cum noile cunoștințe ar fi fost o povară ce-o apăsa greu pe conștiință. Mi-a spus să nu-i zic bunicului. Râse. Toți se tem de bunelul. Poate pentru că are o pușcă pe care nu se teme s-o folosească!

*

[1] Cel mai lung râu din Irlanda (360,5 km) (n.tr.)

[2] Sau Connacht, una dintre provinciile Irlandei, situată în vestul țării (n.tr.)

Anul 1915 se apropia de sfârşit, dar speranţa că războiul se va sfârşi era tot mai mică. Oamenii ajunseseră să se teamă la vederea băiatului în uniformă albastră cu livrea roşie care distribuia telegrame. Cei care pierduseră pe cineva purtau banderole negre în jurul braţelor, iar durerea le rămăsese gravată pentru veşnicie pe chipuri. Rugăciuni de speranţă se rosteau în toate bisericile Irlandei, catolicii şi protestanţii jelind cu aceeaşi suferinţă în suflete.

Bertie, unchiul Rupert şi Harry veniră acasă într-o permisie, prefăcându-se bravi, dar Kitty îl auzi pe Harry plângând în odaia lui în miezul nopţii şi văzu lumina ieşind pe sub uşa lui pentru că se temea acum de întuneric. Maud se întoarse cu Victoria şi Elspeth şi se cazară la castel, pentru că ar fi fost prea mare tevatură să deschidă Hunting Lodge pentru numai câteva săptămâni. Kitty le găsi pe surorile ei greu de suportat cu discuţiile lor interminabile despre Londra şi cu lamentările lor despre umezeala din Irlanda. Vorbeau la fel ca verişoarele lor, adică exact aşa cum îşi doreau să vorbească. Dar Kitty era o fată dintr-o bucată şi le răspundea mereu cu remarci usturătoare.

– Nu a spus Victoria că dacă una dintre voi nu-şi găseşte un soţ în timpul unui sezon monden este din cauză că este urâtă, anostă ori ambele? Oh, scuze, Elspeth, mama a spus asta. Şi apoi către Victoria. Tu nu ar fi trebuit să oferi deja un moştenitor şi un copil de rezervă? Am auzit o părere competentă că, dacă soţia unui conte nu aduce pe lume un fiu, îşi pierde minţile.

Aşa că surorile ei o evitau cât puteau de mult, lucru care ei îi convenea de minune. Surorile ei erau fete superficiale, ignorante, cu o conversaţie plină de absurdităţi, nici una nefiind destul de inteligentă pentru a riposta. Kitty prefera să stea de vorbă cu Jack şi Bridie; măcar ei erau interesaţi de istoria Irlandei şi de evoluţia (sau lipsa de evoluţie, la acel moment) legii *Home Rule*.

Maud sperase că un pic de război îl va face pe Bertie să aprecieze mai mult propriul cămin; la urma urmei, nu se zicea că la depărtare inima tânjește mai tare? Poate că nu era chiar așa și poate că el nu o iubea mai mult pe ea, ci pe Grace. Dispărea în fiecare dimineață călare și se mai întorcea abia după lăsarea întunericului. Ea știa că-și petrecea timpul cu Grace, pentru că pleca în fiecare dimineață plin de entuziasm și energie și se întorcea încărcat de repulsie și regret. Dacă mirosul parfumului ei pe gulerul lui nu era îndeajuns, mai era și privirea din ochii lui, pe care nici măcar nu-și dădea osteneala s-o ascundă. Maud îi solicita atenția, dar el era surd la văicărelile ei.

Când Maud dădu pentru prima oară cu ochii de Kitty, fu uimită să constate că fiica ei înflorise, transformându-se într-o frumusețe. Crescuse mai înaltă în cele șase luni cât mama ei fusese plecată în Anglia, fața i se subțiase și căpătase o anumită alură pe care n-o avusese înainte. Participarea ei la masa în familie denota progresul uluitor al educației ei. Dezbătea pe tema Chestiunii irlandeze[1] cu bunicul ei, iar argumentele ei erau solide. Chiar și Bertie și unchiul Rupert fură surprinși de elocința discursului ei și de încrederea cu care vorbea. Ochii aceia ai ei atinseseră o inteligență ce o făceau formidabilă. Era ca și cum, în tot timpul cât Maud lipsise, Kitty crescuse fără ca ea să poată controla asta.

Abia când fu prezentată domnului Trench, Maud înțelese motivul înfloririi intelectuale a lui Kitty și că răul fusese deja făcut; tutorele dezlănțuise în Kitty o putere care era destul de seducătoare, iar ea nu putea face mare lucru în această privință. Comparând-o cu Victoria și Elspeth, cu educația lor precară, Maud o detesta pe fiica ei mai mică pentru că beneficiase, într-un timp atât de scurt, de îndrumarea domnului Trench. Copilul acesta,

[1] *Irish Question* – expresie folosită în principal de membrii clasei conducătoare britanice de la începutul secolului al XIX-lea până în anii 1920 pentru a descrie naționalismul irlandez și dorința de independență a irlandezilor (n.tr.)

pe care ea se străduise din răsputeri să nu-l vadă prea des, era acum remarcat de toată lumea şi, ca totul să fie şi mai jignitor şi dureros, un mare succes. Dacă încă o persoană i-ar mai fi spus cât de sclipitoare era Kitty, ar fi fost în stare să urle. Kitty era o uluitoare jucătoare de cărţi, îi spusese Laurel. Kitty era o călăreaţă neînfricată, îi declarase fascinat Hubert. Kitty era o superbă dansatoare, recunoscuse Hazel, după ce mărturisise că ea însăşi o învăţase să danseze. Maud ignorase toate aceste comentarii, în schimb, le împinsese în faţă pe celelalte două fiice ale ei. Elspeth era adorată la Londra, spunea ea tuturor care o ascultau, şi avea atâţia pretendenţi, că nici nu le mai ştia numărul. Faptul că singurul tânăr care se arătase interesat era al treilea fiu al unui baronet neînsemnat care se afla acum pe front, când toţi ceilalţi tineri eligibili erau în ţară, nu era menţionat.

Kitty îşi făcea griji pentru Harry. Era retras, alb ca varul şi neliniştit. Nu putea sta locului. Era ca şi cum nervii i-ar fi fost zdruncinaţi, cea mai mică mişcare făcându-l să tresară. Maud, care nu ascunsese niciodată faptul că îşi iubea fiul mai mult decât pe oricine, se agita în jurul lui, zdruncinându-i şi mai mult nervii. Îi anticipa dorinţele, îl întreba dacă era în regulă de douăzeci de ori pe zi şi insista să-i povestească despre război. Îl alunga fără să-şi dea seama la vânătoare, lucru pe care el îl ura pentru că nu era un curajos, însă orice era mai bine decât să stea în casă cu mama lui. Dacă se confesa tatălui lui, Maud nu afla niciodată, pentru că cei doi ieşeau cu armele şi câinii, la vânătoare de becaţe şi iepuri, iar Bertie nu povestea niciodată soţiei lui despre conversaţiile lor. Pe Maud o înfuria gândul că poate îi povestea totul lui Grace. O durea când se gândea că Grace ştia probabil mai multe despre iubitul ei fiu decât ea însăşi.

Apoi, în noaptea dinainte ca Harry să fie trimis înapoi pe front, Kitty decise să stea de vorbă cu el. Nu putea rezista să stea trează, gândindu-se cum el plângea în hohote cu faţa în pernă, fără să-l consoleze cineva. Cine avea grijă de el acolo, în Franţa? Dacă murea, aşa

cum s-a întâmplat multora? Dacă avea să nu-l mai vadă vreodată? Își puse pe ea halatul și luă lumânarea, apoi porni în vârful picioarelor pe coridor. Era frig, dar grăbi pasul, hotărâtă să ofere consolare acolo unde putea.

Ajunse, în sfârșit, la ușa dormitorului lui. Era închisă bine, însă pe dedesubt ieșea o lumină slabă. Își lipi urechea de lemn. Un timp, nu auzi nimic, apoi veni un suspin înăbușit. Fără să mai aibă nevoie de altă confirmare a suferinței lui, răsuci clanța și deschise încetișor ușa. Draperiile erau trase în jurul patului. Tăciunii se stingeau în vatră. Afară, vântul urla ca o haită de lupi. Se apropie tiptil de pat și dădu în lături draperiile. Nu una, ci două chipuri o priviră speriate și surprinse. Lui Kitty îi căzu fața. Harry sări ca ars.

– Kitty, șuieră printre dinți. Ce dracului faci aici?

Kitty își mută privirea de la fratele ei la Joseph, lacheul principal. Ambii erau tineri, goi și frumoși – și cu expresii vinovate. Pe pat erau împrăștiate foi cu poezii în caligrafia lui Harry.

– Am auzit plânsete. Am crezut că ai nevoie de alinare. Rânji, șocul făcând-o să vrea să râdă în hohote. Văd că Joseph mi-a luat-o înainte.

Harry se înroși la față, cu frica din ochi evidentă.

– N-ai să mă spui, rosti el.

– Bineînțeles că n-am să te spun. Eu am mai multe secrete decât îți poți tu imagina, Harry.

– Îmi promiți. Chiar dacă mor în Franța, juri să nu mă spui?

– Asta mi-e crucea și să mă trăsnească dacă am să te spun.

– Pleacă acum, și n-o să mai vorbim despre asta niciodată. Ai înțeles?

– Am înțeles.

Lăsă draperia să cadă și ieși încet din cameră. Când ajunse în dormitorul ei, se afundă în pat, tremurând. Știa foarte bine ce făcuse tatăl ei cu Lady Rowan-Hampton la Balul verii, dar să fi fost oare posibil ca Harry să fi făcut același lucru cu Joseph? Nu credea asta. Pur

şi simplu se dezmierdau – şi de ce să nu fi avut voie Harry să fie consolat de un servitor loial? Însă când se băgă sub pături şi stinse lumânarea, ştiu instinctiv că ceea ce făceau Harry şi Joseph era în neregulă; la urma urmei, nici unul nu avea haine pe el, iar teroarea din ochii lor îi spusese exact asta. Dar Kitty era maestră în păstrarea secretelor. Avea să-l păstreze şi pe acesta ferecat la fel ca pe celelalte. Îi dădea un sentiment de putere să ştie atâtea lucruri.

A doua zi, Harry plecă înapoi la război. O îmbrăţişă, lucru neobişnuit, şi o imploră din priviri să-şi ţină cuvântul. Bertie plecă la câteva zile după. Nu ştia secretul pe care Kitty îl deţinea despre el, totuşi, o îmbrăţişă şi el. Unchiul Rupert plecă pe front de parcă ar fi plecat la o petrecere. Făcu exagerat cu mâna şi râse dând capul pe spate, numai el ştiind cât se străduise să facă pe viteazul pentru a ascunde frica îngrozitoare ce-l măcina pe dinăuntru.

Înainte ca Maud să plece în Anglia, reuşi să-l ia pe domnul Trench deoparte sub pretextul discutării educaţiei fiicei ei mai mici. Odată rămaşi singuri, ea îi vorbi direct:

– Domnule Trench, văd că îi dai lui Kitty o educaţie minunată, iar eu şi soţul meu îţi suntem foarte recunoscători. Totuşi, am sentimentul că ai fi mai fericit în Anglia. Irlanda este foarte umedă şi rece, iar castelul ăsta vechi trosneşte îngrozitor peste tot. Privi în jos, la piciorul lui. Şi nu-mi pot imagina ce poţi obţine într-o ţară obsedată de cai. Nu te-ar tenta mai degrabă, domnule Trench, să fii tutorele fiicei mele Elspeth? Este o fată strălucită şi sunt sigură că nu va trece mult şi se va mărita, însă fiece tânără domnişoară trebuie să aibă o educaţie aleasă, nu crezi?

Maud era foarte mulţumită că domnul Trench nu ar fi lăsat să-i scape ocazia să părăsească Irlanda. Totuşi, el îi răspunse la fel de direct, pentru că aparţinea aceleiaşi clase sociale ca doamna Deverill, nefiindu-i în nici un fel frică de ea.

– Doamnă Deverill, sunt flatat că-mi oferiți un post în Anglia, dar mă tem că trebuie să vă dezamăgesc. Kitty este o elevă foarte merituoasă și îmi face o enormă plăcere să fiu tutorele ei. Cât despre Irlanda și acest castel, adevărul este că au început să îmi placă foarte mult. Ar fi nevoie de mai mult decât mi-ați putea dumneavoastră oferi pentru a mă convinge să mă întorc în Anglia.

Maud se înfurie. Încercă încă o strategie.

– Viața este teribil de nedreaptă, spuse ea, făcând o față care cerșea milă. Kitty are toate avantajele, iar biata mea Elspeth...

– Eu nu sunt unic, doamnă Deverill, răspunse domnul Trench. De fapt, sunt sigur că există mulți ca mine în Londra care ar fi recunoscători să primească o slujbă.

– Nu sunt mulți ca dumneata în Londra, spuse Maud scurt. Sunt cu toții plecați la război. Ei bine, dacă nu te pot convinge acum, oferta mea rămâne valabilă. Când te saturi de Irlanda, și te asigur că te vei sătura de ea, te poți răzgândi.

Maud plecă în Anglia cu Victoria și Elspeth, iar castelul rămase din nou numai al lui Kitty. Își reluă lecțiile cu domnul Trench și, cu cât învăța mai multe despre istoria Irlandei, cu atât se întețea mai mult focul ei patriotic. Se vedea foarte des cu Jack, pentru că, tatăl lui fiind plecat la luptă pe Frontul de vest, el era singurul veterinar din Ballinakelly, iar castelul Deverill avea multe animale. Când nu venea călare la castel, pleca ea călare să-l caute, iar uneori se înțelegeau să se întâlnească pe dealuri, unde mergeau în galop mic prin iarba-neagră, râsetele lor fiind purtate de vânt alături de țipetele tânguitoare ale pescărușilor. Stăteau întinși pe iarbă și vorbeau, iar zilele erau tot mai lungi, și micile flori purpurii ale cimbrișorului se deschideau la soare. Adesea, se întâlneau la Fairy Ring ca să privească soarele apunând dincolo de pietre, ale căror umbre se alungeau până păreau că prind viață.

În acea primăvară a lui 1915, Jack începu s-o privească pe Kitty cu alți ochi, iar Kitty, atrasă de Jack prin secretul comun și dragostea lor pentru Irlanda, începu să simtă la rândul ei o afecțiune înmugurind. Începu să aștepte cu nerăbdare întâlnirile lor, iar intensitatea din privirea lui când se uita la ea exercita o putere irezistibilă care îi înmuia stomacul ca o gelatină. Când nu era cu el, se trezea privind în gol pe fereastră cu gândul la el, iar ideea patriotismului lor comun devenea și mai romantică.

capitolul 12

În 1916, orice speranță într-un sfârșit iminent al războiului se destrămase. Se duceau lupte în Europa și în Orientul Mijlociu, cu pierderi de vieți omenești devastatoare de ambele părți. Soldații stau îngropați în tranșee ca rozătoarele și aproape nimic nu părea să avanseze, doar moartea. Numărul banderolelor negre de la brațele mamelor îndoliate din Ballinakelly creștea, însă umbra morții nu ajunsese încă la castelul Deverill. Familia Deverill se ruga pentru siguranța celor dragi și încerca să-și ducă viața în mod normal, căci ce altceva ar fi putut face?

Cu un an înainte, verii lor din Anglia veniseră să petreacă vara la ei ca de obicei, însă Digby și George lipseau, la fel cum lipseau și Bertie, Harry și Rupert, rămânând doar Hubert și Stoke să le țină companie doamnelor. Victoria încă nu era însărcinată, în ciuda faptului că Eric venise în permisie, iar Elspeth încă nu-și găsise un soț. Kitty nu irosea nici o ocazie să-i spună lui Elspeth că ar fi trebuit să-și găsească un irlandez de treabă, căci existau o grămadă care nu plecaseră la război, Elspeth răspunzând de fiecare dată că numai Kitty ar fi fost în stare de așa ceva, ca s-o trimită pe mama lor în mormânt înainte de vreme.

Se organizaseră picnicuri pe plajă, partide de crochet şi de tenis, dineuri şi prânzuri festive, însă în spatele veseliei exista o teamă disperată, căci ziarele relatau despre ororile luptelor şi despre miile de morţi. Într-o noapte, Beatrice se îmbătă cumplit şi izbucni în lacrimi când descrise imaginea şocantă a soldaţilor răniţi de la Londra, care erau prea mutilaţi pentru a se întoarce la regimentele lor.

– Sunt ca nişte zombi, suspină ea. Iar eu nu mă pot gândi decât la George şi la Digby, şi la băieţii noştri.

Augusta puse la încercare răbdarea tuturor, declarând că ar fi preferat să moară pentru a evita teribila suferinţă la care o supuneau fiul şi nepotul ei.

Dar în aprilie 1916, Irlanda trecu prin propria tragedie în timpul Săptămânii Paştelui. O revoltă a republicanilor irlandezi cu scopul de a pune capăt dominaţiei britanice în Irlanda se lăsă cu focuri de armă pe străzile Dublinului.

– Tâlhari nenorociţi! tună Hubert furios, aruncând cât colo gazeta *Irish Times*. Nu e deja destulă vărsare de sânge în lume!

Dar Kitty era încântată în taină. Forţele rebele irlandeze ocupaseră adrese-cheie din Dublin şi proclamaseră independenţa Republicii Irlanda faţă de Regatul Unit. Timp de şase zile glorioase, părea că vor câştiga, după care Armata britanică intră peste ei cu artileria ei şi-i seceră ca pe spicele de orz.

„În numele Domnului şi al generaţiilor apuse din care îşi trage vechea tradiţie a naţionalităţii, Irlanda îşi cheamă prin glasul nostru copiii sub stindardul ei şi se răscoală pentru libertatea ei", citi Kitty din Proclamaţia dată de Jack, semnată de cei şapte lideri ai Rebeliunii de Paşte la Poşta centrală, Dublin, autoconstituiţi în guvernul provizoriu al Republicii Irlanda.

– Au împuşcat trei dintre ei, îi spuse el grav, rupând un fir de iarbă şi învârtindu-l între degetul mare şi cel arătător.

– Îmi pare rău, spuse Kitty sincer. Crezi c-or să-i împuște pe toți?

– Pe toți liderii care au semnat bucata aia de hârtie și chiar mai mulți, presupun. Poate îi vor împușca pe toți.

– Trebuie să fie oribil să mori astfel, spuse Kitty încet.

– Prefer să mor într-o bătălie decât să fiu legat la ochi și împușcat de un pluton de execuție, cu o cârpă albă prinsă în piept, ca să știe unde mi-este exact inima.

Kitty tresări.

– Asta fac?

– Armata Cetățenească Irlandeză nu a putut face față Armatei britanice, Kitty. Au fost doar două mii de oameni contra a douăzeci de mii de soldați. Doamne, nu au avut nici cea mai mică șansă!

– Dar dacă germanii i-ar fi sprijinit, poate că ar fi avut o șansă?

– Dacă armele trimise de germani ar fi ajuns la ei, poate. Dar nu au ajuns.

– Ce-o să se întâmple acum?

Jack o privi fix.

– Ne regrupăm, ne antrenăm, menținem presiunea. Nu cedăm.

– Jack...

– Crezi că împușcarea a sute de rebeli de un pluton de execuție ori trimiterea lor la spânzurătoare o să curme dorința de independență? Nu, Kitty, ne va face doar mai puternici. Nu mai există acum nici măcar un bărbat, o femeie ori un copil în toată Irlanda care să nu vrea să se elibereze de sub jugul britanic. Rebeliunea a asigurat acest lucru.

– Tu ce ai să faci?

– Eu m-am înrolat voluntar, Kitty. Suntem vreo cincizeci în Ballinakelly, dar, așa cum a spus Napoleon: „În război, nu bărbații contează, ci bărbatul".

– De unde știi ce a spus Napoleon? întrebă Kitty zâmbind.

– Am auzit, răspunse el defensiv. Nu sunt toţi la fel de needucaţi ca mine.

– Vreau să particip şi eu.

Jack o privi pe Kitty uimit.

– Tu eşti englezoaică, Kitty. Tu eşti de-a lor.

Kitty se răsti la el furioasă.

– Sunt irlandeză, Jack, şi tu ştii asta. Crezi că aş fi prietena ta dacă aş fi de-a lor? Zi?

– Eşti prea tânără.

– Voi împlini şaisprezece ani în septembrie.

– Eşti un copil.

Kitty se ridică în picioare şi rămase cu privirea aţintită spre mare.

– Sunt matură pentru vârsta mea şi tu ştii mai bine ca oricine cât de bine ştiu să păstrez un secret.

– Asta nu e joacă, Kitty. Vezi bine ce i s-a întâmplat contesei Markievicz.[1] Ea este una de-a voastră, nu ştii? Şi va fi împuşcată la fel ca toţi ceilalţi.

Kitty era îngrozită.

– Sunt sigură că nu vor împuşca o femeie.

– A renunţat la statutul ei de femeie alăturându-se rebelilor, nu crezi? Va fi judecată de curtea marţială la fel ca toţi ceilalţi, ai să vezi. Jack îi zâmbi afectuos lui Kitty. Tu vrei independenţă pentru Irlanda la fel ca noi. Tu vrei să se pună capăt sărăciei şi exploatării poporului irlandez de către britanici la fel ca noi. Dar nu te-ai gândit la consecinţe, nu-i aşa? Ce se va întâmpla cu castelul Deverill şi cu bunicii tăi? Va trebui să plecaţi, cu toţii. Va fi prea periculos pentru englezi să continue să trăiască aici. La asta te-ai gândit? Eşti pregătită să renunţi la tot pentru cauza ta?

---

[1] Contesa Constance Georgine Markievicz a fost o politiciană şi o sufragetă irlandeză, prima femeie aleasă în Camera Comunelor din Regatul Unit în decembrie 1918. În perioada Rebeliunii de Paşte din 1916, Constance a fost unul dintre liderii principali ai Armatei Cetăţeneşti Irlandeze. Acuzată de înaltă trădare, este arestată de curtea marţială britanică şi condamnată la închisoare pe viaţă, dar în 1917 este eliberată datorită unei amnistii generale. (n.tr.)

– Nu am să renunţ. Deverillii sunt irlandezi. Trăim aici din 1661...

– Pe pământul nostru, spuse Jack cu o grimasă.

Kitty îşi plecă privirea.

– Nu pot schimba ce s-a întâmplat acum două sute de ani, Jack.

– Dar exact asta este ideea, nu-i aşa? Voi, anglo-irlandezii, nu vă puteţi descotorosi de faptul că faceţi parte din forţele cuceritoare şi că aţi primit pământ ce nu vă aparţine.

– Şi ce vrei să fac eu, Jack? Să-l dau înapoi?

– Asta nu se mai poate acum.

– Vezi? Nu se poate face nimic în această privinţă.

– Tot o să vrea să plecaţi, Kitty.

– Nu şi dacă eu lupt pentru rebeli.

Jack râse de naivitatea ei.

– Nu ai să lupţi pentru nimeni, spuse el blând.

Kitty îl fixă cu privirea ochilor ei cenuşii plini de cunoaştere.

– Vei avea nevoie de mine într-o zi, Jack O'Leary, şi când vei avea, eu îţi voi aminti că ai râs de mine.

– Din sute de arestaţi, numai 14 rebeli au fost executaţi, se plânse Hubert la micul dejun, trântind pe masă gazeta. Ca să vezi! Naţionalişti nenorociţi! Ar fi trebuit să împuşte toată afurisita de gaşcă. Hubert pufăi furios şi părăsi sufrageria. Îşi puse puşca pe braţ şi ieşi grăbit din castel urmat de câinii lui. Mergând pe aleea de pietriş, văzu un băiat în uniformă albastră îndreptându-se pe bicicletă înspre el. Hubert se opri. Câinii se aşezară lângă picioarele lui când băiatul se apropie.

În spatele bicicletei era un pachet maroniu legat cu sfoară. Lui Hubert i se uscă gura. Vitejia lui se spulberă, gheara rece a spaimei încleştându-i inima.

– Bună să vă fie dimineaţa, Lord Deverill, spuse băiatul.

Hubert nu putea vorbi. Rămase nemişcat, aşteptând. Păru o veşnicie până ce i se puse pachetul în mâini

alături de o telegramă cu chenar negru. Băiatul se sui pe bicicletă și plecă. Adusese vești proaste de prea multe ori pentru a mai fi afectat acum de ele. Hubert rămase pe aleea de pietriș, incapabil să se miște. Unul dintre câini începu să scheaune, uitându-se în sus la el într-o implorare tăcută. Erau becațe în mlaștini și iepuri prin iarba-neagră, dar Hubert simțea povara pachetului și plângea.

Adeline, atrasă de un presentiment, veni la el când norii grei de deasupra lor începură să presare o burniță ușoară. Se uită la pachetul din mâinile lui, la chipul lui cenușiu și la buzele albe și citi telegrama cu ochii încețoșați de lacrimi. Rupert fusese ucis la Gallipoli.

Își luă soțul de braț și-l conduse încet înapoi în castel. Ochii obosiți ai lui O'Flynn se uitară mai întâi la chipurile lor, apoi la pachet, și umerii îi mai căzură ușor. Ajuns în bibliotecă, O'Flynn îi turnă stăpânului lui un whisky tare, apoi, remarcând mâhnirea lui Lady Deverill, turnă și pentru ea unul. Îl dădură pe gât amândoi, recunoscători, dar nimic nu putea înăbuși durerea pierderii unui fiu.

Inspirând adânc, Adeline dezlegă sfoara și deschise pachetul. Înăuntru erau uniforma lui Rupert, cărticica lui de soldat, un pachet de scrisori legate cu panglică și un termos de argint pentru buzunar pe care i-l dăruise tatăl lui la majorat. Își șterse obrajii uzi cu degetele tremurânde. Acum nu se mai deosebea cu nimic de celelalte mame îndoliate din Ballinakelly, pentru că moartea nu discriminează.

Kitty fu întreruptă din lecția cu domnul Trench și chemată pentru a i se da vestea. Dintr-un motiv inexplicabil, ea crezuse că familia ei era scutită de moarte pe câmpul de bătălie. Își spusese că Deverillii nu se luptau în prima linie. Fuseseră întotdeauna speciali; dar nimeni nu era special în război.

Fugi în dormitorul ei și sună după Bridie.

– A murit unchiul Rupert, rosti ea în hohote când Bridie intră. A fost ucis. Oare *papa* o să fie următorul?

Bridie o luă în braţe pe prietena ei, simţind cum lacrimile ei îi udau uniforma. Ştiu că tu înţelegi, pentru că ţi-ai pierdut tatăl.

– Da, înţeleg, spuse Bridie blând.

– Când se va sfârşi? Când se vor întoarce acasă *papa* şi Harry? Este inuman, absolut inuman!

– Războiul se va termina şi domnişorul Harry şi tatăl tău vor veni acasă. Vor veni. Nu poate dura la nesfârşit, nu-i aşa?

– Nu ştiu! Poate, oare? Kitty cuprinse mâinile lui Bridie într-ale ei. Ce dor trebuie să-ţi fie de tatăl tău!

– Îmi este. Nu trece nici o zi fără să mă gândesc la el, Dumnezeu să-l odihnească!

– Puţin contează că unchiul Rupert este acum în rai, atâta vreme cât nu este aici, unde ar trebui să fie. Buna plângea de i se rupea sufletul, deşi ştie şi ea că el este acum în rai şi nu mort pe câmpul ăla de luptă. O stafie nu este acelaşi lucru ca un om viu. Nu poţi atinge o stafie, şi nici ea nu te poate ţine în braţe. Kitty închise strâns ochii. Of, Doamne, te rog să nu-l iei pe *papa!*

Partea cea mai grea la moartea lui Rupert era faptul că nu exista un trup care să poată fi îngropat. Casa lui fu închisă ca un mormânt, pentru că făcea parte din moşia Deverill, iar Adeline nu putu concepe să o goleaască de lucrurile lui sau să lase pe altcineva să locuiască acolo. Organiză o mică slujbă în memoria lui la biserica St Patrick din Ballinakelly, în faţa căreia se adunară mulţi localnici şi arendaşi ca să-şi aducă ultimul omagiu. Acolo observă Adeline cât de flămânzi păreau cu toţii. Privi îngrozită la trupurile costelive şi la feţele supte ale copiilor şi se întrebă de ce nu observase asta până atunci. Imaginea asta o smulse din durerea ei şi o impulsionă să treacă la treabă. Aranjă să vină împreună cu Kitty a doua zi în oraş cu un furgon plin cu coşuri cu alimente pentru arendaşi. Cu ajutorul grădinarilor, culese legume din sere şi îi dădu sarcină doamnei Doyle să coacă pâini cu bicarbonat.

Donaţia lor fu primită cu atâta recunoştinţă, încât Adeline îşi făcu o misiune din a avea grijă de săraci. Era un mod de a-şi înăbuşi durerea, activitatea aceasta şi scopul ei ajutând-o să uite. Grădinile erau îndeajuns de mari pentru a creşte în ele mult mai multe legume şi fructe, spunea ea, dând ordin să fie sădite şi mai multe seminţe, care să dea rod şi să fie apoi recoltate.

– E greşit din partea noastră să păstrăm totul doar pentru noi.

Hubert bufnea şi pufăia ca un motor vechi, plângându-se că misiunea soţiei lui de a-i salva pe săraci avea să-i ducă la faliment.

Când familia se reuni pentru petrecerea verii, le puse pe femei la muncă. Duse erau zilele cu crochet şi tenis, dineuri şi prânzuri festive şi după-amiezi leneşe la soare, cu jocuri de cărţi sub umbrele. Oamenii aveau nevoie de ei, iar ei trebuiau să se ridice la înălţimea nevoilor lor şi să-i salveze de la inaniţie, la fel cum făcuse soacra Adelinei în timpul foametei cu cantina ei.

Maud se plânse că Adeline înnebunise din cauza mâhnirii. Beatrice îşi suflecă mânecile şi se puse pe treabă cu voie bună, pentru că era ca la Micul Trianon al Mariei Antoaneta, nu-i aşa? Un joc încântător, pe care îl putea juca toată vara înainte să se reîntoarcă la civilizaţia de la Deverill Rising, moşia de la ţară din Comitatul Wiltshire, unde nu i se cerea să scoată cartofi din pământ şi să-i ducă săracilor. Victoria, Elspeth şi gemenele se plângeau amarnic când curăţau fasolea lată şi coşuri nesfârşite de zmeură, dar lui Kitty şi Celiei le plăcea munca asta, probabil deoarece surorile lor o detestau într-atât.

La sfârşitul verii, nu s-a mai organizat nici un bal la castel. Nu aveau de unde să invite tineri şi nici nu părea potrivit să organizezi o petrecere când jumătate din invitaţi îşi riscau viaţa pe front. După ce verişoarele se întoarseră în Wiltshire şi Maud în Kent, cu Victoria şi Elspeth, castelul se linişti din nou, iar giulgiul doliului,

care fusese temporar ridicat pe timpul lunilor de vară, căzu iar peste familie.

Adeline căzu într-o amorțeală. Era ca și cum și-ar fi consumat toată energia plantând și recoltând. Muncitorii temporari obișnuiți sosiră în septembrie ca să culeagă fructele. Erau mere, smochine, pere și prune, hibrizi de zmeură cu mure, căpșune și coacăze, iar Adeline se făcea că nu-i observă pe cei care mâncau pe ascuns în timpul culesului și puneau pietre în saci când veneau cu ei la cântărit pentru a fi remunerați.

Stătea în mica ei cameră de zi de la primul etaj și asculta muzică la gramofon, bând ceai medicinal preparat din canabisul din recolta proprie, pentru calmarea nervilor. Acolo o găsea Kitty serile, în timp ce Hubert era încă pe afară. Arăta fragilă și mai bătrână acum, cuibărită în fotoliul mare, privind fix în flăcări, sperând parcă să găsească acolo răspunsuri. Mirosul dulceag al fumului de turbă și al ceaiului din plante crea în odaie o atmosferă confortabilă, iar lui Kitty îi plăcea să stea acolo cu ea și să citească. Îi plăceau sunetul liniștitor al muzicii clasice și prezența bunicii ei. Era o odaie caldă, pașnică, detașată de incertitudinea care perturba lumea aflată în război.

– Rupert a fost un suflet neliniștit, spuse Adeline încet, privind în foc. Afișa o mască de bărbat frenetic și fascinant pentru a ascunde băiatul inadaptat care era în interior. A fost întotdeauna așa, chiar și când era copil, fălindu-se pentru a-și ascunde nesiguranța. Bertie, pe de altă parte, s-a născut sigur pe el. Asta pentru că este fiul cel mai mare, mă gândesc. El știe mereu încotro se îndreaptă. Dacă supraviețuiește războiului, va moșteni castelul Deverill după ce Hubert nu va mai fi, iar după el, Harry. Totul este stabilit, totul este predictibil.

– Dar ce se va întâmpla dacă Irlanda își câștigă independența? întrebă Kitty. Va trebui s-o părăsim și să trăim în Anglia?

– Bineînțeles că nu. Doar pentru că e o revoluție nu înseamnă că nu vom mai putea continua să trăim aici.

Caii sălbatici nu ne vor duce silit departe de casă. Noi aparţinem acestui loc, şi Dumnezeu ştie bine că meritām să rămânem aici. Noi avem grijă de arendaşii noştri şi îi respectăm pe cei care vor să fie liberi...

– Nu şi bunelul?

Privirea Adelinei alunecă înspre locul unde şedea Kitty pe sofa şi îşi aşeză ceaşca de ceai pe farfurioară cu un clinchet.

– Bunelul, chicoti ea somnoros. Hubert crede că, spunând că n-o să se întâmple, va împiedica oarecum să se întâmple. Desigur că, spunând un lucru, nu înseamnă că aşa va fi. El a crescut crezând în forţa şi puterea Coroanei. În asta au crezut părinţii lui. Ridică din umeri. Loial regelui şi ţării, pur şi simplu nu poate vedea lucrurile din altă perspectivă. Vezi tu, moartea lui Rupert i-a deschis ochii asupra failibilităţii Armatei britanice. Deverillii nu sunt diferiţi de restul oamenilor. Pot fi răpuşi la fel de uşor şi de simplu ca oricare alţii. Mă tem că Irlanda va fi cuprinsă de violenţă, Kitty. Poporul irlandez nu-i va ierta niciodată pe englezi pentru execuţia oamenilor acelora după Rebeliunea de Paşte. Vor fi martiri în ochii poporului irlandez, şi nimic nu este mai periculos ca un martir. Aceştia trăiesc în Tir na nÓg – Tărâmul Celor Veşnic Tineri. Se vor întoarce sub forma unor represalii, ştiu bine asta.

– Când se va sfârşi oare războiul ăsta? oftă Kitty. Au trecut deja doi ani. Nu trebuie să câştige cineva, totuşi?

– Nu înainte de a se fi omorât mai întâi cu toţii între ei, spuse Adeline cu un pesimism neobişnuit. Rădăcina tuturor relelor din lume este egotismul omului. Dacă s-ar putea ridica deasupra acestui nenorocit de egotism, lumea ar fi un tărâm paşnic. Dar nu pot. Oamenii nu sunt mai buni ca bestiile.

Kitty văzu ochii bunicii închizându-se şi capul căzându-i în piept. Se ridică şi se apropie de fotoliu, prinzând ceaşca şi farfurioara înainte să cadă pe covoraşul de la picioarele Adelinei. Curioasă de această plantă cu miros dulceag ce o ameţea pe bunica ei, turnă ultimii stropi

din ceainic şi luă o înghiţitură. Avea un gust plăcut, chiar dulce, şi Kitty se întrebă dacă bunica ei adăugase miere pentru a-i îmbunătăţi aroma. Curând, capul începu să i se învârtă şi nici nu ajunse bine înapoi la sofa, că se şi prăbuşi în perne. În numai o clipită, începu să vadă lumea în culori mai plăcute. Nimic nu mai conta. Nici independenţa, nici Jack, nici Irlanda. Mai luă o înghiţitură şi zâmbi. Bunica ei chiar era o vrăjitoare, şi aceasta era poţiunea ei.

În primăvara lui 1917, Harry se întoarse acasă de la război, cu o rană de glonţ în umăr. Dar nu veni la castelul Deverill. Maud fu de părere că era prea periculos pentru el, ca soldat britanic, să fie văzut într-o ţară tot mai violentă faţă de englezii de acolo, aşa că îl somă să vină în Comitatul Kent. Nu avea astfel de nelinişti în privinţa lui Kitty, neintenţionând nicicum s-o cheme să li se alăture. Nu ar fi ştiut cum să se poarte cu ea odată ce ar fi ajuns acolo – şi ştia în adâncul sufletului ei că Kitty devenea o tânără femeie frumoasă şi expresivă care ar fi eclipsat-o pe Elspeth cu uşurinţă. Şi-aşa nu existau destui tineri eligibili, aşa că sigur nu intenţiona să diminueze şansele lui Elspeth de a găsi un soţ invitând-o pe Kitty pe terenul de joc.

Hubert îşi ridică moralul achiziţionând un automobil Daimler roşu strălucitor. Acesta sosi din Anglia, nou-nouţ şi lucios, şi el făcu senzaţie când le plimbă cu el pe Adeline şi pe Kitty până la Ballinakelly şi înapoi. Hoarde de copii alergară după el, femeile în vârstă se holbară de parcă ar fi văzut ceva de pe altă lume, iar bărbaţii în toată firea râseră, clătinând din cap la extravaganţa lordului Deverill, care nu dădea nici o ceapă degerată pe ce gândeau oamenii. La castel, servitorii dădură năvală afară să se uite la el. Bridie nu mai văzuse niciodată în viaţa ei ceva la fel de magic. Doamna Doyle clătină din cap, considerându-l lucrul diavolului, dar O'Flynn îşi trecu degetele peste capotă, amintindu-şi cu duioşie de trenul de jucărie pe care îl primise când era băieţel, vopsit

în aceeaşi nuanţă de roşu. Când Hubert se oferi să-l ia la un tur pe moşie, O'Flynn redeveni un băieţel, sărind pe scaunul din faţă, de parcă nu ar fi avut optzeci de ani şi n-ar fi fost aşa de ramolit.

Îl depăşiră în drumul lor pe Jack O'Leary, care venea călare spre castel să vadă o iapă şchioapă. Jack îşi scoase şapca şi urmări automobilul rulând cu viteză prin noroi. Lord Deverill făcu cu mâna când trecu pe lângă el, şi Jack se întrebă ce rost avea să risipeşti bani pe o jucărie aşa de scumpă.

La castel, se duse să vadă iapa. Nu era nimic serios, doar o întindere musculară, care nu necesita decât câteva zile de repaus în grajd. Când închidea uşa grajdului, apăru Kitty echipată de călărie.

– Te conduc acasă călare, spuse ea, dar el ştia că asta însemna că aveau să se ducă la Fairy Ring să discute politică, război şi tot felul de măruntişuri de-ale lor.

Kitty încălecă pe o şa pentru femei. În costumul ei negru, arăta încrezătoare şi elegantă. Sub pălăria neagră, părul ei roşcat era prins într-o cosiţă groasă care îi ajungea până la talie. În contrast cu rochia neagră cu guler alb, pielea ei era imaculată, ca suprafaţa netedă a smântânii. Buzele ei pline erau nebunatic arcuite, în timp ce ochii cenuşii aveau o lumină inteligentă şi matură. Jack o admira cum sta în şa. Călărea cu o siguranţă venită din ani de exerciţiu, dar şi dintr-o fire curajoasă. Încălecă şi el, şi porniră amândoi pe sub coroanele copacilor ale căror frunze abia înmugurite se porniseră a se deschide.

Odată ajunşi pe dealuri, merseră în galop mic unul lângă celălalt pe covorul de iarbă-neagră, plăcerea simplă a mângâierii vântului şi a magnificei privelişti a mării făcându-i să râdă. Ajunseră la Fairy Ring şi descălecară, lăsându-şi caii nepriponiţi.

– Îmi amintesc când i-am spus tatălui meu că aceste pietre se trezesc la viaţă după apusul soarelui, spuse Kitty, plimbându-se printre ele. Bineînţeles că a crezut că sunt nebună. Îmi amintesc privirea lui. Nu am avut niciodată ocazia să-i explic că numai la apus, când umbrele

se alungesc, par doar că se mişcă. Îmi imaginez că, crescând cu bunica, a însemnat că auzise tot soiul de poveşti oculte şi a crezut, poate, că şi asta era una dintre ele. Bietul *papa!* Este atât de răbdător. Privi peste apele oceanului, unde valurile se rostogoleau spre ţărm, peste întinderea de nisip alb. Mă rog pentru el, Jack. Mă rog să se întoarcă la noi, nu rănit, ca Harry, ci aşa cum era când a plecat.

Jack sta lângă ea şi îşi îndreptă privirea spre orizont.

– Tu, care vezi spirite şi chestii de genul ăsta, spune-mi ce se întâmplă când murim?

– Ne părăsim trupurile şi plutim, îndreptându-ne către un loc unde nu sunt războaie, nici violenţă, nici sărăcie.

– Tu chiar crezi asta, nu-i aşa?

– Eu ştiu asta, Jack. Şi o ştii şi tu, îţi aminteşti?

– Chipul acela pe care l-am văzut în fereastră era o stafie. Asta este altceva.

– Nu, nu este. Este acelaşi lucru. Acela era Jonnie Wilson, care fusese ucis în război şi se întorsese s-o caute pe femeia iubită. Este romantic, nu crezi?

– Mda, e romantic, fu el de acord. Şi tu crezi că Miss Grieve s-a sinucis ca să fie cu el?

– Aşa cred.

Jack se întoarse către ea. Soarele începuse să apună, scăldându-i chipul în ambră aurie.

– Dacă aş muri, m-aş întoarce şi eu să fiu cu femeia pe care o iubesc. Dacă aş putea.

Kitty zâmbi.

– Pentru cine te-ai întoarce tu, Jack?

Dar rostind asta, cuvintele i se opriră în gât, pentru că văzu duioşia cu care el o privea. Se înroşi deodată în obraji, şi buzele i se deschiseră surprinse.

Jack arăta destul de serios şi un pic tulburat. O privi în ochi, dar ochii ei erau mari şi rezervaţi, iar el nu putu continua, nici nu putu citi ce era în ei. Inspiră adânc, de parcă ar fi vrut să-şi asume un mare risc. Apoi o prinse de mâna înmănuşată. O strânse uşor.

– M-aş întoarce pentru tine, sincer, spuse el încet.

Ochii lui Kitty radiau.

– Mă iubeşti, Jack? întrebă ea.

– Da, Kitty, din toată inima.

Kitty simţi un val de dulce căldură în golul dureros din inima ei, golul acela care o durea de alean de câte ori privea în noapte crugul înstelat al cerului şi luna plină, şi înţelese acum că singurătatea era cea care o durea.

– Cred că şi eu te iubesc, Jack, răspunse ea răguşit, iar buzele ei, acum palide şi fără curbura aceea năzdrăvană, zâmbiră sfios.

Jack o luă în braţe şi îşi lipi buzele de ale ei. Ea îl lăsă să i le deschidă şi s-o sărute profund. Inhală colbul ridicat de cai de pe pielea lui şi fumul de turbă din păr şi-i veni să plângă de la acel miros familiar, care pentru ea însemna acasă. Îl prinse cu braţele pe după gât şi i se abandonă cu totul, închizând ochii şi coborând garda, îngăduindu-şi plăcerea acestor senzaţii necunoscute care o copleşeau acum. Când umbrele începură să se alungească şi pietrele să se mişte, Kitty ştiu că îi aparţinea lui Jack O'Leary la fel de sigur cum îi aparţinea Irlandei.

capitolul 13

Bridie observă o schimbare la Kitty. Era distrată, visătoare şi neobişnuit de placidă. Privirea ei tăioasă se îndulcise, se ducea mai des la fereastră acum, unde rămânea uitându-se în gol, rătăcind printre frunzele ce îşi schimbau coloritul şi marea învolburată. Nu se mai întindea pe pat alături de Bridie, ca să râdă de domnul Trench, ci sta întinsă singură, privind la mătasea adunată a baldachinului de deasupra, suspinând adânc, dar satisfăcută, ca o eroină romantică din revistele pe care le citea Bridie. Bridie putea doar presupune că se îndrăgostise de tutorele ei, căci cine altcineva ar fi putut-o vlăgui pe această năbădăioasă şi insolentă domnişoară?

Domnul Trench era cu siguranţă chipeş. În spatele ochelarilor de vedere se ascundeau doi ochi de un căprui delicat. Deşi severe, trăsăturile lui erau regulate şi plăcute, cu nas drept, bărbie ascuţită, maxilar şi pomeţi bine definiţi. Bridie îl considera un gentleman. Dădea mereu bineţe, privind-o politicos, ceea ce era mai mult decât făceau majoritatea oaspeţilor din casa Deverill. Majoritatea nici măcar nu se uitau vreodată la servitori, decât dacă aveau nevoie de ceva, iar un „te rog" sau un „mulţumesc" păreau a nu face parte din vocabularul lor. Bridie nu ştia ce se petrecea în timpul orelor de studiu şi, spre deosebire de Kitty, ea nu era o spioană înnăscută, aşa că uitatul pe gaura cheii nu-i stătea în obicei. Putea doar aştepta ca Kitty să i se destăinuie, lucru care era sigură că se va întâmpla; la urma urmei, îi împărtăşea orice altceva.

Războiul continua să pârjolească totul, ca un incendiu de pădure scăpat de sub control, răpunând oameni fără discriminare. George Deverill, fiul lui Digby şi al lui Beatrice, care obişnuia să se joace cu Harry vară de vară, fu ucis pe mare, iar Digby însuşi fusese abandonat ca mort pe câmpul de luptă sub un maldăr de cadavre, doar pentru a fi descoperit a doua zi, rănit la picior, dar în viaţă. Se întoarse în Anglia pentru recuperare, dar nimic nu-i mai putea vindeca rana din inimă provocată de pierderea fiului lui. Kitty îl jeli pe George şi se rugă şi mai cu foc pentru tatăl ei. Bridie o consolă cum se pricepu mai bine.

Salariul lui Bridie era bine-venit acasă. Michael şi Sean trudeau pe câmp pentru a plăti arenda şi a pune merinde pe masă. Doamna Doyle robotea în bucătăria castelului, bătrâna doamnă Nagle gătea pentru familie, şi nici unul dintre ei nu întârzia vreodată la mesă. Oriunde se aflau, îşi scoteau şepcile, îşi plecau capetele şi se rugau de două ori pe zi când auzeau *Angelus*. De două ori pe zi, Bridie se gândea la tatăl ei, şi oricât îşi spunea că timpul avea să vindece durerea, n-o vindeca deloc. Îi era la fel de tare dor de el ca în ziua în care fusese luat

de lângă ea. „*Angelus Domini nuntiavit Mariæ...*" şi ea se străduia să nu plângă amintindu-şi de Tomas, mai impresionant acum în amintirea ei decât fusese în timpul vieţii, şi îi promitea în sinea ei că va face ceva cu viaţa ei şi-i că-i va da motive să fie mândru de ea.

Bridie îl întâlnea pe Jack la mesă în fiece duminică dimineaţă. Rânjetul lui înfumurat şi privirea-i pătrunzătoare îi făceau inima să-i tresalte, brusc, toată teama şi neliniştea ce-i înnegurau inima împrăştiindu-se precum ceaţa, întreaga-i fiinţă umplându-se de lumină. O conducea acasă, iar ea îi spunea poveşti de la castel. El adora cel mai mult poveştile despre Kitty, râzând cu capul pe spate de ghiduşiile ei, aşa că Bridie avea grijă să aibă mereu ce povesti.

– Kitty este amorezată, ştiai? îi spuse ea într-o duminică de octombrie în timp ce păşeau încet pe drum.

– Ce te face să crezi asta? întrebă Jack.

– Este visătoare.

– Ea este mereu visătoare, spuse Jack, zâmbind drăgăstos.

– Este altfel de visare acum. Nu face decât să suspine şi să privească galeş.

– Păi, şi de cine este amorezată?

– Eu cred că de domnul Trench.

O clipă, chipul lui Jack se întunecă.

– Domnul Trench? exclamă el.

– Tutorele ei, zise Bridie, ridicând din umeri. Cine altcineva ar putea fi?

– Ai tras cu urechea, Bridie?

Bridie se simţi ofensată.

– Eu nu-mi bag nasul prin crăpăturile uşilor, Jack, şi tu ştii bine asta. Kitty petrece toată dimineaţa cu el şi, ca s-o spun pe-aia dreaptă, el e un ins cam arătos.

– Nu pun la îndoială spusele tale, Bridie, oftă Jack. Sunt doar surprins.

– Eu, nu. De ce nu s-ar amoreza de domnul Trench? Piciorul lui anchilozat îl face şi mai romantic.

– Mie mi se pare că ţi s-au cam aprins şi ţie călcâiele după el.

– Ba nu, reacţionă Bridie, roşind. I-ar fi plăcut să poată fi cinstită şi să spună cât de mult i se aprinseseră călcâiele după Jack.

– Mi se pare mie, sau ai roşit, Bridie Doyle? râse el. Cum ea nu răspunse, el o luă cu blândeţe. Te tachinez numa'!

– Ei bine, te rog să încetezi! Nu e nimic de râs.

– Eşti cam boieroasă în ultima vreme, Bridie. Te-ai apropiat prea mult de cei de la castel.

– Acolo trebuie să vorbesc cum se cuvine, spuse Bridie, încântată că el observase. Doar sunt camerista unei lady.

– Asta e grozav, Bridie.

Ea îi privi profilul şi se întrebă unde dispăruse băiatul, căci acum era cu siguranţă bărbat.

– Michael nu vrea ca eu şi mama să muncim pentru Deverilli, dar nu poate renunţa la salariul meu.

– Sunt generoşi, sunt de acord cu asta.

– Şi tu, Jack? Tu ce mai faci? Eşti cam scump la vedere în ultimul timp.

El oftă adânc, oftatul unui bărbat ale cărui zile erau împovărate de trudă şi incertitudine.

– Muncă şi iar muncă, nu joacă, Bridie. Cu tata la război...

– Mă rog pentru el, Jack.

– Şi eu, spuse el încet.

Când se despărţiră la capătul drumului, unde se termina oraşul şi începea satul, Bridie se întoarse.

– Să nu-i spui lui Kitty ce ţi-am zis, da, Jack?

– Să mă ia Aghiuţă dacă i-oi spune vreodată, răspunse el, scoţându-şi şapca şi fluturând-o. Salut-o din partea mea!

Bridie râse.

– La ce bun? Kitty are ochi doar pentru domnul Trench! şi se întoarse la castel cu pas vioi.

*

Kitty mergea grăbită prin grădină, strângându-şi şalul pe lângă ea ca să nu i-l ia vântul. Se uită împrejur o dată sau de două ori, ca să se asigure că nu era urmărită sau pândită. Frunze ruginii erau adunate în grămezi, răvăşite de vânt şi lăsate să putrezească cu frunzele văratice. Bordurile, cândva încărcate de flori, erau acum golaşe şi descompuse, pentru că grădinarii bătrâni nu aveau nici timp şi nici energie pentru a le tăia şi curăţa. Kitty grăbi pasul, scoţând pe gură vălătuci de aburi, cu părul ei roşu dezlegat şi înfoiat, ondulat în bucle mari de la umezeală.

Când ajunse la zid, se opri. Uitându-se împrejur ca o vulpiţă gata să fure o găină, se asigură că era singură. Când fu mulţumită că numai corbii o spionau din vârfurile copacilor, se aşeză pe vine şi scoase o piatră desprinsă, acoperită cu un strat moale de muşchi verde. În spatele ei, într-o gaură uscată, era o bucată albă de hârtie împăturită frumos într-un pătrat. Jack împăturea mereu hârtia în aşa fel încât, odată despăturită, era imposibil să o mai împăturești la loc. Scoase din buzunarul fustei bileţelul scris de ea şi îl puse în gaură, ascunzându-l bine cu piatra.

Se grăbi emoţionată spre una din sere şi se aşeză pe banca de fier unde obişnuia cândva să stea cu Celia şi cu Bridie pe timpul verii, complotând. Acum era singură. Inspiră adânc şi deschise bileţelul.

Frumoasa mea Kitty, am văzut azi o vulpe când mă îndreptam călare spre Morgan's Point. Avea o privire luminoasă, prudentă. M-am gândit la tine şi m-am gândit la noi, şi inima mi s-a umplut de bucurie. Orice s-ar întâmpla, îi voi mulţumi mereu Domnului pentru tine, Kitty, mica mea vulpiţă. Sunt cel mai norocos bărbat din toată Irlanda. Când scriu aceste cuvinte, îmi dau seama că am greşit acuzându-te că eşti englezoaică. Pentru mine, tu eşti Irlanda însăşi, Kitty, în toate felurile. Ne întâlnim la Fairy Ring la apus,

dacă poţi veni. Sper să poţi. Mi-e dor de sărutările tale.
Al tău Jack, care te iubeşte.

Kitty reciti bileţelul, apoi îl duse la inimă cu un suspin lung şi mulţumit. Nu îşi imagina niciodată că viitorul ei cu Jack ar fi fost cât de puţin asigurat. Social şi religios erau complet opuşi, şi Kitty era perfect conştientă că se aştepta de la ea să se mărite cu un englez. Dar Kitty îl iubea pe Jack, pentru ea iubirea lor fiind destul de puternică pentru a zdrobi orice barieră. Ştia în sufletul ei că nimic nu i-ar fi putut despărţi, nici mama, nici tatăl ei, şi putea conta pe bunica ei că ar fi luptat pentru ea.

Nu mai irosi timpul ca să se schimbe în costumul de călărie, ci se duse degrabă direct la grajduri ca să-şi înşeueze iapa, încălecând-o aşa cum era, cu botinele negre cu butoni, în rochie şi cu şal. Domnul Mills nu se vedea pe nicăieri, însă unul dintre grăjdari se uită la ea mirat pe sub bretonul lui negru, ştergându-şi mâinile murdare cu o cârpă.

Kitty avea un sentiment de sfidare şi de libertate. Nu-i putea spune nimeni ce să facă sau când să facă. Avea şaptesprezece ani acum, iar grăjdarii se ridicau în picioare când îşi făcea apariţia. Mama ei era în Anglia, tatăl, pe front, bunicul, în Dublin, unde îşi petrecea mai nou cea mai mare parte a timpului. Dacă bunica ar fi văzut-o plecând călare în rochie, ar fi zâmbit în sinea ei şi ar fi dat din cap, pentru că Adeline admira spiritul nepoatei ei. Cât despre domnul Trench, acesta era tutorele, nu dădaca ei, şi nu era în postura să comenteze pe unde umbla ea. Dar când Kitty galopa de-a lungul drumului străjuit de copaci, acesta tocmai se întorcea dintr-o lungă plimbare pe moşie. Nu-l văzu traversând pajiştea pe care se juca crochet în lunile de vară, paşii lui lăsând urme negre pe iarba udă pe măsură ce înainta, şi nu văzu nici expresia melancolică de pe chipul lui când îşi scoase ochelarii şi se uită după ea. Era prea ocupată să privească apusul soarelui.

Odată ajunsă la Fairy Ring, descălecă și se aruncă în brațele lui Jack. Vântul bătea dinspre mare sărat și rece, iar el o strânse în brațe ca s-o apere. Buzele lui i le găsi pe ale ei printre pletele încâlcite care zburau în jurul capului în șuvițe lungi și roșii ca ale unei sirene în apele mării. Ea se lipi de el, astfel încât nici vântul să nu se poată strecura între ei. El era cald și puternic, și familiar, iar ea îi inhală mirosul ca un bețiv care miroase whisky-ul după o zi de abstinență. Jack îi sărută obrajii înghețați și gâtul diafan și-i cuprinse fața în mâini ca să o privească.

– Ești o femeie frumoasă, Kitty Deverill.

– Iar tu ești un bărbat chipeș, Jack O'Leary. Râse, privindu-l în ochi, care erau maturi și înțelepți pentru vârsta lui.

– Iubesc fiecare bucățică din tine.

– Și eu iubesc fiecare bucățică din tine. Pe absolut fiecare.

– Mă iubești mai mult decât pe domnul Trench?

Tonul vocii lui era relaxat, însă ochii îi trădau neliniștea. Kitty se încruntă.

– Dar ce-ți veni cu domnul Trench? Pe el nu-l iubesc deloc.

– Asta e bine.

– De unde ți-a venit ideea asta, Jack?

– Sunt un bărbat gelos, Kitty.

– Nu ai de ce să fii gelos. Sunt a ta, trup și suflet. Să nu te îndoiești niciodată de asta.

El o sărută din nou, apăsat și înfocat, de parcă ar fi știut în adâncul sufletului că într-una din zilele ce aveau să vină urma să o sărute pentru ultima oară; că ea nu avea să fie niciodată a lui. Iar Kitty, care nu-și dădea seama de profunda lui teamă, râse de înfocarea lui și își ridică bărbia, astfel ca el să-și poată îngropa fața în gâtul ei.

Maud se întoarse la castelul Deverill cu Victoria, Elspeth și Harry pentru Crăciun. Harry insistase să vină.

Se refăcea încă după rana la umăr. Când Kitty îl văzu, fu numaidecât şocată de cât de diferit arăta. Băiatul fără griji dispăruse, fiind înlocuit de un bărbat, bântuit de ceea ce trăise, bântuit de ceea ce văzuse. Maud se agita pe lângă el mai mult ca oricând, dar în loc să o tolereze, el se enerva, reducând-o la tăcere cu izbucnirile lui total necaracteristice. El insistă să-l aibă pe Joseph ca valet, şi doar Kitty ştia de ce. Ea nu mai îndrăzni să intre în odaia lui, ca să nu îi mai găsească împreună în pat, însă ceva îi spunea că Harry nu s-ar fi supărat. Faptul că ea îi ştia secretul părea să nu-l mai deranjeze. Asta îi apropiase însă mai mult. El îi căuta compania pentru plimbări lungi pe plajă şi ieşiri pe mare în barca de pescuit a tatălui lor şi, deşi nu se menţionase asta niciodată şi nici nu se făcuse vreo aluzie, el se simţea mult mai în largul lui în prezenţa ei decât în a oricui altcuiva.

Bridie asculta cleveteala din bucătărie. Molly, camerista cu care împărţea odaia, era o bârfitoare înrăită. Având ca îndatorire să se îngrijească de mama şi surorile lui Kitty, îi dezvălui că Maud ţipa tot timpul la fiicele ei, cărora le era în mod evident frică de ea, chiar dacă cea mai mare era contesă. Era în mod deosebit neîngăduitoare cu Elspeth, amintindu-i cu fiecare ocazie că îmbătrânea şi că, dacă nu-şi găsea un soţ curând, avea să mai culeagă praful de pe tobă. Elspeth îi răspunsese, în apărarea ei, că erau puţin bărbaţi de valoare prin preajmă, la care Maud izbucnise:

– Dacă nu poţi găsi un duce, găseşte măcar un duce infirm, dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu mă umili. Nu vreau să fiu mama unei fete bătrâne.

Bridie fu şocată de acea revelaţie. Nu-şi putea imagina o mamă atât de haină, însă Maud era o femeie vanitoasă şi egocentrică. Numai Harry o transforma.

– El o să găsească o soţie potrivită, relată Molly că le-ar fi spus Maud fiicelor ei. Este frumos şi viteaz, şi mai e şi moştenitor al unei moşii pe cinste. Se vor bate pentru el. Mare păcat că nu v-aţi născut toate băieţi!

Kitty vorbea cu mama ei numai când trebuia. Era întotdeauna politicoasă, comunica în propoziţii scurte şi se asigura să o întrebe de fiecare dată cum îi mergea.

– Primăvara viitoare nu vom avea sezon monden la Londra, îi spuse mama ei la masa de prânz în ajunul Crăciunului. Aşa că poţi foarte bine rămâne aici.

– Dar cum îşi va găsi Kitty un soţ în cazul ăsta? întrebă Victoria cu îngâmfare. Biata Elspeth, nu a fost prea norocoasă!

– Ăsta este singurul lucru care te preocupă, Victoria? Măritişul? spuse Kitty.

– Mai există altceva? reacţionă sora ei.

– Dacă asta este singura opţiune pentru o femeie, aş fi preferat să mă nasc bărbat, răspunse Kitty.

Elspeth îşi dădu ochii peste cap.

– Vorbeşti ca o sufragetă.

– Sufragetele nu vor să fie bărbaţi, Elspeth, vor doar egalitate, spuse Kitty, plictisită de ignoranţa surorilor ei.

– Locul unei femei este acasă, le întrerupse Hubert. Politica nu este pentru sexul slab.

– Eu chiar simpatizez cu tinerele din ziua de azi, spuse Adeline. Războiul ăsta nimiceşte o întreagă generaţie.

– În cazul ăsta, va trebui să ne măritãm toate cu irlandezi, spuse Kitty provocator. Cuvintele ei obţinură reacţia scontată.

Maud îşi ţuguie buzele furioasă.

– Asta este o idee ridicolă, Kitty, exclamă ea.

– Când nu ai, te mulţumeşti cu ce ţi se oferă, replică Elspeth, gândindu-se la Peter MacCartain, pe care ea îl considerase mereu arătos.

– Fetele Deverill nu se pot mulţumi cu ce li se oferă, spuse Hubert. Nepoatele mele se vor mărita cu ce are Anglia mai bun de oferit.

– Cei mai buni bărbaţi din Anglia sunt împuşcaţi pe capete, spuse Harry brusc. Mamă, cred că este dezgustător că singurul lucru la care te poţi gândi este să-ţi măriţi fetele. Bărbaţii mor acolo, iar cei ce nu mor nu vor mai

fi niciodată la fel. Scuză-mă dacă nu mă arăt înduioşat de situaţia dificilă în care eşti.

Maud păli. Hubert se şterse la gură cu şervetul. O'Flynn sta atent, ca şi cum nu ar fi auzit.

– Ajunge, Harry, îi spuse bunicul sever. Este adevărat că războiul îi răpeşte naţiunii tinerii, dar viaţa trebuie să meargă înainte, iar surorile tale trebuie să se mărite. Este o grijă normală a unei mame.

– Să nu crezi că nu sunt îngrijorată din pricina tatălui tău, Harry, spuse Maud cu rigiditate, cu maxilarul încleştat ca într-o menghină. Să nu crezi că nu-i jelesc pe Rupert, pe George şi pe toţi ceilalţi băieţi pe care îi cunoaştem şi care şi-au pierdut vieţile în război. Să nu crezi că nu sunt îndurerată din cauza ta şi că nu mă întreb unde a dispărut băiatul gentil pe care l-am crescut.

Harry o privea fix.

– A murit pe câmpul de luptă, mamă. Acela nu este un loc potrivit pentru un băiat.

Ochii lui Maud scânteiau. Adeline îi făcu semn lui O'Flynn să strângă farfuriile.

– Să închinăm în cinstea lui Bertie, spuse ea. Să ne rugăm să se întoarcă sănătos şi să se termine odată războiul ăsta îngrozitor.

Îşi ridicară cu toţii paharele de vin, măcar în asta fiind uniţi.

A doua zi, familia merse la biserică. Hubert îi luă pe Adeline, Harry, Maud şi Victoria în Daimler, în timp ce restul se urcară în cabrioletă alături de domnul Mills. Kitty şi Elspeth şedeau una lângă alta, acoperite cu o pătură, iar o vreme nici una nu vorbi. Priveau pe sub borurile pălăriilor la peisajul rural mohorât şi la pescăruşii ce se roteau ca nişte planoare în văzduhul îngheţat, fiecare cu gândurile ei. Apoi Elspeth spuse:

– O detest pe mama.

Kitty fu şocată. Se întoarse să-şi privească sora şi observă cât de palidă şi de trasă la faţă era.

– Ţi-e rău?

– Mi-e silă de ea, spuse ea cu amărăciune. Te invidiez, Kitty. Tu eşti aici, cu buna şi bunelul, şi poţi face ce doreşti. Eu de ce trebuie să stau cu ea în Kent? Este ca la închisoare.

– Sunt sigură că nu e chiar aşa de rău.

– Eric e plicticos, râse Elspeth vinovat. Este cel mai anost bărbat din Anglia.

Kitty îşi puse mănuşa la gură.

– Elspeth, Victoria te-ar ucide dacă te-ar auzi criticându-i soţul.

– Nu-l iubeşte. Nici nu sunt sigură că-l place. Dar este bogat, şi asta e tot ce contează. Se uită la sora ei deznădăjduită. Mai există oare altceva în afară de asta? Este oare posibil să şi simţi ceva pentru soţul tău?

– Buna îl iubeşte pe bunelul, sunt sigură de asta, spuse Kitty, gândindu-se la Jack şi simţind căldura familiară învăluindu-i inima ca o mănuşă de blană.

– Crezi că mama îl iubeşte pe *papa*? o întrebă Elspeth.

– În felul ei aparte, răspunse Kitty sincer. Nu cred că mama iubeşte cu adevărat pe altcineva în afară de ea însăşi.

Elspeth îşi întoarse privirea şi oftă.

– Pe tine nu te-a plăcut niciodată. De ce?

Kitty ridică din umeri. Deşi nu-şi plăcea mama, respingerea ei durea încă.

– Nu ştiu.

– Se teme de tine, cred. O pot vedea în ochii ei. Nu te poate controla. Ăsta e motivul. Tu ai curaj. Mi-ar plăcea să am curajul tău.

– Eu nu sunt ca ea, spuse Kitty.

– Tu nu eşti nici ca *papa*. Eşti ca bunica. Pe cuvânt, voi două sunteţi ca mama şi fiica.

– Buna mi-a fost mai mamă decât mi-a fost mama însăşi vreodată.

Elspeth îi luă brusc mâna şi o strânse într-a ei.

– Aş vrea să fim prietene, Kitty, spuse ea cu pasiune. Îmi pare rău că am fost nesuferită cu tine. Regret amarnic. Am fost o bestie.

– Şi mie mi-ar plăcea să fim prietene, spuse Kitty. Surâse surorii ei şi îşi dădu seama că nimeni nu este în întregime rău sau în întregime bun, ci un amestec complicat din ambele. Dar mă tem că eu nu te pot scăpa de mama.

– Atunci, cine poate? întrebă ea cu jale.

– Un bărbat, răspunse Kitty. Trebuie să te îndrăgosteşti şi să te măriţi şi abia atunci vei aparţine, în sfârşit, altcuiva.

– Voi înlocui un stăpân cu altul, spuse Elspeth abătută.

– Nu, vei înlocui un stăpân cu un partener egal. Nu trebuie să te măriţi cu unul ca Eric, Elspeth. Te poţi mărita cu cine vrei tu. Kitty îşi puse mâinile în poală şi se îndreptă. Te asigur că eu exact aşa voi face.

capitolul 14

Maud rămase până la Anul Nou, când se îmbarcă pentru Anglia împreună cu Victoria, Elspeth şi Harry, încotoşmănată într-o haină de blană splendidă. Dintre toţi, lui Harry îi păru cel mai rău că pleca. Kitty recunoscu dragostea, căci acesta era motivul. Nu era una convenţională, dar ştia că, în felul lui, Harry îl iubea pe Joseph la fel cum ea îl iubea pe Jack, şi îl compătimi. Îl îmbrăţişă strâns şi îl privi plecând, cu ochii plini de regrete. Trebuind să se întoarcă pe front în ianuarie, se întreba dacă avea să trăiască pentru a-şi primi moştenirea.

Kitty îşi făcea griji permanent pentru tatăl şi fratele ei, Jack fiind marea ei consolare, ştiind că, indiferent ce avea să se întâmple, el nu pleca la război. Aşa au stat lucrurile până când David Lloyd-George, prim-ministrul britanic, a decis să extindă mobilizarea în Irlanda.

– O idee a dracului de bună! spuse Hubert, pufăind din ţigară şi ridicând privirea peste cărţile sale de joc.

Irlanda face parte din Marea Britanie şi trebuie să luptăm împreună.

Lui Kitty îi îngheţă inima.

– Asta înseamnă că toţi tinerii din Irlanda vor trebui să lupte? murmură ea.

– Absolut.

Tufănicile, care veniseră la cină şi la o partidă de whist, nu erau aşa de sigure.

– Nu suport să mă gândesc că şi mai mulţi tineri vor pleca la moarte, spuse Hazel. Nu eşti de aceeaşi părere, Laurel?

– Eu cred că ar trebui să capitulăm numaidecât şi să punem capăt morţii, spuse Laurel.

– Doamne, Dumnezeule, femeie, ce ai în capul ăla al tău? Rumeguş? explodă Hubert.

– Dacă am capitula, ar însemna că toţi tinerii aceia au murit în zadar, spuse Adeline din fotoliul unde îşi savura ceaiul de canabis.

– Dar sigur nu-i pot face pe irlandezi să lupte, nu-i aşa? spuse Kitty, forţându-se să pară calmă.

– Ba bineînţeles că pot, şi o vor face, spuse Hubert. La dracu', trebuie să câştigăm războiul. În momentul ăsta suntem în dezavantaj. Avem nevoie de mai multe forţe. Aici sunt din belşug. Le-ar putea întoarce intenţiile violente în direcţia potrivită. Le-ar face bine să ştie cine este adevăratul inamic. Îşi îndreptă din nou atenţia către cărţile din mână. Aşa, deci, unde rămăsesem?

Kitty simţi să leşină.

– Cred că am nevoie de puţin aer, spuse ea, împingând scaunul în spate.

Kitty ieşi. Se aşeză pe treptele din faţa intrării principale şi-şi cuprinse genunchii cu braţele. Nu credea că ar fi putut supravieţui dacă Jack ar fi plecat la război. Îşi ridică privirea către stele, luminoase şi sclipitoare, şi se întrebă oare ce părere avea Dumnezeu despre toată harababura pe care oamenii o provocaseră pe pământ. O durea inima când se gândea la Jack. Îi era dor s-o ţină în braţe şi s-o asigure că el nu va pleca niciodată

la război. Că în ciuda legii de mobilizare, el va refuza. Cu siguranță că nu-l puteau obliga, nu-i așa? Își cuprinse capul în mâini și strânse ochii ca să nu plângă. Undeva în depărtare țipa o bufniță, iar ea se întrebă dacă o auzea și Jack, din casa lui din Ballinakelly, și dacă se gândea la ea.

Mai rămase afară o vreme, iar după ce își reveni, se întoarse în bibliotecă. La început, crezu că erau cu toții beți, dar pe urmă înțelese că era vorba despre ceaiul de canabis al bunicii, împărțit cu generozitate cu surorile ei. Tufănicile se trântiseră pe sofa și stăteau acum tolănite în perne, chicotind prosteşte.

– Oh, și ce băiat frumos era! spunea Laurel, abia reușind să-și facă limba amorțită să scoată cuvintele. Hazel, spune-i Adelinei ce mi-ai spus mie.

– Nu pot, răspunse Hazel înainte să izbucnească într-un hohot de râs. Chiar nu pot. Scumpa noastră mamă s-ar răsuci în mormânt.

– Trebuie. Doar suntem o familie. Laurel își duse mâna la cap. Zău că sunt amețită.

– De ce nu mai vine la vânătoare? întrebă Hazel. Hubert obișnuia să-l invite. Era atât de elegant și de viteaz, ca un cavaler de modă veche.

– Cine? întrebă Kitty din ușă.

– Ducele de Rothmeade, spuse Hazel. Era aici tot timpul pe vremuri. De-al locului precum sofaua asta.

– Un tânăr tare chipeș, pe cinstea mea, spuse Laurel. Dar a încetat brusc să mai vină. De ce oare?

– Nu era amorezat de Maud? întrebă Hazel, chicotind iar. Îmi amintesc că erau nedespărțiți și-mi amintesc expresia de pe chipul lui Maud...

– Ei, hai că mergi prea departe, interveni Adeline repede, întrerupându-și sora în mijlocul frazei.

– Ce ne-ai dat să bem, Adeline? Este foarte puternic.

– Canabis, răspunde Adeline somnoroasă. Este o plantă pe care o cultiv pentru nervii mei.

– Este o vrăjitoare, spuse Hubert de la masa de joc, unde se îmbăta acum cu al treilea pahar de whisky.

Kitty privi în jur uimită. Erau cu toţii în stare de ebrietate, fără excepţie.

– Oh, ştim că este o vrăjitoare, spuse Laurel. Toate trei suntem vrăjitoare, nu-i aşa, fetelor?

– Tu de ce nu ai primit nume de tufă, Adeline? întrebă Hubert.

– Nu ştiu, răspunse Adeline. Mama noastră nu se prea pricepea la grădinărit. Poate că nu i-a venit nici unul în minte. Cele trei surori se prăpădiră de râs iar.

Adeline îşi umplu iar ceaşca de ceai, apoi îi întinse ceainicul lui Laurel, care turnă lacom înainte să i-l întindă surorii ei.

– Kitty, de ce nu bei şi tu nişte ceai? Este grozav de bun, spuse Hazel.

Kitty oftă resemnată. Dacă Jack pleca pe front, nu mai avea rost să trăiască, se gândi ea.

– Da, de ce nu, am să beau şi eu, capitulă ea, amintindu-şi senzaţia plăcută de nepăsare pe care i-o dăduse.

– Cum rămâne cu jocul nostru? întrebă Hubert de la masa de joc.

Kitty luă o înghiţitură şi le privi pe Tufănici. Ele o priviră la rândul lor, apoi, cum ceaiul puse stăpânire pe simţurile lui Kitty, izbucniră toate într-un hohot de râs dezinhibat, delicios.

A doua zi dimineaţă, Kitty refuză să coboare din pat. O trimise pe Bridie sus, la domnul Trench, cu mesajul că nu se simţea bine. Bridie se întrebă dacă se certaseră cumva, dar domnul Trench se arătă doar îngrijorat şi nicidecum ca un bărbat respins.

– Sper să se simtă mai bine, îi spuse el lui Bridie. Dacă doreşte să facă o plimbare uşoară prin grădini în după-amiaza aceasta, sunt la dispoziţia dumneaei. Bridie îl consideră un gentleman desăvârşit şi o invidie pe Kitty că avea atenţia unui bărbat atât de arătos şi de fermecător.

– Se spune că irlandezii vor trebui să plece la luptă, rosti Kitty cu tristeţe din pat când Bridie se întoarse. Asta înseamnă că fraţii tăi vor trebui să lupte.

– Michael ar prefera să moară decât să lupte pentru britanici, spuse Bridie repede.

– La fel şi Jack, sunt sigură.

La gândul că Jack ar fi putut pleca pe front, Bridie se alarmă.

– Jack nu va lupta. Nici unul din ei nu o va face. Britanicii vor trebui să facă faţă unui alt război; aici, în Irlanda.

– Sunt deja în situaţia asta, spuse Kitty, ridicându-se în şezut şi sorbind dintr-o ceaşcă de ceai pe care i-o adusese Bridie. Privi pe fereastră. Soarele vernal strălucea aprins, iar cântecul păsărelelor se înălţa în văzduhul încărcat de un parfum dulceag. Crezi că Jack ştie?

– Bineînţeles că ştie. Cu toţii ştiu. Numai despre asta vorbesc.

– Şi ce spun?

– Că nu vor lupta. Vor trebui să întemniţeze toată populaţia masculină din ţară. Bridie se aşeză pe pat. Michael spune că britanicii le fac jocul. Este bine pentru cauză, nu?

– Oh, da, este. Nu m-am gândit astfel, spuse Kitty, înveselindu-se.

Coborî din pat şi începu să se îmbrace.

– Am crezut că ţi-e rău, spuse Bridie surprinsă.

– Mă simt mai bine acum, răspunse Kitty veselă. E de la ceva ce ai pus în ceai.

– Nu am pus nimic în ceai, spuse Bridie cu inocenţă. Să-i spun domnului Trench că te simţi mai bine acum?

– Dumnezeule, nu! răspunse Kitty râzând.

– Mi-a zis că, dacă te simţi mai bine, te-ar putea însoţi într-o plimbare prin grădini.

Kitty zâmbi.

– Oh, nu sunt în stare de asta. În orice caz, nu vreau să-i dau virusul cumplit pe care îl am. Nu, mă voi plimba singură.

Bridie o privi nedumerită. Acela nu era comportamentul unei femei îndrăgostite, nici comportamentul unei femei bolnave. Când Kitty ajunse în sufragerie pentru micul dejun, fu surprinsă să le vadă pe bunica şi pe Tufănici aşezate la masă.

– Am rămas peste noapte, spuse Hazel zâmbind. Nu am fost în stare să plecăm acasă, nu-i aşa, Laurel?

– Nu, deloc. Nu ştiu ce-am avut, dar a fost adorabil.

– Bunicul a plecat la pescuit, spuse Adeline. Nu cred că ne-a mai putut suporta.

– Nu ne-am terminat jocul, spuse Hazel.

– Eu sunt sigură că noi am fi câştigat, Kitty. Spune-mi, de ce naiba ne-am oprit?

Kitty se aşeză şi îşi turnă o ceaşcă de ceai. O'Flynn se tot foia pe lângă masă.

– Doriţi nişte ouă, domnişoară Kitty? întrebă el.

– De ce nu, O'Flynn? Este o zi minunată. S-ar putea să ies să călăresc.

– Cum rămâne cu domnul Trench? întrebă Adeline.

Kitty oftă.

– Mă doare capul, minţi ea. Ar fi imposibil să mă concentrez azi.

Adeline zâmbi.

– Trebuie să spun că domnul Trench este un sfânt. Sunt convinsă că s-ar distra mai mult în Anglia.

– Eu nu cred că ar găsi o elevă mai drăguţă decât Kitty, spuse Laurel.

– Cu siguranţă că nu, fu de acord Hazel. Eu sunt sigură că este mai mult decât un pic îndrăgostit de tine.

– Prostii, spuse Kitty. Este cel mai serios bărbat pe care l-am întâlnit vreodată.

– Da, dar nu şi plicticos, spuse Adeline. Este un tânăr foarte inteligent.

– Ce face toată ziua când nu studiază cu tine? întrebă Laurel. Nu poate călări cu piciorul ăla.

– Citeşte, o informă Kitty. Citeşte şi iar citeşte, iar când termină cu cititul, mai citeşte ceva. Zâmbi răutăcios de după ceaşca de ceai. Am încercat să-l facă

să râdă. Oh, din răsputeri chiar. Dar abia dacă zâmbeşte puţin.

– Ei bine, dacă tu nu-l poţi face să zâmbească, Kitty, atunci nimeni nu poate, spuse Adeline.

– Dă-i să guste puţin din canabisul tău şi sunt sigură c-o să se deschidă ca o midie la fiert, spuse Laurel.

Hazel râse aprobator.

– Ca o midie la fiert, repetă ea.

Kitty se duse în fugă la zid. Luă scrisoarea lui Jack şi se duse în seră ca s-o citească. Nici nu se aşeză bine pe bancă, şi auzi voci. Erau şoptite şi discrete, ca de şoricei. Kitty se ridică în picioare şi strecură scrisoarea în buzunarul din faţă al rochiei. Se ascunse în spatele unei ferigi mari şi ciuli urechile, dar nu putu înţelege ce se spunea. Cuvintele veneau în şoapte repezite, întretăiate. Atentă să nu fie văzută, trase cu ochiul printre frunze. Văzu doi copii soioşi ronţăind ridichi. Privi mai bine şi se lămuri că nu erau spoitori, ci nişte derbedei din Ballinakelly. Aveau părul mătuit şi murdar, haine zdrenţăroase şi rupte, picioarele goale. Kitty rămase nemişcată cât timp picii clefăiră lăptuci, morcovi şi păstârnac crud. Ar fi vrut să le spună că avea să-i doară cumplit burţile dacă mâncau păstârnac crud. Dar aşteptă până se ghiftuiră şi plecară, după care se întoarse pe bancă şi la scrisoarea ei.

După ce citi mesajul lui Jack, decise să pregătească nişte mâncare pentru copii, dacă aveau să se întoarcă a doua zi. Nişte pâine cu unt şi nişte felii de şuncă aveau să-i sature mai bine decât legumele. Nu era cinstit ca nişte copii să fie lihniţi de foame, se gândi ea, când ei aveau atât de multe la castelul Deverill. Doamna Doyle nu puse întrebări când îi ceru mâncare, nici nu păru surprinsă când Kitty duse mâncarea în grădină. Era obişnuită cu coşurile de provizii pentru săraci pregătite de Lady Deverill. Kitty puse mâncarea pe masă sub o plasă contra muştelor, acolo unde-i văzuse pe copii.

Urme ale trecerii lor pe acolo se puteau încă vedea din ridichile risipite la picioarele ei.

Când se întoarse din grădină, dădu nas în nas cu domnul Trench, care ieşea.

– Ah, Kitty, mă bucur să văd că te simţi mai bine, spuse el. Deşi Kitty se întrebă de ce nu-i înflori un zâmbet pe faţă ca să-i arate cât de mult se bucura.

– Aşa e, mulţumesc, răspunse ea, încercând să nu pară vinovată.

– Mă duc în Ballinakelly cu cabrioleta. E târg azi. Ai vrea să mă însoţeşti? Aerul proaspăt ţi-ar face cu siguranţă bine.

Kitty nu se putea gândi la o scuză mai potrivită şi nu-i rămase decât să accepte.

– Mi-ar plăcea foarte mult, răspunse ea politicos, gândindu-se că poate, cu puţin noroc, avea să dea de Jack. Să-mi iau pălăria.

În drum spre grajduri, îşi ridică privirea spre una dintre ferestrele dormitorului şi o văzu pe Bridie uitându-se pe geam. Prietena ei îi făcu cu mâna şi se uită după ei până nu se mai văzură. Bridie zâmbi ştiutoare. Era mai mult decât evident că prietena ei aranjase toată diversiunea, astfel încât să poată petrece timp în grădină cu domnul Trench. Dar de ce nu i se confesase?

Era o zi caldă. Primăvara umplea aerul de triluri de păsărele şi de mirosul reavăn al revenirii la viaţă. Mugurii înverzeau şi începeau să se deschidă la soare, iar peisajul rural nu mai era mohorât. Într-o zi atât de minunată, era greu de crezut că undeva în lume se ducea un război.

Domnul Mills pregătise cabrioleta şi aştepta acum în curtea grajdului. Când o văzu pe Kitty, îşi scoase şapca.

– Bună să vă fie vremea, domnişoară Kitty!

– Bună dimineaţa, domnule Mills. Nu-i aşa că e o dimineaţă superbă? răspunse ea.

– Cu adevărat, domnişoară Kitty. Îl privi pe domnul Trench serios. Aveţi grijă unde mergeţi, îi avertiză el. Sunt oameni care nu-s prea bucuroşi la momentul ăsta.

– Voi avea, domnule Mills, răspunse domnul Trench, urcând în cabrioletă şi apucând hăţurile.

Domnul Mills îi dădu lui Kitty mâna şi o ajută să urce, astfel încât să se poată aşeza lângă tutorele ei. Domnul Trench scutură hăţurile, şi calul porni la trap uşor.

O vreme, nici unul nu vorbi. Kitty nu era obişnuită să fie cu tutorele ei în afara sălii de studiu şi nu ştia despre ce să discute cu el. Domnul Trench era atent la drum. O rafală de vânt aproape că zbură pălăria lui Kitty, lucru care îi oferi ocazia să rupă tăcerea stânjenitoare.

– Cât pe ce, spuse ea, ţinându-şi pălăria pe cap cu mâna.

– Vântul este ceva imprevizibil, spuse domnul Trench.

– Oh, da, fu de acord Kitty. În Anglia bate la fel de mult vântul?

– Depinde unde te afli. Pe coastă, vântul poate fi foarte aprig. Iarna, sunt vânturi care dărâmă copaci.

– Ce-a vrut domnul Mills să spună cu oameni nefericiţi? Sunt flămânzi? întrebă ea, gândindu-se la copiii pe care îi văzuse de dimineaţă în seră.

– Nimeni nu vrea să fie obligat să lupte, Kitty.

– Mobilizarea, oftă ea. Ştiu, şi nici nu ar trebui.

– Irlanda face parte din Regatul Unit, la fel ca Ţara Galilor şi Scoţia. Cinstit este ca irlandezii să-şi aducă şi ei contribuţia.

– Mulţi îşi aduc deja contribuţia, Dumnezeu să-i aibă în pază!

– Nu îndeajuns.

– Dumneata îţi doreşti să fi putut lupta, domnule Trench? întrebă Kitty.

Domnul Trench era foarte obişnuit cu stilul direct al lui Kitty.

– Da, îmi doresc, răspunse el, la fel de direct.

– Eu îmi doresc ca *papa* să fi avut un picior anchilozat, ca să nu fi fost nevoit să lupte.

– Ba nu este adevărat. Aşa ceva nu ai putea dori nimănui. Ai sentimentul că eşti un ratat.

Kitty îl privi și se încruntă. Era prima informație personală pe care o dăduse vreodată de bunăvoie.

– Nu ești un ratat, domnule Trench. Ai putea constata că ești ultimul bărbat în picioare. Toate domnișoarele ți se vor arunca în brațe. Piciorul dumitale s-ar putea să te facă cel mai norocos bărbat din Anglia.

– Mă îndoiesc de asta, răspunse el, jenat.

Kitty zâmbi.

– Când Dumnezeu ia cu o mână, dă cu cealaltă.

– Chiar așa?

– Așa spune bunica mea, și dumneata știi bine că ea are dreptate în toate.

Ajunseră, în sfârșit, în Ballinakelly. Cum era zi de iarmaroc, nu se făcea școală. Unii copii aveau grijă de animale pentru câțiva penny, în vreme ce fermierii erau la O'Donovan's și se îmbătau, alții se jucau de-a prinselea de-a lungul și de-a latul străzii, ca o haită de câini fără stăpân. Grupuri de femei, îmbrăcate cu mantale cu glugă și ducând coșuri de răchită, discutau și cleveteau. Nu era neobișnuit să găsești o vacă răzleață nesupravegheată, pentru că băieții plătiți s-o păzească se plictiseau și fugeau la joacă. Piața era plină de pui și oi, porci și cai, la fel ca în fiece vineri a fiecărei luni. Localnicii se amestecau cu cei ce veniseră din orașele și satele învecinate, iar spoitoresele se strecurau printre ei, vânzând iconițe și cerșind. Era un vacarm general, iar Kitty auzea venind de undeva muzică, peste zumzetul de voci, ca un trio de viori cântând în cel mai îndepărtat colț al pieței.

Lui Kitty îi plăcea iarmarocul. Își ridică bărbia, uitându-se la toți, căutându-l pe Jack. Unde erau animale, sigur era și el. Domnul Trench priponi calul de un stâlp și înconjură cabrioleta pentru a o ajuta pe Kitty să coboare, dar ea sărise deja în noroi și se afunda deja în mulțime.

– Kitty! strigă el, fugind după ea.

O găsi uitându-se la un stand cu iepuri atârnând, care așteptau a fi jupuiți.

– Bietele ființe, spuse ea, studiindu-i cu privirea. Acum pasc fericiți pe pajiște, o clipă mai târziu atârnă aici de picioarele din spate, destinați a ajunge în oală. Suspină. Presupun că oamenii trebuie să mănânce, dar totuși.

– Hei, bună, Kitty, spuse o voce pe care Kitty o recunoscu.

Își ridică privirea și o văzu pe Lady Rowan-Hampton zâmbindu-i de sub borurile unei pălării de un albastru strălucitor.

– Bună ziua, Lady Rowan-Hampton, spuse Kitty distantă. Apoi, amintindu-și să fie manierată, adăugă: Nu cred că îl cunoașteți pe domnul Trench.

Grace întinse mâna înmănușată. Domnul Trench i-o strânse și se plecă politicos.

– Este o plăcere să vă cunosc, spuse ea cu veselia-i obișnuită.

– Este tutorele meu, spuse Kitty.

– Da, tatăl tău mi-a vorbit despre educația aleasă pe care ți-o dă acest tânăr.

Kitty se încruntă.

– Ce altceva v-a mai zis? întrebă ea rece.

– Cât de mândru este să aibă o fiică cu o vorbire limpede și atât de sigură de convingerile ei.

– Nu cred că toate acestea mi se datorează doar mie, spuse domnul Trench.

– Nu, presupun că nu. Kitty a avut întotdeauna propria minte, râse Grace. Îmi imaginez că vei pleca la Londra cât de curând.

– Cu siguranță că nu, răspunse Kitty. Rămân aici, în locul căruia îi aparțin.

– Ei bine, asta este ceva ce noi două avem în comun, spuse Grace. Dragostea neclintită pentru Irlanda.

– Cât și pentru alte câteva lucruri, spuse Kitty apăsat. Grace se încruntă. O zi bună, Lady Rowan-Hampton!

Domnul Trench se grăbi după ea.

– Chiar crezi că a fost necesar să fii nepoliticoasă? întrebă el.

Kitty se întoarse şi-i văzu faţa roşie de indignare.

- Ca să vezi, domnule Trench, cred că exprimi, în sfârşit, emoţie.

El îi ignoră comentariul.

- A părut a fi o lady perfect fermecătoare.

- Oh, chiar este perfect fermecătoare. Dar dumneata nu ştii nici jumătate din toată povestea.

- Cu motiv întemeiat sau nu, trebuie să încercăm mereu să fim politicoşi.

Kitty i se adresă cu înverşunare:

- De ce? Pentru că, dacă nu suntem cu toţii politicoşi, adevăratele noastre sentimente ar putea ieşi la iveală, şi atunci, ce s-ar întâmpla? Doamne păzeşte să ne arătăm sentimentele!

- Acum eşti iraţională.

- Domnule Trench, dumneata îmi eşti tutore. Menirea dumitale este să mă înveţi istorie, matematică, geografie şi franceză. Nu eşti angajat să mă înveţi bunele maniere. Miss Grieve m-a învăţat despre asta, şi Dumnezeu mi-e martor că a fost cât se poate de explicită. Am fost nepoliticoasă cu Lady Rowan-Hampton deoarece dumneaei a făcut ceva ce nu voi uita niciodată cât timp voi trăi. Nu mă aştept să înţelegi, dar măcar ai putea să nu comentezi întâmplarea. Acum, eu mă voi duce să mă uit la cai. Voi reveni la cabrioletă într-o jumătate de oră. Crezi că ai destul timp să faci ceea ce ţi-ai propus?

Domnul Trench oftă.

- Da, am.

- Bun.

Kitty se îndepărtă cu pas grăbit şi fu înghiţită de marea de oameni.

Porni în căutarea lui Jack, însă spre dezamăgirea ei, nu fu nicăieri de găsit. O văzu pe mama lui stând de vorbă cu Robin Nash, care administra cel mai bun ocol de vite din Irlanda, dar nu îndrăzni să o întrebe unde era Jack. Simţea că doamna O'Leary n-o prea plăcea, deşi nu-şi putea da seama de ce. Printre oameni erau membri ai Jandarmeriei regale irlandeze în uniformele lor

negre şi cu chipie pe cap, părintele Quinn cu roba lui neagră şi lungă şi pastorul, reverendul Daunt, într-un costum de tweed şi cu gulerul clerical alb impecabil. Kitty reuşi să-i evite pe pastor şi pe domnul Trench, pe care îl văzu mergând agale fără ţintă printre oi, părând pierdut.

După o jumătate de oră, se întoarse la cabrioletă, nemulţumită. Domnul Trench o aştepta, fără să fi scăpat din ochi un grup de tineri posaci cu şepci şi sacouri, fumând în stradă în faţa cârciumii lui O'Donovan. Îi întinse mâna, pe care ea o prinse, ridicându-şi fusta şi suindu-se în cabrioletă. Apoi el dădu roată cabrioletei până în partea cealaltă şi se urcă alături de ea. Tocmai când erau pe punctul să plece, ceva veni în zbor către Kitty şi o lovi în ochi. Ea icni de durere şi se aplecă brusc înainte, ducându-şi mâna la ochi. Domnul Trench începu să strige la tânărul care aruncase, dar Jack apăru brusc şi o cuprinse pe Kitty cu braţul. Când îl văzu, începu să plângă şi mai tare, temându-se să-şi ia mâna de la ochi. Convingând-o cu blândeţe, Jack îi ridică degetele tremurânde, iar ea îşi dădu seama că, la urma urmei, nu orbise, ci era doar rănită.

Jack se repezi să-l lovească pe bărbatul care aruncase cartoful, însă un jandarm îşi făcu loc prin mulţimea care se adunase ca nişte vite curioase să vadă bătaia şi se puse între ei. După o scurtă discuţie, reieşi că un anume domn Murphy aruncase cartoful deoarece Kitty era un simbol al Angliei, iar domnul Murphy era supărat din cauza ameninţării iminente de a fi trimis pe front împotriva voinţei lui

– Veţi depune plângere, domnişoară Deverill? întreabă jandarmul, ţinându-l pe insolentul domn Murphy de braţ.

Kitty ar fi vrut să-l vadă pe bărbat aruncat în temniţă pentru răutatea lui, dar se uită la Jack şi îşi dădu seama că, dacă el nu ar fi cunoscut-o şi nu ar fi iubit-o aşa cum o iubea, ar fi putut foarte bine să arunce el acel cartof.

– Nu, nu voi depune, răspunse ea. Dar să vă fie clar, domnule Murphy. Mă împotrivesc la fel de mult mobilizării ca şi dumneata, să nu uiţi asta. Dacă arunci cu cartofi în femei fără apărare nu-l vei face pe domnul Lloyd-George să se răzgândească.

Jandarmul îi dădu drumul bărbatului, care o luă înapoi prin învălmăşeală, dispărând în cârciuma lui O'Donovan cu gaşca lui de prieteni.

– Eşti în regulă? şopti Jack, urcându-se pe scară pentru a vorbi în tihnă cu ea.

– O să am un ochi vânăt oribil, răspunse ea cu un surâs timid.

– Cel puţin mai ai încă ochiul.

Ea râse.

– M-ai mai iubi dacă nu l-aş mai avea?

– Ştii că da.

– Când ne putem vedea?

– Mâine? La Smuggler's Bay, la ora patru?

– Voi fi acolo.

El îi mângâie chipul rănit cu privirea.

– Ai grijă de tine acum! Lucrurile se vor înrăutăţi.

– Să-i spui domnului Murphy că ţinteşte bine, spuse ea tare, amintindu-şi că domnul Trench şedea lângă ea. De ce nu se gândeşte să tragă foloase din asta?

Jack coborî de pe scară.

– Sunt sigur c-o va face. Hai, la drum!

Domnul Trench scutură hăţurile, şi Kitty îşi dezlipi cu greu privirea de la Jack, care-şi băgă mâinile în buzunare şi urmări cabrioleta îndepărtându-se. Pe drumul de întoarcere la castel, domnul Trench fu foarte vorbăreţ. Drama îl înviorase. Îi dădu lui Kitty batista lui, cu care să-şi şteargă faţa udă de lacrimi şi să-şi tamponeze ochiul rănit. Comentă despre banda de bărbaţi, care se vedea clar că erau nişte oameni de nimic.

– I-am văzut privindu-mă, îi spuse el, şi am ştiut că urma să se întâmple ceva.

Dar Kitty dorea să-i explice domnului Trench că ea era de partea lor. Că aveau toată înţelegerea şi susţinerea ei, dar tot ce putu rosti fu:

– Ce adunătură de proşti! Aruncând cu cartofi în oameni nu vor ajunge nicăieri.

A doua zi dimineaţă, ochiul ei stâng se umflase cât o minge de golf. Când bunicii o văzură, bunicul ameninţă să-i vină personal de hac celui ce aruncase cu cartoful, până când bunica îl convinse că un astfel de comportament îndărătnic nu ar face decât să înrăutăţească lucrurile. Bunica îi spuse lui Kitty să se odihnească şi aplică o prişniţă rece cu tătăneasă pe umflătură. Totuşi, Kitty se strecură afară din castel pentru a lua scrisoarea lui Jack din zid. El pusese acolo şi un buchet de caprifoi, legat cu o bucată de sfoară. Duse florile la nas şi inhală parfumul dulce, iar inima i se umplu de fericirea că Jack era al ei. Când intră în seră ca să citească scrisoarea de la el, observă imediat farfuriile goale. Copiii se întorseseră şi mâncaseră toată mâncarea. Zâmbi la gândul burţilor ghiftuite. Dar dacă se răspândea vestea şi copiii aceia şi-ar fi adus şi prietenii în ziua următoare? Avea să ajungă să hrănească toţi copiii din Ballinakelly?

capitolul 15

În vara lui 1918, criza mobilizării luase sfârşit, dar luptele continuau pe continent, iar numărul morţilor creştea. Verii descinseră încă o dată la castelul Deverill, însă sosirea lor, de obicei plină de voioşie, fu de data asta încărcată de tristeţe. Beatrice, cândva atât de spirituală, luase proporţii din cauza mâhnirii, ca şi cum armura de grăsime i-ar fi putut apăra inima hărţuită. Se deplasa acum pe domeniile castelului într-o manieră maiestuoasă, ca un galion fără cârmă cu vele negre. Augusta se jelea că Dumnezeu ar fi făcut mai bine s-o ia pe ea în locul lui George.

– El avea toată viaţa înainte, se văita ea. În vreme ce eu sunt hodorogită şi extenuată. Sper numai ca Dumnezeu să-l ţină pe dragul nostru Digby şi să mă ia pe mine în locul lui. Eu sunt pregătită să mă duc oricând voi fi chemată.

Tatăl lui Digby, Stoke, şi Hubert mergeau la pescuit ca de obicei, dar rămâneau plecaţi mai mult timp, considerând compania tristelor femei prea greu de suportat pentru gustul lor. Ei preferau să nu discute despre mâhnirea lor, ci s-o rumege în interior, aşa cum rod câinii oase pe ascuns.

Maud se întoarse cu Victoria şi Elspeth, dar se certa cu Elspeth şi le chinuia pe Vivien şi pe Leona, ambele logodite cu ofiţeri de armată, pregătite să facă nunta imediat după terminarea războiului. Remarcile ei invidioase nu aveau nici un efect asupra lui Beatrice, ale cărei emoţii erau paralizate de un amestec de inimă frântă şi ceai de canabis de-al Adelinei, dar aveau efect din plin asupra lui Elspeth, care se confesă lui Kitty că se gândea serios să meargă la mănăstire.

– Singurul loc de pe pământ unde pot scăpa de mama noastră şi de nesuferitul acord de căsătorie.

Kitty, Celia şi Bridie se întâlneau în turnul lui Barton, singurul loc din castel unde nimeni nu le putea deranja. Kitty şi Celia se plângeau de surorile lor, iar Bridie le spunea bârfele din bucătărie şi le povestea cum spusese mama lor că Victoria o întrebase dacă nu cumva cunoştea o femeie înţeleaptă în Ballinakelly care s-o ajute să conceapă. Bridie mărturisi chicotind că ar fi jucat ea cu plăcere rolul pentru şase penny. Barton Deverill asculta din fotoliul lui, grimasa obişnuită dispărându-i de pe chip şi colţurile gurii tresărindu-i când intervenea cu comentarii în conversaţia lor, comentarii pe care doar Kitty le putea auzi.

În noiembrie, războiul se încheie în sfârşit. Luptele încetară. Armele amuţiră. Însă tremurul avea să dăinuie pe pământul batjocorit de artilerie şi în minţile celor ce trecuseră prin iad şi supravieţuiseră. Euforia victoriei

fu curând înlocuită de realitatea cruntă că aproape o generaţie întreagă fusese ucisă. Fiece familie suferise pierderi. Nimeni nu fusese ocolit de durerea doliului. Imperiul Britanic câştigase, însă ceva din vechea lume fusese distrus pe vecie.

Bertie, Digby şi Harry se întoarseră acasă la familiile lor, care îi primiră recunoscătoare. Pe dinafară, arătau la fel ca bărbaţii plecaţi la război în urmă cu patru ani, deşi mai slabi şi puţin mai în vârstă, însă în interior fuseseră irevocabil transformaţi. Respectând tradiţia tuturor Deverillilor, începură să bea pentru a şterge imaginile, zâmbind pentru a ascunde adevărul pe care nu-l mărturiseau niciodată, pentru că a-l exprima în cuvinte ar fi însemnat să retrezească la viaţă amintirile pe care încercau din răsputeri să le uite.

În decembrie, irlandezii votară în alegerile generale, rezultatul fiind o victorie răsunătoare a Partidului Radical Sinn Féin, care a înfrânt naţionalistul Partid Parlamentar Irlandez ce dominase politica irlandeză încă de pe la 1880. Din cei o sută cinci membri ai parlamentului aleşi, majoritatea luptaseră în Rebeliunea de Paşte.

- Pe Jupiter! Cine ar fi putut prezice că nenorocitul ăsta de Partid al lui Sinn Féin va câştiga în felul ăsta, ha? pufni Hubert citind gazeta.

- Eu cred că a fost absolut predictibil, dragule, spuse Adeline calm. Dacă nu ar fi fost felul stângaci în care britanicii au negociat cu rebelii după revoltă, Sinn Féin nu ar fi câştigat susţinerea poporului. Presupun că evenimentele îşi vor schimba cursul acum, iar britanicii vor fi măturaţi de curent.

Maud se întoarse în comitatul Cork pentru Crăciun, iar Hunting Lodge fu din nou locuit. Husele de protecţie contra prafului fură îndepărtate, ferestrele deschise şi servitorii reîncepură să frece şi să lustruiască, să şteargă praful şi să cureţe. Maud îl concedie pe domnul Trench. Kitty avea optsprezece ani acum, îi explică ea, şi se cerea un soţ, nu un tutore, deşi ea nu credea că cel dintâi

ar fi fost aşa de uşor de găsit, având în vedere că majoritatea tinerilor eligibili fuseseră măcelăriţi pe câmpul de luptă. Chipul domnului Trench se înnegură de regret, iar pentru o clipă păru că va izbucni în lacrimi. Maud fu revoltată. Nu-şi putea imagina cum de putuse să se ataşeze tânărul de un copil atât de încăpăţânat şi de primitiv precum Kitty. Dar înainte ca domnul Trench să se ofere, Maud adăugă că sigur existau bărbaţi aristocraţi potriviţi în Londra care să nu fi pierit pe front.

– Ne vom întoarce la Londra curând şi sunt sigură că vom rezolva situaţia foarte rapid.

Când domnul Trench îşi luă rămas-bun de la Kitty, păru răpus. Kitty îi mulţumi politicos pentru tot ce o învăţase.

– Eşti o tânără foarte inteligentă, îi spuse el. Sper că nu-ţi vei irosi superbul intelect, ci vei trage foloase de pe urma lui.

– Oh, aşa voi face, domnule Trench. Sper să ajungeţi cu bine înapoi în Anglia.

Domnul Trench lăsă garda jos pentru o clipă. Buzele îi păliră, culoarea din obraji îi dispăru, iar ochii lui căprui părură să se întunece ca o piele de căprioară înmuiată în apă.

– Ai grijă de dumneata, spuse, iar vocea lui, de obicei atât de clară şi de puternică, cedă. Irlanda este un loc periculos, Kitty, şi aş fi tare trist dacă ţi s-ar întâmpla ceva.

– Nu voi păţi nimic, îl linişti Kitty cu fermitate. Sunt irlandeză. Mie nu-mi va face nimeni vreun rău.

– Nu aşa a gândit şi domnul Murphy când a aruncat cu cartoful în dumneata.

Kitty oftă. Chiar nu avea chef de explicaţii şi nu-şi dorea decât să treacă mai departe şi să termine cu toată acea despărţire.

– Poate că acel cartof îţi era adresat dumitale, domnule Trench. La asta te-ai gândit?

Domnul Trench nu ştiu ce să spună.

– Ei bine, acum, că ne părăseşti, nu mai contează, nu-i aşa? Sper să te revăd într-o zi. Ar fi bine să te grăbeşti, altfel vei pierde trenul.

Îi întinse mâna, pe care el o luă, capitulând în faţa ei. Urcă fără tragere de inimă în Daimler, condus acum de un şofer, şi acceptă soarta despărţirii de femeia pe care ajunsese să o iubească.

Bertie şi Harry reveniră la vechile lor obiceiuri, vânând iepuri de câmp şi becaţe, pescuind pe mare şi mergând la partide de vânătoare alături de Ballinakelly Foxhounds. Harry, căruia nu-i plăcuse niciodată prea mult vânătoarea, călărea acum cât de des putea, deoarece fiorul galopului îl făcea să se abandoneze complet clipei, acesta fiind singurul mod în care scăpa de toate gândurile ce-l frământau. Şi apoi mai era şi valetul Joseph, care se strecura în patul lui ca să-l ţină în braţe când spaimele nopţii se iveau din beznă, sugrumându-l.

Bertie dispărea cu orele, întorcându-se târziu, cu pielea duhnind de parfumul de tuberoze al lui Grace, pe care nici nu se mai sinchisea să-l ascundă. Vorbea rareori cu soţia lui, care inventa tot felul de mici drame pentru a-l forţa să o bage în seamă. Bertie bea mai mult ca să înăbuşe zgomotul făcut de ea, Grace începând treptat să se plictisească de starea de ebrietate a ibovnicului ei. Sir Ronald îi tolerase aventurile amoroase în trecut, atâta vreme cât ele rămăseseră discrete – la urma urmei, şi el avea metrese, atât în Dublin, cât şi la Londra – dar acum Bertie devenea tot mai nesăbuit, ameninţând să le păteze reputaţia.

– Dacă nu se controlează cu băutura, îi spuse Sir Ronald soţiei lui, va trebui să-ţi găseşti un alt bărbat care să te distreze, pentru că eu nu voi lăsa să ne fie mânjit bunul renume.

Grace îi dădu lui Bertie un ultimatum. Trebuia să aleagă între ea şi sticlă. Dar Bertie nu credea că poate trăi fără vreuna din ele.

După Crăciun, se organizară obişnuitele partide de vânătoare şi baluri vânătoreşti, curse hipice cu obstacole şi întâlniri mondene, care dădeau conţinut şi sens vieţilor anglo-irlandezilor. Ţara era într-o minunată stare de sărbătoare, iar cei ai căror fii, fraţi şi taţi se întorseseră aveau motive întemeiate de recunoştinţă. Cu toate acestea, în vreme ce castelul Deverill răsuna de muzică şi râsete, lupta irlandezilor pentru libertate continua dincolo de hotare.

Pe 22 ianuarie 1919, Hubert citea *Irish Times* la micul dejun, când mustaţa începu să-i tremure de indignare.

– „Consiliul a înaintat guvernului britanic o notă oficială de demisie şi a proclamat independenţa totală a acestei ţări", citi Hubert, nevenindu-i să creadă. Este o ruşine cruntă, icni el. N-o să scape ei aşa uşor, ascultă la mine!

– Mă tem că vor face nişte lucruri cumplite pentru a-şi atinge scopul, spuse Adeline calm.

– Ai fi crezut că şi-au învăţat lecţia după rebeliune, spuse Hubert. Britanicii nu vor accepta.

– Dragul meu, spuse Adeline. Numărul voluntarilor este în creştere graţie încercării prosteşti a Guvernului britanic de a-i recruta pentru război. Câştigă susţinere din toată Irlanda. Chiar şi de aici, din Ballinakelly. Mă tem că va izbucni un război civil...

Hubert o întrerupse.

– Le vin eu de hac trădătorilor în felul meu dacă simt fie şi cea mai mică intenţie de susţinere din partea vreunuia dintre angajaţii mei. Eu cer loialitate faţă de regele nostru şi faţă de ţară. Faţa lui căpătă culoarea sfeclei roşii.

– Poţi ridica pumnul şi bate din picior cât pofteşti, dragule, tot nu-i vei putea împiedica pe irlandezi să vrea să se autoadministreze.

– Nişte bolşevici, continuă Hubert cu un mormăit. Nu pot vedea ce-au făcut nenorociţii de idioţi în Rusia? Nu aşa se conduce o ţară. Aşa se ruinează o ţară.

– Sunt idealişti, Hubert.

– Visători imaturi, mai degrabă. Orice prost poate vedea ce se va alege de Irlanda dacă vor căpăta ce-şi doresc. Vor distruge agricultura, industria, religia, justiţia şi ordinea. Vom trăi într-o mocirlă de nelegiuire şi papism. E o infamie. O infamie nenorocită!

Adeline plecă în grădină. Se săturase de răbufnirile soţului ei. Afară era foarte frig, dar cerul era de un albastru limpede, diluat. Inhală aerul marin proaspăt şi privi o prigorie cocoţată pe platforma pentru păsărele, ciugulind din seminţele puse de ea acolo pentru ele. Îşi îndesă mâinile în buzunare şi o luă pe iarbă, paşii trosnindu-i pe chiciură, ochii ei pătrunzători cuprinzând tufele de tisă ce arătau de parcă fuseseră presărate cu un strat fin de zahăr pudră. Iubea Irlanda din toată inima şi o durea gândul la violenţele care izbucneau în toată ţara în numele naţionalismului. Înţelegea dorinţa Irlandei de independenţă, dar de ce trebuiau să apeleze la vărsare de sânge pentru a o dobândi? Uneori, credea că ar fi fost mai sigur să plece, dar asta ar fi fost defetist. Ei aparţineau castelului Deverill. Iubirea avea să-i lege mereu de acesta.

Îndreptându-se spre una dintre sere, observă un grup de copii zdrenţăroşi la uşă. Îşi îndesau ceva în guri în mare grabă. La început, Adeline crezu că mâncau plante, căci ce altceva era acolo la acel moment al anului? Apoi văzu codrii de pâine dintre degetele lor. Grăbi pasul, temându-se că erau spoitori şi amintindu-şi ce se întâmplase bietului Tomas Doyle. Apropiindu-se, unul dintre ei o văzu şi îşi înghionti prietenii. Se risipiră numaidecât ca nişte iepuri speriaţi, dispărând peste zidul grădinii de legume. Cu inima bătându-i să-i sară din piept, Adeline privi atentă în jurul cadrului uşii. Urme ale festinului lor erau uşor de observat pe şirul de farfurii goale. Nu mai rămăsese nici o firimitură. Dar cine punea mâncare acolo pentru ei? Nu-i trebui mult să-şi dea seama. Nu mai exista decât o singură persoană în familie căreia îi păsa de săraci la fel de mult ca ei.

– Kitty, cred că ai dat de mâncare copiilor în seră, spuse ea când nepoata ei veni la castel la ceai.

Kitty păru o clipă vinovată.

– Da, recunoscu ea. Nu am crezut c-o să te superi. Bieţii de ei, sunt aşa de hămesiţi! Nu suport să văd un copil flămând.

Adeline zâmbi îngăduitoare.

– Ar fi trebuit să spui. De ce nu organizăm noi ceva într-unul din hambarele de la fermă, în loc să-i încurajăm pe copii să încalce proprietatea castelului? Ştii cum e bunicul tău. Dacă află cumva, nu-ţi pot garanta că n-o să-i împuşte ca pe şobolani, iar noi nu am vrea să avem aşa ceva pe conştiinţă!

– Am putea vorbi cu conducerea şcolii. Poate reuşim să împărţim supă fierbinte la prânz o dată sau de două ori pe săptămână?

– Le-am putea implica pe Tufănici. Ar avea astfel o preocupare, sugeră Adeline.

– Ce idee genială, bunico!

– Şi pe Grace Rowan-Hampton. Ea le dă deja copiilor lecţii de engleză gratuite. Cred că ar trebui să le grupăm pe doamnele din Ballinakelly. Este responsabilitatea noastră să avem grijă de cei ce nu au mijloacele să se hrănească. Grace este o forţă vitală. Avem nevoie de femei ca ea. Femei care rezolvă lucruri.

Kitty se crispă. Nu o mai văzuse pe Grace de la iarmarocul din primăvara trecută.

– Da, bunico, spuse ea. Este cu certitudine o femeie care obţine ceea ce vrea. Remarca ei fu ignorată de Adeline, care se gândea deja la celelalte doamne pe care le-ar fi putut aborda. Trebuie să ne facem folositoare, spuse ea cumpănind. Şi să fim văzute făcând asta, adăugă ea cu şiretenie.

Kitty se întoarse la Hunting Lodge cu sufletul greu. Chiar nu dorea ca Grace să fie implicată în proiectul lor pentru cantină. Bunica ei era cea mai perceptivă femeie; de ce nu observase cât de prefăcută era Grace? Că sub glazura ei dulce era o seducătoare manipulatoare,

conspirativă? Când ajunse acasă, merse sus și se aruncă pe pat oftând. O clipă mai târziu, în ușă se auzi un ciocănit ușor. Știa din obișnuință că era Bridie.

– Intră, spuse.

Bridie deschise ușa. Nu avea prea mult timp de taifas cu Kitty acum, că Elspeth revenise acasă, căci trebuia să se îngrijească de ambele.

– Am vești, spuse ea încet, apropiindu-se degrabă de pat.

– Ce vești? întrebă Kitty, ridicându-se și sprijinindu-se în cot.

– Este vorba de domnișoara Elspeth. Este curtată de domnul MacCartain.

– Peter MacCartain?

– Da, el.

Kitty se ridică.

– Dumnezeule! Cum ai aflat?

Bridie roși.

– Pentru că tocmai a venit la ușa din spate, întrebând de ea.

– La ușa din spate?

– Domnișoara Elspeth mi-a făcut cu ochiul și și-a dus degetul la buze.

– Mama o s-o omoare dacă află, rânji Kitty. Ei bine, mă bucur pentru ea. Nu am crezut că e făcută pentru mănăstire.

– Cred că este îndrăgostită, Kitty. Era roz la față și zâmbea. Nu cred că am mai văzut-o vreodată așa de fericită.

– Sunt uluită că a reușit să se ascundă de mama. Kitty se întinse iar pe pat și oftă adânc.

– Ce s-a întâmplat, Kitty? întrebă Bridie, cocoțându-se pe marginea patului. Doar nu ți-e dor de domnul Trench?

– De domnul Trench? Dumnezeule, Bridie, de unde ți-a venit ideea asta?

– Deci nu ești îndrăgostită de el?

– Îndrăgostită de el? De domnul Trench? Kitty se ridică iar. Nici vorbă de așa ceva. Este cel mai anost bărbat pe care l-am cunoscut vreodată.

Bridie se încruntă.

– Atunci, ce-i cu tot oftatul ăsta?

Kitty râse.

– Ai crezut că oftam după domnul Trench?

– Păi, ai tot oftat în ultima vreme.

– Cred că ar trebui să fiu disperată să vreau să mă mărit cu domnul Trench.

Bridie o privi serioasă.

– Te gândești vreodată la măritiș, Kitty?

– Uneori, spuse Kitty indiferentă, de parcă nu ar fi avut importanță. Tu?

Bridie zâmbi sfios.

– Uneori.

– Cu cine ți-ar plăcea să te măriți, Bridie? Bridie privi încurcată în jos, la degete. Kitty miji ochii. E cineva, nu-i așa? Era consternată că nu observase. Spune-mi, cine este? Te iubește și el?

Fruntea lui Bridie se încreți într-o încruntare.

– Nu cred că mă iubește, Kitty. Dar știu că mă place, ceea ce este un început, nu-i așa?

– Este unul dintre servitori? Este John McGivern? întrebă ea, referindu-se la al doilea lacheu.

– Nu! strâmbă Bridie din nas. Este Jack.

Kitty o ațintì cu privirea pe Bridie. Era atât de iscusită la păstrat secrete, încât chipul ei nu trădă nimic din oroarea pe care o resimți în urma mărturisirii lui Bridie.

– Jack O'Leary? întrebă ea.

– Exact el.

– De când ești îndrăgostită de el?

– De ani și ani, răspunse Bridie, și fața îi înflori într-un zâmbet visător. Am vrut să-ți spun, dar am crezut că ai să râzi.

– De ce aș râde?

– Pentru că nu sunt destul de bună pentru unul ca el. Mama lui ar vrea o partidă mai bună pentru Jack.

– El te-a încurajat în vreun fel? întrebă Kitty, întorcându-şi privirea, pentru că se simţea prost să întrebe aşa ceva când ştia deja răspunsul.

– Nu. Bridie îşi plecă privirea. Dar suntem prieteni, aşa că...

Ridică neputincioasă din umeri.

– Of, Bridie, oftă Kitty, ridicându-se iar. Crezi că e înţelept să-ţi legi speranţele de cineva pe care s-ar putea să nu-l poţi avea?

– Nu mai este altcineva, Kitty. Nimeni altcineva ca Jack. Ochii lui Bridie se umplură de lacrimi. L-aş urma până la capătul lumii, zău că da.

– El ştie?

– Nu ştie.

– Mai ştie altcineva?

– Nu.

Kitty inspiră adânc, încercând să se gândească ce sfat i-ar fi dat dacă nu ar fi fost îndrăgostită ea însăşi de Jack.

– Sunt sigură că mai este şi altcineva în Ballinakelly.

Bridie clătină din cap.

– Jack nu este precum ceilalţi.

– Nu, presupun că nu este, spuse Kitty.

Bridie puse mâna pe genunchiul lui Kitty.

– Într-o zi, vei şti cum e să iubeşti un bărbat aşa cum îl iubesc eu pe Jack. Sper ca tu să fii mai norocoasă decât mine, Kitty.

După ce Bridie plecă, Kitty se trânti din nou pe pernе, disperată. Îşi puse mâna pe frunte şi gemu. Ce harabaură! Ironia era că nici una din ele nu-l putea avea pe Jack. Bridie era de origine prea umilă, Kitty, prea nobilă. Dacă mama ei se opunea căsătoriei lui Elspeth cu Peter MacCartain, ce ar fi zis de căsătoria lui Kitty cu Jack O'Leary? Pe Maud n-o interesau fiicele ei de dragul lor, ci pentru felul în care imaginea lor se reflecta asupra ei. Victoria, contesă de Elmrod, o ajuta să poată ţine

capul sus în societatea londoneză. Elspeth MacCartain i-ar fi adus ruşine. Kitty O'Leary ar fi terminat-o definitiv. Gândul o făcu pe Kitty să izbucnească în râs. Dar era un râs gol, nefericit. Şi cum rămânea cu tatăl ei? Se opri din râs. El era prea ocupat să-şi bea minţile şi să se abandoneze în braţele lui Lady Rowan-Hampton pentru a observa ce făceau fetele lui.

Kitty reuşi să-l revadă pe Jack abia câteva zile mai târziu. Se ascunseră în seră, ca să se adăpostească de ploaie. El îi cuprinse mâinile.

– O să iasă urât, Kitty, o avertiză el. S-a declarat război britanicilor. O să fie violenţă pentru că britanicii nu vor ceda aşa uşor. Nu cred că e sigur pentru voi să rămâneţi în Irlanda.

– Eu sunt irlandeză, protestă Kitty sfidător.

– Dacă o spui, nu înseamnă că aşa şi este, Kitty. Eşti anglo-irlandeză, iar asta este cu totul altceva. În ochii lor, tu eşti inamicul şi nu eşti în siguranţă. Nu am să te las să rămâi când ai putea la fel de uşor să stai la Londra până se termină totul.

– Nu plec nicăieri! protestă ea. Nu te părăsesc şi nu părăsesc castelul Deverill. Este casa mea şi o iubesc. Şi te iubesc şi pe tine, Jack O'Leary, până în măduva oaselor. Îi adresă un zâmbet victorios.

Jack îi cuprinse faţa în mâini.

– Şi eu te iubesc pe tine, Kitty, şi de aceea vreau să fii în siguranţă într-un loc unde nu va trebui să-mi fac griji pentru tine.

O sărută. Ea închise ochii şi-i savură sărutul.

– Vreau să ajut.

– Kitty...

– Pot să ajut, insistă ea. Trebuie să fie o cale prin care să pot fi de ajutor.

– Nu te las să te implici.

Ea îşi încrucişă braţele.

– Ei bine, eu nu plec nicăieri şi cu asta, basta!

– Eşti încăpăţânată ca un catâr.

– Da, dar mult mai drăguță, adăugă ea zâmbind larg.

– Mă îngrijorezi, Kitty.

– Asta nu este problema mea, răspunse ea acru.

– O să fie când vei descoperi că nu e sigur nici măcar să ieși pe poarta castelului.

Expresia lui îngrijorată o descurajă.

– Dar ai putea intra tu în bucluc, Jack. Îi luă mâna și i-o lipi de obrazul ei. Te rog să ai grijă!

– O să-i îngenunchem pe britanici, ai să vezi, spuse el, dar cumva asta nu înlătură gheara care încleștase deodată stomacul lui Kitty și i-l strângea acum cu putere.

Era întuneric când Michael și Sean Doyle, Jack O'Leary și alți șase bărbați din Brigada Third West Cork a Armatei Republicane Irlandeze porniră spre cazarma Jandarmeriei Regale Irlandeze din Ballinakelly. Nori negri se rostogoleau pe cer, iar vântul sufla dinspre mare, rece, aspru și necruțător. Se strecurau pe lângă ziduri, înaintând fără zgomot pe străzile lăturalnice ale orașului ca niște câini agili, cu fețele ascunse sub măști, cu șepcile îndesate pe cap, respirând sacadat și tensionat. Se pregătiseră pentru genul acesta de atac într-unul dintre hambarele lui Hanratty ascuns printre dealuri, și se mai pregătiseră pentru citirea unei hărți, ambuscade și lupte de stradă, refulând de zel patriotic și de un sentiment intens de camaraderie în acțiunea lor comună pentru cauza pe care o sprijineau, știind că întreg Comitatul Cork era de partea lor. Doar Michael avea o armă și foarte puțină muniție pentru ea. Planul lui era să nu irosească gloanțe prețioase.

Se opriră la vederea clădirii cenușii austere a cazărmii poliției. Era mică și neimpresionantă, fiind cândva un hotel mediocru. Cele mai mari garnizoane britanice erau staționate în Bandon, Clonakilty, Dunmanway, Skibbereen, Bantry și Castletownbere, însă fuseseră strânse informații cum că aici, în acea garnizoană neînsemnată, ar fi existat o cantitate disproporționată

de arme de foc ascunse în beci, rebelii netrebuind decât să răzbească până acolo şi să le fure.

Michael făcu semn trupei, şi doi bărbaţi se desprinseră din grup şi se îndreptară repede către piaţa unde avea loc iarmarocul în prima vineri a fiecărei luni. Acum, în creierii nopţii, era linişte şi pace, noroiul era îngheţat, doar vântul se mişca, suflând în rafale peste el. O clipă mai târziu, sunetul unei grenade explodând zgudui liniştea, iar tâmplele lui Jack începură să zvâcnească. Se încordă pentru ce avea să urmeze. Dacă n-ar fi fost adrenalina care îi gonea prin vene, precis ar fi simţit gheara îngheţată a fricii strivindu-i inima. Urmă o pauză prevestitoare de rău, ca şi cum oraşul şi-ar fi ţinut respiraţia, înainte ca la ferestrele cazărmii să se facă lumină şi afară, în frig, să se reverse bărbaţi încheindu-se la cămăşi sau strângându-şi curelele pantalonilor şi apoi îndreptându-şi armele înspre un inamic nevăzut. Confuzia lor era palpabilă.

Michael ridică mâna când poliţia porni în fugă spre piaţă, lăsând cazarma aproape nesupravegheată. Oamenii lui tremurau precum caii de cursă în blocstarturi, nerăbdători să atace, aşteptând mâna să cadă şi acţiunea să înceapă. În cele din urmă, Michael dădu comanda, iar ei fugiră înainte, dând năvală în clădirea unde jandarmii speriaţi se repeziră la arme, dar fură atacaţi cu pumnii şi cu baionete, rebelii culcându-i la pământ.

Încăperea fu brusc cuprinsă de flăcări. Jack ţinu de şase în capul scărilor cât timp ceilalţi coborâră să fure armele. O clipă mai târziu, picioarele lor se auziră tropăind pe scări, iar ei apărură cu revolvere, carabine şi muniţie. Cu clădirea acum în flăcări, care mistuiau dosarele cu acte şi mobilierul din lemn de parcă ar fi fost surcele, rebelii ieşiră prin fereastra din spate şi, conform planului, se dispersară în diferite direcţii, derutând inamicul şi mai mult.

Jack o luă pe o stradă dosnică, dar îşi dădu curând seama că era urmărit. Privi peste umăr şi văzu doi jandarmi alergând după el. Sări peste poarta unei grădini,

traversă un petec de iarbă acoperită de chiciură, sclipind în lumina lunii, apoi sări un gard în grădina învecinată. Cu inima bătându-i ca o tobă militară, fugea acum ca să-şi salveze pielea.

După un timp, ajunse la o casă mare roz, retrasă de la stradă, cu o poartă de fier şi o grădină îngrijită. Observând că fereastra de la parter era întredeschisă, sări peste gard, o ridică şi se aruncă înăuntru. Ateriză cu o bufnitură, dar reuşi să se ridice şi să închidă fereastra tocmai când cei doi jandarmi apărură în fugă de după colţ.

– Unde s-a dus? întrebă unul.

– Habar n-am, răspunse celălalt.

Jack se chirci pe duşumea.

Sus, Hazel fu trezită de zgomotul bufniturii şi de vocile de afară. Speriată, aprinse lumânarea şi se duse tiptil în dormitorul lui Laurel de alături.

– Laurel, trezeşte-te! şopti ea, zgâlţâindu-şi sora de umăr.

– Ce e? întrebă Laurel alarmată.

– Ai auzit un zgomot? O bufnitură. Jos.

– Nu, n-am auzit.

– Se aud voci afară.

Hazel se repezi la fereastră şi trase draperiile în lături. Cei doi jandarmi priveau încă în susul şi în josul străzii, nedumeriţi.

– Ce vezi? întrebă Laurel.

– Jandarmi.

– Ce fac?

– Caută pe cineva.

– La ora asta din noapte?

– Aşa se pare. Pleacă acum. Nu cred că l-au găsit.

– Foarte bine.

– Nu par prea fericiţi.

– Îi putem întreba mâine ce-a fost şi ne putem oferi să-i ajutăm. Noi ne pricepem destul de bine la găsit lucruri.

– Mai ţii minte ochelarii lui Hubert? spuse Hazel, trăgând la loc draperiile.

– Bineînțeles. Erau în spatele sofalei. Și colierul Adelinei?

– Nu am găsit colierul Adelinei, o corectă Hazel.

– Așa e, nu l-am găsit. Uitasem. Oftă. Trebuie să-l mai căutăm.

– Noapte bună, Laurel, spuse Hazel.

– Noapte bună Hazel, spuse Laurel.

Jack așteptă ca jandarmii să plece, apoi, foarte încet, ca să nu trezească persoanele care dormeau sus, ridică fereastra și se strecură afară ca un hoț. Când fu sigur că era în siguranță, ieși pe poartă și se îndreptă spre casă.

capitolul 16

Spre sfârșitul lui 1919, sentimentul antibritanic se răspândea în toată țara ca o pată, iar Tufănicile, ocupate în Ballinakelly cu cantina pe care o organizaseră cu Adeline în clădirea școlii, fură primele care observară primele semne de dispreț. Localnicii care nu-și scoteau șepcile, școlarii care le luau în zeflemea, fermierii care refuzau să cedeze prioritate la poartă, vânzătoarea care nu le servea. Fiecare mustrare era acut percepută și relatată cu nerăbdare la castel, la ora ceaiului.

– Jur că un băietan a aruncat cu o piatră în mine în dimineața asta când ieșeam de la măcelar, spuse Laurel indignată, ținând ceașca de ceai în mâna tremurândă. Nu cred că mi-am imaginat. Când l-am luat la rost, m-a luat în zeflemea. Da, exact ăsta e termenul, m-a luat în zeflemea. Părea perfect mulțumit de el însuși.

– Câtă impertinență! exclamă Hazel. Știe că n-o să fie bătut pentru asta. Vezi, totul pornește de la părinți. Ei cred că este în regulă să insulți o doamnă în etate...

– O doamnă englezoaică în etate, adăugă Laurel, inspirând prin nările dilatate.

– O piatră azi, un bolovan mâine, spuse Hazel sumbru.

– Dar atenţia mi-a fost atrasă de privirea lui. Era privirea unui rebel. Dă-i copilului ăluia câţiva ani, şi o să tragă cu puşca, ascultaţi ce vă spun!

Adeline, care picta în liniştе la fereastră, ridică privirea.

– Extraordinar, dacă te gândeşti că le hrănim copiii.

– Că le hrănim sau nu copiii, noi suntem inamicii, Adeline, spuse Laurel. Pâinea mâncată este uitată numaidecât.

– Le-ar plăcea să ne vadă luându-ne tălpăşiţa, spuse Hazel, ţuguindu-şi buzele.

– Ştii, dacă mă gândesc acum, domnul O'Callaghan nu m-a salutat azi-dimineaţă când am intrat în magazinul lui, adăugă Laurel, punând ceaşca de ceai pe farfurioară. M-a ignorat până când l-am salutat eu pe el. Şi-atunci, a dat doar din cap.

– A dat din cap? întrebă Hazel.

– A dat din cap, îşi miji Laurel ochii, iar gura i se crispă când înţelese că fusese jignită. Oh, ce insolenţă, Hazel! Mă tem că situaţia este cu adevărat foarte proastă.

Lunile treceau, iar dispreţul devenea tot mai jignitor, până când cineva aruncă o piatră în geamul Tufănicilor, necăjindu-le foarte tare. Adeline le invită să se mute imediat la castel.

– Avem destul spaţiu aici, spuse ea fericită. Şi dacă cineva îndrăzneşte să arunce o piatră într-una din ferestrele noastre, va fi întâmpinat cu un glonţ în spate înainte să poată striga „Doamne, ajută-ne".

Totuşi, când primiră vestea că prietenilor lor, familia Goode din Bandon, le fusese incendiată casa, neliniştea lor se transformă în adevărată spaimă.

– Noi urmăm, avertiză Laurel, întinzând mâna după paharul de sherry şi sorbind din el zgomotos. Toţi susţinătorii ăştia ai lui Sinn Féin nu se vor da îndărăt de la nimic.

– Bieţii de Arthur şi Lizzie, bine c-au scăpat cu viaţă. Casa le-a fost făcută scrum într-o singură noapte. Se pare că a ars ca o căpiţă de paie, spuse Adeline.

– Cum ne putem proteja de astfel de oameni? întrebă Hazel agitată. Nu mai suntem în siguranţă în propriile noastre case. Crezi că ar trebui să ne facem bagajele şi să plecăm? Mulţi au făcut-o deja.

Adeline îi aruncă o privire fioroasă.

– Noi nu plecăm! exclamă ea. Noi nu avem de ce ne teme de susţinătorii lui Sinn Féin. Este bine ştiut că noi suntem buni cu arendaşii noştri şi că aşa am fost mereu. Hubert este foarte respectat de oamenii din Ballinakelly. Nimeni nu ar îndrăzni să îl atingă pe el sau casa lui nici cu un deget.

Asta păru să le mulţumească pe Tufănici. Laurel se duse la masa de joc şi îşi trecu degetele peste suprafaţa de catifea.

– Măcar suntem cu toţii laolaltă, spuse ea. Unde-s mulţi, puterea creşte. Şi o partidă de bridge precis ne-ar ajuta să nu ne mai gândim la grijile noastre.

După ce Kitty împlini nouăsprezece ani în septembrie, Maud începu să-şi concentreze toată atenţia, ce lipsise complet în trecut, asupra fiicei ei mai mici. Sosise vremea ca aceasta să se mărite; dar cu cine? În Irlanda nu existau tineri potriviţi; erau cu toţii prea săraci sau de origini prea umile. Nu, exista un singur loc unde puteau merge, iar acela era Londra. Însă când abordă subiectul într-o seară la cină, Kitty nu răspunse aşa cum ar fi sperat Maud.

– Eu nu merg la Londra, spuse Kitty calm, privindu-şi mama cu aplombul cuiva care nu se îndoieşte nicicum că va avea câştig de cauză.

Maud apelă la Bertie pentru ajutor.

– N-o să-i găsim o partidă potrivită în Cork, spuse ea. Verişoara Beatrice ar fi foarte bucuroasă să stăm la ea dacă Victoria este la Broadmere. Kitty nu a participat la nici un sezon londonez din cauza războiului, dar mai este încă timp.

Ochii urduroşi ai lui Bertie pendulară o clipă între soţia sa şi fiica sa şi apoi din nou la soţia sa.

– Dar Kitty își dorește să-și găsească un soț?

– Nu se pune problema dacă vrea sau nu; trebuie. Dacă o amână prea mult, o să rămână nemăritată, ca Elspeth.

Elspeth își strânse buzele, de parcă ar fi vrut să nu-i scape secretul. Harry își lăsă privirea în farfurie. Ura confruntările.

– Eu nu vreau să merg la Londra, spuse Kitty. Rămân aici, la castelul Deverill. Dacă vrei să plec, va trebui să mă scoți de aici târâș, de păr.

– Kitty, cum îndrăznești că-mi vorbești așa! exclamă Maud, îmbujorându-se.

– Cum adică, mamă? Pe șleau?

– Nu fi obraznică! Am crezut că Miss Grieve te-a învățat să fii manierată.

Kitty întinse palmele și îi aruncă mamei ei o privire atât de aspră, că Maud îngheță.

– Miss Grieve a fost tiranică și agresivă. M-a învățat să fiu puternică.

Maud privi în altă parte. Era mai ușor să ignori decât să îți asumi responsabilitatea lucrurilor neplăcute petrecute în trecut. I se adresă lui Bertie:

– Spune ceva, pentru Dumnezeu. Cum poți sta acolo și asculta mojiciile ei fără să faci nimic?

Bertie luă o înghițitură de vin.

– Dacă nu vrea să meargă, draga mea, eu nu am s-o forțez. Asta nu ar fi foarte cuviincios.

Maud încremeni ca o pisică amenințată.

– Sunt singură de fiecare dată. Nimeni nu mă susține niciodată. Eu sunt singura care se gândește la viitorul fiicelor noastre. Aș putea sta foarte frumos și să le las pe toate să se descurce, dar n-ai să-mi mulțumești când se vor mărita cu bărbați nepotriviți care o să târască numele familiei în noroi.

– Victoria este fericită? întrebă Bertie.

– Ce-are a face fericirea în toată povestea asta? spuse Maud.

– Vezi, asta e hiba planului tău, draga mea. Dacă ai pune pe primul loc fericirea lor şi nu ambiţia ta, mă îndoiesc că s-ar mai împotrivi într-atât planurilor tale.

– Căsătoria nu are nici o legătură cu fericirea. Tu ar trebui să ştii asta mai bine ca oricine. Se întoarse către Kitty. Aşadar, nu vii cu mine şi cu Elspeth?

Elspeth lăsă uşor jos furculiţa şi cuţitul.

– Nici eu nu vin, spuse ea, nu chiar la fel de îndrăzneţ ca sora ei.

Cele două fete se priviră în ochi într-o camaraderie tacită. Harry rămase cu gura căscată de uimire; Elspeth fusese întotdeauna o fată docilă. Urechile lui Maud deveniră stacojii.

– Elspeth?

Elspeth se uită la Kitty pentru încurajare.

– Îmi pare rău, mamă. Dar nu doresc să merg la Londra.

Maud zâmbi, ca şi cum tocmai şi-ar fi dat seama cine se afla în spatele actului subversiv al lui Elspeth.

– Prea bine, răspunse ea calm. Nu am să mă lupt cu voi. Doamne păzeşte, eu pun fericirea voastră mai presus de a mea! În orice caz, nu are rost, din moment ce nu am susţinerea tatălui vostru. Dar să nu credeţi că veţi găsi soţi potriviţi aici.

– Tu rămâi, draga mea? îşi întrebă Bertie soţia.

– Eu voi rămâne pentru Harry, răspunse ea, ridicând bărbia. Harry se simţi stânjenit când greutatea privirii ei căzu asupra lui. Când nu va mai fi sigur, te voi sfătui să vii la Londra. Nu vei găsi o moştenitoare în Cork şi vei avea nevoie de o moştenitoare dacă vei moşteni castelul. Dumnezeu ştie de unde vor veni banii altfel. Se întoarse către fiicele ei. Dacă voi, fete prostuţe ce sunteţi, vreţi să rămâneţi aici mai mult decât este necesar, n-aveţi decât, dar să nu începeţi să vă smiorcăiţi cuprinse de remuşcări şi regrete când am să vă spun că v-am spus eu.

Şi zicând acestea, îşi puse şervetul pe masă şi părăsi încăperea. Kitty îi zâmbi lui Elspeth, care începu

să tremure. Tatăl lor aşteptă ca uşa să se trântească, apoi se comportă ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

– Spune-mi, Harry, cum îţi place noul cal de vânătoare? Merge bine, nu-i aşa?

Săptămâna următoare, Peter MacCartain aranjă o întrevedere cu tatăl lui Kitty. Discutară în bibliotecă timp de o oră încheiată, în timp ce Kitty şi Elspeth încercară să asculte la uşă, însă vocile lor erau atât de încete, că nu putură auzi decât nişte mormăituri. Când uşa se deschise, în sfârşit, Peter o găsi pe Elspeth în hol aşteptându-l.

– Ce a zis? întrebă ea în şoaptă, conducându-l afară.

– Trebuie să discute cu mama ta.

Lui Elspeth îi căzu faţa.

– Ea nu va fi niciodată de acord.

Peter o strânse de mână.

– Poate că nu, dar tatăl tău îţi preţuieşte fericirea.

– Atunci, există speranţă?

Peter zâmbi.

– Din plin, draga mea, şi o sărută scurt pe obraz.

Urmă cel mai teribil scandal între Bertie şi Maud. Kitty şi Elspeth trăgeau cu urechea din odaia de deasupra bibliotecii printr-un pahar lipit de podea. Maud zbiera la Bertie, vocea urcându-i şi coborându-i, cuvântul „eu" punctând fiecare frază, toate argumentele învârtindu-se numai în jurul ei.

– Eu am avut un an groaznic, se tângui ea. Şi acum asta! Cât mai trebuie să îndur? O clipă mai târziu, adăugă: După toate câte le-am făcut eu pentru copilul ăsta! Viaţa unei mame nu este altceva decât sacrificiu de sine. Singurul lucru pe care l-aţi putea face voi, ceilalţi, este să apreciaţi ce fac eu pentru voi!

Elspeth se întreba dacă exista într-adevăr vreo speranţă, lacrimile adunându-i-se în ochii ei de căprioară când declară hotărât că, dacă nu se putea mărita cu Peter, se va mărita cu Iisus şi se va călugări.

Peste casă se aşternu liniştea, iar Elspeth fu convocată oficial în bibliotecă. Kitty rămase în odaia de deasupra, cu urechea lipită de pahar. Vocile erau domoale, dar putu auzi fiecare cuvânt al tatălui ei. El îşi dădea consimţământul dacă asta era ceea ce Elspeth îşi dorea.

– Dacă războiul m-a învăţat ceva, Elspeth, spuse el solemn, atunci m-a învăţat valoarea dragostei. Dragostea faţă de soldatul camarad, dragostea faţă de copiii tăi, dragostea de viaţă. Pe front, numai asta a contat. Aşa că, dacă tu crezi că Peter te poate face fericită, ai binecuvântarea mea.

– Oh, *papa!* strigă Elspeth, şi Kitty şi-i imagină îmbrăţişându-se.

Mama lor rămase tăcută; obiecţiile ei fuseseră destul de tare şi răspicat rostite. Kitty ştia că tatăl ei nu şi-ar fi dat niciodată consimţământul căsătoriei ei cu Jack, chiar dacă Jack ar fi făcut-o fericită. Bunăvoinţa lui avea o limită. Jack nu doar făcea parte dintr-o clasă socială diferită şi era de o religie diferită, dar mai era şi irlandez. Tatăl ei nu ar fi îngăduit niciodată ca un susţinător al lui Sinn Féin să-i devină ginere.

O clipă mai târziu, Elspeth urcă în fugă scările, câte două deodată, şi năvăli în odaia unde Kitty o aştepta.

– A spus da! exclamă ea, luându-şi sora în braţe. Dacă nu ai fi fost tu, nu aş fi avut niciodată tăria să o înfrunt pe mama. Elspeth tremura. Dar am făcut-o, şi *papa* spune că mă pot mărita cu Peter dacă mă face fericită.

– Şi mama? întrebă Kitty.

– A ieşit din încăpere albă ca o coală de hârtie.

Maud încuie uşa dormitorului şi se cufundă în scaunul din faţa măsuţei de toaletă. Îşi cuprinse faţa în palme şi se holbă la reflexia ei. Unde greşise? se întrebă. N-o crescuse ea pe Elspeth cu o busolă morală corectă? Ştia încotro e nordul; cât de greu era să se orienteze? În schimb, ea insista acum să se mărite cu un anglo-irlandez fără bani şi fără nume. Apreciat a fi unul dintre cei mai buni vânători din ţinut, lucru care nu avea

să le plătească stilul de viaţă. Ce avea să se aleagă de Elspeth într-o ţară care se dezlănţuia dinaintea ochilor lor? Ea nu-şi dădea seama, oare, că viitorul ei era în Anglia, unde era linişte? Victoria alesese bine, era contesă a unei ţări măreţe, nu o doamnă oarecare de nicăieri. Maud îşi masă tâmplele. Într-o zi, Hubert avea să moară, iar ea avea să devină Lady Deverill, dar de unde? Dintr-un castel care a fost cândva unul dintre cele mai însemnate din Irlanda şi care nu mai era acum decât o grămadă de pietre cu o bucăţică de pământ ce-i aparţinea, înconjurat de rebeli care abia aşteptau să-i izgonească pe toţi de acolo. La ce mai folosea un castel în Irlanda? Se blestemă pentru că ea însăşi îşi alesese prost bărbatul. Cât privea fericirea, cât trecuse de când nu mai fusese fericită? Îşi muşcă buzele. Nu putea spune; trecuseră prea mulţi ani. Dacă o femeie intenţiona să fie nefericită în căsnicie, nu trebuia decât să se mărite cu un aristocrat cu o casă falnică, grămezi de bani şi un titlu măreţ, aparţinând celui mai mare imperiu de pe pământ. Elspeth nu înţelegea oare că exista consolare în asta?

La începutul anului următor, britanicii trimiseră o forţă specială de intervenţie în Irlanda pentru a întări rândurile poliţiei. Din cauza unui deficit de uniforme tradiţionale verde-închis, primiră pantaloni kaki şi berete negre, o combinaţie de culori care inspiră numele pe care îl primiră: „Black and Tans". La scurt timp după sosirea acestor trupe, Hubert îl invită pe colonelul lor la masă la castel. Un bărbat înalt, gras, cu păr negru lucios şi o mustaţă bogată şi groasă, îngrijit tunsă, deasupra unor buze cărnoase roz, colonelul Manley se întorsese din război cu reputaţia de erou şi cu un înalt respect de sine. Hubert îl primi călduros, bătându-l prietenește pe spate şi oferindu-i un pahar de whisky.

– E un lucru bun că aţi venit, colonele Manley, spuse bătrânul, conducându-l în salon. Suntem în stare

de urgență. Acest comportament necivilizat pur și simplu nu mai poate continua.

– Vă asigur, Lord Deverill, că vom avea grijă de asta, răspunse încrezător colonelul Manley. Îi punem noi la punct pe irlandezi!

– Mă bucur să aud asta, spuse Hubert. Doamnele se vor simți mai în siguranță cu trupele dumneavoastră aici.

Când Tufănicile coborâră la cină alături de Adeline, colonelul Manley făcu o plecăciune, cu certitudine nu doar un simplu gest al capului, relată Laurel mai târziu, și le duse pe rând mâinile la mustața lui deasă, lucru pe care ele îl găsiră tulburător. Se așeză la dreapta Adelinei, cu Hazel în dreapta lui și Laurel în față, privindu-l fix în ochii lui albaștri limpezi care le privea pe fiecare în parte cu aceeași lumină strălucitoare.

– Fermecător bărbat, spuse Hazel când doamnele se retraseră în salon după cină, lăsându-i pe bărbați cu vinul lor de Porto și țigările lor de foi.

– Ai încredere într-un asemenea bărbat, nu credeți? spuse Laurel.

– Nu știu, chibzui Adeline. Eu cred că are o privire crudă.

– Crezi că ne-a luat în râs? întrebă Hazel.

– În orice caz, știe cum să complimenteze o doamnă, spuse Laurel. Este un gentleman – numai un gentleman adevărat știe cum să obțină echilibrul perfect între flirt și bune maniere.

– Dacă ochii lui au o privire crudă, Adeline, poate că asta este exact ce au nevoie oamenii ăștia pentru a fi restabilită ordinea. Trebuie să-l informez pe colonel că nu mai departe de ieri vânzătoarele de la Flanagan's mi-au surâs batjocoritor..., zise Hazel și se așeză confortabil pe sofa pentru a le povesti surorilor ei întâmplarea.

Pe măsură ce iarna se termina, lăsând locul primăverii, Bertie se vedea tot mai rar cu Grace, deși el încerca să consume o cantitate mai mică de alcool și să facă

legătura lor cât mai discretă cu putință, la fel ca înainte de război. Ea pretindea că are treburi de rezolvat în Dublin și dispărea cu săptămânile, el rămânând cu inima frântă, ca un licean îndrăgostit. Se întâlnea cu Sir Ronald la vânătoare și la cursele de cai, dar Grace, de obicei o călăreață atât de îndârjită, absenta adesea, iar lui îi era cumplit de dor de ea. Scrisorile ei și cuvintele ei de încurajare fuseseră cele care îl susținuseră pe parcursul războiului, ca vântul pe sub aripile vulturului, se gândea el nefericit. Fără ea, nu mai avea voința de a zbura, rămânând țintuit la pământ și disperat ca o găină amărâtă.

Maud nu-i mai vorbea. Bertie se bucura de tăcerea ei, dar nu și de atmosfera neplăcută pe care ea o crea în casă. Era severă cu servitorii și chiar și mai severă cu propriile fiice; doar Harry rămăsese neatins de dorința ei de a pricinui mâhnire tuturor celor din jurul ei. În vreme ce fiicele se țineau la o distanță sigură de mama lor, Harry îi rămânea apropiat, din vină și devotament. Maud era expertă în a-și manipula fiul cu un amestec de șantaj emoțional și favoritism, căci era hotărâtă să nu-l piardă, așa cum era clar că o pierduse pe Elspeth. Dacă Kitty era influența din spatele revoltei surprinzătoare a lui Elspeth, ar fi preferat mai degrabă chinurile iadului decât să-l lase pe Harry să alunece și el sub puterea ei.

Într-o dimineață, Bridie ieșea din dormitorul lui Kitty ca să ducă la spălat lenjeria murdară când îl văzu pe domnul Deverill beat, așezat pe podea la capătul celălalt al coridorului. La început, crezu că ar fi trebuit să se comporte ca și cum nu l-ar fi văzut și să dispară în spatele ușii verzi de postav. Dar mila fu mai puternică decât precauția, așa că puse jos lenjeria și se apropie de el.

– Domnule Deverill, sunteți bine, sir? întrebă ea. Bertie ridică privirea spre ea, cu ochii încețoșați și stranii. Să aduc pe cineva să vă ajute? Domnul O'Lynch, doamna Deverill?

La auzul numelui soției lui, păru că învie.

– Nu, nu..., se bâlbâi el, încercând să se ridice.

Privindu-l cum se zbătea pe podea, se repezi să îl ajute ea. Îl apucă de braţ şi îl lăsă să se ajute de braţul ei ca de un levier ca să se ridice în picioare. Când se clătină, ea îl ţinu şi mai strâns.

– Sunteţi bine? repetă ea doar aşa, pentru că era clar că el nu era bine.

– Du-mă în odaia mea, spuse el, sprijinindu-se de ea. Merseră încet pe coridor. Odată ajunşi în dormitorul lui, Bridie dădu să plece. El se aşeză pe marginea patului şi clătină din cap. Îmi cer scuze că a trebuit să mă vezi în halul ăsta, Bridget.

– Mă cheamă Bridie, sir, îl corectă ea. Sunt camerista domnişoarei Kitty.

– Bridie, repetă el.

Deodată, Bridie văzu un firicel de sânge prelingându-i-se din cap pe obraz.

– Sângeraţi, sir.

– Da? întrebă el, ducându-şi degetele tremurânde la rană.

Ea se repezi în baie şi reveni cu un prosop.

– Îmi daţi voie, sir? întrebă ea.

El dădu din cap şi se încruntă, ca şi cum nu ar fi fost tocmai sigur de ce sângera. Tamponându-i rana, Bridie simţi duhoarea de alcool ieşindu-i prin pori.

– Cred că ar fi mai bine să-l chem pe domnul O'Lynch, sir, spuse ea, referindu-se la valetul lui.

– Cred că am căzut şi m-am lovit la cap, mormăi el. Asta s-a întâmplat. M-am lovit la cap. Ce prostie din partea mea!

– Cred că ar trebui să-l chem pe domnul O'Lynch, sir, spuse ea din nou.

– Dacă trebuie.

Bridie sună clopoţelul de la capul patului.

– Să vă aduc un pahar cu apă?

Se duse la masa de toaletă, unde era o carafă cu apă şi un pahar.

– Mulţumesc, Bridget, spuse el, luând paharul.

– Mă cheamă Bridie, sir.

– Bridget, pentru mine eşti Bridget. Luă prosopul şi privi pata de sânge uluit. Apoi îl puse din nou la cap. Bridie observă că mâna îi tremura. Eşti o fată bună, Bridget, şi drăguţă. Hai să nu spunem nimănui despre asta, în regulă?

Bridie zâmbi.

– Bineînţeles, sir. Vă mulţumesc, sir.

Făcu o reverenţă şi ieşi din odaie. Luă lenjeria lăsată pe podea şi porni de-a lungul coridorului, trecând pe lângă domnul O'Lynch, care venea grăbit din direcţia opusă.

– Ce faci aici, Bridie? întrebă el.

– Am luat lenjeria domnişoarei Kitty, domnule O'Lynch.

– Atunci, haide, grăbeşte-te, spuse el, îndepărtându-se cu paşi mari.

Bridie începu să murmure un cântecel în timp ce spăla lenjeria. Asta fusese pentru prima oară când cineva îi spusese că era drăguţă.

Tufănicile povesteau zilnic despre insulte, făcând drumuri fără rost la Ballinakelly doar ca să se întoarcă încărcate de şi mai multă muniţie pentru colonelul Manley. În fiecare dimineaţă, la micul dejun, Hubert raporta „acte de violenţă atroce" săvârşite de „nenorociţii lui Sinn". Îşi ascundea faţa după gazeta *Irish Times* şi începea să mormăie şi să bombăne ca o morsă bătrână, citind despre crimele şi incendiile provocate armatei britanice şi proprietăţii acesteia.

– E timpul ca domnul colonel Manley şi oamenii lui să-şi arate curajul, spuse el înainte să descrie ultrajele asupra femeilor care îşi beau ceaiul şi îşi ungeau liniştite cu unt câte o felie de pâine.

Trupele Black and Tans fură rapide şi eficiente în riposta lor la adresa atrocităţilor. Umblau zvonuri despre represalii la nivelul întregii Irlande cu uciderea şi abuzul unor oameni nevinovaţi. Magazine şi hambare, case

şi afaceri erau distruse. Bărbaţii erau opriţi la întâmplare şi percheziţionaţi, împuşcaţi, atacaţi, arestaţi, torturaţi, ameninţaţi şi deportaţi. Se părea că Black and Tans puteau face cam tot ce îi tăia capul, fără cenzură.

– Încalcă legea, îi spuse Jack lui Kitty când reuşiră să se întâlnească la Fairy Ring. Colonelul Manley este cel mai detestat om din Ballinakelly. Nu se gândeşte de două ori când vine vorba de uciderea unor nevinovaţi dacă el crede că aşa îi va disciplina pe oameni.

– Ai grijă, Jack, spuse Kitty neliniştită. Stai la adăpost! Trebuie să rămâi dincolo de orice suspiciune.

– Nu-mi place să spun asta, Kitty, dar bunicul tău e cel ce trebuie să aibă grijă. Dacă aş fi în locul lui, nu aş socializa cu de-alde Manley.

– A venit doar la cină.

– Ştiu, dar vorba umblă, şi o să dea de bucluc.

– Bunelul este bătrân.

– Şi nu vrem să ajungă în mormânt înainte să-i vină ceasul.

Kitty păli.

– Oamenii din Ballinakelly sunt loiali...

– Ba nu sunt, Kitty, murmură Jack. O prinse de braţe, ca şi cum ar fi vrut s-o scuture. Este război. Nu mai vorbim de cantine şi hrănirea săracilor – vă detestă oricum. Împuşcarea oamenilor ălora după Rebeliunea de Paşte nu le-a făcut britanicilor un favor. Oprimarea oamenilor cu violenţă nu va face decât să le adâncească ura şi îi va uni în hotărârea lor de a fi liberi. Îi dădu drumul şi o luă în braţe, lipind-o de el cu o ferocitate care o şocă. Mă rog la Dumnezeu să pleci.

– Să nu faci asta, Jack.

– Îmi fac griji pentru siguranţa ta.

– Tu mă ţii în siguranţă.

El o strânse şi mai tare.

– Nu pot. Singura cale de a fi în siguranţă este să pleci la Londra...

– Te iubesc, Jack.

– În clipa asta mi-aș dori să nu mă iubești. Își lipi fața de gâtul ei. Și îmi doresc pe ce am mai sfânt să nu te fi iubit nici eu pe tine. Este o binecuvântare, dar și un blestem.

capitolul 17

Din cauza violențelor, Digby și Beatrice deciseră să nu mai respecte anii de tradiție și să-și petreacă lunile de vară la Deverill Rising, moșia lor din Wiltshire. Presa britanică era plină de atrocitățile comise în Irlanda în numele naționalismului, temându-se pentru siguranța verilor lor anglo-irlandezi. Dar Hubert și Adeline aveau încredere în guvernul britanic și erau siguri că, dat fiind ajutorul rapid și eficient al colonelului Manley și al bărbaților ca el, pacea avea să fie restabilită.

– Are nevoie de susținerea noastră, Kitty, explică Hubert când nepoata sa încercă să-l descurajeze în intențiile de a-l primi pe colonelul Manley la castel.

– Sigur trebuie să fii văzut implicat în conflict, bunelule? întrebă ea.

– Dacă aș fi fost mai tânăr, mi-aș fi luat arma și aș fi patrulat eu însumi pe străzi, răspunse Hubert. Manley este biletul nostru către pacea în această țară, iar noi trebuie să ne arătăm loialitatea. Nu fiind fricos a reușit Barton Deverill, primul Lord Deverill, să-și câștige titlul și pământul, ci arătându-și loialitatea față de rege. Noi trebuie să facem același lucru și să susținem numele familiei.

Kitty oftă adânc. Nu avea nici un rost să intre în discuții contradictorii cu bunicul ei. El se născuse într-un alt secol, când Marele Imperiu Britanic era la apogeul puterii lui. Așa că, spre disperarea lui Kitty, colonelul Manley deveni oaspete frecvent la masă în castelul Deverill, ea trebuind să-i îndure farmecul și condescendența fățarnice, pentru că în ochii lui toate femeile erau precum fluturii: le admira, se juca cu ele ori le strivea,

în funcţie de toană. Una dintre preferatele lui era Grace Rowan-Hampton, care era oaspete obişnuit alături de soţul ei, Sir Ronald, când acesta nu era în Dublin. Kitty trebuia s-o suporte şi pe ea şi să suporte şi imaginea tatălui ei privindu-şi amanta de peste masă cu ochi trişti de căţeluş, în vreme ce gura mamei ei devenea tot mai subţire de indignare, până dispărea cu totul.

În timp ce castelul rămânea înrădăcinat în trecut, temându-se de schimbare, Ballinakelly se îndrepta către un altfel de viitor. Oraşul clocotea de sentimentul antibritanic şi era plin de complotişti, care răsăreau în orice cotlon întunecat precum ciupercile; lupta pentru libertate continua. Bridie era liberă serile, în timp ce Kitty lua cina jos, în sufragerie, sau la castel, cu bunicii ei. Cinele acelea cu câte cinci feluri de mâncare durau ore în şir, aşa că Bridie putea da o fugă acasă, luând-o pe scurtătură prin pădure, ca să se alăture fraţilor ei, care stăteau îngrămădiţi în jurul mesei alături de prietenii lor, discutând cu voci scăzute la un pahar de bere neagră. Când ridica zăvorul, în odaie se aşternea liniştea, iar bărbaţii se uitau cu ochii mari la uşă, temându-se să nu fie cumva băieţii din trupele militare, până când se lămureau că era doar Bridie. După care îşi adunau iar laolaltă capetele şi îşi reluau complotarea ca o bandă de hoţi, având la îndemână un pachet de cărţi de joc, ca să-şi justifice întrunirea în caz de razie.

Jack era adesea prezent. Îi zâmbea când o vedea intrând, iar ea îi zâmbea de asemenea, încurajată de afecţiunea din ochii lui. Ea îşi pregătea o cană de lapte, pâine şi zahăr, se aşeza în balansoarul mamei ei şi punea pâinea la înmuiat în lapte, în timp ce bărbaţii discutau despre furat arme, prinderea în ambuscadă a trupelor străine şi asasinarea colonelului Manley. În timpul acelor ore din amurg, Bridie auzea povestindu-se despre brutalitatea colonelului. Bărbaţi nevinovaţi erau arestaţi, torturaţi şi chiar ucişi în timpul raidurilor lui prin ţară în căutare de informaţii, de parcă ar fi fost un dragon care scuipa

foc peste toţi, fără deosebire. Nimeni nu era mai detestat decât colonelul Manley în Ballinakelly.

Ca reacţie la tot mai marea vărsare de sânge, guvernul britanic instaură Legea marţială în cea mai mare parte a sudului Irlandei. IRA, Armata Republicană Irlandeză, fu în sfârşit recunoscută ca armată în loc de bandă de rebeli criminali. În ziua de duminică, 21 noiembrie, paisprezece soldaţi britanici fură asasinaţi în Dublin, iar Jandarmeria Regală Irlandeză îi pedepsi pe oameni, deschizând focul asupra spectatorilor nevinovaţi care urmăreau un meci de fotbal, omorând paisprezece dintre ei şi rănind mulţi alţii. În acel decembrie, violenţa ajunse şi în Cork prin incendierea oraşului de către forţele britanice. Hubert citi *Irish Times*, dar nu făcu nici un comentariu. Rămăsese fără pufăituri, ca o veche locomotivă cu aburi care a ajuns, în sfârşit, la cap de linie. Totul era mult prea oribil pentru a fi examinat şi mult prea aproape pentru a te simţi confortabil, pentru că oraşul Cork era la nici optzeci de kilometri depărtare de Ballinakelly. După asta, se retrase în propria lume, în care se găseau becaţe şi iepuri din belşug, vulpi numai bune de hăituit şi o vreme grozavă pentru copoi. Începu să discute despre cai, curse hipice şi despre vremurile frumoase de odinioară, când el era mic, când localnicii aveau respect pentru familie şi erau loiali Coroanei, însă Războiul de Independenţă îl vlăguise, în cele din urmă.

Adeline îl toleră, în timp ce Tufănicile deveniră tot mai îngrijorate. Dacă lui Hubert îi era frică, atunci, ce speranţă mai rămânea pentru ei? Sorbeau din ceaiul de canabis al Adelinei, jucau whist şi se rugau, pentru că numai Dumnezeu îi putea scoate din acea belea.

În ianuarie 1921, la castel ajunse vestea uciderii colonelului Manley chiar la porţile oraşului Ballinakelly.

– Doamne, Dumnezeule! exclamă Hubert, punând în furcă telefonul din hol şi intrând în sufragerie, unde Adeline şi Tufănicile luau micul dejun. Era locotenentul Driscoll. Colonelul Manley a fost asasinat.

Femeile suspinară. Laurel își scăpă ceașca de ceai, stropind în jur.

– Într-o fermă veche de pe drumul de Dunashee, ieri-seară. L-au găsit trupul abia azi-dimineață. Idiotul dracului a plecat fără escortă. De ce a făcut asta, puteți să-mi spuneți? Ai? Se așeză, arătându-și brusc fiecare din cei șaptezeci și patru de ani. Doar acum două zile ședea aici, în sufrageria noastră.

Adeline clătină din cap.

– Vor exista niște consecințe teribile pentru Ballinakelly, spuse ea îngrijorată, gândindu-se la cetățenii nevinovați care aveau să suporte represaliile.

– Ce lovitură nefericită, clătină Hubert din cap. Manley era un om bun.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Laurel, albă ca varul.

– Da, dă-ne detalii, Hubert, imploră Hazel.

– Driscoll nu avea prea multe informații. A spus că Manley pornise la drum spre Dunashee ieri însoțit doar de unul dintre oamenii lui... Hubert se uită la Adeline și se încruntă. Cu siguranță că, dintre toți, el ar fi trebuit să știe cel mai bine cât de periculos este pe acele drumuri izolate.

– Ce s-a întâmplat cu omul care-l însoțea?

– Împușcat.

– Oribil! gemu Hazel.

– Cu cine se întâlnea la ferma aia? întrebă Adeline pe gânduri.

– Ziua este pentru vii, noaptea este pentru morți, spuse Laurel.

– Ce credeți, ce făcea acolo? miji Adeline ochii. Pun pariu că era vorba de o femeie.

– O femeie pe care vrea s-o tăinuiască, adăugă Hazel înfocat. O catolică.

– Pe drumul de Dunshee? Mă cam îndoiesc, spuse Hubert. Driscoll spune că vrea să vină să stea de vorbă cu mine în dimineața asta.

– A spus de ce? întrebă Adeline.

– Nu.

– Nu-mi imaginez cum i-ai putea fi de folos.

– Nici eu, spuse Hubert.

– Of, Doamne, spuse Hazel. Era un bărbat fermecător.

– Şi arătos, adăugă Laurel.

– Era un gentleman. Ce păcat! O să ne lipsească prezenţa lui, spuse Hazel, zâmbind de după ceaşca de ceai. Poate greşesc, dar aş jura că ne-a plăcut numaidecât.

Kitty sta întinsă pe patul lui Elspeth, discutând despre nunta apropiată a surorii ei, când Bridie bătu la uşă.

– Am un bileţel pentru dumneavoastră, domnişoară Kitty, spuse ea, amintindu-şi că trebuia s-o trateze pe Kitty cu respectul cuvenit când nu erau singure. Colonelul Manley a fost asasinat, anunţă ea, privindu-le pe cele două fete ridicându-se surprinse.

– Asasinat? Când? întrebă Kitty.

– Noaptea trecută. O capcană, se zice.

– Dumnezeule, ce cumplit! gemu Elspeth. *Papa* ştie?

– Cred că tot Ballinakelly ştie deja, domnişoară Elspeth, spuse Bridie.

– Când te gândeşti că s-ar fi putut întâmpla pe drumul înspre cină cu bunelul, spuse Elspeth.

– Nu cred că drumul de la Ballinakelly ar fi potrivit pentru o ambuscadă, spuse Kitty. Privi la scrisul de pe plic şi îl recunoscu imediat. Era de la Jack.

– De la cine e biletul? întrebă Elspeth.

– Nu ştiu. Îl citesc mai târziu, spuse Kitty indiferent, strecurând biletul în buzunar. Cred că dantela ar fi bună, Elspeth. La urma urmei, vine primăvara, iar dantela este atât de frumoasă.

Bridie ieşi din cameră. Se întrebă de la cine ar fi putut fi biletul. Curierul care îl adusese ceruse în mod expres să fie chemată ea şi îi dăduse indicaţii să îl ducă neîntârziat lui Kitty. Bridie avea un sentiment cumplit că Michael şi Sean erau implicaţi în asasinat. Îi auzise discutând de prea multe ori. Dacă aveau să fie prinşi, ar fi fost împuşcaţi, fără îndoială. Dacă ar fi fost

chiar şi numai suspectaţi, ar fi fost arestaţi şi torturaţi. Singura speranţă era că toţi din Comitatul Cork îl voiau pe colonelul Manley mort, aşa că nu îi puteau aresta pe toţi.

Mai târziu, când Kitty fu singură, deschise biletul lui Jack.

Ai fost noaptea trecută cu Lady Rowan-Hampton acasă la ea. O cină doar pentru voi două. Friptură de vită cu cartofi. Ai sosit la opt şi ai plecat la unsprezece.

J.

Kitty fu atât de şocată că Jack era implicat în asasinarea colonelului Manley, încât citi biletul încă o dată. De ce trebuia să pretindă că luase cina acasă la Grace? Oare ea era suspectă? Bineînţeles că putea foarte bine să spună adevărul, că luase cina doar cu Elspeth şi Harry, în vreme ce părinţii ei au cinat la castel, cu reverendul şi doamna Daunt. În orice caz, de ce s-o suspecteze pe ea? Cât despre Jack, inima începu să-i bată accelerat la gândul pericolului în care era acesta. Asasinarea colonelului Manley era echivalentul trădării. Fără îndoială că persoanele implicate aveau să fie împuşcate, dacă puteau fi găsite. Kitty ştia destul de bine cât de greu era să găseşti rebelii când întreaga populaţie irlandeză era unită în jurul lor. Dar oare cum aveau trupele Black and Tans să răzbune asasinarea colonelului lor?

Mai târziu în acea dimineaţă, maşina locotenentului Driscoll opri împreună cu două vehicule militare pline cu soldaţi Black and Tans. Nu-şi mai asumau riscuri acum. În timp ce soldaţii rămaseră de pază la uşă şi patrulară prin grădină, Driscoll fu condus în bibliotecă, unde Hubert îl aştepta.

– Bună dimineaţa, Lord Deverill, spuse Driscoll.

– Bună dimineaţa, locotenente Driscoll. Ce întâmplare! Vă rog, luaţi loc!

O'Flynn închise uşa, şi cei doi bărbaţi fură lăsaţi singuri. Driscoll se aşează faţă în faţă cu Hubert, care îşi fixă o ţigară de foi între dinţi şi începu s-o aprindă.

– Da, este un exemplu dezgustător de ce sunt oamenii ăştia capabili să facă. Colonelul Manley a fost un om onest, dedicat slujbei sale. Am pierdut un bărbat pe cinste, Lord Deverill.

– Cu siguranţă. După cum ştiţi, era frecvent invitatul nostru la masă. Aşadar, cu ce vă pot fi de ajutor?

– Sper că suntem singuri, spuse Driscoll, privind precaut împrejur.

– Singuri.

– Atunci, daţi-mi voie să vorbesc deschis. Se aplecă în faţă şi îşi puse coatele pe genunchi, împletindu-şi degetele. Avem motive să bănuim că ieri-seară colonelul Manley a plecat să se întâlnească cu o damă.

Hubert ridică din sprâncene; Adeline avusese dreptate.

– Continuaţi!

– Această damă este suspectată de ceva vreme. Am urmărit-o îndeaproape. Ajunge să spun că a fost văzută că are prieteni printre susţinătorii lui Féin la Dublin. Colonelul Manley a vrut s-o ţină aproape. Noi credem că se ducea la o întâlnire cu ea, în doi, pentru... Aici ezită, căutând cuvântul potrivit. Pentru un rendez-vous amoros. De aceea a plecat fără escortă completă. Avem motive să credem că ea a fost momeala, dar ea pretinde că a fost acasă ieri-seară.

– Deci cu ce vă pot fi eu de ajutor?

– Sunteţi prieten cu ea, Lord Deverill, şi, în timp ce soţul ei era la Londra, ea pretinde că a fost în compania nepoatei dumneavoastră seara trecută, domnişoara Kitty.

– Ei bine, cine este această femeie uşoară? râse Hubert înfundat cu ţigara în gură.

– Lady Rowan-Hampton.

Fumul se opri în gâtul lui Hubert, iar acesta începu să tuşească.

– Doamne, Dumnezeule, omule, ea nu-l susţine pe Féin. Ce idee! Linguşeli, asta-i tot. Dar dacă vreţi să vorbesc cu nepoata mea, trimit bucuros după ea.

– Dacă aţi vrea. Aş dori să clarific situaţia, fiind o urgenţă.

Când Kitty fu înştiinţată că era chemată, traversă grădinile, îndreptându-se spre castel cu inima bătându-i accelerat. Arsese biletul de la Jack, dar îl citise de atâtea ori, încât cuvintele îi erau întipărite în memorie. De ce avea nevoie de un alibi când avea deja unul? Nu era vinovată de nimic. Şi de ce trebuia să spună că fusese cu Grace? Simpla menţionare a numelui lui Grace o făcea să i se întoarcă stomacul pe dos.

Fu şocată de numărul de soldaţi care înconjurau castelul. În alertă şi pe faţă, cu degetele pe trăgaci, păreau să fi asediat locul. O lăsară să treacă, iar ea traversă antreul cu paşi mari şi ajunse în bibliotecă, unde bunicul şi locotenentul Driscoll aşteptau

Strânse mâna dolofană a lui Driscoll şi se aşeză pe sofa.

– Locotenentul Driscoll vrea să îţi pună câteva întrebări, spuse Hubert. Ai aflat de asasinarea colonelului Manley, nu-i aşa?

– Da, bunicule, răspunse ea cu voce sigură.

– Îmi cer scuze că am dat năvală, domnişoară Deverill. Execut doar nişte ordine. Trebuia doar să ştiu unde aţi fost ieri-seară.

– Doar nu credeţi că am vreo legătură cu asasinarea colonelului Manley, nu-i aşa? întrebă ea, şocată.

Îl privi pe Driscoll. Faţa lui rotundă era netedă şi roz, ca a unui şcolar, părul lui blond era pieptănat lins pe spate, lăsându-i fruntea liberă. Privindu-l fix, îşi dădu seama, spre marea ei groază, că nu ea era cea suspectată, ci Grace. Ea nu avea nevoie de un alibi, dar Grace, da. În acel scurt moment, timpul stătu în loc. Îşi văzu tatăl prin crăpătura uşii dormitorului, cu pelvisul mişcându-i-se înainte şi-napoi, ca un animal care pusese stăpânire pe femeia pe care ea o admirase dintotdeauna.

Simţi ura cum i se ridică din stomac şi îi pârjoleşte gâtlejul, urmată de un val de putere. Ştiu atunci că avea ocazia să scape de Grace Rowan-Hampton o dată pentru totdeauna. Dacă Grace era implicată în asasinarea colonelului Manley, ar fi fost pedepsită cel puţin cu trimiterea la închisoare. Dar Kitty îl privi pe locotenentul Driscoll în ochi şi răspunse:

- Am fost cu Lady Rowan-Hampton.

Părea că este într-un vis, deconectată de trup şi plutind deasupra lui, detaşată, impasibilă.

- La dumneaei acasă?

- Da, la ea acasă. De ce, am dat de belea? Se uită la bunicul ei, cu ochi mari şi inocenţi.

- Deloc, draga mea. Hubert se întoarse către locotenentul Driscoll. Asta e tot?

Locotenentul Driscoll dădu din cap. Oftă, descumpănit că tocmai acea pistă a anchetei nu-l dusese nicăieri.

- Da, asta e tot. Vă mulţumesc pentru timpul dumneavoastră, domnişoară Deverill, zise şi îşi puse chipiul la loc pe cap.

- Îmi pare cumplit de rău pentru colonelul Manley. Era un bărbat fermecător, spuse Kitty.

- Da, era, spuse locotenentul Driscoll, ridicându-se. Se duse la uşă, dar când răsuci clanţa, păru că-şi aminteşte ceva. Domnişoară Deverill, încă ceva. Ce aţi mâncat la cină?

Kitty răspunse privirii lui insistente cu propria privire fermă.

- Friptură de vită. Urăsc carnea de vită. A fost prea făcută şi tare.

Asta îl mulţumi şi îl demoraliză pe locotenentul Driscoll în egală măsură. După plecarea lui, Kitty se întoarse către bunicul ei.

- Ce-a fost toată povestea asta?

- Ştiu, ridicol. I-am spus că Grace nu a avut nimic de-a face cu asta.

- De ce anume este acuzată?

– Că a fost momeala. Au văzut-o relaţionând cu inamicul în Dublin, zic ei. Se pare că o urmăresc de ceva vreme. Ei cred că ea a aranjat seara trecută o întâlnire cu Manley pentru o afacere amoroasă la vechea fermă de pe drumul de la Dunashee, apoi, când colonelul a apărut, ea sau complicii ei l-au înjunghiat. Nu am auzit niciodată în viaţa mea ceva mai ridicol. Grace este o lady, o lady englezoaică, nu o adeptă a lui Sinn. Să vezi când o afla Ronald despre asta.

Lui Kitty îi trecu prin minte imaginea colonelului Manley împingându-se cu forţă în Grace în locul tatălui ei şi se aşeză numaidecât, simţindu-se brusc ameţită. Cealaltă imagine o înlocui, aceea a lui Grace la ferma de pe drumul de la Dunashee cu un cuţit ascuns în fustă.

Kitty se întoarse la Hunting Lodge şi se schimbă degrabă în costumul de călărie.

– Unde pleci? o întrebă Elspeth, intrând în dormitorul ei.

– Am nevoie să iau puţin aer.

Elspeth păru dezamăgită. Ar fi vrut să continue discuţia despre nunta ei.

– Pentru ce te-a chemat bunelul?

– Este foarte îngrijorat din cauza Tufănicilor, improviză Kitty.

– De ce?

– Nu mai ies deloc de teama rebelilor. Le e teamă să nu fie ucise precum colonelul Manley.

– Nu cred că se va apuca cineva să omoare două doamne în vârstă fără apărare.

– Exact ce-am spus şi eu, minţi Kitty, fixându-şi pălăria pe cap.

– Cred că am putea să le ducem în Ballinakelly într-o după-amiază. N-o să le mai fie aşa de frică dacă sunt cu noi.

– Corect, i-o tăie Kitty. Se plictisise deja de minciuna ei. Ne vedem mai târziu.

– Nu te duci la Ballinakelly singură, nu-i aşa?

Elspeth părea îngrijorată.

– Nu. Mă duc pe dealuri.

– Eşti sigură că eşti în siguranţă singură? N-ar trebui să-l iei pe Harry cu tine?

– Perfect în siguranţă. Dumnezeu să-l păzească pe rebelul care m-ar ataca, râse ea şi ieşi din odaie.

Kitty galopă peste dealuri, către casa lui Grace. Oi şi vaci păşteau liniştite iarba deasă şi îmbelşugată, fără să le pese de frig. Lăsă furia să i se risipească în vânt, de parcă acesta ar fi avut degete care îi smulgeau indignarea şi i-o duceau departe. Galopând, simţi dragostea pentru Irlanda făcându-i inima să crească precum un balon umflat. Cu cât privea mai mult în jurul ei, la peisajul rural sălbatic şi stâncos, cu atât balonul devenea mai mare, până când Kitty izbucni într-un râs sonor, de o bucurie fără margini. Dând pinteni calului, sări peste un zid de piatră, încântată de risc, ştiind că era prea bună pentru a cădea.

Când ajunse la conacul mare din piatră cenuşie în care locuia Grace, descălecă la grajd şi lăsă calul în grija rândaşului. Îşi scoase mănuşile din mers şi intră cu pas hotărât în casă pe uşa din faţă.

– Am venit s-o văd pe Lady Rowan-Hampton, spune ea majordomului, care păru surprins şi un pic stânjenit când Kitty trecu pe lângă el, fără să aştepte în hol, aşa cum se obişnuia.

– Mă duc numaidecât s-o anunţ pe domnia sa, spuse majordomul, venind degrabă după ea.

– Grace! strigă Kitty.

Înainte ca majordomul să poată ajunge la camera de zi, Grace apăru în uşă. Era palidă şi avea ochii obosiţi, însă rochia ei rubinie şi cardiganul verde dezvăluiau înclinaţia ei obişnuită către culori. Kitty nu şi-o putea imagina având curajul să înfigă un cuţit într-un om.

– Este în regulă, Brennan. Ne aduci nişte ceai?

– Da, milady, răspunse el, ţuguindu-şi buzele şi aruncându-i lui Kitty o privire dezaprobatoare.

– Intră, Kitty, zise zâmbind, iar Kitty o urmă în odaie. Deci, în sfârșit, sunt Grace, spuse ea satisfăcută.

– Nu ar fi corect să-ți spun Lady Rowan-Hampton când suntem prietene atât de bune. Se pare că am luat cina împreună seara trecută.

Grace se întoarse și îi adresă lui Kitty o privire gravă.

– Îți mulțumesc pentru asta, Kitty, spuse ea încet.

Kitty trecu pe lângă ea și se cocoță pe băncuța paravanului protector din fața șemineului.

– Deci ai de gând să-mi spui ce-i toată tărășenia asta?

Grace se așeză lângă ea. Coborî vocea, însă ochii îi ardeau de zel.

– Am fost acolo noaptea trecută, spuse ea. Cu Michael și băieții...

Kitty rămase cu gura căscată de uimire.

– Tu l-ai omorât?

– Nu. Grace o privi în ochi pe Kitty. Jack l-a omorât.

– Jack...?

– Jack al tău.

Kitty fu prinsă cu garda jos. Nu credea că știe cineva despre ea și Jack, cu atât mai puțin Grace.

– Nu înțeleg. De unde știi?

– Știu multe lucruri, Kitty. Știu și că ești una de-a noastră, motiv pentru care am ales ca tu să fii alibiul meu.

– Nu ai avut de ales. Mama nu ar fi mințit pentru tine. Mă îndoiesc și că oricare altul dintre prietenii tăi englezi ar fi mințit pentru tine.

– Dar eu am știut că tu o vei face.

– Chiar dacă știi că nu te plac?

– Am știut că ai s-o faci, nu pentru mine, ci pentru Jack. Grace își plecă privirea cu tristețe. Știu de ce nu mă placi, dar nu am să mă scuz.

– Ce tupeu ai, Grace!

– Am încredere în instinctele mele.

– Deci a fost un test?

– Oarecum.

– Nu ţi se pare că ai fost un pic cam nesăbuită? Un singur cuvânt din partea mea, şi aş fi putut să te trimit la ştreang.

Buzele lui Grace se arcuiră într-un zâmbet discret.

– Dar nu ai făcut-o, nu-i aşa? Am câştigat pariul.

– Ţi-am dat un alibi şi ţi-am salvat viaţa, ceea ce înseamnă că-mi eşti datoare.

– Nu, înseamnă că acum eşti una de-a noastră.

Kitty ridică o sprânceană. Asta îi plăcu.

– Sunt implicată, fie că asta îi place sau nu lui Jack.

– Fără doar şi poate, lucru pe care ţi l-ai dorit dintotdeauna. Am dreptate?

– Şi acum ce fac? întrebă Kitty.

Grace îşi întoarse privirea către uşă, unde Brennan venea cu ceaiul, urmat de o tânără servitoare cu un chec pe un platou.

– Ah, ceaiul. Cred că acesta este începutul unei prietenii foarte interesante.

Când Kitty se întoarse la Hunting Lodge, îi chemă pe Harry şi pe Elspeth în dormitorul ei. Când sosiră, închise uşa după ei şi se sprijini de ea, ca şi când s-ar fi temut să nu îi asculte sau să spioneze cineva. Prea multele ocazii cu care ea se uitase pe gaura cheii o învăţaseră să-i bănuiască pe alţii.

– Am nevoie de ajutorul vostru, spuse ea grav.

Elspeth se uită la Harry.

– Ce se întâmplă? întrebă ea.

– Ai necazuri? vru să ştie Harry.

– Nu, dar aş putea avea dacă voi doi decideţi să nu mă ajutaţi.

– Te ajutăm, nu-i aşa, Harry?

– Bineînţeles, fu de acord Harry. Care e problema?

Kitty inspiră adânc.

– Nu pot explica de ce, dar am nevoie să pretindeţi că nu am fost cu voi noaptea trecură. Că nu am luat cina împreună. Pentru că eu am plecat să iau cina cu Lady Rowan-Hampton.

Harry se încruntă.

– De ce?

– V-am zis. Nu pot explica. Trebuie pur şi simplu să faceţi asta pentru mine. Este complicat.

– Are vreo legătură cu motivul pentru care te-a chemat bunelul? întrebă Elspeth.

– Da, admise Kitty. Are.

Elspeth zâmbi.

– Mi s-a părut mie că erai un pic cam abătută.

– Deci faceţi asta pentru mine? Dacă întreabă cineva, oricine, eu nu am fost cu voi.

Harry dădu din cap. Având în vedere secretul pe care îl ştia ea despre el, măcar atâta lucru putea face. Elspeth dădu şi ea din cap, deşi era curioasă să ştie motivul.

– Ai cuvântul meu, spuse ea.

– Vă mulţumesc, zâmbi Kitty. A fost o vreme când am crezut că nu vom fi niciodată prieteni, spuse ea.

Harry zâmbi crispat.

– Nimic nu leagă oamenii mai strâns ca un secret.

Elspeth fu de acord, deşi ea nu şi-ar fi putut imagina niciodată secretul pe care îl păstra Kitty despre fratele lor.

– Şi nimic nu uneşte fraţii mai mult ca o mamă egoistă.

capitolul 18

Bridie se înşelă crezând că trupele Black and Tans nu vor putea aresta pe toată lumea. Sosiră în vehiculele lor militare, cu armele şi setea lor de răzbunare, şi îi adunară pe toţi bărbaţii din Ballinakelly, în timp ce nevestele lor se jeleau şi se agăţau de ei, temându-se că aveau să nu-i mai vadă niciodată. Michael şi Sean erau printre ei, la fel şi Jack. Fură duşi cu toţii. Dumnezeu ştia unde. Bridie suspina pe patul lui Kitty, care o ţinea strâns, încercând să nu-şi dea de gol propriile sentimente cu lacrimi amare. Doamna Doyle ratã mâncarea

pentru prânz şi prinse crema, semn foarte rău. Ceru o zi liberă, pe care Adeline i-o oferi numaidecât, şi petrecu după-amiaza în biserică, alături de mama ei şi de alte femei din Ballinakelly, aprinzând lumânări, spunând rugăciuni şi făcând promisiuni Domnului.

Bertie auzise de la tatăl lui că Grace era suspectată şi se duse imediat la ea. Parcă Daimlerul în faţa casei şi bătu la uşă. Valetul îl conduse prin hol în camera de zi, unde amanta lui era la birou, scriind scrisori.

– Bertie, exclamă ea fericită, observând că era serios şi îngrijorat. Lăsă stiloul jos şi se ridică. Ce s-a întâmplat?

Valetul închise uşa, aşa cum obişnuia, lăsându-i singuri.

– Am auzit că încearcă să te implice în asasinarea lui Manley. Dintre toate...

– Oh, asta era, spuse Grace indiferentă, întrerupându-l în mijlocul frazei. Păi, îşi fac doar meseria. Nu sunt sigură de ce s-au legat de numele meu. Dar aşa stau lucrurile.

Bertie încercă s-o îmbrăţişeze, dar ea se eschivă şi se instală în fotoliul din faţa şemineului.

– De ce? De ce tu? întrebă el, păşind prin încăpere agitat.

Grace oftă.

– Presupun că are legătură cu faptul că am predat copiilor engleză. Fraţii lor mai mari şi taţii lor vin şi ei, şi vorbim. Grupurile de persoane sunt suspecte, nu-i aşa? E normal. Se pare că ei cred că m-aş întâlni cu susţinători ai lui Sinn Féin în Dublin. Râse degajat, ca şi cum simpla idee era ridicolă. Eu nu sunt contesa Markievicz! adăugă ea, referindu-se la infama rebelă întemniţată după Rebeliunea de Paşte.

– Dar de ce tu şi Manley? insistă Bertie, obrajii lui aprinşi trădându-i gelozia.

– Pentru că Manley mă plăcea.

– Manley?

Ea râse iar.

– Flirta cumplit. Sigur ştii asta? Mă copleşise ca o urticarie. Zău, era cumplit de obositor.

– Dar tu eşti femeie măritată!

Ea îşi arcui sprâncenele.

– Ăsta nu a fost un impediment pentru tine.

– Eu sunt diferit. Noi suntem nobili. El este doar un militar de carieră!

– Indiferent ce a fost, e clar că nu mai este, îl corectă ea.

– De ce să creadă ei oare că tu intenţionai să ai o relaţie tocmai cu el?

– Pentru că se agaţă de paie, dragul meu Bertie. Îşi miji ochii şi zâmbi îngăduitor, ca unui băiat bosumflat. Doar nu crezi că am fost acolo, nu?

– Bineînţeles că nu! Doar că este ridicol ca numele tău să fie vreodată menţionat într-o conversaţie despre Manley. Ridicol, şi le-am spus asta.

– Eu am fost cu Kitty, spuse ea, urmărindu-i atentă reacţia.

– Aşa mi-a spus şi tata. Părea încurcat.

– Am devenit prietene, spuse ea încet.

Ochii lui se întunecară de spaimă la tonul vocii ei.

– Ceea ce ne afectează, îndrăzni el să dea glas gândurilor ei.

– Da. Mă tem că relaţia noastră trebuie să se încheie.

Bertie păli.

– Să se termine? De ce? M-am lăsat de băutură pentru tine, nu-i aşa?

Grace se ridică din fotoliu şi îi prinse mâinile într-ale ei.

– Ea ştie despre noi. Nu ştiu cum, dar ştie, şi asta a pus o stavilă între noi două toţi anii ăştia. Am fost o proastă că nu mi-am dat seama mai devreme. Ea se uită la chipul lui rănit. Îmi pare rău, Bertie, dar lucrurile şi-au urmat făgaşul.

– Grace, te rog! Relaţia noastră nu are nici o legătură cu Kitty. Te iubesc!

– Şi eu te iubesc, dragă Bertie.

– Nu ţi-a păsat niciodată de Maud.

– Maud este motivul pentru care ai alergat în braţele mele. Ea şi-a pecetluit singură soarta. Kitty, pe de altă parte, este doar un copil inocent.

– Nu este un copil. Este o femeie de douăzeci de ani, pentru numele lui Dumnezeu.

– Este prietena mea. Îmi este loială, prin urmare, vreau să-i fiu şi eu loială ei, spuse ea cumpănit.

Bertie se încruntă.

– Loialitate? Ce rol are loialitatea în toate astea?

Grace oftă.

– Nu pot explica. Este o treabă de femeie. Ea a făcut ceva pentru mine, iar eu n-o pot răsplăti continuând să fiu amanta tatălui ei. Nu este onorabil.

– De când îţi pasă ţie de onoare? Până acum nu te-ai sinchisit!

– Nu s-a pus niciodată problema.

Bertie se înroşi de furie.

– Nu te înţeleg, Grace. Am crezut că mă iubeşti.

– Te-am iubit şi te mai iubesc încă, dar nu le putem avea pe toate în viaţă. Uneori, trebuie să facem ce e corect, chiar dacă asta ne zdrobeşte inimile.

Bertie se duse cu paşi mari la fereastră şi privi în liniştе afară, spre grădini. Rămase acolo o vreme, pierdut în gânduri. În cele din urmă, se răsuci pe călcâie.

– Eu nu renunţ la tine, Grace. Am să-ţi las timp să te gândeşti bine. Se îndreptă spre uşă. Nu cred că-mi poţi da papucii pur şi simplu, după tot ce am însemnat unul pentru celălalt. Nu voi accepta asta.

Şi zicând acestea, deschise uşa şi ieşi grăbit, trântind-o în urma lui cu un zgomot puternic care zgudui încăperea. Grace se sprijini de spătarul fotoliului ca să-şi recapete echilibrul şi scoase un suspin plin de regret. Când venea vorba de Irlanda, ar fi sacrificat orice şi pe oricine iubea pentru libertate.

– Ar trebui să-i spânzure pe toţi nenorociţii, spuse Hubert în seara aceea, umplându-şi paharul cu whisky de pe tava cu băuturi.

Adeline și Tufănicile ședeau pe sofa, în timp ce Maud stătea înțepată pe băncuța panoului de protecție al șemineului, iar soțul ei se plimba încoace și încolo prin cameră, cu gândul în altă parte.

- I-au luat pe băieții doamnei Doyle, Hubert, spuse Adeline. Nu cred că sunt implicați în complot.

- Sunt sigură că vă sunt loiali, spuse Laurel.

- Oh, da, foarte loiali, confirmă Hazel.

- Nu sunt loiali decât unul altuia, interveni Maud. Sunt de acord cu Hubert. Ar trebui spânzurați cu toții, unul câte unul.

- Problema e că sunt un grup alunecos. Greu de prins, spuse Hubert.

- Păi, au arestat o grămadă de bărbați din Ballinakelly, nu-i așa? spuse Maud.

- Și în plus și de prin alte părți, adăugă Adeline. Nu pot fi toți vinovați.

- Dar îi vor trata pe toți ca și când ar fi vinovați, adăugă Maud. Ar trebui aruncat totul peste bord, însă dacă omoară câțiva vinovați, eu aș spune că și-au făcut treaba bine. Sunt cumplit de ostili. Parcă îi văd privindu-mă cu ochii lor plini de ură de fiecare dată când merg în Ballinakelly, lucru pe care încerc să-l evit, în afară de ocaziile când mergem la biserică. Nu am încredere în nici unul. Nici chiar în cei care muncesc pentru noi.

- Oh, zău așa, Maud. Te duci prea departe, spuse Adeline cu un zâmbet.

Maud se burzului; Adeline o trata ca pe o sursă de amuzament, ca și cum considera părerile ei exagerate și banale.

- Hazel și Laurel simt la fel, nu-i așa? se adresă Maud Tufănicilor.

- Păi, eu mă simt un pic intimidată, recunoscu Laurel.

- Încă de la incidentul cu piatra, adăugă Hazel. Aici mă simt în siguranță, însă. Personalul este foarte loial, nu mă îndoiesc de asta.

- Sunt loiali, spuse Hubert. Nu încape îndoială.

– Până când vor fi presați de ai lor să vă trădeze, spuse Maud amenințător, privindu-și soțul tăcut măsurând încăperea, cu mâinile în buzunare și chipul abătut. Ai de gând să participi și tu la discuție, Bertie, sau ai să ne amețești pe toți cu fâțâiala ta de colo-colo? Zău așa, îmi dai dureri de cap.

Bertie ridică privirea surprins.

– Mă gândeam doar că, dacă îi întemnițează pe toți băieții pe care i-au luat, n-o să mai fie nimeni în Ballinakelly care să muncească, minți el, îndepărtându-și gândurile de la Grace.

– La fel ca în Anglia în timpul războiului, spuse Maud. Femeile vor trebui să-și suflece mânecile.

– Ceea ce fac deja, spuse Adeline. Unde sunt Harry și fetele. Nu vor să mănânce?

Când Elspeth, Kitty și Harry sosiră, îmbujorați de atâta călărit, subiectul fu brusc schimbat, discutându-se acum despre apropiata nuntă a lui Elspeth. Maud adusese tot evenimentul în jurul ei, ca de obicei, dându-și cu părerea despre lista de invitați, despre ținutele domnișoarelor și ale cavalerilor de onoare și despre succesiunea etapelor ceremoniei.

– Va fi somptuos și vesel, exact ceea ce așteaptă oamenii de la o nuntă Deverill, chiar dacă mirele s-ar putea să îi dezamăgească un pic pe unii. Este exact ceea ce ne trebuie tuturor pentru a ne înveseli. Ceva pozitiv despre care să se vorbească, pentru variație.

– Oh, da! exclamă Hazel emoționată. Ar fi drăguț să citim ceva pozitiv despre Irlanda în gazetele britanice.

– Despre nunta Victoriei s-a scris peste tot în *The Tatler*, adăugă Laurel mândră.

– Pentru că a avut loc la Londra, spuse Elspeth. Nu cred că va fi cineva interesat în mod special de nunta mea. Zâmbi larg. Eu aș fi fericită să mă mărit și într-un staul.

– Un staul a fost destul de bun pentru Maria și Iosif, la urma urmei, spuse Harry ironic.

Adeline râse.

– Zău aşa, Harry, spui cele mai nostime lucruri!

– Tu când ai de gând să te însori? îl întrebă Hazel.

– Oh, da, ăsta chiar că ar fi un eveniment splendid, izbucni Laurel.

– Harry nu şi-a găsit încă o mireasă, spuse Maud apăsat.

– Nu-i grabă, interveni Hubert. Nu te grăbi, Harry! Cunoaşte mai multe femei. Multe femei drăguţe din care să poţi alege.

– Nu în Irlanda, adăugă Maud precipitat. Ar trebui să pleci la Londra. Acolo vei avea de unde alege. Se uită la Bertie, care nu asculta.

– Eu sunt fericit aici, spuse Harry, iar felul în care sta întins pe spate în pernele din fotoliu sugera că nu avea intenţia să plece vreodată.

– Ai dreptate, Harry, îl susţinu Hubert. Nu-i nicăieri ca acasă, aşa-i?

– Nicăieri, fu de acord Harry. O privi pe Kitty în ochi. Ea îi zâmbi cu înţeles. Dacă vrei să plec, mamă, va trebui să mă smulgi de pe pământul irlandez cum smulgi un melc turtit de pe o stâncă.

După două zile de agonie, bărbaţii fură eliberaţi. Kitty găsi, în sfârşit, un bilet în zid, cu ziua şi locul de întâlnire. Îl strecură în buzunarul fustei şi, năpădită de fericire, se întoarse degrabă la Hunting Lodge ca să se schimbe în ţinuta de călărie. Sună după Bridie.

– Au ieşit! exclamă ea când prietena ei apăru în uşă.

– Ştiu, mi-a spus mama. Dar în ce stare sunt? Michael are o vânătaie la ochi cât o minge de hurling. Au fost bătuţi măr.

– Dar nimeni nu a fost acuzat.

– Nu.

Kitty îşi scoase fusta, lăsând-o să cadă pe podea, la picioarele ei.

– Au scăpat toţi?

– Absolut toţi, zâmbi Bridie. Părintele Quinn le-a sărit în ajutor. A spus că erau la mesă.

– Toată noaptea?

– Părintele Quinn a spus că i-a ţinut acolo ca să le bage minţile în cap.

– Dar e limpede că este o minciună.

– Nimeni nu-l contrazice pe părintele Quinn.

– Adu-mi costumul de călărie. Am să ies.

– Singură?

– Nu sunt eu mereu singură şi nu mă întorc eu întotdeauna întreagă?

– Nu forţa soarta, Kitty, spuse Bridie îngrijorată. Nu este sigur afară pentru o fată ca tine, o englezoaică.

Kitty se răsti la ea supărată.

– Sunt la fel de irlandeză ca tine, Bridie, şi m-am săturat să o tot repet! Tot ce contează este ceea ce porţi în inimă.

– Încearcă să-i spui asta lui Michael.

– Atunci, spune-i tu în locul meu, rosti scurt Kitty. Ştia că Michael şi ceilalţi aveau să afle curând cât de irlandeză era ea.

Odată îmbrăcată, Kitty ieşi din odaie fără să mai privească înapoi. Nu se putea gândi decât la întâlnirea cu Jack, ca să-i aline rănile cu sărutări tandre. Bridie îi adună hainele şi le aşeză pe pat. Îi agăţă bluza pe un umeraş şi o puse înapoi în garderob. Apoi luă de jos fusta şi o scutură. Făcând asta, auzi foşnet de hârtie în buzunar. Băgă mâna şi scoase afară biletul. În mod normal, nu i-ar fi trecut prin cap să citească o scrisoare care nu-i era adresată, dar era ceva irezistibil la aceasta. Era un bilet mic şi şifonat, ca şi cum ar fi fost împăturit în cel mai micuţ pătrăţel. Incapabilă să reziste forţei misterioase a biletului şi ştiind instinctiv că avea legătură cu plecarea precipitată a lui Kitty, îl deschise.

Când Bridie citi cuvintele, se înroşi până în vârful urechilor. Nu era nevoie să citească iniţiala *J* de la sfârşit pentru că ştia că era de la Jack. Îi putea auzi vocea, ca şi cum chiar el ar fi rostit cuvintele. Se prăbuşi pe pat şi începu să plângă ca un copil. Apoi strânse biletul

la piept şi-şi înăbuşi un urlet. El încheiase biletul cu „Iubirea mea, ca-ntotdeauna, nemărginită, J."

În tot acest timp, Kitty se strecurase pe la spatele ei, întâlnindu-se cu Jack. Momentele când privea pe geam distrată, surâsurile melancolice care îi încălzeau chipul, fuga precipitată la grajduri pentru a-şi înşeua calul, toate fuseseră pentru Jack. Şi Bridie crezuse că era îndrăgostită de domnul Trench. Cât de proastă putuse să fie? În tot acel timp, Kitty îl iubise pe Jack – şi ceea ce era şi mai tragic, Jack o iubise pe ea. Cu mâna tremurândă, Bridie puse biletul înapoi în buzunarul fustei. Kitty nu trebuia să afle niciodată că ea îl citise. Nu trebuia să ştie niciodată că ea tocmai îi frânsese inima lui Bridie. I-o frânsese într-o mie de bucăţele, se gândi Bridie cu obidă. I-o frânsese astfel încât nu mai putea fi niciodată vindecată.

Kitty ajunse la Fairy Ring. Jack o aştepta. Când fu sigur că era singură, ieşi de după una dintre pietrele înalte. Bucuria ei la vederea lui fu alungată de imaginea chipului lui însângerat şi a braţului lui stâng, bandajat şi susţinut de o curea.

– Ce ţi-au făcut? se tângui ea, descălecând şi alergând spre el.

– Nu te impacienta, sunt bine.

– Te-au rănit! Ochii lui Kitty scăpărară, apoi lacrimile i se revărsară pe obraji. Îşi trecu uşor degetele peste chipul lui rănit. Un ochi îl ţinea închis de tot.

– Am să omor omul care ţi-a făcut asta, Jack, şopti ea.

– Nu şi dacă ajung eu primul la el, îi spuse Jack zâmbind, apoi crispându-se din cauza durerii. În plus, mi-au frânt şi o coastă sau două.

– Of, Jack! Îl sărută uşor pe gură. Prostuţule!

– Dar îl iubeşti pe prostuţul tău, nu-i aşa?

Ea râse.

– Îl iubesc pe prostuţul meu. Nu am crezut niciodată că părintele Quinn vă va lua apărarea.

– Părintele Quinn? Este unul de-al nostru, Kitty.

Ea se încruntă.

– Unul de-ai voştri?

– Ţine armele noastre ascunse în sacristie.

– Doamne păzeşte! şopti ea.

– O să ne păzească. Dumnezeu este de partea noastră, asta e sigur. Jack o prinse cu mâna sănătoasă pe după gât, pe sub păr. Îţi mulţumesc că i-ai dat lui Grace un alibi.

– Am făcut-o pentru tine, nu pentru ea.

– Ştiu.

Kitty fu deodată cuprinsă de un val de emoţie.

– Mi-a sedus tatăl, Jack. A fost amanta lui ani întregi. Inspiră sacadat. O urăsc încă de când i-am văzut... pe pat... la Balul verii... Îşi lăsă fruntea pe umărul lui.

– Este în regulă, Kitty. El tot taică-tu rămâne, indiferent ce face. Păcat doar că a trebuit să vezi aşa ceva, asta e tot.

– Mă urmăreşte de ani întregi.

– Este deja de ajuns. Gata cu atâta ură! Este o femeie bună.

Kitty îşi ridică faţa şi-l privi fix.

– I-am dat un alibi. Sunt implicată acum.

Jack clătină din cap.

– Ba nu, nu eşti.

– Ba sunt, spuse ea mai apăsat. Tu m-ai implicat. Nu mai există cale de întoarcere. Am să mă alătur luptei, Jack. Suntem băgaţi amândoi în asta.

– Nu vreau să suferi.

– Atunci, ar fi trebuit să te gândeşti la asta înainte să te foloseşti de mine. Am să fiu din nou de folos, Jack, vei vedea. Nu vei regreta. Într-o zi, vom sărbători împreună o Irlandă liberă şi independentă.

– Aş bea pentru asta, spuse Jack, trecându-şi degetul mare peste bărbia ei.

– Hai mai bine să pecetluim totul cu un sărut, spuse Kitty, şi îşi ridică faţa, închizând ochii şi agăţându-se de gând cu fiecare fibră a cugetului ei.

*

Bridie avea nevoie de aer. Își șterse ochii cu mâneca și se îndreptă către ușă. Dar chiar când începu să meargă de-a lungul coridorului, ochii i se umplură din nou de lacrimi care începură să-i șiroiască pe obraji fără oprire. Își coborî capul și merse mai departe, cu privirea împăienjenită, cu pierderea tocmai suferită apăsându-i pieptul ca o mare greutate. Deodată, se izbi cu o bufnitură de nimeni altul decât domnul Deverill. Recunoscu numaidecât pantofii și tresări îngrozită de neglijența ei. Pășind înapoi, își coborî capul și mormăi o scuză.

– Plângi, Bridget?

Nu avu voința să-l corecteze.

– Nu, domnule Deverill. Mi-a intrat ceva în ochi. Îmi cer scuze că v-am stat în cale.

– Nu-mi stai în cale, spuse el ușor nedeslușit, astfel încât ea putu simți mirosul de whisky al respirației lui. Nu era ceva neplăcut. Ba plângi. Pot vedea lacrimile. Multe. Nu este bine, Bridget. O fată frumoasă ca tine să plângă. Nu pentru un bărbat, sper. Nu merită, să știi. O șleahtă de canalii nenorocite, majoritatea.

Bridie începu să plângă.

– Mă scuzați..., îngăimă ea, ascunzându-și fața.

– Vino, hai să nu rămânem pe coridor! O conduse de-a lungul pasajului, către odăile lui. Așază-te pe pat și hai să ștergem lacrimile astea!

Ea făcu ce i se spusese.

– Sunteți foarte amabil, sir.

– Asta ar face orice gentleman. Trase sertarul din dreapta sus al mesei lui de toaletă și scoase din el o batistă curată. Îngenunche în fața ei și îi tamponă delicat ochii. Gata, așa e mai bine. O fată frumoasă ca tine nu poate rămâne desfigurată de lacrimi.

Felul în care rostea el cuvântul „frumoasă" îi făcea inima frântă să tânjească după alean.

– Eu nu cred că sunt frumoasă, spuse ea cu tristețe, sughițând.

– Ba ești frumoasă. Ești foarte frumoasă. Se clătină puțin. Și ești tânără. Prea tânără să fi avut timp să frângi

inima unui bărbat. Dar o vei face, să ştii. Toate femeile o fac.

Ea îşi ridică ochii şi îl privi confuză. El se uita fix la ea cu o expresie neobişnuită pe chip. Ea nu mai văzuse acea privire, dar o recunoscu instinctiv. Era dorinţă. Simţi deodată imboldul de a-l satisface şi întinse mâna ca să-i atingă faţa. Degetele lui tremurau, iar pentru o clipă oribilă ea crezu că el i-ar fi putut prinde mâna şi ţipa la ea. Dar el n-o făcu. O prinse cu mâna pe după gât şi îi aduse faţa mai aproape, ca s-o poată săruta. Bridie nu mai sărutase niciodată, însă senzaţia umedă a limbii lui strecurându-se printre buze şi rotindu-se în jurul limbii ei, precum şi gustul de whisky de pe ea erau deosebit de erotice, şi ea coborî pleoapele şi închise ochii, cedând complet senzaţiei.

O clipă mai târziu, ea era întinsă pe pat şi domnul Deverill o săruta pe gât. Respiraţia lui deveni sacadată, iar sudoarea începu să se adune în broboane pe nasul ei. El îi deschise nasturii bluzei şi îşi strecură mâna înăuntru, simţind ridicătura delicată a sânului şi sfârcul mic şi ferm excitat. Bridie încetă să mai raţioneze. Conştientă doar de noua senzaţie ciudată care o copleşea acum, cedă trezirii intense a fiecărui nerv din corp. Gura lui era pe sânii ei, tachinându-i cu limba, trimiţând-o într-o stare confuză de excitare cum nu mai trăise niciodată în viaţa ei. Apoi, mâna lui îi ridică fusta şi-i mângâie coapsa, ea abia mai fiind capabilă să nu se mişte de atâta plăcere chinuitoare. Îi auzi respiraţia, adâncă, superficială, accelerată, când degetele îşi croiră drum până deasupra coapsei, de unde nu mai aveau unde înainta, iar plăcerea mângâierilor lui deveni şi mai mare, ameţind-o pe Bridie şi făcând-o să uite complet de durerea din suflet.

Simţi ceva dur alunecând înlăuntrul ei, trezind-o pentru o clipă din amorţire. O durere bruscă, dar care dispăru imediat. Îşi încolăci braţele în jurul lui şi închise ochii din nou, lăsându-l să facă ce poftea. Domnul Deverill o credea frumoasă. O săruta şi o iubea ca şi cum

ea ar fi fost singura femeie din lume de care îi păsa. Se gândi o clipă la Kitty, însă zâmbetul răzbunător al lui Bridie fu efemer, căci se pierdu din nou în îmbrățișarea fermă a unui bărbat care o credea frumoasă.

capitolul 19

Kitty îi fu, într-adevăr, de folos lui Jack. Fiind o Deverill, însemna că nimeni din Jandarmeria Regală Irlandeză nu o oprea vreodată și nu o percheziționa când mergea în oraș. Nimeni nu o întreba încotro mergea și cu ce treabă. Putea merge pe străzile din Ballinakelly cu arme în coș fără să stârnească mai mult decât o ridicare din sprâncene. Emoția era dublă: era încântată de fiorul acțiunilor ilegale și savura faptul că ajuta, chiar și într-o mică măsură, la eliberarea Irlandei de sub dominația britanică.

După ce bărbații fură eliberați, grație intervenției părintelui Quinn, trebuiră să fie mai cu băgare de seamă; părintele nu ar fi putut să-i salveze și a doua oară. Deja suspectați, erau constant opriți și percheziționați când mergeau la mesă, când se întâlneau, la sfârșitul zilei, la o halbă de bere la O'Donovan's, când cumpărau și vindeau vite la iarmarocul lunar. Nu scăpau niciodată de hărțuire. Prin urmare, Kitty și Grace deveniră pentru ei mai valoroase ca oricând. Chiar și Michael trebui să admită că aveau nevoie de ele, deși tot englezoaice le considera.

Kitty era circumspectă în privința lui Michael Doyle. Îl cunoștea de la distanță ca fiind fratele lui Bridie, dar el fusese dintotdeauna mult mai în vârstă decât ea și atât de sumbru și de serios, încât îi fusese puțin teamă de el. Era puternic și robust, ca toți bărbații Doyle, dar îi lipsea blândețea răposatului lui tată și sensibilitatea fratelui lui Sean. Totuși, era mai înalt și mai chipeș decât ambii și avea o charismă amenințătoare, pe care femeile păreau să o considere convingătoare – Bridie

însăşi povestindu-i că fetele din Ballinakelly ar fi făcut orice pentru fratele ei, aşa de mare ar fi fost puterea lui de seducţie. Dar Kitty îl găsea îngrijorător. Avea o claie de bucle negre care i se revărsau pe frunte, dându-i aspectul viclean, enigmatic al unui braconier, iar ochii lui negri erau duri precum cărbunele, maxilarul, rigid ca lemnul, privirea, fermă precum ţeava unei puşti. Nimeni nu se punea cu Michael Doyle. Numai Grace părea să-i impună respect şi admiraţie, deşi ea reprezenta tot ce el detesta.

În vreme ce Kitty deveni indispensabilă pentru cauză, Michael clocotea de indignare. Părea să pizmuiască totul la ea, de la hainele ei rafinate la stilul ei de viaţă răsfăţat şi la isteţimea ei. Făcea remarci meschine de câte ori se ivea ocazia şi îşi ascundea neîndemânatic antipatia sub o poleială de umor înţepător. Din punctul lui de vedere, Kitty făcea parte din puterea conducătoare împotriva căreia luptau ei.

– O avea ea o viziune romantică asupra Irlandei libere, însă ceea ce nu vede este că ea nu are loc aici, obişnuia el să spună la un pahar de bere. Luptă sau nu, ea tot una de-a lor rămâne.

Jack îi lua apărarea cu pasiune, lucru care îl făcea pe Michael să-l dispreţuiască şi pe Jack pentru că-i cucerise inima lui Kitty şi respectul acesteia. Îi privea pe cei doi ca un şacal pândind o pereche de oi, cu ochi malefici. Dar Kitty se putea apăra şi singură, făcându-i chiar plăcere să-şi iasă din fire.

– Poate că nu am suferit ca tine, Michael, şi or fi rădăcinile familiei mele în Anglia, dar inima mea este irlandeză până în străfunduri, la fel ca a ta. Îmi risc viaţa alergând de colo-colo cu bileţele, cu muniţie, sau chiar stând aici, în casa ta – şi nu o fac de dragul distracţiei sau al aventurii, ci pentru Irlanda, şi tu ştii asta. Treci peste prejudecăţi, pentru că nu-ţi ajută la nimic. Suntem cu toţii în aceeaşi barcă şi trebuie să ne susţinem între noi, altfel nu ajungem nicăieri.

Michael se uita la ea cu privirea lui mocnită, iar ea îi simţea aversiunea de parcă i-ar fi străpuns pielea. El căuta cuvinte cu care s-o umilească, dar ea se exprima mai bine decât el, având avantajul unei educaţii alese, iar asta părea să-l înfurie şi mai tare. Nimeni altcineva nu reuşea să-l facă să se simtă mai neînsemnat aşa cum o făcea Kitty Deverill.

În primăvara lui 1921, Elspeth se cunună cu Peter MacCartain în biserica St Patrick din Ballinakelly. Familia şi câţiva prieteni curajoşi sosiră de la Londra pentru patru zile de sărbătoare, în ciuda publicităţii negative răspândite în toată presa. Se liniştiră când văzură prezenţa masivă a poliţiei pe moşie şi zidurile solide ale castelului. Maud era hotărâtă să le arate prietenilor de la Londra faţa măreaţă şi strălucitoare a Irlandei. Nu se precupeţi nici o cheltuială. Era, de asemenea, decisă să ascundă lipsurile mirelui prin extravaganţă, sperând că nimeni nu avea să observe că nu deţinea nici titlu, nici cine ştie ce avere.

Castelul se umplu de oaspeţi englezi. Verii Stoke şi Augusta primiră odăile lor obişnuite de deasupra antreului, dar se plânseră după prima noapte de zgomotul venind din salonul de dedesubt, aşa că fură numaidecât mutaţi în cea mai îndepărtată zonă a castelului pentru a doua noapte. Cu toate acestea, Augusta vociferă zgomotos despre aşternuturile umede şi despre sunetul ciudat de paşi din miezul nopţii, aşa că fură prompt mutaţi înapoi în odăile de deasupra antreului. Augusta irosi timpul servitorilor încercând să găsească o pereche potrivită de dopuri pentru urechi, plângându-se că, dacă avea să scape neucisă de rebeli, sigur urma s-o ucidă nunta asta. Răbdarea Adelinei fu pusă la grea încercare.

Maud aranjase ca Hubert să aibă haine noi pentru eveniment – nu se făcea să îl lase să-i strice cheful cu hainele lui ponosite. Trimisese măsurile lui la croitorul lui Bertie din Saville Row, Londra, şi îi aduse o ţinută formală superb croită, pentru bal, un smoching din

catifea verde, pentru dineu, şi o redingotă tradiţională, pentru slujba de la biserică. Hubert pufni dispreţuitor şi i se plânse soţiei:

– Încearcă să mă schimbe femeia asta nătângă. Ea nu ştie că sunt un câine prea bătrân pentru trucuri noi?

Ignoră îmbrăcămintea nou-nouţă şi se îmbrăcă în hainele lui preferate vechi şi ferfeniţoase, bombănind răzvrătit. Maud fu revoltată. Nu doar că dăduse o mică avere pe hainele noi, dar Hubert avea să coboare standardele nunţii. Pur şi simplu nu se potrivea ca Lord Deverill din castelul Deverill să apară cu găuri în coatele puloverelor lui şi cu hainele peticite acolo unde moliile se bucuraseră de un adevărat festin. Prin comparaţie, Sir Digby Deverill din Deverill Rising, Comitatul Wiltshire, era impecabil şi strălucitor ca butonii cu diamant ai cămăşii lui.

Victoria era cazată la Hunting Lodge împreună cu soţul ei cel adormit, contele de Elmrod. Lui Bridie îi revenea datoria de a avea grijă atât de ea, cât şi de Kitty şi de viitoarea mireasă, aşa că nu mai prididea să-şi adune gândurile din cauza pretenţiilor contesei. Victoria suna din clopoţel până şi pentru cel mai mic capriciu, fără să-i pese de Bridie şi de mulţimea de lucruri pe care aceasta le avea de făcut. Cerea să i se aerisească aşternuturile pe timpul zilei şi să i se încălzească înainte de culcare. Trimitea la spălat şi la călcat haine care abia dacă fuseseră purtate sau care abia dacă aveau vreo cută. Strâmba din nas din cauza instalaţiilor precare, lamentându-se că Irlanda era încă în Evul Mediu comparativ cu Anglia, unde electricitatea şi apa curentă rece şi caldă erau de la sine înţelese.

Bridie n-o plăcuse niciodată pe Victoria, însă acum o plăcea şi mai puţin. Elspeth, pe de altă parte, devenise mai dulce cu trecerea timpului, ca un fruct copt. Era politicoasă şi recunoscătoare şi la fel de nepretenţioasă pe cât era de pretenţioasă sora ei mai mare. Maud aproape că nici nu o băga în seamă, deşi era nunta ei, ocupându-se de Victoria de parcă ar fi fost

regina Maria. Era deosebit de fericită să aibă o fiică măritată cu un conte, folosindu-se de titlul Victoriei de câte ori se putea. „Lady Elmrod doreşte să i se încălzească laptele pentru ceai", sau „Contesa Elmrod va face o plimbare la ora unsprezece, în caz că vreunul dintre oaspeţii lordului Deverill ar dori s-o însoţească."

Kitty se bucura de festivităţile nupţiale cu atât mai mult având în vedere viaţa ei dublă. Noul ei rol de insurgent îi dădea un fel de fudulie, fiind încântată de zâmbetele cu înţeles pe care le schimba cu Grace când nu se uita nimeni. Aversiunea faţă de Lady Rowan-Hampton fusese înlocuită de un respect solid pentru o femeie de un curaj şi de un mister surprinzătoare. Colaborau acum. Aveau un ţel comun şi un interes comun, ambele ştiind prea multe una despre alta pentru a fi neloiale. După ce petrecuse ultimii doisprezece ani detestând-o, Kitty descoperi că graniţa dintre dragoste şi ură era la fel de fragilă şi de uşor de distrus precum o coajă de ou. Afecţiunea faţă de femeia pe care o admirase dintotdeauna pe când era copil înflori în lumina noului lor secret comun.

Beatrice ieşise din doliul provocat de pierderea iubitului ei fiu George în tranşee clădind o scară din diamante, pe care, câte un pas anevoios după altul, reuşise să urce la lumină. Întorcându-şi atenţia dinspre inima-i zdrobită către vârtejul monden al Londrei, cu petreceri, prânzuri, baluri, se putea împodobi cu diamantele lui Digby şi se putea desfăta în atenţia pe care astfel de bogăţii i-o înlesneau, cu cât mai superficială, cu atât mai bine, pentru că orice ar fi fost cât de puţin profund ar fi transportat-o periculos de aproape de acel loc întunecos şi dureros pe care încerca din răsputeri să-l ocolească. Se avântă în sărbătoarea nunţii cu ardoare. Dansă până nu-şi mai simţi picioarele, bău până când simţi că se-nvârt toate cu ea, flirtă până ce soţul ei o luă discret şi o scoase afară, să ia aer, şi râse atât de tare, că se miră până şi ea însăşi. În scurtele momente

de reflecție, descoperi că se simțea atrasă de Harry. Apelă la natura ei maternă, atât de disperant de puțin folosită. Era ceva de suflet rătăcit în el. Avea o privire furișă, care o făcea să-l ia pe sus și să-i arate cum se distra lumea la Londra. Îl privea discutând cu ceilalți tineri, fumând și râzând într-un mod deosebit de voios, și se gândea cât de teribil de arătos era. Cu certitudine că ar fi putut fi de mare valoare în cercurile pe care le frecventa în serile de marți.

Fiicele lui Beatrice, Vivien și Leona, făcuseră niște partide excelente, ceea ce exacerba și mai grav furia lui Maud determinată de alegerea lui Elspeth. O privea pe Kitty dansând cu fratele ei, Harry, și se întreba dacă nu cumva, cu încă puțină muncă de lămurire, ar fi putut găsi o partidă potrivită pentru ea la Londra; la urma urmei, recunoscu ea în silă, Kitty era de departe cea mai frumoasă și mai inteligentă dintre fiicele ei. Cât despre Harry, atât de chipeș și de deștept, sosise vremea să pășească deja pe scena londoneză. Un bărbat cu perspectiva unui titlu și a unui magnific castel în Irlanda cu siguranță că avea să atragă o femeie înstărită. Ar fi mers și o americancă, cugetă ea; americancele ar fi fost singurele persoane destul de naive să considere Irlanda romantică.

Tufănicile erau încântate de toate evenimentele prilejuite de nuntă, bucurându-se cum se bucură copiii când vine Crăciunul. Castelul nu arătase nicicând la fel de măreț. Facle îl luminau noaptea, flori îl ornamentau ziua, de parcă și clădirea însăși ar fi fost o mireasă. De fapt, ele mai văzuseră atâtea flori numai când le dusese tatăl lor la Covent Garden din Londra când erau mici. Treceau exaltate de la un aranjament floral la altul, toate deosebit de elaborate, de parcă ar fi fost două cănărițe care ciripeau zgomotos, admirând gustul rafinat și extravaganța lui Maud.

– Nu s-a zgârcit la nimic! exclamau ele în gura mare, ca să audă toată lumea.

Maud şi-ar fi dorit să nu se comporte ca două provinciale. Ar fi vrut ca prietenii ei englezi să creadă că aşa arăta castelul tot timpul.

Anglo-irlandezele apăruseră în toată splendoarea lor, precum brebeneii după o iarnă grea. Dornice să nu fie mai prejos decât oaspeţii englezi, îşi expuseră cele mai rafinate bijuterii şi mătăsuri, în frunte cu două dintre cele mai frumoase femei din Comitatul Cork, Maud Deverill şi Grace Rowan-Hampton. Greu de depăşit în ce privea frumuseţea, avură mai multă competiţie la partea de modă, englezoaicele având avantajul ultimelor modele de la croitorii de la Paris care să le dea marja câştigătoare. Totuşi, femeile anglo-irlandeze le întreceau pe englezoaice la aspectul tenului, care beneficiase de pe urma anilor de ploaie delicată şi aer umed. Nici Maud, nici Grace nu aveau vreun rid; până şi Adeline şi Tufănicile arătau mai tinere decât vârsta. Englezoaicele nu puteau decât să le privească invidioase, căci oricâte pomezi şi fond de ten ar fi folosit, nu puteau ascunde efectele corozive ale smogului londonez.

Bertie consideră sărbătoarea nupţială chinuitoare, deoarece Grace nu arătase niciodată mai frumoasă. Fiecare nou rând de haine aducea în scenă o Lady Rowan-Hampton şi mai radiantă. Sclipea împodobită cu safire şi învăluită în mătăsuri somptuoase şi radia în lumina lumânărilor de parcă ar fi fost ea însăşi luminată din interior, ca un lampion chinezesc. Tânjea după ea, iar abisul care se căscase între ei ca un canion nu făcea decât să-i agraveze suferinţa şi să-i adâncească deruta. Grace îi rămase aproape soţului ei în toate cele patru zile, evitând în mod evident orice fel de discuţie stânjenitoare cu fostul ei amant.

În ultima noapte, într-un acces de frustrare şi intoxicat cu alcool, Bertie părăsi balul şi se întoarse la Hunting Lodge, în căutarea lui Bridie. O găsi făcând ordine în dormitorul Victoriei. Fără nici un cuvânt, o duse în propriul lui apartament, unde o culcă pe pat şi îi desfăcu bluza. Îi ridică fustele şi-i scoase chiloţii. Lipindu-şi

fața de sânii ei, închise ochii și își imagină că era cu Grace. Bridie, pe de altă parte, se îmbujoră de plăcere că domnul Deverill părăsise petrecerea pentru a fi cu ea. Se lăfăia în atenția primită și lăsă mângâierile lui s-o scoată din starea de tristețe.

La capătul celor patru zile, Elspeth și Peter plecară la Roma în luna de miere. Porniră în mare viteză către gară în Daimlerul pe care Kitty îl împodobise cu panglici și flori, iar Harry cu cutii de conservă legate cu sfori, care făcură mare zarvă când mașina se puse în mișcare. Oaspeții plecară cu impresia că, în vreme ce dincolo de zidurile castelului Irlanda se năruia, castelul însuși rămânea ultimul bastion de civilizație, extravaganță și bogăție, exact ceea ce Maud intenționase să le transmită.

La scurt timp după nuntă, Harry își surprinse mama, anunțând-o că dorea să plece la Londra.

– Verișoara Beatrice m-a invitat să petrec sezonul cu ea, și cred că ar trebui să merg.

Frumoasele buze ale lui Maud se întredeschiseră de uimire.

– Dar, Harry, asta este o veste minunată. Te voi însoți, desigur. Dacă tu ești la Londra, eu nu prea mai am de ce să rămân aici. În plus, a devenit atât de periculos. Suntem prizonieri în propria noastră casă, se animă Maud numaidecât la gândul petrecerilor, al prânzurilor la Ritz, al expoziției florale Chelsea Flower Show, al evenimentelor mondene Henley Regatta și Royal Ascot. Putea să-și scoată de la naftalină prețioasele ei ținute și să fie admirată de bărbați sofisticați și de femei cu clasă. Aici, în Ballinakelly, nu avea cine s-o admire, iar Bertie bântuia prin casă, suferind de dorul lui Grace, care era evident că-i dăduse papucii. Maud ridică bărbia; ar fi preferat să ardă în focurile iadului decât să-i arate cât de puțină compasiune. Vom pleca numaidecât, spuse ea, ridicându-se de pe scaun și netezindu-și rochia. Cum Elspeth e în Italia și Victoria înapoi în Kent, am nevoie de ceva care să-mi ridice moralul. Frumoasa

casă din Kennsington a verişoarei Beatrice este remediul potrivit.

Lui Kitty îi păru rău să-şi vadă fratele plecând. Îi plăcuse să-l ştie în casă. Nu doar că era o companie plăcută, dar era un amortizor vital între ea şi mama ei. Când Harry era prin preajmă, Maud nu mai vedea pe nimeni altcineva. Kitty îl îmbrăţişă cu foc, iar în acel moment atât de fizic al îmbrăţişării dintre frate şi soră, simţi intensitatea cu care secretele lor îi legau şi mai strâns. Îi dădu drumul, fără tragere de inimă.

–Ai să-mi scrii, da, Harry? întrebă ea, iar el dădu din cap, privirea rătăcindu-i-se o clipă dincolo de ea, ca şi cum nu şi-ar fi părăsit casa cu plăcere. Ea îi făcu cu mâna în timp ce el străbătu în viteză aleea, îndreptându-se către portul de unde urma să ia vaporul către Ţara Galilor. Kitty observă profilul rigid al mamei ei, care privea în faţă, cu o expresie indiferentă; nu mai exista nimic care s-o mai ţină în Irlanda. Apoi dispărură.

Când Kitty se întoarse, îndreptându-se spre casă, văzu chipul trist al lui Joseph, privind pe una dintre ferestrele de la etaj. Era destul de calm, cu pielea translucidă îndărătul geamului, ca stafiile strămoşilor Deverill contemplându-şi pierderea. Ea se întrebă dacă, în imensitatea Londrei, Harry avea să-şi poată duce mai uşor secretul. Dacă avea să dea peste alţii ca el. Poate că existau mulţi bărbaţi pierduţi care căutau consolare şi aprobare în marea metropolă. Îi era milă de femeia care urma să-i acorde mâna lui Harry, pentru că el nu avea să-i dea vreodată inima.

Bertie ştia că Grace îl evita. Refuza invitaţii la masă la Hunting Lodge şi petrecea tot mai mult timp în Dublin. Ronald făcea călătorii regulate la Londra, lucru pe care Bertie îl găsea frustrant, deoarece, dacă el şi Grace ar mai fi fost amanţi, acele săptămâni ar fi putut fi petrecute împreună. Îi era îngrozitor de dor de ea. Îi era dor de mirosul ei, de timbrul catifelat al vocii ei, de căldura efervescentă a râsului ei. După plecarea soţiei lui,

atmosfera apăsătoare dispăruse din Hunting Lodge. Era ca şi cum clădirea şi-ar fi ţinut respiraţia, iar acum putea să respire din nou cu uşurinţă. Vara se instală, cu zile lungi şi însorite şi nopţi înmiresmate. Bertie dormea cu ferestrele larg deschise, iar miresmele dulcege din grădină se înălţau în aer şi îl torturau, pentru că tot ce era frumos îi amintea de Grace.

Kitty era o consolare, ieşind să călărească alături de el, jucând tenis şi alăturându-se lui şi părinţilor lui în partide de whist şi bridge la castel. Fiica lui îl ajuta mult în a-i distrage atenţia de la chinurile dragostei. Ocazional, când jindul punea stăpânire pe el, Bridie îl ajuta să nu se mai gândească la mădularele-i suferinde.

Apoi, la mijlocul verii, Bridie apăru palidă şi cu buze livide în uşa bibliotecii. Bătu atât de încet, că el nu auzi la început. La a doua încercare a ei, el se întoarse şi o văzu stând acolo, mică şi tremurând, cu privirea în pământ, ca şi când i-ar fi fost prea frică să-l privească.

– Ce este, Bridget? întrebă el nerăbdător.

Nu-i plăcea că apăruse în felul acesta acolo.

– Aş putea să vă vorbesc, sir?

El oftă. Nu se cuvenea să-l întrerupă din lucru.

– Intră, spuse el, fără să observe tresărirea ei la auzul tonului lui indiferent.

– Este o chestiune personală, sir.

– Atunci, închide uşa după ce intri. Era iritat. Era perfect să profite de ea din când în când, dar ca ea să vină şi să-i solicite atenţia când el era ocupat la masa lui de lucru, asta nu făcea parte din înţelegere. Ce este? El o observă aprinzându-se uşor în obraji, ca jăraticul rămas în vatră înainte să se stingă.

Ea începu să se ciupească de pielea din jurul degetului mare.

– Sunt...

– Eşti ce? întrebă el.

– Sunt...

Ezită, iar el ştiu. Bineînţeles că ştiu. Ar fi trebuit să ştie din clipa în care ea apăruse în prag. Se ridică şi se duse

către şemineul în care nu ardea focul. Îşi puse mâinile pe poliţă şi privi în gol.

- Eşti însărcinată.

Vocea lui fu o şoaptă, dar ea auzi cuvintele ca şi cum ar fi fost sunetul unor clopote de biserică. Bridie înghiţi frica.

- Aşa e, sir, răspunse ea.

Bertie simţi cum se învârte camera cu el şi se prinse bine de poliţa şemineului ca să nu se dezechilibreze. Scrâşni din dinţi şi închise ochii. De ce nu fusese mai atent? În cele din urmă, se întoarse şi-o privi, ochii căzându-i pe pântecul ei, ascuns sub şorţul alb.

- Se vede deja?

Ea clătină din cap.

- Nu.

- Eşti sigură că eşti însărcinată?

- Sunt sigură.

- De unde ştii că este al meu?

Buzele şi obrajii ei se aprinseră ca un foc înteţit.

- Pentru că sunteţi singurul, sir, răspunse ea, uimită că el crezuse altceva.

Bertie pufni, plin de îndoială.

- Ştii, nu poţi fi niciodată prea sigur.

Ochii lui Bridie se umplură de lacrimi.

- Nu va fi niciodată altcineva în afară de dumneavoastră, domnule Deverill.

- Da, da, bine, totul e foarte bine.

Bertie nu ştia ce să spună.

- Ce să fac? începu ea să plângă.

Bertie nu se mai simţea acum în largul lui. Într-o situaţie normală, nu se pricepea la lacrimile femeilor, mai ales ale femeilor din tagma lui Bridie. Servitorii nu erau domeniul lui.

- Mai ştie cineva despre asta?

Ea clătină viguros din cap, îngrozită la acest gând.

- Nu!

Bertie se simţi uşurat.

– Bine. Ăsta trebuie să fie secretul nostru, Bridget. Înţelegi?

– Da, sir.

El îşi dorea ca problema să fi putut dispărea de la sine. Apoi îl străfulgeră o idee.

– Am să te trimit la Dublin, sugeră el, simţindu-se puţin mai bine. Da, am să-ţi găsesc un loc unde să te duci în Dublin. Poţi naşte acolo. Nimeni de aici nu va afla vreodată. Poţi spune familiei tale că ţi-am găsit un post bun în oraş, la o verişoară care are nevoie de o cameristă. Poţi spune că este o promovare. Voi aranja să dai copilul la o mănăstire. Nu aşa se face cu bastarzii? Te poţi întoarce după aceea. Va fi ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Lui Bridie începură să-i tremure picioarele. Nu era sigură că mai putea rezista. Se holbă la el îngrozită şi nevenindu-i să creadă. Avea de gând să-i dea copilul... copilul lor? Cuvintele îi reverberau în minte, dar răsunau undeva departe şi dur, ca ecoul unei pietre aruncate într-o fântână adâncă.

Bertie o privea holbându-se la el cu ochii ei negri, la fel de mari ca două genuni întunecate, întrebându-se ce anume spusese de o jignise.

– Asta este tot? întrebă el, întorcându-se la masa de lucru.

Inima lui Bridie era zdrobită de răceala lui. Încercă să rostească ceva, însă din gâtlej nu ieşi nimic, în afară de respiraţia fierbinte şi superficială. El se aşeză şi îşi luă stiloul. Temându-se să mai rămână o singură secundă în prezenţa lui, Bridie fugi.

Bertie ridică privirea şi constată că ea plecase. Luă o foaie curată de hârtie. Exista o singură persoană la care putea apela în astfel de situaţii delicate. O persoană în care putea avea încredere mai presus de oricine. Începu să scrie cu caligrafia lui curată, buclată. *Draga mea Grace...*

capitolul 20

Kitty mergea pe strada mare din Ballinakelly. Cu bărbia sus, cu privirea leneşă şi pierdută. Ducea o cutie cu o pereche de pantofi, un pistol şi o cantitate mică de muniţie. Din când în când, dădea din cap când trecea pe lângă o cunoştinţă, dar în general rătăcea cu privirea peste vitrinele magazinelor, pentru a da impresia că nu avea o destinaţie anume – că era liberă de orice griji, fără ţel şi, cel mai important, dincolo de orice suspiciune.

Era o zi de vară cu vânt aprig. Noroc că ea îşi fixase bine pălăria cu un ac, ca să nu zboare cât colo. Kitty ţinea bine cutia de pantofi, presând capacul cu mâna, conştientă de consecinţe dacă ar fi ieşit la iveală conţinutul. Venise în oraş cu cabrioleta, admirând cu plăcere fucsiile roşu aprins ce creşteau sălbatice prin gardurile vii alături de imaginea obişnuită a jupoanelor purpurii şi a pantalonilor de sport albi atârnaţi la uscat printre ele. Fredonase de una singură pe măsură ce devenise tot mai entuziasmată. Fiecare misiune sub acoperire o impulsiona ca o locomotivă cu aburi, dându-i avânt, conducând-o spre aventură şi intrigă şi tot mai aproape de Jack – mereu mai aproape de Jack. Kitty credea că fusese născută pentru asta.

Îndreptându-se către Biserica Catolică a Tuturor Sfinţilor, începu să devină agitată. Era perfect normal să fie văzută prin oraş, dar de ce s-ar fi îndreptat o protestantă către o biserică catolică? Începu iar să fredoneze încetişor, ca să acopere sunetul inimii care bătea să-i sară din piept, ca o darabană de război. Se gândi la chipul dulce, onest al lui Jack, iar teama din ochii lui la gândul că ar fi putut-o pierde îi dădu curaj să meargă mai departe, cu un zâmbet discret arcuindu-i colţurile gurii. Putea simţi gustul sării din mare, sau poate că era frica ce i se usca pe limbă? Mai făcuse asta de multe ori înainte, dar niciodată la biserica catolică. Fusese ideea lui Michael. Se întrebă deodată dacă nu cumva o trimisese dinadins într-o misiune fatală, pentru că dorea să fie prinsă.

Continuându-şi drumul, se întrebă dacă nu cumva aroganţa o făcuse nepăsătoare în faţa pericolelor.

Observă doi soldaţi Black and Tans în faţa bisericii, cu mâinile pe arme, cu ochii mijiţi ca de hermeline, urmărindu-i pe localnici cu suspiciune. Nimeni nu-i privea; cu toţii se grăbeau să treacă mai departe, ca şi cum s-ar fi temut să nu fie observaţi, opriţi şi percheziţionaţi. Soldaţii erau Dumnezeu pe pământ, netemându-se să se folosească de această putere. Kitty le simţi privirile incisive apăsându-i pe umeri ca toporul ce-i execută pe condamnaţii la decapitare. Îşi ţinu respiraţia, dar continuă, încercând să nu se oprească din fredonatul care i se stingea în gât. Îi văzu cu coada ochiului vorbind între ei. Apoi cel gras o strigă.

– Unde mergi, domnişoară Deverill?

Ea se opri şi zâmbi.

– Merg să mă întâlnesc cu părintele Quinn, răspunse ea mieros. E vreo problemă?

– Părintele Quinn nu este aici, spuse celălalt.

– Ce ai acolo? întrebă grasul.

– Pantofi, răspunse ea. Un cadou de la bunica mea, Lady Deverill.

– În ce problemă mergi să-l vezi pe părintele Quinn?

– Este o chestiune delicată, răspunse ea, apropiindu-se de cei doi şi coborând vocea. Este vorba de una dintre cameristele mele. Făcu o faţă ca şi cum s-ar fi jenat. Este... Cred că nu ar fi delicat să vă dau detalii. Am nevoie de sfatul părintelui Quinn.

Grasul îşi aţinti privirea asupra cutiei de pantofi, şi Kitty îi simţi parcă greutatea în propriile mâini.

– Soţiei mele îi plac pantofii, spuse el. Haide să vedem ce ai acolo!

Lui Kitty i se urcă tot sângele la cap. Îi izbea tâmplele aşa cum talazurile izbesc stâncile.

– Nu cred c-o să vă placă ăştia prea tare, spuse ea, începând să ridice capacul.

Exact în acel moment, se auzi un strigăt puternic. Cei trei se întoarseră şi-l văzură pe părintele Quinn

îndreptându-se furios cu paşi mari înspre ei, cu părul lui alb zburlit, cu roba neagră fluturându-i în jurul trupului, de-ai fi zis că este un înger al răzbunării. Ţinea în mână un jupon alb. Îl ridică, de parcă ar fi fost întruchiparea unui păcat carnal.

– Am găsit asta pe plajă, urlă el. Dumnezeu să ne păzească! Soldaţii se uitară la el uluiţi. Când am să-l găsesc pe vinovat, am să dau glas nemulţumirii Domnului faţă de o dovadă atât de păcătoasă de lipsă de respect şi vulgaritate. Pe plajă era, s-o vadă toţi copiii care se joacă acolo. Ce-o să se aleagă de lumea asta dacă oamenii îşi satisfac poftele în văzul lumii? Îşi aţinti apoi privirea de foc asupra lui Kitty. Şi dumneata, dacă mi-e permis să întreb, ce cauţi la uşa mea, domnişoară Kitty? Presupun că ai încurcat biserica mea cu a dumitale.

Kitty păli.

– Părinte Quinn, trebuie să vorbesc cu dumneavoastră despre ceva. Este o chestiune delicată cu privire la unul dintre membrii bisericii dumneavoastră. Am putea vorbi în privat sau să revin după ce... Ezită, uitându-se la jupon. După ce veţi fi găsit posesoarea juponului?

El mototoli juponul într-o minge şi îl puse sub braţ.

– Am timp acum. Vino cu mine! Ziua bună dumneavoastră.

Dădu din cap înspre soldaţii Black and Tan, care se uitară după ei dispărând în biserică, neştiind ce să creadă din toată scena.

– Numai în Irlanda, spuse grasul, dând din cap.

– Aştia-s toţi nebuni de legat, spuse celălalt, punându-şi o ţigaretă între buze.

Kitty îl urmă pe părintele Quinn de-a lungul intervalului către sacristie. El închise uşa în urma lui şi luă cutia de pantofi din mâinile ei.

– Eşti o fată curajoasă, domnişoară Kitty.

– Am crezut că m-au prins, spuse ea, simţindu-şi deodată picioarele moi. Se lăsă în scaun.

– Şi eu. Am crezut că s-a zis cu dumneata. Se uită la jupon. Va trebui să i-l înapoiez doamnei O'Dwyer, altfel

o să creadă că l-a furat un pescăruş. Deşi va trebui să găsesc o explicaţie pentru cum am ajuns în posesia lui!

Îl puse pe masă. Kitty se uită la el uimită.

– Aţi inventat toată acea scenă pentru a le distrage atenţia?

– Bineînţeles că da. Am văzut că eşti la ananghie şi a fost primul lucru care mi-a venit în minte. Inspiraţie divină, spuse el, închinându-se. Graţie Domnului. Scoase pistolul şi muniţia şi-i dădu cutia înapoi. Ar fi bine să iei cutia de pantofi acasă, pentru orice eventualitate.

– Vă mulţumesc, părinte Quinn.

– Gata cu vorbele, domnişoară Kitty. Luptăm cu toţii împreună în acest război şi se pare că Dumnezeu este de partea noastră, nu-i aşa?

– Ba chiar aşa este, fu de acord Kitty.

– Eşti o tânără vitează. Dar aş spune că a fost aproape un act sinucigaş să aduci un pistol în biserica mea. Michael ăla este un nesăbuit. Este aşa de preocupat de ţel, că adesea nu vede pericolele jocului. Va trebui să port o discuţie liniştită cu el. Îi zâmbi afectuos lui Kitty. Să nu mai faci aşa ceva, ai înţeles? Eşti prea valoroasă pentru noi ca să fii prinsă din nesăbuinţă.

– Nu mai fac, răspunse ea.

– Grozav. Acum, ai face bine să pleci pe uşa din spate. Măcar acum, dacă te opresc, vei avea doar o pereche de pantofi să le arăţi.

– Vă mulţumesc, părinte Quinn.

– Mergi cu Domnul, domnişoară Kitty.

Kitty se întoarse la poneiul ei răbdător. Îi mângâie botul afectuos, apoi se urcă în cabrioletă. Când ieşea din Ballinakelly, Michael intra în oraş cu fratele lui, Sean, cu mâinile în buzunare, cu şapca acoperindu-i claia de bucle rebele. Kitty continuă să se uite la drum, ignorându-i pe amândoi, lucru ce-o costă scump, căci îl plăcea pe Sean foarte mult. Scuturâ hăţurile, şi poneiul porni la galop. Trecând pe lângă Michael, se simţi triumfătoare. Realizase imposibilul. Cu coada ochiului, îl văzu ridicând bărbia şi oprindu-şi şocat privirea apăsătoare

asupra ei. Dar ea nu șovăi, ci își continuă drumul doar cu o ușoară tresărire. Numai zâmbetul abia perceptibil ce-i arcuia buzele îi trăda jubilarea.

Întoarsă în dormitorul ei, sună după Bridie. Misiunile ei secrete și legăturile cu Jack o menținuseră atât de ocupată, că nici nu observase chipul tot mai alb al lui Bridie și comportamentul ei tăcut când își vedea liniștită de treburi. Dar acum, când intră pe ușă, ochii ei reci și obrajii umflați erau prea evidenți pentru a fi trecuți cu vederea.

- Bridie, ce s-a întâmplat?

Kitty se duse degrabă la prietena ei și o ajută să ajungă la pat, unde se lăsă pe saltea ca o păpușă de cârpă.

- Plec, Kitty, spuse ea, încovoindu-se sub propria obidă.

- Cum adică pleci? De ce ai vrea să pleci?

- Domnul Deverill spune că este o ocazie bună. O promovare. Plec în lume, Kitty. Începu să suspine.

- *Papa* te trimite de aici?

Kitty era îngrozită. Bridie dădu din cap, scoase o batistă din mânecă și își tamponă ochii. Kitty observă inițialele tatălui ei pe batistă și plesni din limbă.

- Te trimite de aici, deși tu nu vrei să pleci! Luă batista din mâna lui Bridie și o ridică. Ce crud din partea lui! Când ți-a spus?

- În dimineața asta.

Bridie întinse mâna după batistă și o duse la piept. Kitty nu avea cum să știe cât de mult însemna acea batistă pentru ea.

- Măcar ți-a dat ceva cu care să-ți ștergi ochii! Se ridică. Am să merg să vorbesc cu el. Nu te poate trimite de aici pentru că eu am nevoie de tine.

- Vreau eu să plec, spuse Bridie încet. Este un post bun pentru o fată ca mine. Nu am fost niciodată la Dublin.

Kitty se răsuci.

- Dublin? *Papa* te trimite la Dublin?

- Da, Dublin. Bridie înnodă batista. Nu am zis?

– Nu o să mă părăsești, Bridie! Noi suntem ca două surori. Am nevoie de tine!

Bridie se gândi la Jack și la dragostea lui pentru Kitty, iar decizia ei deveni și mai fermă. Privi în jos, la batista pe care domnul Deverill o folosise ca să-i șteargă ochii prima dată când o sărutase, și începu s-o frământe în mâini. Trebuie să plec, Kitty. Aici nu am nimic în afară de tine. Dacă rămân, voi sfârși ca mama mea.

– Asta nu este chiar atât de rău, zău așa, protestă Kitty.

– Eu vreau mai mult de-atât de la viață.

– Așadar, ce-a aranjat *papa* pentru tine la Dublin?

Bridie n-o putea privi în timp ce mințea cu atâta nerușinare. Rămase cu privirea fixată în poală.

– Voi fi cameristă pentru o mare doamnă într-o casă frumoasă. Asta e tot ce știu.

– Și cu ce e diferit de ce faci aici? Eu nu sunt o doamnă destul de mare pentru tine? Kitty zâmbi larg, dar Bridie își putea da seama că era supărată. Mă voi purta mereu frumos cu tine, Bridie. Știi asta. Dacă este vorba de bani, sunt sigură că *papa* te poate plăti mai bine...

– Nu este vorba despre bani. Bridie o privi în ochi. Am avut un iubit, dar acum...

– Păi, de ce nu mi-ai spus?

– S-a terminat. Nu mă mai vrea. Umerii lui Bridie începură să tremure. Trebuie să plec. Să plec departe.

Kitty se așeză lângă ea și o cuprinse cu brațul.

– Of, Bridie, ar fi trebuit să-mi spui. Ți-a frânt inima? Bridie dădu din cap. Canalia!

– Nu contează. Oricum era prea bun pentru mine.

Kitty se întreba dacă nu cumva vorbea despre Jack, dar nu îndrăzni să întrebe; era un subiect mult prea sensibil.

– Prostii, se liniști ea. Tu ești prea bună pentru el. Ai o inimă de aur. Orice bărbat ar fi norocos s-o câștige.

Bridie își sprijini capul de prietena ei și lăsă senzația aceea caldă s-o învăluie ca un pled.

– Indiferent ce se va întâmpla, vom fi întotdeauna prietene, nu-i aşa? spuse ea.

Kitty o îmbrăţişă cu foc.

– Tu eşti cea mai bună prietenă a mea din toată lumea asta, Bridie. Te iubesc ca pe o soră. Promite-mi că-mi vei scrie în fiecare săptămână.

– Promit.

– Dacă doamna aceea este rea cu tine, sau dacă eşti nefericită, sau dacă ţi-e pur şi simplu dor de casă, locul tău aici va rămâne mereu liber pentru tine. Simţi cum propriii ochi se umplură de lacrimi. O strânse pe Bridie şi mai tare. Sau dacă pur şi simplu ţi se face dor de mine, voi veni la Dublin. Da, asta voi face. Voi veni să te vizitez. Trebuie doar să mă chemi.

Bridie ajunse la Dublin cu nervii la pământ din cauza plecării de acasă şi speriată de viitorul ei incert. Singura consolare era copilul ce creştea în pântecul ei şi pe care îl iubea deja cu pasiunea cuiva care a pierdut totul. Când îşi punea mâna pe pântec, simţea un val de tandreţe cuprinzând-o, spulberându-i temerile şi umplând-o de optimism. Sigur le putea convinge pe maicile de la mănăstire s-o lase să păstreze copilul. Dar Bridie era o naivă să creadă că dorinţele ei aveau să fie vreodată luate în considerare.

Grace răspunsese strigătului de ajutor al lui Bertie şi fusese de acord s-o ia pe Bridie ca servitoare în casa ei din Dublin pentru perioada sarcinii. Grace înţelesese imediat situaţia şi făcuse aranjamentele cu eficienţa unui colonel al armatei britanice. Fata trebuia îndepărtată discret, şi copilul lui Bertie dat numaidecât spre adopţie. Grace făcu faţă provocării; la urma urmei, era mândră de talentul ei de a rezolva lucrurile.

– Imediat după ce vei fi născut, voi aranja să pleci în America, îi spuse ea lui Bridie. Eu şi Sir Ronald avem mulţi prieteni la New York, iar eu am început deja să caut un post pentru tine. Va fi nemaipomenit să începi o viaţă nouă într-un oraş nou. Sunt sigură că îţi vei face

familia foarte mândră. Grace şovăi când văzu faţa îngrozită a fetei. Era limpede din lumina ce se stingea încet în ochii ei că Bridie sperase să-şi păstreze copilul. Dar acesta nu era doar un copil oarecare; acesta era copilul lui Bertie, şi nimic pe lume nu ar fi putut-o convinge pe Grace s-o lase să-l păstreze. Mă tem că o fată în situaţia ta, Bridie, pur şi simplu nu poate creşte un copil de una singură. În felul ăsta, este mai uşor şi pentru tine, şi pentru el. Grace îi evită privirea. Nu putea suporta imaginea disperării lui Bridie. Ea însăşi era doar un copil, de aceeaşi vârstă cu Kitty. Într-o zi, ai să-mi mulţumeşti, spuse ea, înainte s-o lase pe Bridie în grija menajerei ei. Dar Bridie se simţea ca şi cum Grace tocmai îi adusese condamnarea la moarte.

După plecarea lui Bridie, vara se destrămă în zile umede, iar frunzele începură să cadă deprimate pe solul îmbibat de apă. Toamna bătea înspre ţărm în rafale ce spărgeau valurile de stânci; vântul izbea în zidurile castelului. Kitty se întâlnea cu Jack de câte ori putea, dar era periculos să fie văzuţi împreună. Kitty nu putea fi observată având legături cu bărbaţii localnici care erau deja suspectaţi că ar fi fost implicaţi în IRA de teamă să nu-şi strice acoperirea. Aşa că se întâlneau în secret la Fairy Ring, în grotele din Smuggler's Bay, în serele Adelinei. Săruturile lor erau furate, prin urmare, mai preţioase ca oricând. Deveniseră o mică insulă înconjurată de un ocean ostil, cu nave inamice în toate părţile. Se agăţau unul de altul, trăind intens şi în prezent, căci nici unul nu îndrăznea să privească mai departe, pentru că viitorul era întunecat ca noaptea.

În iulie, ambele părţi căzură de acord asupra unui armistiţiu de încheiere a luptelor, însă violenţele continuaseră chiar şi aşa, mai ales în nord. Când Hubert citi că treizeci de oameni fuseseră ucişi în Belfast, aruncă dezgustat gazeta pe masa de mic dejun, îşi luă puşca şi ieşi, strigând din hol că scotea câinii la plimbare şi că avea să fie vai şi amar de orice rebel care i-ar fi ieşit

în cale. În decembrie, Kitty şi Jack sărbătoriră Tratatul anglo-irlandez, semnat la Londra între guvernul britanic şi delegaţia irlandeză, prin care Irlanda de Sud era declarată Stat liber şi care permitea Irlandei de Nord să rămână britanică, dacă aşa se dorea; şi aşa s-a dorit. Asta însemna că Irlanda avea să fie divizată în două părţi: sudul independent şi nordul britanic. Dar acesta era un compromis, iar compromisurile nu satisfac niciodată pe toată lumea. Mulţi naţionalişti irlandezi considerau asta o trădare, iar Michael Doyle se număra printre aceştia. Îl provocă pe Jack să fie de acord cu el, însă Jack se săturase de violenţă. Vâlvătaia din spiritul lui se mai domolise acum de dragostea lui tot mai profundă pentru Kitty. Imaginea aşezării alături de ea şi a întemeierii unei familii era luminiţa de la capătul unui tunel întunecos, imposibil de micuţă, dar chinuitor de vizibilă. Cu cât se concentra mai mult asupra ei, cu atât devenea mai reală. Începu să viseze la pace, astfel încât el şi Kitty să fi putut merge pe dealuri ţinându-se de mână, să vadă toată lumea. Dar Michael nu avea de gând să-l lase să renunţe aşa de uşor.

În noaptea din ajunul Crăciunului, Adeline se ridică în şezut în pat. Era întuneric beznă. Vântul gemea împrejurul zidurilor castelului ca o stafie fără odihnă, însă stafiile însele erau liniştite. Inima îi bătea nebuneşte, de parcă ar fi simţit un pericol pe care ea nu-l înţelesese încă. Coborî din pat şi traversă odaia rece, ducându-se la fereastră. Trase draperiile şi nu văzu altceva decât propriul chip alb şi cămaşa de noapte reflectate în geam, holbându-se neliniştită la ea. Oftă adânc şi se întrebă dacă să-l trezească pe Hubert. Îl putea auzi sforăind zgomotos în dormitorul lui de alături. Plămânii lui erau ca nişte burdufuri când trăgeau în piept aer mult însoţit de horcăituri. Fu deodată cuprinsă de dorinţa de a se cuibări lângă el, aşa cum o făcuseră odinioară, când erau tineri şi îndrăgostiţi. Îşi dorea alinarea trupului lui mare şi cald, care mirosea a ţigări de foi, a whisky şi a câine.

Dar nu era sigură că ar fi putut dormi cu tot zgomotul acela. În final, se strecură înapoi în patul ei şi se ghemui sub pleduri. Închise ochii, însă inima nu voia să se potolească, indiferent cu câte gânduri pozitive încerca s-o convingă.

Kitty sta întinsă în pat, clipind în întuneric. O bufniţă se auzi ţipând printre rafalele de vânt, undeva, în adâncul pădurii. Kitty se înfioră. Stomacul îi frământa de o anxietate pe care nu o recunoştea. Sta întinsă holbându-se la tavan, încercând să găsească motivul neliniştii ei, dar negăsind nimic. Apoi deveni treptat conştientă de prezenţa cuiva în dormitorul ei. Se strădui să vadă în întuneric, dar când ochii se obişnuiră, ea îşi dădu seama că nu era o persoană, ci un spirit care îşi asumase o vizită. Ea se ridică şi se holbă la figura fantomatică ce stătea acum în faţa ei. Când aceasta deveni mai clară, Kitty îşi dădu seama că era Tomas Doyle, tatăl lui Bridie. Lumina lui era slabă, de parcă s-ar fi chinuit să rămână acolo, iar chipul lui era plin de îngrijorare. Îşi ţinea şapca în mâini, iar ochii lui binevoitori o priveau intens, dar ea nu înţelegea nimic din ce se străduia el să-i comunice. În cele din urmă, începu să se stingă, însă înainte să dispară, arătă înspre fereastră, agitându-şi degetul frustrat.

Kitty trase pe ea halatul şi se duse la fereastră. Trase în lături draperiile grele şi privi în întuneric. Spre surprinderea ei, văzu o aură în întuneric, ca şi cum s-ar fi crăpat de ziuă în partea greşită a cerului. Privi mai atentă afară, nedumerită. Era sigură că era miezul nopţii. Apoi simţi miros de fum. Venea gros şi rapid, purtat de vânt ca o negură de pe mare, destul de densă ca să înghită toate navele. Cuprinsă de o panică teribilă, ieşi în fugă din cameră şi alergă pe coridor, mirosul de fum devenind mai puternic cu fiecare pas. Alergă până în mansarda din Hunting Lodge şi privi pe fereastra acesteia. Acolo, deasupra conturului copacilor, se vedea o lumină galbenă strălucitoare. Era atât de vie, că aprindea tot cerul. Speriată la culme, Kitty înţelese că ardea castelul.

Adeline simţi mirosul de fum înainte să simtă spiritele dând năvală în dormitorul ei. Deschise ochii şi-şi văzu odaia luminată de stafii. Se înghesuiră toate deodată în odaia ei, ca s-o trezească din somn.

– Arde castelul! exclamară ele, şi Adeline sări din pat.

Se năpusti în odaia lui Hubert. Inima îi bătea atât de tare că abia dacă mai auzea sforăitul peste vacarmul pe care îl făcea. Îl zgâlţâi.

– Hubert! Trezeşte-te! Arde castelul! Trebuie să ieşim!

Hubert mormăi şi deschise ochii. Se holbă la ea îngrozit.

– Ce s-a întâmplat, femeie?

– Castelul! Arde! strigă Adeline. Hubert sări din pat şi dădu năvală în garderobă.

Fumul se strecura pe sub uşă ca un şarpe cenuşiu malefic. Hubert smulse un prosop şi îl cufundă în carafa cu apă de pe masa de toaletă.

– Ţine ăsta la nas, fata mea, spuse el, punându-l în mâinile soţiei lui.

Mai găsi unul pentru el, apoi deschise uşa şi ieşi în fum. Coborâră în fugă scările în timp ce trosnetul lemnului arzând şi zgomotul asurzitor al flăcărilor se înteţeau.

După ce Hubert o duse în siguranţă pe Adeline în hol, îi spuse că trebuia să se întoarcă ca să le salveze pe Tufănici. Adeline îl privi dispărând înapoi pe scări, corpul lui robust părând deodată mic şi înfricoşător de vulnerabil aşa cum se pierdea în fum.

Acum, toată suflarea casei dădea năvală pe pietrişul din faţa castelului, ogarii lui Hubert privind împrejur agitaţi, căutându-şi stăpânul. O'Flynn, Skiddy şi servitoarele se uitau îngrozite la clădire, cu chipurile aurite de vâlvătăi, cu gurile căscate, cu ochii sclipindu-le înlăcrimaţi la vederea flăcărilor arzând îndărătul ferestrelor de sticlă, ca şi cum Adeline ar fi dat cea mai extravagantă petrecere din viaţa ei. Adeline sta tremurând neajutorată. Nimeni nu putea face nimic. Oricâtă apă s-ar fi adus nu ar fi putut stinge un incendiu de asemenea

proporții. Castelul, fiind atât de vechi, ardea ca iasca și tot ce putea face ea era că se roage pentru Hubert și surorile ei.

Privea atât de concentrată la ușa din față, că nu îi observă pe Bertie, Kitty și pe servitorii de la Hunting Lodge alergând înspre ei, aducând întăriri. Bertie se repezi în castel, surd la țipetele lui Kitty. Deodată, apărură găleți de apă și oameni loiali care aruncau apa înspre ziduri. Formară un lanț, un lanț inutil și ineficient, care nu reușea să potolească nici măcar cele mai mici flăcări. Probabil că știau că era în zadar, dar continuau totuși. Nimeni nu putea sta cu mâinile în sân, doar Adeline, care știa că numai Dumnezeu îi mai putea ajuta acum, doar se uita.

O bucată agonizantă de timp, ușa rămase cuprinsă de fum. Flăcările erau tot mai înalte, mirosul, atât de intens, că cei ce cărau apă trebuiră să se oprească și să se îndepărteze, tușind în palmele lor ude. Căldura era atât de puternică, că începură să asude în noaptea înghețată de decembrie. Apoi Bertie se ivi din fum cu câte o Tufănică de fiecare braț, tușind, tremurând, îngrozite, dar în viață. Adeline simți o ușurare. Dar când văzu că era Bertie și nu Hubert, picioarele i se înmuiară, iar ea se prăbuși la pământ. Ea nu-și văzuse fiul intrând.

Kitty veni imediat lângă ea.

– Bunico! O cuprinse în brațe, dar nu putea spune nimic care s-o liniștească.

– Unde este Hubert? șopti Adeline. Hubert al meu? Unde este?

Dar ea știa. Putea simți. Hubert murise.

capitolul 21

Când soarele însângeră cerul la răsărit, toate nuanțele de roșu și de aur ale raiului erau mici pe lângă strălucirea sumbră a castelului Deverill. Venise între timp tot Ballinakelly să ajute la stingerea focului, protestanți

şi catolici deopotrivă. Jandarmeria şi toţi membrii forţelor armate britanice disponibili sosiseră la faţa locului. Teritoriul viermuia de oameni, şi totuşi nimeni nu putu intra în ruinele castelului pentru a-l găsi pe Hubert. Adeline fusese dusă la Hunting Lodge. Bertie rămase la castel. Kitty se uită după Jack. Sean era acolo cu doamna Doyle, dar nici urmă de Jack şi nici urmă de Michael.

Kitty rămase cu bunica până ce aceasta adormi în patul lui Kitty. Doctorul venise să-i dea nişte laudanum, pentru a se calma, iar ea închisese ochii precum un copil şi se cufundă în mângâierea somnului. Kitty se îmbrăcă repede şi se duse degrabă la grajduri, ca să-şi înşeueze calul. Fără să spună vreo vorbă cuiva, porni la galop peste dealuri, către Ballinakelly. Se apropia o furtună. Putea vedea norii plumburii adunându-se la orizont, ca o flotă de nave negre înaintând împinse de un vânt malefic. Fiecare instinct îi spunea să se întoarcă, însă furia ei era aşa de mare, că ignoră avertismentele interioare, care o slujiseră întotdeauna atât de bine, şi continuă să galopeze.

Când ajunse la ferma familiei Doyle, îşi priponi calul de un stâlp şi intră hotărâtă în casă.

– Michael Doyle! strigă ea, păşind apăsat prin încăperi. Michael Doyle! Nu fi laş, arată-te!

Dar numai focul mocnea în vatră făcut cu o seară înainte. Fotoliul bătrânei doamne Nagle era gol. Deodată, uşa se deschise, şi Michael intră în casă, mărimea lui copleşind cadrul meschin al uşii. Avea chipul întunecat şi ud de sudoare. Kitty îi putea simţi mirosul de păcură şi ameninţarea. Îşi frecă barba ţepoasă cu degetele murdare de funingine.

– Bună să-ţi fie dimineaţa, Kitty. Ce surpriză plăcută! Dar în vocea lui nu era deloc bucurie.

– Criminalule! şuieră ea isteric printre dinţi. Mi-ai incendiat casa! Mi-ai omorât bunicul... dragul, scumpul meu bu... Îşi înghiţi obida şi se forţă să fie puternică. Ai să plăteşti pentru asta!

Michael își scoase șapca, aruncând-o pe masă. Buclele lui negre căzură în jurul capului, iar el le dădu într-o parte cu o mână soioasă.

– Nu am intenționat să omor pe cineva, dar nu poți face o prăjitură fără să spargi un ou sau două.

Kitty se holbă la el dezgustată.

– Tu nu ai conștiință deloc? Ai ucis un om nevinovat.

– Intenția mea a fost să ard moștenirea tatălui tău, spuse el, și fața i se umbri de dezgust. Dacă i-am provocat o durere în suflet, cu atât mai bine. Bunicul tău? Asta e prețul luptei.

– Eu mi-am riscat viața pentru luptă, și așa mă răsplătești tu? Ce ai cu tatăl meu? Nu a fost întotdeauna bun cu tine și cu tot neamul tău?

Michael veni spre ea și își apropie fața atât de mult de a ei, că îi putu simți alcoolul de pe buze și furia belicoasă absorbind tot aerul din încăpere și tăindu-i respirația.

– Ce am cu taică-tău, mă întrebi?

– Da, te întreb, răspunse ea la fel de agresiv, îndreptându-se cât era de înaltă.

– Adică nu știi?

Ochii lui o priveau scânteind, dar ea rămase fermă pe poziție, privindu-l la fel de neclintit.

– Nu, nu știu, Michael, așa că ai face bine să-mi spui.

– Mi-a violat sora.

Cuvintele o loviră pe Kitty atât de violent, că ea se clătină.

– A violat-o pe Bridie? murmură ea, fără a-și crede urechilor.

– Da, exact așa.

– Minți. Tatăl meu nu este un violator.

– Oare? Michael râse mârșav. Atunci, de ce este Bridie la Dublin, borțoasă ca o scroafă?

– Bridie este însărcinată? Kitty se ținea de stomac, ca și cum Michael ar fi lovit-o sub coaste.

– De ce crezi că a trimis-o taică-tău la Dublin?

– A spus că i-a găsit o slujbă.

Dar Bridie nu-şi ţinuse promisiunea şi nu scrisese niciodată. Kitty fusese prea ocupată cu Jack şi traficul ei de arme pentru a se mai fi întrebat de ce.

– A trimis-o la Dublin ca să scape de ea, pentru că a violat-o, iar când şi-a pus mâinile pe ea, mi-a insultat toată familia şi tot poporul. De-asta am ars castelul. M-am răzbunat în numele neamului meu, Dumnezeu să mă ţină.

– Nu te cred!

Dar Kitty era nesigură.

– Atunci, întreabă-l! Michael se dădu în lături şi-şi scoase haina neglijent. Începu să-şi desfacă nasturii cămăşii. Nu cred că mai avem ce ne spune, nu? Ai face bine să pleci şi să arunci nişte apă pe fortăreaţa aia veche a voastră, poate o ajuta la ceva.

– Nenorocitule! strigă ea. N-o să scapi tu cu asta. Te reclam la jandarmerie şi o să te spânzure!

– Atunci, o să-l spânzure şi pe Jack.

Kitty păli.

– Jack? Ce legătură are Jack cu asta?

– Oh, păi, e implicat în complot. Cât au pus cei din RIC foc la castel, el a furat arme şi le-a dus la o casă conspirativă, asta dacă nu a fost cumva prins pe drum. Şi am eu un sentiment tare puternic că va fi prins pe drum, spuse zâmbind larg.

– Cum ai putut? Kitty se simţea ca şi cum ar fi fost lovită în moalele capului. Asta nu are nici o legătură cu tata, ori cu Bridie, nu-i aşa? Asta are legătură cu mine!

– Nu te flata, Kitty Deverill. Nu eşti genul meu. Îşi scoase cămaşa, lăsând vederii un trup modelat de o viaţă de muncă fizică. Acum, dacă nu te superi, trebuie să mă spăl înainte să vină bunica de la masă.

– L-ai păcălit pe Jack pentru că nu poţi suporta faptul că îl iubesc pe el şi nu pe tine! Începu să râdă maniac, copleşită de o nebunie care venea din sălbăticia iubirii, a războiului şi a focului. Eşti un bărbat patetic, Michael Doyle. Jack face cât zece ca tine! Chipul lui Michael deveni dur. Ea îşi dădu atunci seama că o dorea. În felul

lui pervers, probabil că o și iubea. Dacă omori și arzi case nu înseamnă că ești bărbat, Michael, și nu vei fi niciodată. Nu vei fi niciodată bărbatul care a fost tatăl tău și nu vei fi niciodată nici pe jumătate bărbatul care este Jack.

Ea știu în acea clipă că mersese prea departe. Aerul din cameră se potoli și se făcu întuneric, norii plumburii adunându-se acum grămadă deasupra casei. Un vânt înghețat pătrunse pe sub ușă. Michael o prinse de gât cu mâinile lui uriașe.

– Am să-ți arăt eu cât sunt de bărbat, spuse el tăios, cu o privire diabolică în ochi.

O trânti de masă, lipindu-i nasul de lemn, rănindu-i unul din pomeți. Ea se zbătu să se elibereze, dar el o țintui de masă astfel încât să nu-și poată mișca deloc capul. Cu cealaltă mână, îi ridică fusta până la talie. Pe ea o cuprinse panica. Se zbătu, se zvârcoli și bătu cu pumnii în masă, dar era neajutorată. El îi depărtă brutal picioarele cu genunchiul și îi sfâșie chilotul de parcă ar fi fost din hârtie. Ea încercă să țipe, dar nu reuși să scoată nici un sunet. Mintea îi era paralizată de spaimă. O spaimă densă, sufocantă, care se strângea în jurul ei, imobilizând-o. Își dădu seama, spre oroarea ei, că Michael avea de gând să-i facă și ei ceea ce tatăl ei se presupunea că i-ar fi făcut lui Bridie, iar ea nu-l putea opri în nici un fel. Îngheță de oroare când simți ceva dur tot frecându-i-se între picioare și apoi penetrând-o cu o brutalitate nestăvilită. O străpunse până în rărunchi, sfâșiind-o, iar durerea fu atroce. Ea scoase dintr-odată un țipăt, dar el păru să n-o audă. Cu respirația tunătoare, cu ochii negri bulbucați fixați undeva, în gol, o penetră iar și iar, mai repede și mai repede, mai adânc și mai adânc, împingându-se în ea cu toată forța greutății lui, ca și cum ar fi crezut, într-un fel pervers, că acest act de violență ar fi putut-o face a lui. Ea închise ochii și încercă să se gândească la seară în timpul primăverii, însă singurul lucru pe care îl putu vedea fu tatăl ei, printr-o ușă crăpată, împingându-se în Grace. Apoi Grace deveni Bridie,

şi Kitty deschise ochii, copleşită de repulsie, şi începu să plângă.

Când termină, Michael se retrase şi se închise la pantaloni. Kitty se ridică de pe masă. Când se ridică, simţi o şuviţă de fluid cald prelingându-i-se pe picioare, şi genunchii aproape îi cedară sub un val brusc de agonie şi epuizare. Însă anii în care îşi înăbuşise durerea o învăţaseră să disimuleze. Îşi netezi cu grijă fusta şi căută să treacă de umilinţă şi să redevină demnă. În cele din urmă, îşi ridică privirea şi văzu că Michael era la fel de îngrozit ca ea. Se uita la ea tăcut, neclintit, şocat de propria faptă.

– Sper că eşti satisfăcut, Michael Doyle, spuse ea cu o voce surprinzător de fermă. El o privi înspăimântat, ca şi cum ar fi văzut ceva cu adevărat îngrozitor în ochii ei. Dumnezeu îmi este martor, vei ajunge să regreţi asta pentru tot restul vieţii. Ar fi trebuit să mă omori. În schimb, tu ai dezlănţuit o furie care te va urmări până la porţile iadului şi dincolo de ele. Nu ai nici cea mai vagă idee ce poate face o femeie rănită. Da, îţi vei dori să mă fi omorât.

Îşi adună chilotul sfâşiat de pe jos, îşi îndreptă umerii, ridică bărbia şi părăsi casa.

Imediat ce uşa se trânti în urma ei, Kitty fu copleşită de greaţă. Porni din stomac şi i se ridică până sus în gât, de unde fu eliminată cum trebuie. Se ţinu de stomac, se aplecă şi icni deasupra ierbii. De teamă ca Michael să nu vadă această dovadă de slăbiciune, închise repede gura şi îşi încordă fiecare muşchi al gâtului pentru a-şi înăbuşi starea de rău, îndreptându-se poticnit spre cal. Făcu trei încercări înainte ca genunchii ei tremurânzi să găsească puterea de-a o ridica în şa. Scuturând hăţurile, galopă peste câmpuri cât de repede o putu duce iapa ei, crispându-se de durere de fiecare dată când mişcarea calului o zgâlţâia.

Numai când fu foarte departe de ferma Doyle îşi eliberă suferinţa în vânt. Urlă atât de tare şi cu o asemenea furie, că Banshee însăşi s-ar fi ruşinat. Lacrimile

începură să i se rostogolească pe obraji şi îşi dori să-i fi înfipt un pumnal în inimă.

Ajunse la Fairy Ring şi descălecă. Stând în centrul cercului de pietre, unde se întâlnise de atâtea ori cu Jack, lăsă ploaia să-i aline sufletul tulburat. Dincolo de umilinţa pe care tocmai o suferise, de pierderea casei părinteşti şi a bunicului şi de insinuarea că tatăl ei ar fi violat-o pe Bridie şi ar fi lăsat-o însărcinată, se temea pentru Jack. Să fi distrus asta singurul lucru de preţ pentru ea? Era ea prihănită acum pentru el? Avea să mai fie destul de bună pentru el? Ştia că, imediat ce s-ar fi putut, avea să-şi spele trupul bine şi să redevină măcar ea însăşi.

Timp de o oră, călcă pământul îmbibat, până ce iarba se transformase în noroi sub picioarele ei, iar ea era udă până la piele şi dârdâia de frig. Când nu mai putu suspina, îşi regăsi respiraţia şi încă ceva, adânc în suflet, ceva ce era mereu acolo, ca fundul liniştit, calm al oceanului de dedesubtul valurilor. Farmecul împrejurimilor o alinară încet. Irlanda – frumoasa, sălbatica, statornica Irlandă. Ploaia delicată, ţipătul singuratic al unui pescăruş, vântul zbuciumat care mătura ţărmul şi megaliţii misterioşi care îi ţinuseră piept timp de sute de ani, ea le preţuia pe toate pentru că nu aveau să se schimbe vreodată şi pentru că nimeni nu i le-ar fi putut lua vreodată.

O ceaţă deasă plutea deasupra mării, iar zgomotul talazurilor izbindu-se de stânci părea s-o liniştească. Kitty se opri din mers şi rămase cu privirea fixă în ceaţă, ascultând sunetele pe care le ştia şi le iubea dintotdeauna. O pace surprinzătoare se aşternu peste ea ca atingerea diafană a aripilor unui înger. Se lăsă în voia ei şi, făcând astfel, mintea i se limpezi, şi inima i se deschise, iar de undeva, de dincolo de toate simţurile ei, găsi un izvor de energie.

În cele din urmă, încălecă şi se îndreptă spre casă, sau ce mai rămăsese din ea. Dar ea ştia acum ce avea să facă faţă. Michael îi pângărise trupul, dar nu-i atinsese sufletul, iar mintea şi-o controla numai ea; va fereca

amintirea şi va azvârli cheia. Dacă tatăl ei o violase pe Bridie, atunci de ce strânsese ea la piept batista lui ca pe ceva de preţ? Bridie i se dăruise de bunăvoie, asta era cert, dar Kitty nu putea să-l mai ierte vreodată pe tatăl ei că o posedase. Cât despre bunicul ei, acesta era mort, întemniţat acum cu Barton şi Egerton şi cu toţi ceilalţi moştenitori fără odihnă ai castelului Deverill. Michael dăduse foc castelului şi îl omorâse pe lord. Dar cum rămânea cu vorba: „Castelul unui Deverill este regatul lui"? Familia repeta acel motto mereu, dar Kitty se îndoia acum de el. Ce mai însemna el acum? Totul era cenuşă. Deverillii se împuţinaseră. Şi atunci înţelese că, în felul lui dezgustător, Michael Doyle recunoscuse acel spirit în ea, iar în încercarea lui de-a o poseda şi distruge, o făcuse de fapt mai puternică. Acum îşi merita cu prisosinţă numele.

Kitty se întoarse acasă şi găsi castelul arzând încă. Când, în cele din urmă, ploaia stinse şi ultimii tăciuni, tot ce mai rămase fu turnul de vest şi zidul exterior de piatră. Era ca şi cum acea parte a construcţiei fusese protejată de o forţă supranaturală, pentru că încăperea în care sălăşluia Barton Deverill rămăsese neatinsă şi nedeteriorată nici măcar de fum. Adeline insistă să rămână acolo, pentru că nici măcar „nenorociţii de rebeli" ai lui Hubert n-o puteau ţine departe de spiritul lui, care bântuia acum acel turn alături de toţi nefericiţii lui strămoşi. Tufănicile se temeau că-şi pierduse minţile. Bertie se temea că turnul era nesigur şi o imploră să se întoarcă la Hunting Lodge, unde era în siguranţă. Dar Kitty îşi înţelese bunica mai bine ca toţi ceilalţi. Se simţea liniştită, ca întotdeauna, în prezenţa Adelinei acolo sus, în turn, unde aprindea focul şi stătea în fotoliul lui Barton, bând ceai de canabis şi vorbind cu soţul ei ca şi cum ar fi fost încă viu şi s-ar fi plâns de starea ţării, doar că acum se plângea de celelalte spirite, care aveau îndrăzneala să intre în turnul pe care el şi-l însuşise.

Kitty află curând de la Grace că Jack şi Michael se ascunseseră. Jack fusese prins ducând arme furate la o casă conspirativă de lângă Ballinakelly, dar reuşise să-i răpună pe cei doi soldaţi care îl arestaseră şi să se refugieze pe dealuri. Cât despre Michael, se eliberase un mandat pentru arestarea lui pentru incendiere. Grace bănuia că erau împreună şi că aveau să afle veşti de îndată ce puteau să ia legătura cu ele.

– Avem prieteni în toată ţara, Kitty. Jack şi Michael vor fi în siguranţă, îţi promit.

– Michael Doyle poate să putrezească în iad din partea mea, răspunse Kitty, iar veninul din vocea ei o făcu pe Grace să tresară.

– Draga mea, doar nu crezi că el este răspunzător pentru incendierea castelului? Eşti sigură...?

– Este un monstru, Grace, o întrerupse Kitty patetic. I-a întins o capcană lui Jack şi mi-a distrus casa.

Grace înţepeni. O prinse pe Kitty de braţ şi o strânse mai tare decât intenţionase.

– Michael este vinovat de nişte lucruri cumplite, spuse ea încet, şi Kitty fu uimită că Grace nu vedea ce brută era Michael. Dar te înşeli întru totul în cazul ăsta.

– El a făcut-o, Grace. Ştiu că el a făcut-o! insistă Kitty. L-a trădat pe Jack...

Ochii lui Grace se umplură de spaimă.

– Greşeşti, o întrerupse ea ferm. Pot numai să presupun să judecata ta a fost întunecată de emoţiile tale. Michael este... sălbatic, puternic, un elefant într-un magazin de porţelanuri, poate, dar nicidecum neloial, Kitty. Te asigur, când o să afle cine a distrus castelul Deverill, vinovatul va fi pedepsit cum se cuvine. Nimeni nu va fi mai nerăbdător ca Michael Doyle să se întâmple asta. Cât despre Jack, a fost pur şi simplu ghinionist. În orice caz, a scăpat şi sigur se află deja la adăpost acum. Trebuie să ai încredere în mine.

Dar intuiţia lui Kitty urla de neîncredere. Îi era prea ruşine pentru tatăl ei şi pentru ce se întâmplase în casa familiei Doyle pentru a-i spune vreodată adevărul lui

Grace, şi chiar dacă ar fi făcut-o, se îndoia oarecum că Grace ar fi crezut-o, deoarece Grace nu dorea să o creadă. În timp ce femeia mai vârstnică îl apărase pe Michael, fusese ceva în felul în care o făcuse ce îi dăduse lui Kitty de înţeles că aceasta ţinea la el mai mult decât ar fi trebuit.

Funeraliile lui Hubert fură aproape un recviem pentru societatea anglo-irlandeză însăşi. „Societatea irlandeză a fost zguduită de moartea prematură a dragului meu vechi prieten, Lord Deverill de Ballinakelly, cunoscut tuturor drept Hubert", a scris vicontele Castlerosse în editorialul său din *Express*. „Chiar şi la Londra, nu se vorbeşte despre altceva, de la saloanele de ceai de la Ritz la saloanele din Mayfair. Am participat personal la funeralii..." Maud plânse pentru Hubert şi pentru moştenirea ruinată a soţului ei. Cum mai avea ea să meargă cu capul sus în societatea londoneză, acum că din castel nu mai rămăsese decât cenuşă? Toată lumea se aştepta ca Bertie, noul Lord Deverill, să-şi părăsească moşia şi să se stabilească în Anglia, aşa cum o făcuseră mulţi. Maud, acum Lady Deverill, se întoarse la Ballinakelly pentru funeraliile lui Hubert, însă pentru Harry nu era un loc sigur, aşa că el rămăsese în Londra. Nu era sigur că putea să facă faţă ruinelor sau să dea ochii cu Joseph, care fusese dragostea lui dintâi şi de durată. Victoria, acum însărcinată, în sfârşit, cu primul copil, îi trimise bunicii ei o scrisoare de condoleanţe pe o hârtie cu antet aurit cu iniţialele ei, V.E., dar nu dorea să-şi pericliteze sarcina traversând Marea Irlandei pe vapor. Elspeth participă, totuşi, alături de soţul ei, Peter, deşi avea o sarcină avansată. Ei poate că nu aveau prea mulţi bani, dar măcar castelul lor era încă în picioare.

Stoke şi Augusta înfruntară călătoria împreună cu Digby, Beatrice şi fiica lor, Celia. Ţineau capetele sus, sfidând afronturile aduse familiei lor.

– Noi suntem Deverilli, draga mea Celia, spuse Digby când ţărmul irlandez apăru din ceaţă. Trebuie să ne sprijinim familia şi să le arătăm acelor rebeli că noi, Deverillii, nu putem fi răpuşi ori intimidaţi de violenţa lor. Castelul unui Deverill este regatul lui.

Beatrice privi peste dealurile înverzite şi îşi aminti acele veri înmiresmate de la castelul Deverill, acum duse pe vecie, şi inima i se strânse de tristeţe şi de un dor brusc şi dureros de dragul ei George, care le adorase la fel de mult ca ea.

Funeraliile fură un eveniment sumbru, solemn. Ziua, ploioasă şi rece. Oamenii din Ballinakelly se strânseră în faţa Bisericii St Patrick pentru a-şi aduce omagiile, pentru că nici cel mai înfocat susţinător al lui Sinn Féin nu putea ierta uciderea lui Lord Deverill, deşi unii dintre ei considerau că era bine că acel bastion al supremaţiei britanice, castelul Deverill, fusese ras de pe faţa pământului. Doamna Doyle, bătrâna doamnă Nagle şi Sean rămaseră în spate, pentru că ştiau că Michael avea legătură cu incendiul, iar ruşinea îi apăsa – la fel ca şi nesiguranţa propriului viitor, acum că sursa de trai a doamnei Doyle fusese distrusă odată cu castelul.

Celia o găsi pe verişoara Kitty foarte schimbată. Privirea ei răutăcioasă dispăruse, fiind înlocuită cu o răceală, ce o făcu pe Celia să-i fie dor de trecutul în care fuseseră apropiate ca două surori. Părea că amândouă crescuseră şi se înstrăinaseră şi că anii copilăriei aparţineau unei alte vieţi şi unor alte persoane. Celia nu putu înţelege de ce Kitty nu voia să vină la Londra cu ea.

– Ne-am distra atât de bine împreună tu şi cu mine, exclamă ea entuziasmată. Petreceri pe săturate şi bărbaţi chipeşi care să ne asculte zi şi noapte. Este un vârtej de distracţii şi eu am să te prezint tuturor. Vei fi celebrată de Londra toată, Kitty. Te rog, spune că ai să vii!

Dar pentru Kitty, ideea părăsirii Irlandei era ca şi cum şi-ar fi smuls inima din piept.

– Eu aparţin acestor locuri, răspunse ea, iar expresia solemnă de pe chipul verişoarei ei îi dădu Celiei

de înțeles că oricât ar fi încercat s-o convingă, ea nu avea să se răzgândească.

– Te vei gândi măcar la asta? Ce-a mai rămas pentru tine aici, Kitty? Castelul este aproape în întregime demolat. Luă mâna verișoarei ei când observă maxilarul lui Kitty încleștându-se și obrajii pălind, iar o licărire din Kitty de odinioară răzbătu prin crăpăturile noii ei armuri. Doar pentru că vii la Londra nu înseamnă că nu ești irlandeză. Dar trebuie să te gândești la viitorul tău. Găsește un bărbat bogat și vei putea reconstrui castelul.

Îi zâmbi încurajator.

– Nu-mi pasă dacă nu mă mărit niciodată, Celia. Aș fi fericită să rămân aici pentru tot restul vieții. În momentul ăsta, bunica are nevoie de mine. Este singură în turnul ăla, iar eu sunt singura care îndrăznește s-o viziteze. Toți ceilalți cred că stă să se prăbușească, însă bunica nici nu vrea să audă. Doar eu i-am mai rămas. Kitty oftă, și Celia simți greutatea oftatului ei ca și cum ar fi fost un obiect solid. Tufănicile s-au întors în casa lor, dar abia dacă mai ies de teamă să nu pățească ceva. Dacă e cineva care ar trebui să plece în Anglia, atunci ele sunt acelea. Dar nici ele n-o să plece. Vezi tu, noi suntem irlandezi, Celia. Noi suntem cu toții irlandezi. Anglia nu este casa noastră și nici nu va fi vreodată. Prefer să mor aici, pe pământ irlandez, decât să trăiesc la Londra, tânjind după casa mea.

– Mama ta...

– Mamei mele nu i-a plăcut niciodată Irlanda, o întrerupse brusc Kitty. Nici de mine nu i-a plăcut vreodată. Ea nu s-a plăcut decât pe ea, ceea ce e bine, pentru că e singura persoană care o place. Nu-mi pasă dacă n-am s-o mai văd vreodată.

Celia se miră.

– Kitty, sunt sigură că nu vorbești serios...

– Știi bine că da, Celia. Sper să plece în Anglia și să nu se mai întoarcă niciodată.

Inima Celiei se umplu de milă când Kitty păru deznădăjduită, în ciuda eforturilor de a părea puternică.

– Of, Kitty, pari atât de furioasă, suspină Celia. Şi atât de singură.

– Nu sunt singură, Celia. Nici pe departe. Am Irlanda, şi Irlanda este mai statornică decât oamenii.

Celia ştiu atunci că obida o făcuse pe verişoara ei inaccesibilă. Iar ea nu mai putea face nimic ca s-o ajute.

După ce toată lumea plecă, singurele persoane rămase la castelul Deverill fură Bertie, Adeline şi Kitty, plus câţiva servitori. Bertie îşi dorea foarte mult să plece la Londra, însă trebuia să se gândească la mama lui, deşi credea că era nebună să stea în turnul castelului, vorbind de una singură şi bând iarba aceea ameţitoare, pe care ea o numea medicament. Ocupat cu testamentul tatălui lui şi cu recuperarea obiectelor preţioase din ruinele castelului, nu observă răceala fiicei lui faţă de el. Când nu se gândea la casa devastată, se gândea la Grace. Îi fusese de foarte mare ajutor, ocupându-se de servitoarea însărcinată şi de naşterea fiului lui, păstrând totul secret şi tratând situaţia discret şi eficient. Se văzuse foarte des cu ea după incendiu. Cu Ronald plecat acum cea mai mare parte a timpului, venea să ia masa cu el aproape seară de seară. Deşi nu mai erau amanţi, rămăseseră măcar prieteni. Iar el era recunoscător pentru asta.

Kitty aştepta nerăbdătoare veşti de la Jack. Se ducea la gaura din zid de cinci ori pe zi, ca să verifice dacă nu fusese lăsat vreun mesaj, însă nu găsea decât propria scrisoare udă. Nu se lăsă niciodată copleşită de plâns şi nu renunţă niciodată să spere. Şi-l imagina ascunzându-se pe dealuri şi se ruga ca oamenii să fie buni şi să-i dea de-ale gurii şi un pat cald în care să doarmă. Când, în cele din urmă, îi veni ciclul, se simţi uşurată, putând acum să încerce să uite de oroarea coşmarului prin care trecuse. Dar în adâncul minţii, se temea că Jack ar fi putut să simtă o diferenţă la ea şi să simtă repulsie. Apoi, într-o dimineaţă de sfârşit de ianuarie, descoperi

nu un bilet, ci pe Jack însuşi, ascuns în spatele zidului. Se holbă la el, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Apoi o podidiră lacrimile, toată tăria ei cedând suspinelor, atâta vreme înăbuşite de forţa voinţei ei. Fără vreun cuvânt, el sări peste zid şi o strânse în braţe, lipindu-şi buzele de tâmpla ei. În acea clipă, ea plânse pentru cinstea pierdută şi pentru faptul că Jack nu mai putea să fie primul care s-o facă femeie. Şi mai plânse pentru că ştia că nu avea să-i spună vreodată.

Jack crezu că lacrimile erau din cauza castelului ars şi a bunicului ei mort, aşa că o strânse şi mai tare, aşteptând să se liniştească. În cele din urmă, o ţinu ferm şi o privi adânc în ochi.

– M-am întors pentru tine, Kitty. Vreau să vii cu mine. Putem începe o nouă viaţă împreună, departe, foarte departe, unde nimeni nu ne va găsi. Vreau să ne căsătorim. Vreau să fii mama copiilor mei. Vreau să îmbătrânesc alături de tine. Kitty nu-şi găsea cuvintele. Te iubesc, Kitty Deverill. Te iubesc până în măduva oaselor. Dar nu putem fi fericiţi aici. Trebuie să plecăm acolo unde braţul legii nu mă va ajunge pe mine, iar familia ta nu te va găsi pe tine. Trebuie să plecăm undeva unde să putem fi liberi.

– Unde? întrebă Kitty.

Inima îi bătea atât de zgomotos în piept, că abia dacă îşi putea auzi vocea.

– America.

Kitty rămase înmărmurită.

– Vrei să părăseşti Irlanda?

– Până se liniştesc lucrurile. Vreau să clădesc o viaţă pentru noi, Kitty. N-o pot face aici.

– Dar cum rămâne cu Irlanda? Cum rămâne cu lupta?

– S-a terminat, Kitty. Accept Tratatul. Nu vreau să mă mai implic în violenţe. Vreau să trăiesc în pace, cu tine.

– Eu nu-mi pot părăsi bunica... Nu-mi pot părăsi casa...

Privi cu disperare peste grădini.

– Uită-te la mine, Kitty! Ea făcu întocmai. Aici n-a mai rămas nimic. Castelul s-a dus. Trebuie să plecăm. Eu trebuie să plec înainte să mă împuşte naibii ăştia.

Imaginea lui Jack în faţa plutonului de execuţie o făcu pe Kitty să se concentreze din nou.

– În regulă. O să plec cu tine atâta vreme cât este doar temporar. Atâta vreme cât ne vom întoarce. Dacă ştiu că ne vom întoarce, voi putea pleca. Începu iar să plângă. Te rog să-mi spui că ne vom întoarce!

– Îţi promit, ne vom întoarce!

– Atunci, voi merge cu tine, ceda ea calm.

– Bine. Este un vapor care pleacă poimâine din Queenstown. Va trebui să plecăm în zori, cu primul tren. E totul aranjat.

– Cum?

– Ai încredere în mine. Am prieteni bine poziţionaţi. Am două permise şi pe cineva care va garanta pentru noi când vom ajunge acolo.

– Eu nu am nimic, Jack. Nici bani...

– Mă ai pe mine. O strânse iar în braţe. Mă ai pe mine, Kitty, şi nu vei avea nevoie de nimic altceva niciodată. Îi zâmbi larg, iar îngrijorarea ei fu spulberată de încrederea lui. Ne întâlnim aici la şase dimineaţa. Să nu întârzii!

Grăbindu-se să se întoarcă la Hunting Lodge, constată că tremura toată. Jack se întorsese, dar inima ei bătea de frică, nu de bucurie. Nu se gândise că va părăsi Irlanda. Se uită la ruinele castelului şi înţelese că Celia avusese dreptate. Pentru ea, nu mai rămăsese nimic aici. Şi totuşi, nu ştia dacă avea tăria să se rupă de acele locuri, căci ar fi fost o ruptură. Cum avea să mai sângereze! Fără Irlanda, nu avea cum să mai fie ea însăşi.

Încetini pasul, iar apăsarea din piept deveni atât de mare, că îi îngreună respiraţia. Îşi duse mâna la inimă şi brusc, toată oroarea lunii trecute păru să se năruie asupra ei.

– Nu ştiu dacă o să pot face asta, şopti ea, mergând în cercuri mici pe iarbă. Nu ştiu dacă pot pleca. Te iubesc,

Jack, dar iubesc Irlanda. Nu știu dacă am curajul. Fața i se schimonosi de disperare și indecizie. Își puse pumnul în gură și îl mușcă pentru a înăbuși încă un oftat. Doamne, ajută-mă! Înnebunesc oare? Apoi reuși să se controleze din nou. Ba nu, pot s-o fac, se adună ea. Îl iubesc pe Jack. Aici n-a mai rămas nimic pentru mine. Îl iubesc pe Jack. Îl iubesc pe Jack, îl iubesc pe Jack din toată inima.

Porni cu pași mari înspre Hunting Lodge.

Când ajunse la ușa principală, văzu un coș în portic. La început, crezu că este un coș cu alimente, dar când se apropie, observă că în el era un bebeluș. Se aplecă și privi fețișoara mică și roz. Un cârlionț blond îi cădea deja pe fruntea albă. Tresări când bebelușul deschise ochii, părând că se uită fix la ea. Îndrăzneala lui îi tăie respirația. Prins de păturică era un bilet. Cu mâna tremurândă, Kitty îl despături. „Te rog să ai grijă de mine, Kitty. Sunt un Deverill și sunt al tău." Kitty întoarse biletul, sperând să mai fie ceva, dar nu mai era nimic. Îl lăsă într-o doară pe bebeluș s-o prindă de deget. Era așa de fascinant, că nu-și putea lua ochii de la el. Ghici imediat. Trebuia să fie copilul lui Bridie; fratele ei vitreg.

– Bună, micuțul meu prieten, spuse ea încetișor, și ochii i se încețoșară. Voi avea grijă de tine. Pentru Bridie. Și pentru mine, pentru că voi avea nevoie de cineva pe care să-l iubesc.

capitolul 22

– Dar asta este revoltător! tună Bertie, evitând să privească bebelușul pe care Kitty tocmai îl adusese în bibliotecă în coșuleț.

– Este copilul tău, *papa*, iar eu intenționez să-l păstrez.

Kitty își fixă tatăl cu privirea. Bertie dădu pe gât o dușcă de whisky și privi în focul din vatră.

– Deci știi, spuse el încet.

– Știu. Urmă o pauză lungă. Kitty nu voia să audă detalii. Se temea deodată că poate tatăl ei chiar o violase pe Bridie. Poate că ea era doar naivă, pentru că voia să-și creadă tatăl incapabil de brutalitate. Alungă imaginea lui făcând dragoste cu Grace și nu îndrăzni să și-l imagineze făcând dragoste cu Bridie. Dorea să-l admire. Dorea din tot sufletul să fie onorabil. Se uită la bebelușul care dormea iar. Unde este Bridie acum?

– În America, răspunse el.

– Ai trimis-o în America? întrebă Kitty uluită.

– Începe o nouă viață, Kitty. Asta și-a dorit.

Ochii lui Kitty începură să lăcrimeze.

– Ai trimis-o în lume fără copilul ei? Cum ai putut?

– Asta și-a dorit ea, repetă el.

– Eu nu cred așa ceva. Bridie are suflet. Știu că are. Se uită în coș. El este fratele meu vitreg, adăugă ea.

– Este un bastard, ripostă Bertie.

– Atunci, este bastardul meu.

Kitty simți un val de afecțiune față de mica ființă neajutorată și un sentiment puternic de loialitate față de prietena ei.

– Nu vreau să-l am în casa asta. Tatăl ei se înroși la față. Când se întoarse s-o privească, ea fu surprinsă să-i vadă chipul atât de lipsit de compasiune. Se va întoarce la mănăstire așa cum am convenit. Tu nu ai cum să crești un copil de una singură. Cum îți închipui că îți vei găsi un soț cu un copil care să-ți strice reputația?

– Vorbești exact ca mama, spuse ea tăios.

– Poate vorbea cu cap, la urma urmei.

– Am să reușesc.

– Și cum rămâne cu reputația mea? Cum le vei explica oamenilor că ai deodată un copil?

– Este un copil abandonat pe care l-am luat. A fost lăsat la ușa noastră. Așa este adevărul, nu-i așa? Nu-mi pot imagina cum, dar Bridie a găsit o modalitate să ne aducă bebelușul. O admir pentru curajul ei. N-am s-o dezamăgesc. Locul acestui copil este aici, la castelul Deverill.

Bertie își goli paharul și se duse la gheridonul cu băuturi ca să-și mai toarne unul. Mâna îi tremură când ridică carafa de cristal.

– A venit la mine de bunăvoie, spuse el încet, turnând lichidul auriu în pahar.

Kitty tăcu. Imaginea feței întunecate a lui Michael se contura mare în mintea ei, cu vocea lui insistentă: „Mi-a violat sora".

– Eu am fost nesocotit, adăugă Bertie. Duse paharul la buze și clătină din cap. Acesta este rezultatul nesocotinței mele.

– Dar eu îl voi iubi și îl voi crește ca pe un Deverill. Este sânge din sângele nostru. Vezi, are chiar și părul roșu, ca mine. Nu-mi pasă ce spui sau ce va spune oricine altcineva. Îi datorez asta lui Bridie.

– N-ai să vezi un sfanț de la mine, spuse tatăl ei, iar Kitty simți palma rece a respingerii.

Săpă adânc și își găsi curajul.

– Nu am să-ți cer bani niciodată.

Ieși din cameră și închise ușa după ea. Exista o persoană căreia știa că-i putea cere ajutorul. La urma urmei, nu-i datora Grace Rowan-Hampton viața?

Bertie dădu pe gât al doilea whisky și închise ochii ca să nu mai vadă camera, care începuse brusc să se învârtă și să-l amețească. Îi era rău de la stomac. Crezuse că putea să-și acopere greșeala trimițând-o pe Bridie în America și dându-i copilul maicilor. Grace îl asigurase că toată întâmplarea nefericită va dispărea pur și simplu. Dar nu, băiatul, prin mersul inevitabil al destinului, găsise calea până la pragul ușii lui. Își frecă ochii. Nu se putea gândi la asta. Vina îl urmărise ca un vânător și îl prinsese până la urmă. Îi cedă ca un animal încolțit, care nu mai avea încotro să fugă.

Faptul că bastardul era al lui nu putea să mai rămână secret mult timp. Rușinea avea să fie imensă. Deodată, se îngrijoră de ce avea să spună Maud. Maud, pe care o disprețuia pentru toate meschinăriile și ambițiile

ei burgheze. Dacă ar fi fost o aristocrată, ca Grace, probabil că ar fi acceptat copilul şi l-ar fi crescut ca şi cum ar fi fost al ei, dar Maud nu avea rasă şi nu gusta excentricităţile. Se însurase cu ea pentru frumuseţea şi indiferenţa ei, care fusese cândva o provocare atât de mare pentru un bărbat care ar fi putut avea pe oricine. Cine îl mai dorea pe el acum? Până şi Grace îl abandonase.

Se duse la masa de lucru şi se aşeză. Broboane de sudoare începură să i se adune pe piele. Deschise sertarul de sus şi îşi găsi pistolul ascuns sub un teanc de hârtii. Îl ridică încet. Ultima oară când îl ţinuse fusese în ziua în care Grace îl respinsese. Ziua în care îl pusese la tâmplă. Ziua în care nu reuşise să ducă acţiunea până la capăt şi se prăbuşise ca un laş beţiv, lovindu-se cu capul de marginea mesei de lucru, ca să fie găsit mai târziu pe coridor, sângerând şi doborât, de Bridie. Acolo începuse totul. Înainte de acel moment, nici măcar nu o observase. Dar fiece acţiune are consecinţe. Acel moment îi schimbase soarta. Grace nu-l mai dorise, însă Bridie, da.

Lipi din nou ţeava pistolului de tâmplă. Închise din nou ochii. Degetul lui tremură din nou pe trăgaci. Şi din nou, nu avu curajul să-şi curme viaţa.

Kitty şi bebeluşul sosiră la conacul lui Grace în Daimler. Grajdurile şi garajele nu fuseseră afectate de incendiu, iar şoferul era recunoscător că nu-şi pierduse slujba. Brennan, valetul, se uită la copil curios înainte să o conducă în hol şi să-i spună ferm să aştepte să-şi anunţe stăpâna. Kitty făcu ce i se spuse, trecându-şi greutatea de pe un picior pe celălalt cu nerăbdare. Păru să treacă o veşnicie între plecarea valetului şi apariţia lui Grace în sunet de tocuri de pantofi pe podeaua de marmură. Ochii îi căzură pe coş şi o expresie îngrijorată îi întunecă faţa.

– Ce este asta? întrebă ea, şi pentru o clipă, Kitty se întrebă dacă nu cumva îi cerea prea mult prietenei ei s-o ajute cu copilul ilegitim al tatălui ei.

– Of, Grace, e o poveste lungă..., începu Kitty, simțindu-se deodată slabă sub povara responsabilității. Îmi cer scuze că l-am adus aici. Nu am avut unde să mă duc.

– Ăsta e copilul lui Bridie, spuse Grace.

– Știi?

– Nu fi așa de surprinsă, draga mea. Nici tatăl tău nu a avut la cine altcineva să apeleze. Se pare că eu sunt singurul port disponibil pe timp de furtună.

– Știi cine l-a pus la ușa noastră? întrebă Kitty.

– A fost lăsat la ușa voastră?

– Cu un bilet.

– Pot să-l văd?

Kitty îl scoase din buzunar. Grace îl citi, și iritarea ei păru să se agraveze.

– Nu știu cine l-a scris, spuse ea repede, înapoindu-l. Dar este limpede pentru mine că fie Bridie însăși a reușit să-și sustragă fiul din mănăstire și să-l trimită aici, fie cineva care ține neapărat să crești tu copilul ei. Îmi imaginez că tatăl tău nu a fost deloc încântat să-l vadă.

– A vrut să-l trimit înapoi. S-a înfuriat. Nu cred că l-am mai văzut vreodată așa de nervos.

– Dă-i răgaz. O să-i pară rău că s-a înfuriat. N-am nici o îndoială. Între timp, poți sta aici cât dorești.

– Oh, îți mulțumesc, Grace. Kitty se lăsă pe sofa și își cuprinse capul în mâini. Ochii i se umplură de lacrimi și începu să tremure. Iritarea lui Grace se spulberă și se așeză și ea lângă Kitty, strângând-o la piept ca o mamă pe copilul ei.

– O să fie bine, Kitty, o mângâie ea. Asta este o responsabilitate uriașă pentru o fată tânără ca tine, mai ales după toate prin câte ai trecut.

Dar Kitty se gândea acum la Jack. Închise ochii și dădu drumul întregii ei dureri sufletești în brațele lui Grace.

– Jack vrea să plec în America împreună cu el, îi spuse ea. Mă așteaptă în zori, la zidul grădinii de legume. Dar eu nu pot... Vocea i se frânse. Nu pot...

– Nu poţi pleca acum, spuse Grace în locul ei. Bineînţeles că nu poţi pleca. Ai o datorie faţă de copilul lui Bridie, iar să transporţi un copil până în America este pur şi simplu prea complicat. Cum ai să te hrăneşti, ca să nu mai vorbim despre cum ai să hrăneşti copilul? Jack va înţelege. Dacă vă iubiţi, veţi aştepta amândoi.

Kitty se linişti.

– O să vină înapoi când va fi pace, nu-i aşa?

Grace şterse cu degetul mare o lacrimă rătăcită.

– Bineînţeles că se va întoarce, draga mea.

– Eşti foarte bună, Grace. Kitty o privi adânc în ochii căprui blânzi pe prietena ei şi simţi un val de recunoştinţă. Regret că m-am îndoit vreodată de tine.

A doua zi dimineaţă, Kitty se duse la zid să-l aştepte pe Jack. Zorile se arătau pe cerul nopţii, luminând întunericul cu dâre strălucitoare de indigo şi auriu. Fusese prea agitată ca să poată dormi. Ştia că îi cerea prea mult lui Jack rugându-l s-o aştepte, dar nu avea ce altceva să facă. Trebuia să aibă grijă de fiul prietenei ei; i-o datora. O datora familiei Deverill.

În cele din urmă, Jack apăru la zid îmbrăcat cu haină, cu o şapcă pe cap şi o geantă ponosită pe umăr. Îi zâmbi lui Kitty, dar zâmbetul lui se stinse numaidecât când văzu că nu era adecvat îmbrăcată şi că nu avea nici un bagaj. Păli.

– Nu vii, nu-i aşa? spuse el, iar dezamăgirea lui evidentă îi zdrobi inima lui Kitty.

– Nu pot. Kitty îşi îndesă mâinile în buzunarele paltonului. Nu-i putea spune despre tatăl ei şi Bridie, şi despre copil; era totul prea complicat şi încă prea nou. El putea să-i ceară să lase copilul, s-o convingă să fugă cu el. Şi ea poate ceda şi pe urmă, ce s-ar fi întâmplat? N-o pot părăsi pe bunica, iar *papa* are nevoie de mine, spuse ea.

– Of, Kitty... gemu el.

Îşi puse mâna în şold şi se întoarse. Profilul lui era atât de dur, de parcă ar fi fost cioplit din granit. Privi

în depărtare, pierdut în gânduri. Gura lui, crispată într-o linie aspră, îi aminti lui Kitty de băiatul care fusese cândva, când spoitorii îl loviseră în maxilar. Pentru o clipă, ea se gândi că el îi va spune că se terminase totul. Că aveau să-şi ia rămas-bun pentru totdeauna. Dar el îşi scoase şapca, îşi fixă din nou privirea de un albastru intens în ochii ei şi o luă în braţe, unde o strânse atât de viguros, că ea abia dacă mai putea respira.

– Atunci, Dumnezeu îmi este martor, mă voi întoarce după tine, spuse el, iar pasiunea din vocea lui nu-i lăsă nici urmă de îndoială că aşa avea să facă. Când va fi din nou pace în Irlanda, voi veni şi te voi lua de nevastă.

– Şi vom rămâne aici, în Ballinakelly, răspunse ea printre lacrimi. Iar ei toţi vor trebui să se obişnuiască cu asta. Scoase un plic din buzunar şi i-l dădu. Pentru tine; ca să nu mă uiţi în America.

– N-am să te uit niciodată, Kitty. Câte zile oi avea, chipul tău va rămâne gravat în inima mea.

O sărută pentru ultima oară, iar Kitty închise ochii, ca să păstreze clipa în amintire.

Jack puse plicul în buzunarul interior al hainei şi dispăru în pădure, lăsând-o pe Kitty singură în grădină, doar cu sunetul ciorilor gâlcevindu-se şi ciugulind printre ruinele castelului, ca nişte hoţi într-un cimitir.

Îşi lăsă privirea să rătăcească de-a lungul potecilor cunoscute ale copilăriei. Serele, cu acoperişurile lor ca nişte cupole, straturile de legume, zidurile unde iasomia şi clematita creşteau din abundenţă pe timpul verii, pajiştile, cândva imaculat tunse, unde jucaseră crochet şi tenis, acum neglijate şi năpădite de buruieni. Inima îi tânjea după tinereţe şi după fata care fusese cândva, rebelă, fără griji şi sălbatică. Nu-şi dăduse seama cât de fericită fusese. În ciuda cruzimii lui Miss Grieve şi a respingerii mamei ei, avea puţine griji. Îşi aminti spiritele naturii care dansaseră în mici bule de lumină în jurul straturilor de flori, stafiile care fuseseră tovarăşii cei mai constanţi, conversaţiile secrete despre zâne cu bunica ei, în micul salonaş care mirosea a turbă şi a liliac, care

îi făcuseră atâta plăcere. Totul se sfârşise; absolut totul. Cine era ea acum şi care era locul ei? Nu mai era nici ea altceva decât o stafie, bântuind castelul, care se dusese şi el.

Deodată, fu cuprinsă de un groaznic sentiment de regret şi îşi dădu seama că tocmai făcuse o greşeală cumplită. Îşi duse mâinile la cap şi scoase un urlet puternic.

– Ce-am făcut! strigă ea în grădina goală.

Cu inima-i zvâcnindu-i şi sângele pulsându-i în tâmple, fugi către zidul unde se despărţise de Jack. Cum de putuse să renunţe la el când ştia că avea să-i fie imposibil să trăiască fără el? Cum de-şi putuse sacrifica iubirea, pentru un copil care nici măcar nu era al ei? Ce fusese în mintea ei? De ce se grăbise să-şi piardă propria fericire, când nimeni nu-i ceruse asta, în afară de propriul ei sentiment al datoriei nepotrivit?

Gâtul i se încleştă de panică când începu să alerge prin pădure, luând-o pe scurtătura către Ballinakelly, unde Jack urma să aştepte trenul, reflectând probabil asupra pierderii sale. Abia dacă vedea pe unde mergea din cauza lacrimilor care îi înceţoşau privirea. Nu conta că nu avea nimic la ea în afară de hainele pe care le purta. Dacă era cu Jack, avea tot ce-i trebuia. Dacă erau împreună, aveau nevoie doar de aerul pe care îl respirau; dragostea putea face restul. Mări pasul, împiedicându-se de un ciot de copac când începu să coboare în viteză dealul, fără să-i pese că îşi sfâşie rochia în nişte mărăcini şi că se zgâriase în ţepi. Era disperată să nu-l piardă. Odată plecat, se temea că avea să-l piardă pe vecie.

În cele din urmă, ajunse în oraş. Avea faţa mânjită de lacrimi şi murdărie, şi părul încâlcit. Se închipui alergându-i în braţe şi aproape că simţi uşurarea. Totul avea să fie bine. Curând, aveau să fie împreună, şi nimic nu avea să-i mai despartă vreodată.

Trecu în grabă printr-un pâlc de copaci, ajungând în spatele gării. Acolo, în lumina slabă, văzu peronul şi clădirea din cărămidă roşie a gării, cu marchiza ei albă şi pasarela şubredă peste liniile ferate. Apoi îl văzu pe Jack.

Sta singur acolo, cu o expresie deznădăjduită pe chip, privind în gol, undeva între realitate şi tărâmul mai luminos al lui „ce-ar fi dacă". Ea fu atât de copleşită de uşurare, încât i se înmuiară picioarele şi aproape că se prăbuşi. Ridică o mână, ca s-o fluture în aer, dar când strigă, vocea ei semănă mai degrabă cu un chiţăit, acoperit de izbucnirea bruscă a zgomotului de bocanci tropăind, venind de dincolo de zidurile gării, de la soldaţii Black and Tans care năvăliră pe peron cu armele îndreptate către Jack. Inima ei se opri. Se prăbuşi în genunchi. Numărul mare de bărbaţi părea exagerat pentru arestarea unui singur rebel, dar era clar că nu voiau să-şi asume nici un risc; îi mai păcălise el înainte.

Ea privi, neajutorată, cum Jack îşi scăpă geanta şi ridică braţele în aer, acum cu o expresie resemnată pe chip. Soldaţii îl smuciră, îl loviră peste cap, îl înghiontiră în stomac cu paturile armelor lor, astfel încât Jack se îndoi de la mijloc şi apoi căzu la pământ. Kitty se ţinu cu mâinile de propriul stomac şi scoase un ţipăt sălbatic şi disperat, care fu acoperit de şuieratul unui tren care intra în gară învăluit de aburi, ca un dragon gâfâind. Încercă să vadă printre ferestre pe partea cealaltă, însă ochii îi erau împăienjeniţi de lacrimi. Când, în cele din urmă, trenul se puse în mişcare, peronul era gol. Jack dispăruse. Nu exista nici o dovadă că ar fi fost vreodată acolo, cu excepţia cicatricii adânci din inima lui Kitty, care nu avea să se vindece vreodată.

Îndurerată de dor după tot ce pierduse, alergă la castel şi urcă în grabă scara arsă din spate, care ducea către turnul vestic, unde stătea bunica ei, citind şi vorbind cu soţul ei, ca şi cum incendiul nu s-ar fi întâmplat vreodată. Dădu năvală, speriind-o pe Adeline, care nu era obişnuită ca oamenii să vină în camera ei – Bertie insista să se vadă cu ea jos, în ce mai rămăsese dintr-o debara, unde instalase o masă, astfel încât să poată măcar mânca împreună, mâncarea fiind adusă acolo zilnic de la Hunting Lodge, deoarece Adeline refuza să-l părăsească

pe Hubert. Bertie spera că frigul ar fi putut-o face să se răzgândească.

– Bunico! exclamă Kitty, căzând la picioarele Adelinei. Sunt atât de nefericită!

Își puse capul în poala bunicii și începu să suspine. Adeline lăsă cartea din mâini și mângâie părul nepoatei ei, dându-i timp să se liniștească.

– Draga mea copilă, trebuie să fii puternică, spuse ea în cele din urmă. Cu toții trebuie să fim puternici. Viața este plină de schimbări, dar nu trebuie să ne temem de ele. Trebuie să ne adaptăm.

– Dar s-a schimbat totul. Nici nu știu cine mai sunt.

– Haide, haide, Kitty! Doar pentru că lucrurile din jurul tău se schimbă, nu înseamnă că tu ești diferită.

– Dar nu înțelegi. Trebuie să-ți spun totul. Tu ești singura persoană în care pot să am cu adevărat încredere. Kitty îi povesti despre Jack, despre colaborarea ei cu rebelii, despre imprudența tatălui ei cu Bridie și despre copilașul lăsat la ușa lor. După ce termină, se ridică și se uită la bunica ei cu ochi mari, transparenți. Chipul Adelinei era senin, ca și cum nimic din ce-i povestise Kitty n-ar fi surprins-o vreun pic. A fost arestat, se înecă ea. Dacă îl execută? Dacă nu-l mai văd niciodată? Nu cred că pot continua fără el, bunico. Nu cred că pot.

– Ba poți și trebuie, spuse Adeline cu înverșunare. Crezi că Jack ar vrea să te lași doborâtă și să renunți la viață? Bineînțeles că nu.

– Dar el nu știe că eram acolo. El credea că nu am să vin. Am strigat, dar nu m-a auzit.

Adeline o mângâie pe cap.

– Atunci, trebuie să-i scrii și să-i spui, Kitty. Când îl vor elibera, veți fi din nou împreună.

– Dar îl vor elibera? Vezi asta, bunico? Ne vezi împreună? Spune-mi ce vezi, pentru că eu nu văd decât neant.

Adeline o privi fix pe nepoata ei.

– Nu ți-am spus eu că ești un copil curajos al lui Marte? Viața ta nu a fost niciodată intenționată a fi un drum ușor, ci unul plin de hârtoape, pe care singură le cauți.

Îţi stă în fire să alegi cele mai accidentate drumuri. Suspină şi îşi trecu o mână prin părul roşcat al lui Kitty. Eşti nepoata mea preferată. Ai fost mereu. Noi două ne asemănăm atât de mult, şi totuşi tu eşti mult mai nesăbuită decât am fost eu vreodată. Nu ştiu de la cine ai moştenit asta. Râse. Hubert spune că de la el, dar eu nu sunt de acord. Kitty îşi ridică privirea şi îşi văzu bunicul şezând în fotoliul din faţa lor. Părea atât de real, încât, pentru o clipă, crezu că nu pierise în flăcări, şi inima îi tresări uşor. Nu, draga mea, mă tem că este un spirit, la fel ca toţi ceilalţi. Dacă te-ai mărita cu acest Jack al tău, aţi putea veni să locuiţi aici şi să-i eliberaţi pe toţi.

– Ce vis, spuse Kitty cu tristeţe.

– Copilul este destinul tău, Kitty. Tatăl tău nu vrea să ştie de el, lucru de altfel predictibil. Din păcate, este un laş cumplit. Aşa că tu eşti cea care trebuie să aibă grijă de el.

– Cum? *Papa* nu-mi dă nici un sfanţ. Copilul este fratele meu vitreg. Este băiatul lui Bridie...

– Şi este un Deverill. Este unul de-al nostru. Adeline îşi ridică bărbia. Am să te ajut eu. Hubert m-a trecut în testamentul lui şi am mai mult decât îmi trebuie. Acest băieţel este nepotul meu. Poţi conta pe mine că-ţi voi da tot ce ai nevoie. Kitty se ridică în picioare şi îşi şterse ochii. Adună-te, copilaş al lui Marte, pentru că drumul e lung şi plin de primejdii. Îţi sugerez să pleci acum. Simt un pericol apropiindu-se curând. Trebuie să părăseşti Irlanda numaidecât. Mergi cu Dumnezeu!

Kitty se întoarse la Hunting Lodge, unde şoferul o aştepta s-o ducă înapoi la conac. Cu inima grea, se urcă în maşină şi plecă.

Când ajunse la conac, Grace o aştepta pe trepte, frământându-şi mâinile. Judecând după expresia de pe chipul ei, Kitty ştiu că se întâmplase ceva cumplit.

– Doamne ajută că te-ai întors, exclamă Grace, coborând în fugă treptele ca s-o întâmpine. Haide repede înăuntru! Jack a fost arestat la gară.

– De unde ştii? întrebă Kitty uimită.

– Puţine se petrec pe-aici fără ca eu să aflu, răspunse ea evaziv, conducând-o pe Kitty în hol.

Kitty o prinse pe Grace de braţ.

– Am fost acolo, Grace, rosti ea printre dinţi. M-am răzgândit. Am fost acolo şi am văzut totul.

– Dar ei nu te-au văzut pe tine, da? întrebă Grace îngrijorată.

– Nu, nu m-au văzut. Ce o să-i facă? Începu să respire sacadat. N-o să-i facă rău, aşa-i? Kitty se panică brusc, amintindu-şi de plicul pe care i-l dăduse. Doamne, Dumnezeule, strigă ea, strângând braţul lui Grace şi mai tare. I-am dat o fotografie cu mine... şi o scrisoare.

Grace reacţionă imediat.

– Atunci, trebuie să pleci imediat. Nu e vreme de pierdut.

– Unde să plec?

– La Londra, desigur. Unde altundeva? Grace o luă de mână şi o duse urgent sus. Trebuie să iei bebeluşul cu tine. Poţi sta în casa mea din Mayfair cât doreşti. Irlanda nu mai este un loc sigur pentru tine, draga mea. Acum, fă-ţi bagajele şi grăbeşte-te!

Chiar înainte să dispară la etaj, Grace privi peste umăr în hol, unde un bărbat ieşi din umbră. Îşi trecu o mână aspră prin părul des şi cârlionţat, apoi începu să-şi încheie nasturii cămăşii. Ochii li se întâlniră, înţelegându-se fără vorbe. Grace o zori pe Kitty pe coridor. Michael Doyle îşi puse şapca pe cap, îşi îmbrăcă haina, apoi se făcu nevăzut.

Bridie era în cabina îngustă de la clasa a treia, pe care o împărţea cu alte trei fete irlandeze, când fu trezită de un zgomot puternic venind de pe punte. Clipi de câteva ori, amintindu-şi unde se afla cu inima grea. Dealurile de smarald de acasă nu fuseseră decât un vis. Se ridică, înţepenită din cauza saltelei tari, slăbită după aproape două săptămâni de porţii minuscule de mâncare fără gust, şi ciuli urechile. Zgomotul deveni mai puternic.

Fu cuprinsă de panică. Oare se scufunda vaporul? O strigă pe Eileen, fata din comitatul Wicklow cu care se împrietenise în timpul călătoriei, dar când se ridică şi se uită în patul de deasupra, acesta era gol. Se îmbrăcă urgent şi îşi strânse mica bocceluţă cu lucruri personale, apoi ieşi degrabă pe coridor şi urcă pe punte atât de repede cât o putură duce picioarele-i tremurânde.

Părea că fiecare pasager ieşise pe punte. Zorile se arătaseră înnegurate şi reci, dar prin întuneric putu vedea silueta magnifică a unei statui impunătoare ridicându-se din mare. Deodată, o linişte reverenţială se aşternu peste mulţime. Se holbau cu toţii la simbolul libertăţii, de parcă ar fi fost un zeu bun, ce avea să le dea un viitor nou şi sigur. Creştinii căzură în genunchi şi se închinară. Evreii începură să se roage, bărbaţii având capetele acoperite de câte un tallit[1]. Bătrânii şi femeile începură să plângă de fericire. Copiii plângeau şi ei, pentru că aşa făceau părinţii lor. Bridie începu şi ea să plângă, nu doar la vederea Tărâmului Promisiunilor, ci de dorul tărâmului pe care îl lăsase în urmă şi al copilului pe care îl abandonase acolo. Stătea în mijlocul acestei mulţimi de străini, porniţi cu toţii, ca şi ea, în căutarea unei vieţi noi, plângând după tot ce pierduse.

[1] Eşarfa de rugăciune a bărbaţilor evrei (n.tr.)

Partea a treia

capitolul 23

Londra, Anglia, 1922

Celia şedea la măsuţa de toaletă în timp Marcie, camerista ei, îi aranja părul, pregătind-o pentru întâlnirea obişnuită de marţi seara din salonul mamei ei. Răsfoia indiferentă ediţia de dimineaţă a gazetei *Express*, unde vicontele Castlerosse, cronicarul evenimentelor mondene, scrisese în jurnalul lui londonez:

Nu suport să ratez vreuna dintre întâlnirile din salonul dragei mele prietene, Lady Deverill, din superba dumneaei reşedinţă din Kensington Palace Gardens, unde actori de film americani se întâlnesc cu aristocraţi şi politicieni şi beau noile cocktailuri americane pe muzică de jazz. Săptămâna aceasta, l-am văzut pe domnul Douglas Fairbanks şi pe noua dumnealui soţie, Mary Pickford, discutând despre noul dumnealui film, Robin Hood, *în vreme ce Ivor Novello, noul compozitor din Ţara Galilor, interpreta la pian una dintre melodiile dumnealui de succes, acompaniat de The Sax, muzicianul negru din New Orleans, care s-a ales cu multe admiratoare apropiate printre invitatele gazdei noastre. Într-un alt colţ, emigrantul rus, prinţul Yosupov, îi povestea ministrului afacerilor externe, Lord Curzon, despre cum l-a omorât pe Rasputin (pentru a zecea oară). Se mai aflau acolo...*

Harry trândăvea pe şezlong în halatul lui de mătase, fumând una dintre ţigările turceşti de foi ale lui Beatrice, furate din cutia cu perle din salon. De când se mutase la Londra, devenise prietenul apropiat al Celiei, rareori lipsindu-se de compania ei. Cu părul lor blond angelic,

pielea de alabastru şi ochii aceia albaştri, puteau trece uşor drept fraţi, dacă nu ar fi fost amintirea lui George, ce rămânea limpede şi puternică în mintea tuturor celor ce-l cunoscuseră. În timp ce Maud continua să caute o mireasă potrivită pentru fiul ei, o provocare mai mare ca oricând, având în vedere că nu mai exista un castel care să fie folosit drept momeală, Harry petrecea neîncetat cu neobosita lui verişoară şi cu prietenul din copilărie al lui George, frumosul şi laconicul Boysie Bancroft.

– Cum ţi s-a părut Charlotte Stalbridge? întrebă Celia. Mama ta a tot împins-o către tine toată seara.

Harry trase adânc din ţigară şi suflă un cerculeţ de fum.

– Îngrozitor de anostă, răspunse el.

– Dar este destul de drăguţă, nu găseşti?

– La ce bun o vitrină atrăgătoare, dacă în magazin nu găseşti nimic care să merite cumpărat?

Celia chicoti.

– O avea ea bani cu grămada, dar habar n-are cum să se îmbrace.

– Rozul acela pal era îngrozitor de dezavantajos, fu de acord Harry. O fată cu pielea ei ar trebui să evite culorile pale. Tu, pe de altă parte, arăţi desăvârşit în orice culoare.

– Ai să scrii o poezie despre mine într-o zi? Mi-ar plăcea să fiu imortalizată în versuri. Un poem lung şi muzical, ca *Doamna din Shalott*.[1]

– A avut un sfârşit tragic.

Dar privind spre Camelot, ea de blestem habar nu are,
Ci ţese ea necontenit
Fără de griji şi fără supărare, ea,
Doamna noastră din Shalott.

– Oh, ce romantic şi ce iscusit din partea ta că o ştii pe de rost. Cu părul aranjat, îi făcu semn cameristei

[1] Baladă a poetului englez Alfred, Lord Tennyson (1809–1892) (n.tr.)

să iasă, iar aceasta ieşi, închizând uşa în urma ei. Am văzut că ai scris o poezie pentru Boysie. Harry se ridică şi îşi duse scrumiera la fereastră, unde rămase privind în grădina de jos o pereche de hulubi dolofani care ciuguleau prin iarbă. Nu am vrut să-mi bag nasul unde nu trebuie. Am văzut-o pe noptiera ta. Bineînţeles că nu am citit-o, adăugă ea numaidecât. Doar că mi-aş dori să scrii una despre mine. Eşti extrem de talentat. Într-o zi, vei fi faimos, ca Oscar Wilde.

Comparaţia nu-l lăsă indiferent pe Harry. Trase un ultim fum din ţigară şi o stinse.

- Oscar Wilde a rămas cunoscut nu doar pentru scrierile lui, bietul, tragicul bărbat, spuse el încet.

- A fost minunat de scandalos. Nu e nimic greşit când un bărbat iubeşte un alt bărbat, nu-i aşa? Este o iubire frăţească, să-i zicem aşa, nu crezi?

- Eu nu-l iubesc pe Boysie, dacă asta insinuezi. Îl admir. Este un bărbat foarte inteligent. Eu scriu poezii despre toată lumea.

- Ştiu asta. Dar dacă l-ai iubi, nu ar fi nimic rău în asta. Asta e tot ce zic.

- Spui nişte prostii câteodată, fată dragă. Lăsă scrumiera pe pervazul ferestrei. Cred că ar fi bine să mă schimb. Oamenii o să vină curând.

Când era pe punctul să iasă din odaie, Beatrice deschise uşa şi intră precipitat, ţinând o telegramă în mâna ei mică, îndesată şi plină de bijuterii. Celia, Harry, aşezaţi-vă! Am veşti extraordinare. Harry se uită la Celia şi se întoarse la şezlong. Sora ta, Kitty, este în drum spre Londra.

- Dar asta este o veste minunată, mamă! exclamă Celia.

Beatrice făcu ochii mari.

- Aduce un bebeluş!

- Un bebeluş! repetă Harry. Al cui?

- Găsit.

- Zău aşa, conştiinţa ei socială este o nebunie! râse Celia. Mai ţineţi minte vara aceea în care a trebuit să alegem şi să curăţăm păstăi pentru săraci?

– De la cine este telegrama? întrebă Harry. Beatrice i-o dădu. Ah, Lady Rowan-Hampton, spuse. Presupun că *papa* nu are nici o legătură cu asta, altfel, ar fi rămas în Irlanda. Nu am crezut vreodată că o va face ceva să lase castelul Deverill.

– Era ferm hotărâtă că nu va pleca de acolo când i-am sugerat asta la funeraliile vărului Hubert. Am încercat toate metodele de convingere, dar nu au funcţionat. Celia miji ochii. Mă întreb al cui o fi copilul.

– Păi, al ei nu este, spuse Beatrice.

– Vine aici? întrebă Celia cu speranţă în glas.

– Nu, stă la Grace, în Mayfair.

– Mama ştie? întrebă Harry.

– Încă nu. Sarcina de a-i spune mi-a revenit mie, spuse Beatrice cu aer posomorât.

– Aha, spuse Harry. Păi, mult succes, atunci.

– De ce i-ar păsa? întrebă Celia. Mamei tale nu i-a păsat niciodată de Kitty.

– Va fi scandalos ca fiica ei nemăritată să vină la Londra cu un copil. Toată lumea va presupune că este al ei, îi spuse el.

– Şi ce dacă? spuse Celia, căreia îi plăcea să fie avangardistă. Suntem în 1922, nu în 1822!

– Chiar şi aşa, mama ţine foarte mult la reputaţia ei, spuse Harry.

– Pentru că este tot ce i-a mai rămas, adăugă Celia malitios.

Când Maud auzi vestea, se aşeză şi îşi duse delicata mână albă la buze.

– De ce Dumnezeului ar aduce Kitty un copil la Londra? Vrea să mă ruineze?

Beatrice anticipase reacţia lui Maud şi era pregătită să o consoleze.

– A adăpostit un copil găsit. Eu cred că este admirabil.

– Nu este admirabil, Beatrice. Este de-a dreptul prostesc! Cum îşi va mai găsi un soţ având un copil de coadă?

Cum de i-a putut Bertie permite să plece așa? Nu ar fi putut rămâne în Irlanda?

– Telegrama a venit de la Grace, Maud. Nu cred că Bertie ar dori să aibă de-a face cu asta.

– Bineînțeles că nu. Și al cui e copilul ăsta, la urma urmei?

– Nu știu. Telegrama spune doar...

Maud se ridică în picioare.

– Cum a putut? În sfârșit, îmi mergea totul bine. Victoria așteaptă un copil. Cred că am găsit o mireasă pentru Harry. Ce-o să creadă Lady Stalbridge când sora lui Harry o să apară cu un copil ilegitim? Va mai dori ca singura ei fiică să se mărite cu el? Nu cred! După tot cât am suferit, cum de-a putut veni ca să păteze numele familiei!

– Sunt sigură că există o explicație. Haide să așteptăm să ajungă aici înainte să o judecăm!

– A fost întotdeauna ca un ghimpe, spuse Maud amărâtă. Nu știu ce am făcut ca să merit asta. Dar mă urăște. Propria mea fiică mă urăște. Nu există altă explicație. Ar fi fost mai bine dacă ar fi fost copilul ei, atunci măcar am fi putut pretinde cu toții că soțul ei a murit! Asta este ceva onorabil.

– Trebuie să fie cineva tare drag ei, sugeră Beatrice.

– Când va sosi, îi voi cere o explicație.

– Nu stă aici, Maud. Stă la Grace.

– În Mayfair? De ce Dumnezeului nu vine aici? Maud scutură din cap autocompătimitor. Desigur, ce naivă sunt! Asta este doar încă o insultă. Nu cred că sunt în stare să vorbesc cu cineva în seara asta. Am să mă retrag în odaia mea. Te rog să-i spui lui Lady Stalbridge că nu mă simt bine.

Și dispăru în dormitorul ei exact când primii oaspeți soseau la serata organizată de Beatrice.

Lui Harry îi plăceau seratele lui Beatrice. Apăreau persoane, fără să se știe vreodată cine sau câte. Se mânca, se bea, se jucau cărți și șarade, se polemiza, se discuta și în general toată lumea se simțea foarte bine. Acolo

l-a întâlnit pentru prima oară pe Boysie şi se îndrăgostise fără speranţă, căci Boysie părea să nu vadă când Harry îl urmărea cu privirea.

Boysie Bancroft era cel mai frumos bărbat pe care îl văzuse vreodată Harry. Era înalt şi zvelt, cu degete lungi, delicate, ce păreau că mângâie clapele când cânta la pian şi că dansează în aer când recita poezii. Era un estet, care cânta ca un înger căzut din ceruri a cărui voce a răguşit de la nopţile pierdute, coniac şi ţigări. Avea ochi adânci şi meditativi, de un verde de turmalină cu stropi aurii, şi deşi avea buze cărnoase şi roz, ca de heruvim, erau buze capabile să rostească remarci umilitoare demonice. Avea douăzeci şi patru de ani, însă pielea lui era atât de netedă, că nu începuse încă să se bărbierească, iar părul lui, o claie strălucitoare de culoarea zahărului brun, îi cădea pe frunte precum coama unui minunat tânăr armăsar. Toată lumea îl adora pentru farmecul lui, mintea ascuţită şi umorul autodispreţuitor, însă Beatrice îl iubea în mod deosebit pentru că fusese bunul prieten al lui George şi, avându-l în preajmă, o făcea să se simtă cumva conectată cu fiul ei.

Boysie şi Harry se plăcură pe loc. Ambii erau arătoşi şi inteligenţi, înnebuniţi după galerii de artă şi muzee, teatru şi balet, ţinând amândoi la fel de mult la Celia. Erau tovarăşi perfecţi, râzând la aceleaşi glume (de obicei unul la glumele celuilalt) şi găsind intolerabile aceleaşi persoane anoste. Cu toate acestea, când venea vorba de iubire, Harry nu putea fi sigur dacă Boysie îl admira în acelaşi fel în care îl admira el. Tocmai când credea că sentimentele ar fi putut fi reciproce, Boysie apăruse la o petrecere însoţit de o fată drăguţă la braţ, declarând că ea, acea Deirdre Mortimer cam dolofană şi sfioasă, era fata cu care intenţiona să se însoare.

Acum Harry tândălea prin hol, întâmpinând oaspeţii şi aşteptându-l pe Boysie, încercând să nu lase să se vadă starea de agitaţie în care era. Era atât de preocupat gândindu-se la bărbatul pe care îl iubea, că uitase de-a binelea de sora lui şi de bebeluş. Când, în sfârşit,

Boysie apăru, cu o Deirdre Mortimer zâmbind prostește alături, îmbrăcată într-o rochie verde care n-o avantaja deloc, Harry se prefăcu surprins, pretinzând că exact atunci se întâmplase să treacă prin hol.

– Ce coincidență! exclamă el, bătându-l prietenește pe spate. Domnișoară Mortimer, ce plăcere să vă văd din nou!

– Ți-ai cumpărat o haină nouă, împieliţatule! spuse Boysie, observând ținuta impecabilă a lui Harry. Iar ai fost la Savile Row?

– Mă tem că da, răspunse Harry. Inima i se umplu de fericire, acum că Boysie era acolo.

– Mă simt foarte ieftin prin comparație. Va trebui să compensez cântând la pian ceva frumos! Ești pregătit pentru un cântec?

Tocmai când Harry era pe cale să-l conducă pe Boysie sus, în salon, în prag apăru nimeni alta decât Lady Stalbridge, însoțită de fiica ei, Charlotte.

– Privește, scumpo, e Harry. Ce drăguț din partea ta c-ai așteptat-o pe Charlotte! Știi cât este de emoționată când intră într-o încăpere plină de oameni.

Harry fu uluit și chiar furios în sinea lui.

– E plăcerea mea, răspunse el când Charlotte îi întinse mantoul valetului. De ce nu mergem cu toții împreună sus? Cred că Boysie va cânta la pian. Cum stai cu vocea, Charlotte?

Charlotte roși.

– Nu știu deloc a cânta, spuse ea.

– Nici eu, spuse și Deirdre.

– Atunci, eu și Harry vom cânta în locul vostru, iar voi puteți aplauda amândouă, ca să ne faceți să credem că suntem geniali și talentați! spuse Boysie, luând-o înainte, iar Harry se minună de abilitatea lui de a-i face pe toți să se simtă bine în pielea lor.

Nu trecu mult, și socializarea se transformă într-un adevărat zaiafet. Se cânta tot mai tare, se râdea tot mai răgușit, comportamentul devenea din ce în ce mai puțin cuviincios, iar Harry era mai confuz ca oricând, pentru

că Boysie îl privea galeş peste pian, deşi toată atenţia lui se revărsa asupra lui Deirdre. La miezul nopţii, Celia dădu startul dansului. Podeaua se eliberă şi alţi tineri i se alăturară, în vreme ce oaspeţii mai în vârstă se mutară în odăi mai liniştite sau plecară de tot. Gramofonul înlocui pianul, iar jazzul îi transpuse pe dansatori în febra foxtrotului energic. Boysie nu era un bun dansator. Preferă să privească, ţinând un cocktail într-o mână şi o ţigaretă în cealaltă, studiindu-i pe petrecăreţi pentru a avea subiect de bârfă mai târziu. Harry adora să danseze, aşa că o prinse pe Celia de talie, spre dezamăgirea lui Charlotte, care nu-şi dorea altceva decât să lunece pe ringul de dans în braţele lui Harry.

În biroul de la parter, Beatrice juca bridge cu cercul ei apropiat de prieteni, fumând îndrăzneţ ţigări turceşti şi lamentându-se de starea tragică a Irlandei.

– De ce nu cumpăraţi voi castelul? sugeră una dintre prietenele ei. La urma urmei, Digby are averea necesară să-l cumpere cu de zece ori cât face.

Beatrice oftă profund şi ezită asupra cărţilor.

– Digby iubeşte Irlanda, dar castelul Deverill nu-i aparţine. Este al lui Bertie, iar el este foarte mândru. Dacă Digby ar cumpăra castelul, presupunând că Bertie ar vrea să vândă, sau chiar dacă ar plăti pentru renovarea lui, totul între ei s-ar duce de râpă. Regret că trebuie s-o spun, dar Bertie va trebui să reconstruiască singur castelul sau să-l abandoneze şi gata. Mă tem că totul s-a terminat pentru anglo-irlandezi. Zâmbi melancolic. Dar ce vremuri frumoase am petrecut!

– Mai bine s-ar întoarce în Anglia decât să fie ucis în propriul pat, adăugă prietena ei. Am auzit că irlandezii sunt un neam tare necivilizat.

– Aşa este, fu de acord Beatrice. Dar nu este altă ţară mai frumoasă. Dacă Bertie pierde castelul Deverill, va fi într-adevăr o mare tragedie.

Harry continua să danseze, simţind apăsarea privirii lui Boysie, care îl urmărea ca o umbră. Când reuşi să se uite la el, văzu că era serios şi disperat de trist. Harry

se opri din dans, dar Celia îl trase de braţ şi insistă să continue.

– Doar nu ai obosit, Harry?

– Bineînţeles că nu! exclamă Harry, dar îl privi pe Boysie părăsind încăperea. Scuză-mă o clipă, fată dragă! Mă întorc într-o clipită, spuse şi se duse după prietenul lui.

Ajuns pe palier, văzu un pic din pantoful negru al lui Boysie pe scări, dispărând la etajul de jos. Harry strigă, dar nu primi nici un răspuns. Coborî scările două câte două. Odată ajuns jos, nici urmă de Boysie. Strigă din nou. Nici un răspuns. Îşi vârî mâinile în buzunare şi porni de-a lungul coridorului, pulsul accelerându-i-se cu fiecare pas. În cele din urmă, ajunse la propriul dormitor. Ezită o clipă înainte să răsucească clanţa. O mână îl înşfăcă şi îl trase înăuntru.

– Boysie? şuieră el. Înainte să mai poată rosti vreun cuvânt, gura lui Boysie o găsi pe a lui, sărutându-l pasional. Inima lui Harry se umplu de bucurie. Prinse între palme frumosul chip al lui Boysie şi îl sărută la rândul lui. Simţi gustul săpunului de pe pielea acestuia şi inhală parfumul condimentat doar al lui, iar între ei era o familiaritate, de parcă s-ar fi cunoscut de o viaţă. Dar cum rămâne cu Deirdre? întrebă el când se opriră ca să respire.

– Nu mă mai pot păcăli, Harry. Mă ucide. Te iubesc, bătrâne. Atât, şi nimic mai mult. Ştiu că şi tu mă iubeşti.

– Da, te iubesc, Boysie, răspunse Harry.

Cuvântul „iubesc" nu sunase niciodată mai dulce.

Boysie îşi lipi fruntea de-a lui Harry.

– Atunci, nu mai e nimic de spus.

Kitty ajunse, în sfârşit, la conacul de cărămidă roşie al lui Grace de pe Mount Street. Călătoria cu trenul de la Fishguard la Paddington fusese lungă şi istovitoare, dar Grace trimisese o servitoare cu ea, ca s-o ajute cu copilul. Kitty nu mai fusese vreodată în Anglia, iar zona rurală, pe care şi-o imaginase foarte urâtă, o surprinse

cu frumusețea ei. Chiar și în februarie, dealurile de un verde intens și pajiștile moi pe care pășunau oi erau încântătoare. Țara Galilor îi aminti foarte mult de Irlanda și îi alină sufletul tulburat care suferea deja de dor. Privi pe fereastra trenului și se întrebă unde era Jack. Își aminti precipitarea din vocea lui când spusese: „Trebuie să plec înainte să mă împuște naibii ăștia". Și începu să plângă iar pentru bărbatul pe care îl iubea mai mult ca pe oricine și pentru ea, și pentru visurile ei destrămate. Unde o dusese curajul ei? Se crezuse imposibil de supus sau înfrânt. Se crezuse în stare de orice. Dar în final nu era decât o femeie slabă și inutilă, deloc diferită de surorile ei. Jack fusese arestat. Ea își abandonase casa. Tatăl ei aproape o renegase. Doar Grace și bunica ei mai erau acolo pentru ea acum. Dar nu putea trăi pe socoteala lor pentru totdeauna. Când, of, când avea să se mai poată oare întoarce în Irlanda? Și la întoarcere, avea să-l mai găsească oare pe Jack?

Când Kitty ajunse la Paddington, era deja întuneric. Un șofer fusese trimis s-o aștepte la gară, iar drumul până în Mayfair fu scurt. Kitty privi orașul nou uimită. Străzile de lângă gară fuseseră înțesate de oameni, mașini, omnibuze, iar în mijlocul tuturor, vechea trăsură cu cal înaintând anevoie spre casă, dar când intrară în Mayfair, forfota rămăsese în urmă, și străzile se goliră brusc, rămânând doar ciudatele Daimler și Bentley înaintând pe sub luminile stradale în timp ce perechi-perechi ieșeau la cină.

Casa lui Grace era somptuoasă, cu cinci etaje, un portic cenușiu înalt și o ușă neagră impozantă. Șiruri de ferestre mari cu frontoane elegante din piatră luceau aurii în întuneric, și Kitty simți numaidecât o ușurare, știind că, odată intrată, avea să se simtă în siguranță.

Fu condusă în odaia ei de o doamnă rotunjoară cu față blajină, doamna Blythe.

– După ce vă revigorați, vă așteptăm la cină jos, în camera de zi cea mică. Lady Rowan-Hampton mănâncă adesea acolo când este singură. Este mai puțin formală

şi e confortabilă şi călduroasă. Vom avea noi grijă de copilaş, ca să vă puteţi odihni puţin. Lady Rowan-Hampton ne-a dat instrucţiuni stricte ca să fie sigură că vă veţi simţi cât mai confortabil cu putinţă. Deschise uşa către un dormitor spaţios, cu un pat mare de alamă şi un foc vioi. Pe noptieră se afla un mic buchet de iarbă-neagră. Lady Rowan-Hampton a cerut în mod anume aceste flori, îi spuse doamna Blythe plină de ea. A spus că vă va aminti de casă.

Kitty ridică buchetul şi îl duse la nas.

– Chiar îmi aminteşte de casă, spuse ea, dar era acum prea ostenită ca să mai simtă dorul de casă.

– Să vă pregătesc o baie?

– Ar fi minunat, mulţumesc, spuse Kitty, aşteptându-se ca doamna Blythe să sune după un bărbat să aducă sus apă cu canistrele.

Spre surprinderea ei, ea se duse în baie şi Kitty auzi un şuvoi de apă. Şi-o aminti pe Victoria plângându-se de lipsa unor instalaţii sanitare eficiente şi a energiei electrice şi îşi dădu seama acum ce voise ea să spună. Intră în sala de baie ca să privească cum se umplea cada cu apă. Doamna Blythe turnă un lichid verde în apă, iar spiritul doborât al lui Kitty se calmă imediat graţie parfumului liniştitor de pin. Îşi dădu seama cât de murdară trebuia să fie după atâta drum şi îşi simţi deodată mădularele insuportabil de grele de osteneală.

– Faceţi o baie acum, în timp ce eu şi Becky vă vom desface bagajele. Aţi adus doar o geantă? întrebă surprinsă doamna Blythe. Atunci, n-o să ne ia mult, nu-i aşa?

Kitty se desfătă în baie atât de mult timp, încât doamna Blythe trebui să bată la uşă, probabil îngrijorată, ca să verifice dacă nu cumva se înecase. După baie, se îmbrăcă pentru cină şi coborî. Casa era mare, însă farmecul desfrânat şi personalitatea cochetă ale lui Grace făcură să fie confortabilă în ciuda grandorii. Kitty mâncă singură în camera de zi cea mică, în care se aflau rafturi de cărţi, o sofa moale şi fotolii. Focul fusese aprins, iar locul ei

era aranjat la masa rotundă, în mijlocul căreia se afla un aranjament vesel de flori roşii. Mâncarea era delicioasă. Începând să mănânce friptura de pui cu piure, îşi dădu seama cât de înfometată era. Carnea era fragedă şi suculentă, sosul, plin de aromă, nu ca mâncărurile pe care trebuise să le îndure în Irlanda. Cu regret, curăţă de pe farfurie şi ultimele bucăţele şi se ridică să plece la culcare. Când puse capul pe pernă, era prea obosită pentru a-i mai fi dor de acasă. Prea extenuată emoţional pentru a se mai gândi măcar la Jack. Kitty închise ochii şi lăsă dulceaţa somnului s-o elibereze de toate necazurile şi de incertitudinea viitorului ei.

De dimineaţă, fu trezită de ciocănitul la uşă al doamnei Blythe.

– Bună dimineaţa, domnişoară Deverill. Mă scuzaţi că vă trezesc, dar Lady Deverill este în hol. Mi-a cerut să vă anunţ numaidecât.

– Cât este ceasul, doamnă Blythe? întrebă Kitty somnoroasă.

– Unsprezece, domnişoară Deverill.

– Dumnezeule mare, am dormit toată dimineaţa.

– Aşa este. Este o zi însorită minunată, spuse ea, trăgând draperiile. Poate v-ar plăcea să faceţi o plimbare prin parc mai târziu?

– Ar fi tare frumos, spuse Kitty. Dar mai întâi, cred că ar fi bine să mă duc să vorbesc cu mama.

– Am pregătit micul dejun în odaia de dimineaţă. Este o odaie minunată, cu vedere spre grădini. Lui Lady Rowan-Hampton îi place să privească păsările. Am s-o rog pe Lady Deverill să vă aştepte acolo.

– Mulţumesc, doamnă Blythe, spuse Kitty, stomacul crispându-i-se deja de nervi la gândul întâlnirii cu mama ei.

Îmbrăcă hainele pregătite de doamna Blythe pentru ea. Observă că hainele ei de călătorie fuseseră luate la spălat. Trebuia să ceară să i se trimită restul garderobei din Irlanda cât mai curând posibil. După ce se aranjă, părăsi odaia şi coborî, întrebându-se ce avea să-i spună

mamei ei despre bebeluş – era clar că nu-i putea spune adevărul.

Maud stătea în odaia de dimineaţă, îmbrăcată într-o rochie ivorie cu talie joasă la modă şi cu o frumoasă pălărie neagră pe cap. Îşi tunsese părul blond până în dreptul maxilarului, chipul ei arătând acum şi mai sever, însă remarcabile erau buzele ei stacojii, trasate cum într-o linie strânsă, subţire.

– Bună, mamă, spuse Kitty, aşezându-se la masa unde locul ei fusese aranjat cu un frumos şervet albastru şi cu porţelan asortat. Îşi turnă o ceaşcă de ceai. Vrei şi tu unul?

– Nu stau mult, spuse Maud.

– Iartă-mă, dar sunt hămesită.

Kitty îşi luă o felie de pâine prăjită şi începu s-o ungă cu unt.

– Aşadar, ai fugit din Irlanda cu un copil. Maud era prea agitată pentru amabilităţi. Al cui este copilul şi de ce a trebuit să-l iei cu tine? Nu ai fi putut să rămâi în Irlanda? Îţi poţi imagina ce vor spune oamenii? Vor crede că este al tău. Va fi un scandal teribil. Cum Dumnezeului crezi că te vei mărita având un copil? Nici un bărbat nu vrea să crească progenitura altui bărbat. Pentru numele lui Dumnezeu, Kitty, tu nu te gândeşti decât la tine? Kitty muşcă liniştită din felia de pâine prăjită. Ei bine? Ce ai de spus în apărarea ta?

– Ai terminat?

Maud privi speriată şi se aşeză.

– Am nevoie de răspunsuri, Kitty, şi tu ai să mi le dai.

În acel moment, apăru un valet.

– Bună dimineaţa, domnişoară Deverill. Doriţi ouă în dimineaţa asta?

– Aş dori două ouă fierte, vă rog, răspunse Kitty, simţindu-se mai încrezătoare.

– Doriţi să vă aduc şi dumneavoastră ceva, Lady Deverill? o întrebă el pe Maud.

– Nu, nimic, nu rămân, răspunse ea. După ce valetul ieşi, o privi pe Kitty aşteptând. Ei bine?

Kitty oftă...

– Am părăsit Irlanda, mamă, deoarece *papa* nu a acceptat copilul în casă.

Acesta nu era tot adevărul, dar Kitty nu-i putea spune mamei ei adevăratul motiv pentru care își abandonase casa.

– Și bine a făcut. Ar fi trebuit să-l trimiți la un orfelinat sau ceva de genul ăsta. În schimb tu l-ai adus aici, unde va macula buna noastră reputație. Știi, s-ar putea ca fratele tău să-și fi găsit o mireasă, însă toată povestea asta... Se luptă o clipă cu emoțiile. Povestea asta s-ar putea să distrugă tot. Te-ai gândit la familia ta?

– M-am gândit la copil, răspunse Kitty categoric.

– Al cui este copilul? Nu poate fi al tău.

– Nu, nu este al meu din punct de vedere biologic, dar îmi aparține mie.

– Ce prostii! Nu-ți aparține ție. Nu poți să iei pur și simplu copilul altcuiva și să spui că este al tău.

– Acesta nu e pur și simplu copilul altcuiva, mamă.

Maud nu asculta, era prea ocupată calculând cum să se descotorosească de problemă cât mai repede și direct posibil.

– Am să aranjez să fie dus undeva. Există o mulțime de instituții în Anglia unde va fi foarte bine îngrijit.

– Copilul nu pleacă nicăieri.

Maud se repezi la ea cu înverșunare.

– Poftim? Ce înseamnă copilul ăsta pentru tine?

Chiar când valetul apăru cu ouăle, servitoarea care călătorise cu Kitty din Irlanda intră cu copilul, înfășat într-un scutecel de bumbac. Maud se ridică în picioare și se uită la chipul copilului. Părul lui roșu și ochii cenușiu-deschis o făcu să se dea înapoi înfiorată. Se întoarse către Kitty.

– Dar copilul ăsta este al tău?

– Nu, nu este al meu.

– Dar are ochii tăi și părul tău.

– Are părul bunicii și ochii bunicii. La fel ca mine.

Maud se întoarse la copil, cu o mână palidă lipită de piept, ca şi cum i-ar fi fost greu să respire.

– Atunci... atunci... este...

– Da, este copilul lui *papa*, îi spuse Kitty rece, având un sentiment de satisfacţie exuberantă la vederea expresiei şocate de pe chipul mamei ei.

Maud înghiţi greu.

– Du-l de-aici, şuieră ea printre dinţi.

– Mulţumesc, Hetty. Voi veni să-l văd după ce pleacă Lady Deverill.

– Mă scuzaţi, domnişoară Deverill, dar cum îl cheamă? întrebă Hetty.

Kitty se gândi la întrebarea ei o clipă. Maud se prăbuşi pe un scaun.

– Jack, răspunse Kitty ferm. Îl cheamă Jack. Domnişorul Jack Deverill.

capitolul 24

New York, America, 1922

Bridie trebui să aştepte pe vapor două zile înainte ca un mic feribot să vină s-o ia, împreună cu ceilalţi pasageri de la clasa a treia, şi s-o ducă pe Insula Ellis pentru formalităţile de imigrare. Pasagerii de la clasele întâi şi a doua plecaseră de mult, iar Bridie trebui să îndure cozi interminabile şi ore întregi de verificări medicale şi legale înainte să fie, în sfârşit, revendicată de doamna Bessie McGuire, menajera unei prietene de-a lui Lady Rowan-Hampton, şi înregistrată drept nepoata acesteia. În declaraţia despre încărcătura vaporului, documentul oficial predat oficialilor de la birourile de imigraţie de către echipajul vaporului, numele lui Bridie fusese greşit scris „Bridget". Acesta era numele cu care o strigase domnul Deverill. Bridie interpretă faptul ca pe destin şi nu se obosi să-l corecteze. Din acel moment, urma

să înceapă o nouă viaţă cu o nouă identitate. Avea să devină cineva.

– Am să te mai văd, Bridie? o întrebă Eileen din Comitatul Wicklow.

Bridie clătină din cap.

– Rămas-bun, Eileen, răspunse ea şi părăsi Insula Ellis, lăsându-şi trecutul în urmă.

Bessie McGuire emigrase cu soţul ei cu douăzeci de ani în urmă şi se stabilise la New York la fel ca atâţia alţii care, asemeni lor, fugiseră din Irlanda în căutarea unei vieţi mai bune. Răposatul ei soţ, Paddy, lucrase în construcţii, construind şosele, şine de cale ferată şi zgârie-nori în oraş, până când, într-o zi, schelele cedaseră sub el, iar el muri prăbuşindu-se în gol. Copiii lui Bessie erau adulţi acum şi munceau – fiul ei cel mai mare plecase tocmai în Texas să lucreze la o fermă. Bridie o plăcu pe doamna McGuire imediat. Era caldă, exuberantă şi expeditivă şi nu punea prea multe întrebări. Nu dori decât să ştie dacă Irlanda arăta la fel.

Bridie nu mai văzuse niciodată ceva asemănător cu New Yorkul. Nici în visurile ei cele mai extravagante nu-şi imaginase clădiri atât de grozave ca zgârie-norii care se avântau atât de sus, încât vârfurile lor dispăreau în nori precum culmile munţilor. Multe dintre clădirile din Dublin fuseseră deteriorate de anii de violenţe; aici, erau grandioase şi neobişnuite pentru ochiul neversat al lui Bridie. Cum nu mai fusese niciodată până atunci într-un automobil, stătea rigidă în spate alături de doamna McGuire, ţinându-se strâns de pielea banchetei de teamă să nu cadă, în timp ce şoferul, trimis de angajatorul doamnei McGuire, se îndrepta către centrul Manhattanului. Se uita pe geam, simţind speranţa ridicându-se din cenuşa dezolării ei.

– Eşti o fată norocoasă, Bridget. Şefa mea, doamna Hamer, ţi-a găsit un post, îi spuse doamna McGuire când intrară într-o casă înaltă din piatră brună pe uşa servitorilor aflată sub nivelul trotuarului.

– Deja?

– Da, deja. Începi chiar de mâine.

Bridie ar fi trebuit să se bucure de veste, însă trupul o durea de osteneală. Abia aştepta să-şi aşeze capul pe o pernă şi să doarmă o săptămână.

– Pentru cine voi lucra?

Doamna McGuire se opri pe coridor, şi chipul ei se umplu de simpatie.

– O văduvă în vârstă pe nume doamna Grimsby, doamna Eliot Grimsby. Este o femeie foarte bogată, însă nu aş putea spune că este şi agreabilă. Bridie trebuie să fi arătat speriată, căci doamna McGuire se grăbi s-o liniştească: Schimba servitoarele cum obişnuia Paddy al meu să-şi schimbe şosetele, dar tu eşti o fată puternică, nu mă îndoiesc de asta. Noi, irlandezii, suntem rezistenţi ca pielea veche, zău că da. Dacă mănânci ceva, ai să fii ca nouă. Haide acum, vino să mănânci ceva şi să faci o baie şi o să te simţi grozav, ascultă la mine!

Mai târziu, Bridie sta întinsă în pat, prea obosită pentru a adormi. Putea auzi pe cineva sforăind tare în dormitorul de alături. Unul dintre servitori, pe care nu-l întâlnise, grohăia ca un porc. Pentru o clipă, îi aminti de acasă, şi o trecu un fior ascuţit de alean. Nu-şi mai văzuse mama de vara trecută, când îşi luase rămas-bun înainte să plece spre Dublin. Minţise despre slujba de acolo, deşi tot ce dorise fusese să-i spună tot adevărul despre sarcina ei. Îşi dorise compătimirea şi dragostea mamei ei, nu aranjamentele reci şi eficiente ale lui Lady Rowan-Hampton, de parcă ar fi fost un inconvenient de care domnul Deverill ar fi vrut să se descotorosească pe cât de urgent posibil. Bridie se întâlnise cu Michael. O aşteptase după colţul casei lui Lady Rowan-Hampton din Dublin şi îi descoperise burta mărită şi minciuna.

– Curviştină ce eşti! Am bănuit eu că mai era ceva! exclamase el, târând-o de păr pe o străduţă dosnică şi izbind-o de un zid atât de violent, încât ea se panicase şi îi spusese că domnul Deverill o violase. Nu se gândise la consecinţe. Ştia de ce era capabil Michael, dar îl rugă să lase lucrurile aşa cum erau – la urma urmei, el avea

lucruri mult mai importante de care să se preocupe, cum ar fi fost eliberarea Irlandei de sub dominația britanică. Michael îi spuse că urma să informeze familia că ea plecase în America. Îi poți scrie mamei de acolo, spusese el. Dar dacă sufli o vorbă despre sarcina ta, o să regreți amarnic, auzi? Nu vreau s-o necăjești povestindu-i de mai știu eu ce viol. Chiar înainte ca ea să intre degrabă în casă, el o strigase încă o dată. Și să nu spui nimănui că m-ai văzut. Nu am fost niciodată aici.

Se întrebă oare unde era el acum. Dacă erau cu toții împreună acasă, crezând-o în siguranță și bine, începând o nouă viață în America. Poate că mama ei era în balansoarul ei, cârpind, bunica punea rămurele sub ceaun și afuma hering pe horn pentru cină. Poate că Sean și Michael erau înghesuiți în jurul mesei cu prietenii lor, bând bere neagră și complotând. Poate că Jack era și el acolo. Închise ochii și își lăsă mintea să se oprească asupra chipului lui blajin, care îi zâmbea încurajând-o. De acolo, se cufundă în genunea amintirilor ei, ajungând la ziua în care pândiseră o broască la râu alături de Kitty și Celia. La jocurile pe care le jucau pe zid. La privirile blânde pe care Jack i le aruncase în timpul slujbei, când părintele Quinn ridicase degetul său lung către comunitatea de enoriași păcătoși, amenințându-i pe toți cu focurile iadului. Acele zile fuseseră fericite. Știa asta acum, deoarece nefericirea îi dăduse perspectivă. Acele zile fuseseră cu adevărat fericite.

Se gândi la Kitty, draga ei prietenă, femeia pe care Jack o iubea cu adevărat, iar imaginația ei se tulbură ca oglinda unui lac când arunci în el o pietricică. Oare lui Kitty îi era dor de ea? Se gândea vreodată la ea? Sau își uitase prietena secretă de sub scară? Bridie se răsuci în pat și alungă toate amintirile despre Irlanda. Nu se gândi la copilul ei, nici nu îndrăzni să se întrebe cum îi mergea la Mănăstirea Sfintei noastre Regine a Cerului. Șocul nașterii a doi copii, unul care supraviețuise și geamănul lui, care murise, era prea greu de îndurat. Maicile ascunseseră copilul mort cu o zi înainte

ca ea să-l vadă măcar. Nu-i spuseseră decât că fusese o fetiţă - o biată fetiţă, care era acum în grija Domnului. Tocmai când durerea pierderii copiilor ei începea să devină insuportabilă, Bridie închise acea uşă. O închise pentru totdeauna şi îşi jură că nu avea să mai privească niciodată înapoi. Îşi ascultă respiraţia în schimb, până când o luă somnul, în sfârşit, şi se cufundă în binecuvântata mângâiere a uitării.

A doua zi dimineaţă, fu trezită devreme de doamna McGuire. Se îmbrăcă în uniforma pe care o purtase la castelul Deverill şi mai târziu în Dublin, până când pântecul ei devenise atât de mare, încât n-o mai putu purta. Era plină de cute din cauză să stătuse pe fundul valizei date de Lady Rowan-Hampton, dar măcar era curată. După un mic dejun luat în grabă, compus din terci de ovăz şi ceai, merse cu Bessie acasă la doamna Eliot Grimsby, pe Fifth Avenue, făcând o plimbare plăcută printr-un parc mare şi frumos, unde bone în uniforme împingeau landouri cu bebeluşi în ele, iar cucoane îmbrăcate la modă îşi plimbau căţeii. Când Bridie văzu casa, fu cuprinsă de panică. Era un conac gotic extravagant, construit din piatră de un brun-închis, cu un turn cilindric cu aspect ameninţător, ce se ridica din acoperiş, având deasupra ceva ce Bridie asocie cu pălăria unei vrăjitoare.

- Nu te lăsa intimidată de casă, spuse doamna McGuire, urcând scările către uşa mare cu două canaturi. Înăuntru nu este chiar aşa de formală, te asigur.

Bridie stătea lângă ea, tremurând. Acesta era destinul ei. Aceasta avea să fie de acum încolo casa ei. Era Bridget Doyle, iar lui Bridget Doyle nu-i era frică.

Un valet în vârstă deschise uşa şi le ceru să aştepte în hol.

- Dacă nu te superi, eu am să mă întorc la treaba mea, spuse doamna McGuire. Se întoarse către Bridie. O să fie bine, Bridget. Vino să mă vizitezi după ce te-ai instalat şi să-mi spui cum îţi merge. Dumnezeu fie cu tine şi să te aibă în pază!

– Vă mulţumesc că aţi avut grijă de mine, doamnă McGuire, spuse Bridie, speriată deodată că era lăsată singură în acea casă stranie.

– Acum, ai o prietenă în mine, aşa că, nu-ţi fie teamă. Să munceşti doar din greu. Să nu uiţi că sărăcia aşteaptă la uşa leneşilor.

Şi, zicând acestea, ieşi pe uşă şi coborî scările înainte ca Bridie s-o poată prinde de mânecă şi implora să nu plece.

Bridie aşteptă în antreul imens, şezând pe o sofa, uitându-se la podeaua lucioasă în pătrate albe şi negre, ca o tablă de şah, şi la şemineul elaborat din faţa ei, deasupra căruia atârna un portret al unui om cu faţă porcină, cu joben şi guler cu colţuri răsfrânte, care privea în jos poruncitor de la o mare înălţime. Casa mirosea a flori putrede şi a aer îmbâcsit. Existau ferestre pe peretele care se sprijinea de scara maiestuoasă din lemn din dreapta ei, dar nici una nu era deschisă. Auzi ticăitul regulat al unei pendule şi zgomotul îndepărtat al oraşului de afară, însă casa era învăluită într-o linişte apăsătoare, ca o biserică în care îţi era frică să vorbeşti, de teamă să nu trezeşti morţii.

În cele din urmă, valetul reveni.

– Doamna Grimsby vă poate primi acum, spuse el şi începu să urce încet scările, genunchii lui rigizi scârţâind cu fiecare treaptă.

Bridie îl urmă, curioasă s-o vadă pe doamna care schimba servitoarele la fel cum răposatul soţ al doamnei McGuire obişnuise să schimbe şosetele. Presupuse că asta însemna multe.

La capătul coridorului, în fundul clădirii, Bridie fu condusă într-o cameră de primire din sticlă, cu un acoperiş bombat şi cu plante verzi enorme în vase viu colorate. În mijlocul junglei, o doamnă corpolentă şedea pe un scaun mare, mângâind o pisică grasă cu degete ce semănau cu nişte cârnăciori roz sclipind de pietre preţioase. Purta o pălărie albă dantelată şi o rochie neagră lungă până în pământ. Avea sânii aşa de mari, de-ai fi zis

că bărbiile îi creşteau direct din ei, iar un medalion mare de aur prins de un lanţ atârna ca un alpinist neputincios deasupra unei prăpăstii.

– Vino să te văd, spuse ea după ce valetul se retrase tiptil. Bridie înaintă şi făcu o reverenţă. Doamna Grimsby inspiră pe nas şi o măsură încet pe Bridie cu ochii ei oblici, de parcă ar fi studiat un cal. Întoarce-te! Flutură o mână încărcată de bijuterii. Bridie se supuse. Mda, va trebui să schimbăm uniforma asta şi să te tundem; n-o să ai timp să ţi-l strângi. Şi eşti mult prea slabă. Te-aş putea mânca de vie şi nimeni n-ar afla.

– Da, milady.

– Eu nu sunt o lady, aşa că ai să-mi spui „*madame*". Tu nu eşti o *madame*, aşa că eu am să-ţi spun Bridget. Îşi duse degetele la un buton argintiu de pe braţul fotoliului şi îl apăsă. Domnişoara Ferrel o să te conducă în odaia ta şi o să-ţi explice cum îmi place să fie făcute lucrurile. Sper că eşti mai puternică decât ultima fată şi mai puţin sensibilă. Nu suport lacrimile. Sper că nu eşti o smiorcăită.

– Nu, *madame*.

– Bine. Presupun că ştii să citeşti şi să scrii?

– Da, *madame*.

– Cititul şi scrisul sunt imperative. După cum vezi, am casa plină de cărţi. Ador cărţile mai presus de orice altceva de pe lumea asta. Ele sunt comorile mele, iar tu să nu cumva să le atingi decât dacă îţi spun eu s-o faci. Ne-am înţeles?

– Da, *madame*.

– Şi ştii să repari, să coşi, să faci curat şi toate celelalte?

– Da, *madame*.

– Doamna Hamer mi-a spus că ai fost camerista lui Lady Deverill de la castelul Deverill din Cork, corect?

Bridie nu se sinchisi s-o corecteze.

– Da, *madame*.

– De ce ai părăsit Irlanda?

Doamna Grimsby îşi miji ochii şi privi pentru o clipă burta lui Bridie, de parcă ar fi ştiut de ruşinea ei.

– Ca să fac ceva cu viaţa mea, *madame*, răspunse Bridie fără ezitare.

Bătrâna doamnă pufni, dar totuşi acceptă răspunsul lui Bridie.

– Mă bucur să constat că ai un vocabular mai bogat decât doar „da, *madame*"!

– Am, *madame*.

– „Da, *madame*, am, *madame*." Doamna Grimsby oftă în aşa fel încât pieptul ei umflă un pliu al bărbiei. Sper că nu eşti vreo debilă. Nu suport vrăbiuţele mici-mititele speriate şi nici Precious, aici de faţă, nu le suportă. Ea este pisica mea. Ea mănâncă păsărelele speriate. Ah, domnişoară Ferrel!

Bridie se întoarse şi văzu în pragul uşii o femeie cu trăsături severe, cu păr castaniu prins într-un coc strâns la baza gâtului ei subţire, îmbrăcată într-o uniformă maro apretată, total respingătoare.

– Vă place de ea, *madame*? întrebă domnişoara Ferrel.

– Vom vedea. Este perfect ştearsă. Nu s-ar face să am o frumuseţe care să-mi zăpăcească musafirii, nu-i aşa? Tunde-o şi dă-i uniforma lui Alice şi explică-i cum îmi place să fie făcute lucrurile. Nepotul meu soseşte la ora unsprezece, aşa că poate să ne aducă ea ceaiul. Ai expediat invitaţiile acelea?

Domnişoara Ferrel dădu din cap.

– Le-am trimis, *madame*. Au fost toate înmânate personal în zori.

– Bine. Puteţi pleca acum.

Domnişoara Ferrel o conduse pe Bridie în odăile servitorilor de la parter. Odată ieşite din raza auditivă, domnişoara Ferrel scoase un oftat.

– Mă tem că n-o să faci mulţi purici aici, spuse ea, nu cu răutate. Este o teroristă oribilă cu noile servitoare. Nimeni nu vrea să muncească pentru ea. Este pur şi simplu singură. Zâmbi compătimitor. Am auzit că tocmai ai coborât de pe vaporul din Irlanda.

– Da, aşa este, răspunse Bridie.

– Păi, s-ar putea să reziști ceva mai mult timp, neavând altundeva unde să te duci.

– Voi munci din greu.

– Bineînțeles că așa vei face. Așa fac toate, dar în cele din urmă, o găsesc intolerabilă.

– Dumneavoastră de cât timp lucrați aici? întrebă Bridie.

– De doisprezece ani.

– Atunci, nu este chiar așa de rea.

– Eu i-am câștigat încrederea, domnișoară Doyle. Nu are în nimeni încredere așa cum are în mine. Și eu nu trebuie s-o dezbrac. Bridie păli. Oh, nu ți-au spus? Trebuie să ai și grijă de ea. Doamna Grimsby este o doamnă bătrână care are nevoie de multă grijă. Sper să ai stomacul tare.

Domnișoara Ferrel îi dădu o uniformă maro urâtă, cu un șorț alb, și o așeză pe un scaun, ca s-o tundă.

– Păcat că trebuie să scăpăm de el. Ai un păr frumos, spuse ea, ridicându-i părul de pe spate și frecându-l între degetul ei mare și celelalte.

Lui Bridie îi venea să plângă. Își mușcă buza ca să nu-i mai tremure.

– E doar păr, răspunse ea brav.

– Ai lăsat vreun bărbat în Irlanda?

– Nu, răspunse Bridie când șuvițe din părul ei începură să-i cadă pe umeri precum penele unui corb.

– Asta e bine. Doar nu vrei să mai și tânjești pe deasupra tuturor celorlalte. Așadar, hai să-ți spun care îți sunt îndatoririle. Dormitorul tău este lângă cel al doamnei Grimsby, astfel încât să te poată chema noaptea, dacă are nevoie de tine. Și ascultă ce-ți spun, o să aibă nevoie de tine. Te vei trezi la ora 6 dimineața și vei aprinde focul în odaia ei, fără să o trezești. Îi vei pregăti o baie și hainele pentru ziua respectivă...

În timp ce domnișoara Ferrel continua cu lista treburilor, Bridie continua să-și spună că era capabilă de orice. Nu o impresionase ea pe domnișoara Lindsay cu felul în care știa să coasă și să cârpească? Avea să fie mai

bună decât toate celelalte servitoare. Nu avea de gând să lase munca grea s-o intimideze şi nici pe doamna Grimsby să o terorizeze. Suferise ea mai multe de atât din partea maicilor.

– Ai o zi liberă pe lună şi poţi merge duminicile la biserică. Eşti catolică?

– Da, sunt, răspunse Bridie.

– E o biserică catolică după colţ. Crede-mă, vei avea nevoie de sprijinul Domnului ca să munceşti aici, aşa că te sfătuiesc să mergi cât poţi de des la biserică şi să te grăbeşti să te întorci. Cioara asta bătrână o să te cronometreze, aşa că nu trebuie să pierzi timpul stând la taclale, că o să te jupoaie! Îi dădu lui Bridie o oglindă. Dacă înainte era ştearsă, acum era de-a dreptul urâtă, se gândi ea sumbru. Părul îi fusese tuns până la bărbie. Îi înapoie oglinda domnişoarei Ferrel când se auzi în toată casa clopoţelul de la intrare. Ăsta trebuie să fie nepotu-său, domnul Heskin. Este foarte supus. Vine în vizită de trei ori pe săptămână. Haide, vino să ţi-o prezint pe doamna Gottersman, bucătăreasa, şi să iei ceaiul. Ea se aşteaptă de la tine să ştii numaidecât ce ai de făcut, aşa că încearcă să nu scapi tava!

Bridie îşi acoperi noua tunsoare şocantă cu o bonetă albă de servitoare şi luă tava cu ceaiul aşa cum i se spusese. Tava era grea, cu ceainicul de argint şi ceştile de porţelan şi cu un chec cu fructe care o făcu pe Bridie să saliveze, dar fu atentă să nu se împiedice pe scări. Doamna Grimsby n-o băgă în seamă când puse tava jos şi turnă ceai. Bridie văzuse de destule ori servindu-se ceai la castel pentru a şti cum se făcea, servind-o mai întâi pe doamna Grimsby şi oferindu-i o felie de chec, pe care o acceptă lacomă, luând-o cu degetele ei mici şi groase şi îndesând-o în gură, apoi servindu-l pe nepotul ei. Nici unul nu-i mulţumi, dar ea era obişnuită să fie ignorată de Deverilli şi de musafirii lor, aşa că nu fu deranjată.

Paul Heskin era slab şi deşirat, cu o bărbie teşită şi ochi chibzuiţi de culoarea lemnului de nuc lustruit.

Ședea lângă mătușa lui și părea să facă un efort enorm să se întrețină cu ea. Bridie era sigură că flirta chiar cu bătrâna, flatând-o și fermecând-o, de parcă ar fi fost o femeie frumoasă de douăzeci de ani. Doamna Grimsby îi asculta poveștile, cu ochii ei oblici indiferenți, așa că Bridie nu putea spune dacă îi plăcea compania lui sau dacă o dezgusta. În tot acest răstimp, Precious stătu tolănită pe genunchii ei, privind-o suspicios pe Bridie, torcând zgomotos în timp ce degetele stăpânei ei o mângâiau după urechi.

Când Bridie reveni mai târziu să strângă masa, doamna Grimsby era singură; nepotul ei plecase. Sta cu ochii închiși, mâna odihnindu-i-se pe spinarea pisicii. Bridie puse încet cestile pe tavă și le duse jos. O rugă apoi pe domnișoara Ferrel s-o conducă în dormitorul doamnei Grimsby, ca să poată strânge lenjeria murdară și să-i facă patul. Când intră în dormitorul stăpânei ei, fu șocată să vadă în ce hal era acesta. Patul imens era nefăcut, draperiile grele erau încă închise, pe spătarele scaunelor și peste tot pe podea zăceau risipite haine, sticle de parfum și loțiuni erau lăsate fără capace pe măsuța de toaletă.

– Alice a plecat în dimineața asta, îi spuse domnișoara Ferrel, referindu-se la fosta servitoare. Mă tem că nu s-a mai sinchisit să deretice camera doamnei Grimsby înainte să plece. Pur și simplu se săturase.

Bridie trase în lături draperiile și deschise larg ferestrele, făcu patul și deretică prin cameră. Adună lenjeria murdară pentru spălat și se duse degrabă jos, la spălătorie. Simțea o anumită satisfacție a muncii bine făcute. Era un mod de trai la acel moment și un mod de a nu se mai gândi la trecutul ei, care s-o tragă înapoi, într-un loc al suferinței. La prânz sosiră musafiri, și Bridie îl ajută pe valet să servească și să strângă. Aduse ceaiul la ora cinci și îl strânse la șase și jumătate. Aprinse focul în salon și afână pernele după plecarea tuturor. La ora șapte, fu chemată s-o ajute pe doamna Grimsby să se dezbrace și să facă baie. Doamna McGuire îi arătase cu o seară

înainte cum să pornească robinetele ca să umple cada, dar acum turnă puţin ulei în apă dintr-o sticlă de cristal de pe marginea de marmură, parfumând încăperea cu miros de trandafiri.

Doamna Grimsby dădea ordine, iar Bridie alerga să i le îndeplinească fără nici cea mai mică supărare. Simţea o uşurare în a fi ocupată. Descoperi, de asemenea, o surprinzătoare ogoire în atitudinea intimidantă a doamnei Grimsby – dacă ar fi fost amabilă cu ea, poate că Bridie ar fi clacat şi ar fi izbucnit în lacrimi. În felul acesta, Bridie rămânea la adăpost în spatele armurii de oţel a noii ei identităţi, Bridget. Bridget suporta toate abuzurile, în timp ce Bridie rămânea ocrotită în adâncurile fiinţei ei, detaşată de lumea care o rănise într-atât.

Bridie nu se dădu înapoi în faţa obezităţii groteşti a stăpânei ei, nici nu refuză să-i frece pliurile spinării în baie. Era trezită la fiecare două ore în timpul nopţii şi i se ordona să îşi întoarcă stăpâna, lucru nu foarte uşor de făcut, având în vedere cât de grea era doamna Grimsby, şi uneori, bătrâna doamnă striga la Bridie să-i acopere picioarele cu pledul, deoarece se descoperiseră cumva şi se răciseră, ori cerea să i se aducă oala de noapte. Dar ordinele stăpânei ei erau o neaşteptată binecuvântare, pentru că o scăpau de coşmarurile ei, în care maicile se năpusteau asupra ei ca o grămadă de vrăjitoare, mustrând-o pentru păcate şi fugind cu bebeluşii ei. Pe măsură ce zilele treceau şi ei i se cerea să-i taie doamnei Grimsby unghiile de la mâini şi de la picioare, să o spele pe cap, să o ungă cu loţiune în pliurile unde pielea se freca, Bridie se obişnuia cu mirosul înţepător şi cu necontenitele ei solicitări. Era ca şi cum doamna Grimsby ar fi vrut să vadă cât de departe putea s-o împingă – iar Precious părea să o urmărească şi să aştepte, dar Bridie nu ştia ce anume.

În prima duminică, Bridie ieşi din casă ca să participe la mesă. Biserica se afla la câteva străzi depărtare. Era pentru prima oară când Bridie ieşea din clădire de când sosise, bucurându-se de lumina solară de început

de primăvară, care îi scălda faţa cu strălucirea sa splendidă, şi de adierea caldă ce-i mângâia pielea. Ar fi vrut să se plimbe prin parc şi să asculte trilurile păsărelelor. Nu preţuise peisajul rural de acasă. Acum, îşi amintea sunetul cristeilor şi al corbilor şi ciripitul vrăbiilor ascunse în gardurile vii. Inhală mirosurile oraşului, şi inima tânji după mireasma de pământ reavăn şi de mare.

Biserica era mare şi rece, iar mirosul de tămâie îi aminti de acasă. Lângă amvon, într-o vază mare, era un buchet mare de crini albi. Imaginea lor îi ridică lui Bridie moralul. Găsi un scaun aproape în faţă şi aşteptă începerea mesei. Această biserică era foarte diferită de cea din Ballinakelly. Preotul avea un chip blajin şi vorbea blând, era şi un cor care cânta ca un cor de îngeri, iar enoriaşii îi zâmbeau, făcând-o să se simtă bine-venită. Era o diferenţă ca de la cer la pământ faţă de frica generată în biserica părintelui Quinn. La finalul mesei, aprinse lumânări şi se rugă pentru familia rămasă în Irlanda. Încă o dată, o trecu un fior de dor de casă când se gândi la mama şi la bunica ei, stând lângă foc şi la fraţii ei, complotând în jurul mesei, iar amintirea tatălui ei se contură mare şi strălucitoare din întunericul aleanului ei. Apoi fiorul se transformă în durere, când şerţul tremură deasupra lumânării pe care o aprinse pentru cei doi copilaşi ai ei, abandonaţi la mănăstire, şi se ţinu strâns de piept, într-o încercare deznădăjduită de a-şi alina inima zdrobită dinăuntru. Amintindu-şi ce-i spusese domnişoara Ferrel despre doamna Grimsby care îi cronometra absenţa, nu mai aşteptă să stea de vorbă cu nimeni, ci se grăbi să ajungă înapoi acasă. Fu uşurată că nu pierdu vremea, pentru că nici nu ajunse bine la bucătărie, că şi auzi clopoţelul sunând, fiind chemată în salonul de sticlă.

Doamna Grimsby avea mulţi vizitatori. Uneori, se întâlnea cu avocatul ei, domnul Williams, un bărbat rotund ca un ciubăr, cu păr negru lins, pieptănat pe spate, şi cu ochelari de vedere, care îi dădeau un aer autoritar şi inteligent. Venea îmbrăcat într-un costum

din trei piese, cu un ceas de buzunar din aur, prins de un lanţ, care îi accentua rotunjimea abdomenului, şi cu o pălărie neagră, pe care şi-o scotea în prezenţa doamnei Grimsby. Stătea mult cu doamna Grimsby, bând ceai şi scoţând din servieta sa documente cu aspect oficial. Uneori, după plecarea lui, doamna Grimsby îşi chema valetul de încredere, domnul Gordon, care era angajatul ei de peste patruzeci de ani. Acesta era înalt cât un măturoi, cu un cap chelios lucios şi o bărbie lungă, pătrăţoasă. Ea îl bătea uşor pe mână şi îi şoptea confidenţial la ureche, de parcă i-ar fi împărtăşit un secret. Alteori, trimitea după domnişoara Ferrel şi o bătea pe aceasta uşor pe mână.

– Ce m-aş face eu fără tine, Ferrel? Dumnezeule, lumea este un loc dur, dar tu, Ferrel, îmi dai încrederea că mai există şi bine pe lumea asta.

Nepotul ei venea adesea şi-i făcea curte reginei lui. Era ceva dezgustător în expresia îngâmfată de pe chipul lui când pleca, dar Bridie nu era sigură despre ce era vorba.

Lunile trecură. Zilele deveniră mai lungi, şi sosi vara, sufocantă şi toridă în oraş. Bridie muncea fără să cârtească. Cosea curat, cârpea fără aproape să se vadă, spăla şi călca la fel de bine ca majoritatea cameristelor cu experienţă. Îşi spunea că Dumnezeu avea să-i ierte păcatele dacă se spetea muncind. Nu predicase părintele Quinn că suferinţa purifica sufletul? Pe lângă posibilitatea de-a o salva de damnare, munca depusă o mai ajuta şi să uite de gândul la casa natală, care nu făcea decât să-i usuce inima de alean şi s-o tortureze cu regrete. Prin urmare, căuta consolare în îndatoririle ei. Învăţă să fie cu un pas înaintea doamnei Grimsby. Când îi cerea să facă ceva, doamna Grimsby constata, spre surprinderea ei, că Bridie făcuse deja acel lucru. Era răbdătoare, neobosită şi conştiincioasă. Domnişoara Ferrel era uimită, pentru că nici una dintre cameristele doamnei Grimsby nu rezistase vreodată mai mult de o lună.

În luna iulie, căldura era prea toropitoare pentru a fi tolerată. Doamna Grimsby anunţă că tot personalul casei urma să se mute împreună cu ea la „cabana" ei din Hamptons până în septembrie. Bridie nu dorea să plece din New York, în ciuda temperaturilor tot mai ridicate, deoarece începuse să se simtă ca acasă acolo, între conacul gotic de pe Fifth Avenue şi biserică. Găsise linişte în familiaritatea rutinei. Acum ar fi trebuit să se acomodeze cu altă casă şi să se bazeze încă o dată pe severa domnişoară Ferrel, care să-i spună cum îi plăcea doamnei Grimsby să fie făcute lucrurile.

Spre deosebire de conacul din Manhattan, vila doamnei Grimsby semăna cu un magnific *chateau* roz cu obloane verzi şi o verandă spaţioasă, cu vedere la ocean. Odăile erau mari şi aerisite, cu ferestre înalte, podele din lemn şi ţesături în culori deschise pe sofale şi scaune. Avea un aer complet diferit de cel apăsător, nefericit, al conacului din oraş. Aici, doamna Grimsby primea oaspeţi la fel ca în oraş. Oamenii veneau în cete s-o viziteze, iar invitaţiile erau expediate zilnic de băieţi în uniforme. Ea ieşea adesea pentru a face vizite vecinilor şi prietenilor, întorcându-se târziu, uneori chiar puţin cherchelită, dar aceste ieşiri nu păreau s-o bucure. Era permanent încruntată şi avea aceeaşi atitudine intimidantă şi respingătoare ca în Manhattan. Bridie fu copleşită de liniştea plajelor lungi şi albe, de apele azurii ale oceanului, însă doamna Grimsby nu părea înduioşată de acestea. Bridie se întreba dacă exista oare ceva care s-o fi făcut pe stăpâna ei fericită. Bătrâna doamnă trebuie să fi avut o inimă. Şi, dacă avea, de ce anume era nevoie pentru deschiderea ei?

capitolul 25

– Bridget, mi-ai stricat rochia, a intrat la apă, o acuză doamna Grimsby în timp ce Bridie se chinuia să prindă micile copci în spatele stăpânei ei. Cum te aştepţi

să pot ieși în lume în halul ăsta? Bridie vru să-i spună că nu rochia devenise mai mică, ci trupul ei uriaș devenise mai mare, dar fu prudentă și tăcu. Zău că nu-mi pot imagina cum te-a tolerat Lady Deverill. Nu merită să ai o servitoare șlampătă. Nu ai nici un viitor dacă nu ești în stare nici măcar să speli o rochie fără să intre la apă, de zici că e rochie de copil. Presupun că tu gândești că m-am mărit eu, nu? Da, știu eu ce se petrece în mintea aia a ta măruntă și dezgustătoare!

Bridie o lăsă să-și continue monologul bombastic. Experiența o învățase că era mai bine să tacă, pentru că doamna Grimsby ura mai presus de orice să i se răspundă. În sfârșit, reuși să prindă copcile și să fixeze strâns rochia, care plesnea la cusături.

– Nici nu pot respira, Bridget. Vrei să mă omori? Asta vrei? Vrei să mă vezi îngropată la fel ca toți ceilalți. Doamna Grimsby se întoarse, cu fața aprinsă și transpirată. Toți cred că nu pot vedea prin ei, dar eu pot. Mă iau drept o proastă, dar proștii sunt ei, deoarece eu știu exact cum sunt: hiene lacome, hrăpărețe, fățarnice. Banul e un mare blestem, Bridget. Poate crezi că greșesc spunând asta, însă când ești bogat, nu știi dacă oamenii te plac pentru cine ești tu sau pentru ce ar putea ei obține de la tine. Uneori, mi-aș dori să fiu săracă, așa ca tine, cu un prieten care să mă iubească așa cum sunt. Tu ai vreun prieten, Bridget?

– Nu, răspunse Bridie încet.

– Asta pentru că nu te faci foarte atrăgătoare. Ți-ar prinde bine să mai și zâmbești. Bătrâna doamnă chicoti cu dificultate în rochia ei ca un instrument de tortură. Presupun că ai să începi să te smiorcăi acum și să-mi spui cât de dificilă este viața ta. Ei bine, viața mea e destul de dificilă, Bridget. După ce a murit Eliot, totul s-a schimbat. Am rămas singură, ca tine acum. A trebuit să am singură grijă de mine. Ca și mine, vei ajunge și tu să fii puternică și rezistentă. Poate că vei învăța chiar să zâmbești. Dacă zâmbești, poate că-ți vei găsi un soț, și pe urmă, ai să poți să-i strici și lui hainele. Acum,

ajută-mă să mă dezbrac de rochia asta. Mi-e imposibil s-o port. Ai distrus-o. Găsește-mi alta, pe cea albastră, sau și aia a intrat la apă?

Doamna Grimsby plecă îmbrăcată în rochia albastră, cu sânii ei mari aproape făcând să explodeze tighelele din față, făcându-și deja vânt viguros cu evantaiul și respirând anevoie. Bridie o privi plecând și scoase un oftat de ușurare. Se obișnuise deja cu insultele ei, dar nu devenise insensibilă la ele. Mintea îi zbură la prima oară când domnul Deverill o luase în brațe și inima îi tânji după iubire. Se sprijini de peretele din hol după ce mașina cu doamna Grimsby și șoferul ei plecă, și își simți capul învârtindu-i-se pe măsură ce amintirile se strecurară cumva pe sub platoșa ei, amintindu-i de vremurile când avusese nu doar o prietenă în Kitty, ci și un iubit în domnul Deverill. Un bărbat cu brațe puternice, un zâmbet frumos și ochi ce o priveau în adâncul sufletului, făcând-o să se simtă prețuită. Chipul mamei ei i se arătă dinaintea ochilor, apoi cel al bunicii, bătrâna doamnă Nagle, fumându-și pipa în fotoliul ei de lângă foc. Dar înainte să se lase purtată departe de gânduri, domnul Gordon păși în hol și tuși intenționat, trezind-o din reverie.

– Ce cauți dumneata aici? întrebă el pe ton imperios, pentru că locul ei nu era acolo, la intrarea principală.

– Am condus-o pe doamna Grimsby la mașină, răspunse Bridie, alungând imaginile Irlandei și starea de melancolie indusă de ele.

– Ar fi trebuit să mă chemi pe mine. Eu lucrez pentru doamna Grimsby de patruzeci de ani. M-ar fi preferat pe mine să o conduc la mașină și să o instalez. Te-ai asigurat să aibă o sticlă de apă la dumneaei?

– Nu... Eu...

– Dumnezeule! exclamă el, făcându-i în mod evident plăcere scăparea ei. Este foarte cald și o să i se facă sete. Îi place să aibă mereu o sticlă de apă în mașină.

– Am presupus că șoferul..., începu Bridie.

– Să nu mai presupui niciodată, domnişoară Doyle. Nu presupunând am devenit eu cel mai devotat şi mai de încredere servitor al ei. Trebuie să-ţi foloseşti capul, ca să nu trebuiască ea să şi-l folosească pe-al ei. Este bătrână şi fragilă, deşi nu ai crede. Eu văd partea delicată, desigur, pe care doar foarte puţini au privilegiul s-o vadă. O să-i fie cald şi o să fie în toane proaste când o să vină acasă. Ai face bine să fii pregătită cu o baie răcoritoare şi nişte apă rece. Ţi-a spus unde se duce?

– Nu, răspunse Bridie.

Domnul Gordon îi surâse cu superioritate.

– Oh, aşa, de teama indiscreţiei o să spun pur şi simplu că ia masa de prânz cu nişte cunoscuţi pe care îi disprețuieşte. O să fie foarte prost dispusă la întoarcere. Ai face bine să fii pregătită. Este un miracol că ai supravieţuit atâta timp. Domnişoara Ferrel spune că asta este din cauză că nu ai unde altundeva să te duci. Clătină din cap. Trebuie să fie un test de anduranţă cumplit. Sau crezi cumva că ai să-i descoperi miezul delicat?

– Nu, domnule Gordon, nu cred asta.

– Asta ai putea foarte bine presupune, domnişoară Doyle. Mie mi-au trebuit treizeci de ani ca să-i câştig încrederea. Mă îndoiesc că ea va mai fi printre noi în treizeci de ani. Cât despre dumneata, aş fi surprins dacă ai mai rezista încă treizeci de zile.

Bridie plecă din hol şi se retrase la etaj. Îşi şterse lacrimile şi îşi făcu de lucru, dereticând prin dormitorul doamnei Grimsby şi punând la loc pe umeraşe rochiile nefolosite care zăceau aruncate pe pat, prea mici pentru corpul umflat al femeii. Se întrebă de ce îi tot pregătea doamna Gottersman prăjituri; bucătăreasa putea cu siguranţă vedea că stăpâna ei devenea tot mai mare. Bridie se aşeză pentru o clipă şi îşi cuprinse capul în mâini. Era obosită. Nu mai dormise neîntrerupt o noapte întreagă de luni în şir. Doamnei Grimsby nu-i păsa că o trezea chiar şi pentru cel mai mic flecuşteţ, cum ar fi fost să se uite după draperii să nu fie vreo stafie sau pur şi simplu pentru că dorea să se liniştească, ştiind că nu era

singură – ori cerând oala de noapte. Cum de era posibil ca o ființă s-o poate umple atât de des și cu atâta plăcere?

Bridie și-ar fi dorit s-o roage pe doamna McGuire, care o luase de pe Insula Ellis, să o ajute să-și găsească altă slujbă. Dar fusese deja destul de drăguță cu ea. Dacă ar fi avut timp, Bridie ar fi bătut la ușa doamnei McGuire doar ca să vadă o față prietenoasă, dar rareori i se permitea să iasă din casă, iar zilele libere erau puține. În plus, nu dorea să se recunoască învinsă, nu în fața doamnei McGuire și nici chiar față de ea însăși. Păcătuise în ochii Domnului aducând pe lume copii în afara căsătoriei; trebuia să repare lucrurile acum prin muncă grea și sacrificiu. Trebuia să ceară iertarea Domnului. Trebuia să fie bună.

Când doamna Grimsby se întoarse, după-amiaza târziu, domnul Gordon o întâmpină la ușă. Bridie îi privea din spatele peretelui de pe palierul de deasupra antreului. Cei doi discutară în șoaptă, valetul înclinându-se ca o trestie ofilită, astfel încât capetele lor aproape că se atingeau. Doamna Grimsby îl bătu ușor pe mână și își clătină gușile gelatinoase, arătându-și recunoștința pentru ceva ce el spusese. Domnul Gordon își lăsă capul într-o parte, ascultând atent și înțelegător ce-i spunea ea. Bătrâna doamnă zâmbi șters, aerisindu-și cu evantaiul fața ce continua să asude, roșie de căldură și un pic de vin, se gândi Bridie, judecând după felul în care se legăna ușor. Doamna Grimsby îl mai bătu încă o dată ușor pe mână pe domnul Gordon, privi în sus la el pe sub pleoapele fardate și afișă o expresie pe care Bridie o consideră aproape de flirt; expresia unei fete care îi dă un strop de speranță unui băiat care o place.

Când doamna Grimsby începu să urce scările, Bridie ieși în întâmpinarea ei.

– Bună ziua, *madame*, spuse ea.

Trăsăturile feței doamnei Grimsby redevenire severe. Fata zâmbitoare pe care tocmai o văzuse când vorbise cu domnul Gordon dispăruse; revenise bătrâna ursuză care se chinuia să se miște într-o rochie care îi era mult prea strâmtă.

– Scoate-mă din chestia asta imediat! se răsti ea, traversând palierul către dormitor. Nu ar fi trebuit să mă lași să îmbrac rochia asta. Am simțit că leșin toată ziua.

Dădu năvală în odaie și se sprijini de comodă, întorcându-se cu spatele spre Bridie pentru ca aceasta să-i poată deschide rochia. Imediat ce fu eliberată din rochie, doamna Grimsby se duse la pat și se întinse, îmbrăcată doar în furou. Trupul ei masiv zăcea inert peste cuverturi, revărsată ca un leș de ceară, cu ochii închiși, gura căscată și respirația mișcându-i sacadat pieptul.

– Fă-mi vânt cu evantaiul! porunci ea.

Bridie luă evantaiul de deasupra comodei și îl deschise. Mișcându-l deasupra fetei doamnei Grimsby, mici șuvițe de păr alb tremurau la rădăcina părului ei. Sudoarea se usca încet în jurul nasului și pe buza superioară, unde sclipea printre puful fin care creștea acolo. Bridie tăcu. Ascultă respirația stăpânei ei și-i făcu vânt cu evantaiul până când deveni evident că aceasta adormise. Din când în când, scotea câte un sforăit și corpul îi tresărea. La un moment dat, deschise ochii, surprinsă să-și vadă camerista tot lângă ea și să simtă că adierea răcoroasă dată de evantai nu încetase. Lui Bridie îi era prea frică să plece. Știa că, dacă doamna Grimsby s-ar fi trezit și ar fi constatat că ea plecase, ar fi fost în mare bucluc. Așa că, rămase acolo, făcând vânt cu evantaiul până ce nu-și mai putu simți brațele de durere.

Zilele de vară deveneau tot mai scurte. Doamna Grimsby servea ceaiul pe verandă, acoperindu-și umerii cu un șal când soarele cobora în spatele vilei și aerul devenea mai răcoros. Părea că începuse să se plictisească de oameni, ieșind mai puțin, primind mai puțini oaspeți. Prefera să stea singură, privind în gol înspre ocean, sau cufundată într-o carte, cu ochelarii de citit fixați pe nas. Apoi, într-o duminică de la sfârșitul lui august, Bridie fu chemată în grădină. Doamna Grimsby stătea într-un balansoar, ascultând cântecul păsărilor într-o

rochie lungă gri. Era pierdută în gânduri, cu chipul surprinzător de relaxat.

– Citeşte-mi, porunci ea, întinzându-i cartea lui Bridie. Şi să citeşti cu intonaţie. Alice avea o voce aşa de moartă. Chiar şi arăta ca un peşte mort atârnat într-o ramă pe perete. Haide, dă-i drumul! Nu trebuie să fii aşa de ceremonioasă.

Îşi mângâie pisica şi închise ochii în aşteptare.

– *Culegere de poezii, de William Butler Yeats*, citi Bridie.

– Este cartea mea preferată. Este un scriitor irlandez. M-am gândit că o să-ţi placă. Vreau s-o aud citită cu accent irlandez. Aşa este normal, să fie citită autentic. Doamna Grimsby nu deschise ochii. Bridie fu uimită de amabilitatea vorbelor ei, sau poate că alesese un autor irlandez ca s-o chinuiască. Îl ştii pe Yeats? întrebă ea.

– Da, răspunse Bridie.

– Bine. Nimic nu-i mai deranjant ca o femeie nătângă, aşa spunea tata mereu. A învăţat-o pe mama mea tot ce ştia el. Ea nu s-a născut privilegiată, dar a avut o minte ageră. Tu nu eşti o frumuseţe, Bridget, dar dacă ai mai fi şi nătângă pe lângă ştearsă, nici un bărbat nu se va însura vreodată cu tine. Deschise ochii şi se uită la Bridie ca un şoim studiindu-şi prada. Vrei să te măriţi, nu-i aşa?

– Nu o să mă mărit niciodată, răspunse Bridie răspicat, înfruntând privirea doamnei Grimsby cu o îndrăzneală care o luă până şi pe ea prin surprindere.

– Ce neobişnuit, spuse doamna Grimsby. Bridie îşi plecă ochii, pentru că privirea cercetătoare a doamnei Grimsby era mult prea intensă ca să poată fi îndurată. Bineînţeles că ai să te măriţi, continuă doamna Grimsby strident. Toate fetele se mărită până la urmă pentru că trăim într-o lume a bărbaţilor, Bridget, şi o femeie de una singură este o creatură neajutorată, dacă nu are bani. Banii nu garantează fericirea; eu sunt un exemplu excelent. Dar îţi dau putere, Bridget. Degetele ei grase

mângâiau pisica. Trucul este să găsești bărbatul potrivit. Ei, aici e ca la ruletă.

– Eu sunt în serviciul dumneavoastră, *madame*. Nu mă gândesc la altceva.

Doamna Grimsby se încruntă.

– Copii?

Bridie răspunse fără să clipească.

– Nu, nu îmi doresc copii.

Își forță inima să rămână insensibilă, îndurând agonia în tăcere.

– Eu nu am fost binecuvântată cu copii, ci cu o avere imensă. Eliot a fost un talentat industriaș. Eu, după cum vezi, nu am pe nimeni, doar niște paraziți care stau pe mine ca lipitorile ca să-mi sugă averea. Paul, de exemplu, hiena de nepotu-meu. Crezi că-i face plăcere să vină să mă vadă?

– Nu-i face?

– Bineînțeles că nu. Abia așteaptă să mor. Toți vor o bucățică din averea mea. Pufăi disprețuitor. Haide, poți începe! Citește *Copilul furat*.

Bridie găsi pagina. Inspiră adânc.

– „Acolo unde în lac se cufundă Munții Stâncoși din Seuth Wood..."

Se uită la doamna Grimsby, care stătea cu ochii închiși și gușile îndesate peste sâni. Degetele i se opriseră, îngropate în blana pisicii, care dormea liniștită în poala ei.

– „Haide, vino, Pui de om!/ Să rătăcim printre ape și prin sălbăticii/ Mână în mână, în ținutul zânelor/ Că mai plină de lacrimi e lumea decât poți tu să știi..."

Fără să deschidă ochii, doamna Grimsby începu să recite alături de Bridie.

– „Acolo unde unda lunii scaldă în lumină/ Înneguratele nisipuri cenușii/ Departe, până în îndepărtatul Rosses/ Noaptea întreagă vom hoinări..." Vocea bătrânei doamne se stinse. Suspină cu o plăcere rară. Frumos, Bridget. Frumos, suspină ea.

Bridie continuă să citească, înroşindu-se la extraordinarul compliment şi la tonul vocii stăpânei ei, care sugera că vorbise serios. Când ajunse la ultimul vers, ochii lui Bridie se umplură de lacrimi. Se chinui să-şi oprească vocea din tremurat de emoţie, căci fiecare vers o ducea tot mai aproape de casă.

– „Alături de noi merge acum şi el/ Cel ce priveşte-aşa solemn:/ El auzi-va nu o mai putea/ Mugetul vitelor ce pasc pe generoase dealuri/ Ori şuieratul ceainicului de pe sobă/ Ce pace îi aduce în suflet/ Nici cum să vadă nu va mai avea/ Şoarecii bruni ce dau târcoale/ Lăzii cu uruială de ovăz..."

În acel moment, Bridie îşi văzu mama şi tatăl dansând în jurul mesei din bucătărie, cu ochii scânteindu-le de plăcere, zâmbindu-şi nestingheriţi unul altuia, şi fu sigură că putea auzi sunetul scripcilor purtat de vânt peste oceanul de timp şi spaţiu.

– Ai citit-o superb, spuse doamna Grimsby încet după ce Bridie termină. Bridie ridică ochii din carte şi văzu că obrajii stăpânei ei erau rozalii şi lucioşi, ca obrajii unui copil. Povesteşte-mi despre Irlanda, îi ceru ea, iar tonul ei blând o luă prin surprindere pe Bridie. Chiar este aşa de frumoasă precum a descris-o Yeats?

– Este şi mai frumoasă, răspunse Bridie, inima ei suferind la gândul vitelor mugind pe dealurile înverzite.

– Chiar există zâne?

– Prietena mea Kitty vede zâne mereu, spuse Bridie încet, temându-se brusc că vorbise prea mult şi că doamna Grimsby urma s-o pedepsească aspru pentru că fusese prea deschisă.

Dar n-o făcu. Cumpăni asupra cuvintelor lui Bridie, apoi zise:

– Domnişoara Kitty Deverill?

– Da.

– A fost prietena ta?

– A fost... Vocea lui Bridie se opri. Kitty nu mai era prietena ei.

– Ce neobişnuit! Doamna Grimsby deschise ochii. Îmi imaginez că mama lui Kitty nu a fost foarte încântată de prietenia voastră.

– Nu a ştiut niciodată.

Doamna Grimsby îşi arcui sprâncenele.

– Bineînţeles că nu a ştiut. Cât de abil din partea voastră! Bridie se ruşină, dar doamna Grimsby râse. Povesteşte-mi despre Kitty!

– Este foarte îndrăzneaţă.

– Şi...? Doamna Grimsby dorea mai mult. Cum arată? Ce fire are?

Bridie puse cartea în poală.

– Are păr roşu-arămiu şi o fire sălbatică. În plus, vede stafii. Este un har moştenit de la bunica ei.

– Stafii? Ce fel de stafii? Doamna Grimsby se aplecă în faţă.

Bridie închise cartea.

– Există multe stafii în castelul Deverill.

– Cum aşa?

– Este o poveste lungă.

– Avem toată după-amiaza la dispoziţie. Bătrâna doamnă se lăsă iar pe spate în scaun şi se făcu comodă în el ca o găină pe cuibar. Începe cu începutul.

Bridie inspiră, încă neîncrezătoare în entuziasmul doamnei Grimsby.

– Atunci, haideţi să vă povestesc despre Blestemul lui Barton Deverill.

capitolul 26

Londra, Anglia, 1922

Kitty aştepta veşti de la Jack. Era agonizant să nu ştie ce se întâmplase cu el. Se consola cu copilul, căruia îi dăduse numele lui, şi cu evenimentele mondene la care Celia o târa cu ea, dar Jack nu era niciodată prea

departe de gândurile ei. Apoi, în sfârşit, în martie, primi o scrisoare, pe care i-o aduse Grace.

15 martie 1922

Draga mea Kitty,

Îţi scriu din Cork, unde lâncezesc în închisoare pentru păcatele mele. Ai auzit, probabil, dar nu am reuşit să ajung în America. Măcar aşa sunt mai aproape de tine. Pot privi cerul şi ştiu că şi tu priveşti acelaşi albastru. Asta este singura consolare. Nu cred că voi fi trimis în faţa plutonului de execuţie. Poate că britanicii au învăţat din propriile greşeli din 1916! Însă nu cred că mă vor elibera. Aşa că, iubita mea, bagă de seamă ce-ţi spun: să putrezesc aici nu va mai fi la fel de trist dacă aş şti că tu îţi vezi de viaţa ta şi nu tânjeşti după mine. Nu pierde timpul aşteptându-mă, pentru că vei îmbătrâni şi vei deveni posacă înainte ca eu să ies! Frumoasă Kitty, găseşte un bărbat care să te iubească şi iubeşte-l la rândul tău. Te dezleg de promisiunea pe care ai făcut-o, la fel cum trebuie să mă eliberezi şi tu de a mea. Nu suntem meniţi a fi împreună. Acum ştiu asta. Dar viaţa mea a fost mai dulce, pentru că am fost iubit de tine.

Cât adevăr în zicala: Dacă iubeşti ceva, redă-i libertatea. Eu te iubesc mai mult decât pe mine însumi, Kitty.

Jack

Lacrimile lui Kitty udară hârtia, întinzând cerneala. Lăsă repede scrisoarea jos şi îşi cuprinse capul cu mâinile. O să-l aştepte pe Jack. Oricât ar fi durat. Ideea de a se îndrăgosti de altcineva era o pacoste. Inima ei îi aparţinea lui pentru totdeauna.

De când sosise la Londra cu bebeluşul Jack, fusese plăcut surprinsă de reacţiile oamenilor. Celia considera „scandalos" ca o femeie nemăritată să aibă un copil. Beatrice îi admiră actul de „binefacere", Digby fu de părere

că bebelușul îi semăna perfect lui Kitty, la care Maud spuse acră că jumătate din Irlanda avea părul roșu. Victoria nu era câtuși de puțin interesată. Harry, pe de altă parte, o luă pe Kitty deoparte și, în vechea tradiție de a-și păstra secretele reciproc, ceru să știe adevărul. Când ea i-l spuse, el își critică tatăl pentru că fusese un prost, dar susținu decizia lui Kitty de a crește copilul.

– S-ar putea să fiu recunoscător pentru el într-o bună zi, având în vedere ce șanse am să devin vreodată tată, șopti el, surâzând afectat.

– Mama va fi tare dezamăgită dacă nu duci mai departe numele familiei.

– Biata mama, atâtea dezamăgiri! Aproape că începe să-mi fie milă de ea.

– Nu te lăsa prostit, Harry. Mama e ca o buruiană, foarte rezistentă și capabilă să-și răspândească influența prin toate cotloanele unde n-o vrea nimeni.

Kitty îi scrise surorii ei, Elspeth, explicându-i că luase de suflet un copil abandonat la ușa lor de la Hunting Lodge, făcând astfel o faptă bună. Îi povesti că plecase la Londra, deoarece tatăl lor refuza să o accepte în casă cu un copil care nu era al ei. Era astfel cât se putea de aproape de adevăr și nu dorea ca sora ei să audă cine știe ce zvonuri din alte surse. Știa că Elspeth o va susține. Dacă ar fi avut vreodată nevoie de un refugiu în Irlanda, ar fi putut conta pe sora ei.

Kitty nu știa niciodată dacă societatea londoneză o bârfea – și nici nu-i păsa. Cu Irlanda lăsată în urmă, se aruncă pe scena petrecerilor londoneze cu un asemenea abandon, încât părea că încerca să se piardă cu totul în ele. Mergea la saloanele de marți seară ale lui Beatrice, încântându-i și uluindu-i pe ceilalți oaspeți în egală măsură, pentru că spunea exact ce gândea și era inteligentă, discutând pe temele zilei cu îndrăzneala unui bărbat. Dacă cineva era destul de imprudent încât să o provoace pe teme de politică irlandeză, acel cineva își dorea foarte curând să n-o fi făcut, pentru că ea nu se temea să-și

arate susţinerea pentru IRA şi era mai bine informată decât majoritatea. Beatrice era încântată de scandaloasa ei nepoată, deoarece adăuga sare şi piper seratelor ei. Kitty lua prânzul cu Celia şi largul ei cerc de prieteni în cele mai luxoase restaurante din Londra şi dansa nopţi întregi în cluburile unde orchestre live interpretau jazz, această muzică recent importată din America. Învăţă să danseze Charleston, adoptă ultima modă a rochiilor scurte cu talie căzută şi se apucă de fumat. Vizita muzee şi mergea la teatru cu Harry şi Boysie, pretinzând că nu vedea ocheadele şi mângâierile furişe ale acestora. Era ca soarele pentru fluturii mondeni, care solicitau în gura mare prezenţa ei la petrecerile lor, chiar dacă distinsele doamne în vârstă o condamnau pentru că era atât „repezită", cât şi irlandeză, ceea ce, pentru ele, reprezenta o combinaţie periculoasă.

Kitty îşi îmbrăţişă noua viaţă, dar nu-l uită niciodată pe Jack. La fiecare câteva zile îi scria câte o scrisoare, cu destinaţia închisoarea din Cork. Aştepta nerăbdătoare răspunsurile lui, care însă nu veneau niciodată.

Dacă Maud se temuse că Kitty nu avea să-şi găsească vreodată un soţ, ei bine, temerile ei erau nefondate. Poate că războiul reuşise să împuţineze stocul de bărbaţi tineri, însă cei rămaşi se amorezară rapid de Kitty. Părea să nu conteze faptul că ea avea grijă de un copil; nu era copilul ei şi, în plus, felul în care îl iubea ea pe micul copil abandonat nu îi făcea decât să o iubească şi mai mult. Dar Kitty îi tachina şi îi încuraja şi, asemeni vântului, era ba caldă, ba rece, dar stârnindu-le mereu interesul, pentru că nu reuşeau deloc să pună mâna pe ea.

Vara veni şi, odată cu ea, veni pe lume şi fetiţa Victoriei, pompos numită Lady Alexandra Mary Victoria Casselwright.

– Nu s-a putut gândi şi ea la un nume care să nu fie de regină? se plânse Kitty Celiei.

– Următorul copil va fi băiat – George William Edward *Eric*, răspunse Celia chicotind înfundat. Va trebui să strecoare cumva și numele Eric pe undeva, bietul copil!

– Măcar mama n-o să petreacă vara cu noi, acum că Victoria are un copil la care să se poată ea extazia, spuse Kitty. Fiul lui Elspeth nu contează, deoarece este un simplu John MacCartain, și mamei nu-i pasă de Elspeth ori de Irlanda. Cât de mult trebuie s-o încânte faptul că are un copil legitim, aristocrat, în familie cu care să se poată făli.

Vara fu petrecută la Deverill Rising. Moșia uriașă a lui Digby era ascunsă printre dealurile din Wiltshire. Când Kitty străbătu impresionantul drum șerpuind printre pajiști pline de flori sălbatice și iarbă înaltă și apoi un frumos pod de piatră peste pârâul Deverill, își dădu seama cât de dor îi fusese de regiunile rurale. Oile punctau dealurile ca niște păpădii pufoase, păsările zburau în și din gardurile vii de porumbar și fag, castani înalți ofereau umbră cailor când soarele de vară devenea tot mai torid și muște mari le sfidau capetele care se mișcau neîncetat, adunându-se pe la ochii și gurile lor. Inima lui Kitty se umplu de bucurie la gândul că putea să călărească din nou și privi peste dealurile de calcar cu jind.

Casa în sine era una impozantă, grandioasă, din piatră naturală, cu un fronton uriaș încoronând fațada și o balustradă abruptă înconjurând acoperișul cu vase ornamentale uriașe punctând-o din loc în loc. Ferestre înalte dădeau înspre grădinile cu plante ce costau o avere și erau frumos crescute. Celia sări din mașină imediat ce aceasta opri pe pietriș și o luă pe Kitty de mână ca să-i arate locul, lăsând-o pe Hetty să aibă grijă de copil și de bagaje. Alergară prin casă și ajunseră în spate, unde niște glasvanduri se deschideau înspre o grădină pavată, în care creștea din abundență cimbru sălbatic alături de crețișoară și nu-mă-uita, iar vase imense erau încărcate de tufe de rozmarin. Mai departe, la orizont,

un porumbar circular alb cu acoperiș de paie era poziționat încântător dinaintea unei braniști dese.

Alergară prin toate grădinile, pe sub bolți de plasă pe care se cățărau trandafiri, pe poteci șerpuite care le duceau între borduri late de campanule și bujori, în grădinile de legume unde creștea mazăre țucără printre straturi de morcovi și spanac. Celia o trăgea pe Kitty după ea, nerăbdătoare să-i arate terenul de tenis și pajiștea pentru crochet, dar și elaborata căsuță din copac comandată de tatăl ei la împlinirea a zece ani. În cele din urmă, se așezară pe o băncuță de lemn care înconjura un păr. Gâfâiau amândouă și râdeau vesele.

– Nu-i așa că-i minunat?! exclamă Celia.

– Nu am crezut că poate fi în altă parte la fel de frumos ca acasă, însă Deverill Rising mi-a tăiat respirația, răspunse Kitty, respirând greu.

– Ne vom distra de minune. La fel cum ne-am distrat în Irlanda. Vivien și Leona vin și ele cu soții lor plicticoși și copiii ăia plângăcioși. Harry și Boysie sosesc astă-seară cu Archie Mayberry, care cred că îmi va cere mâna în orice clipă.

– Și tu ce-ai să-i spui? întrebă Kitty.

Celia ridică din umeri.

– Da, presupun. La urma urmei, trebuie să mă mărit cu cineva, iar Archie nu e mai rău ca alții. Are purcoaie de bani. Purcoaie peste purcoaie, peste purcoaie.

– Și măcar este arătos, spuse Kitty gândit.

– Da, nu e neplăcut ochiului, nu-i așa? Nu-l iubesc, dar cred că el mă iubește pe mine. Trebuie să fii practică în alegerea unui soț. Este bogat, provine dintr-o familie bună și este inteligent, ceea ce este important, deoarece nu suport să mă plictisesc. Ferească Domnul să mă plictisesc. Mă pot comporta foarte urât dacă nu sunt distrată. Așadar, voi face vreo doi copii, apoi mă voi îndrăgosti de altcineva. Celia oftă satisfăcută. Nu așa funcționează lucrurile?

– Nu m-am gândit niciodată serios la asta. Știu că *papa* a călcat pe arătură.

– Bineînţeles. Şi al meu la fel. Dacă mama a avut amanţi, a fost mai discretă. Ştii ce zic, când vin băieţii, haide să mergem să călărim, vrei? Pun pariu că ţi-e dor.

– Îmi e, spuse Kitty. Îmi e teribil de dor.

– Nu se vânează la momentul ăsta al anului, dar putem galopa peste dealuri şi ţi-aş putea arăta ceea ce noi numim The Man. Este un basorelief uriaş pe coasta unui deal, pentru că sub iarbă este calcar. Nu este la fel de impresionant ca Fairy Ring al vostru, deoarece The Man nu prinde viaţă la asfinţit. Celia o luă pe Kitty de mână şi o strânse într-a ei. Chiar mi-aş dori să putem da timpul înapoi ca să petrecem măcar încă o vară la castelul Deverill, tu nu? Ochii lui Kitty se înnegurară, aşa că Celia schimbă subiectul. Haide, vino să-ţi arăt cum e înăuntru!

Curând, casa se umplu de musafiri. Păreau să apară pe neaşteptate şi să rămână zile în şir. Pe Beatrice nu o deranja. Şedea pe terasă cu o pălărie de soare cu boruri mari, întreţinându-se cu musafirii, în vreme ce Digby, într-un costum cadrilat galben nou-nouţ cu haină şi pantalon sport, îi conducea pe bărbaţi pe moşie, ca să le arate ferma. Chiar dacă Sir Digby Deverill venea dintr-o familie veche, trăia ca un *nouveau riche* absolut, sclipind cu splendoarea unui comerciant de diamante sud-african milionar. Lui Beatrice cea mai mare plăcere i-o făceau tinerii. Veneau în maşinile lor strălucitoare, fetele cu tunsorile lor scurte şi în acele rochii cu talia căzută la modă, cu unghii lungi roşii şi cu ruj asortat, bărbaţii în costume în culori deschise ori în haine dungate, svetere de crichet şi pălării de paie, veseli şi gata de distracţie, aparent fără griji. Îi privea jucând crochet şi tenis, şarade şi loveşte cutia, mergând la picnicuri pe deal, tachinându-se, flirtând, fumând, dansând şi persiflându-se. „Of, de-aş fi din nou tânără", gândea ea melancolic. „Tinerii ăştia au tot ce vor."

Archie o luă pe Celia de mână într-o noapte înstelată de august şi o ceru în căsătorie. Celia acceptă, apoi dădură buzna în casă, întrerupând un joc de Cocky Ollie,

inventat de Deverilli şi care, cu timpul, devenise legendar, dând vestea întregii suflări din casă. Pocniră dopuri de şampanie, toată lumea îi felicită, iar Celia se grăbi să se adune cu prietenele pentru a discuta deja despre rochie şi pentru a alege domnişoarele de onoare.

– Tu, dragă Kitty, vei prinde buchetul, deoarece tu vei urma.

Dar Kitty ştia că singurul bărbat cu care s-ar fi măritat vreodată era Jack. Când, oh, oare când avea să fie acesta eliberat?

Pe 22 august, Michael Collins, liderul irlandez care negociase divizarea Irlandei, fu prins într-o ambuscadă a naţionaliştilor inveteraţi în Comitatul Cork şi asasinat. Kitty fu devastată când citi despre asta în gazetă.

– Cum de-au putut să-l asasineze pe Michael Collins! se văită ea, aruncând *The Times* pe masa pentru mic dejun, gândindu-se la Jack care putrezea în închisoare. Când se va termina odată cu violenţa?

– Dar ăsta nu este pur şi simplu încă un terorist irlandez? întrebă Celia, neînţelegând de ce atâta tam-tam.

Kitty scutură din cap uluită.

– Mă disperi, Celia, strigă ea. Michael Collins a fost un erou. A fost un rebel, un luptător pentru libertate, un bărbat curajos şi altruist. Sper să-i găsească pe cei care au făcut asta şi să le pună gâturile în ştreang! Cei prezenţi se uitară unii la alţii încurcaţi. Nici unuia dintre ei, în afară de Harry, nu îi păsa de ce se întâmpla în Irlanda. Harry luă ziarul şi îl citi în linişte. Chipul lui Boysie se înnegură de îngrijorare. Încăperea se cufundă într-o linişte incomodă.

– Vai, vai, ce trist, nu-i aşa? Ştiţi ce, haideţi să mergem la un picnic azi, ce ziceţi? O să te mai înveselească şi pe tine, Kitty. Putem juca oină pe deal, propuse Celia.

– Grozavă idee, iubito, o susţinu Archie, privind-o cu ochi mieroşi. O să-ţi ia gândul de la Michael Collins ăsta al tău.

*

Data nunții fu stabilită pentru primăvara următoare. Toamna fu plină de nesfârșite petreceri de logodnă și de obișnuita benchetuire. Kitty păstra legătura strânsă cu bunica ei, ale cărei scrisori erau lungi, poetice și tot mai nebunești. Scria despre spiridușii din gardurile vii și zânele din straturile de flori și spunea că Bertie o convinsese să se mute la Hunting Lodge din cauza vremii reci. Spunea că mergea acolo doar ca să mănânce și să doarmă, deoarece Hubert era foarte pretențios, insistând să fie în compania ei pe timpul zilei. Tufănicilor le era prea teamă să vină în vizită și deveniseră practic niște sihastre în casa lor din Ballinakelly. Le trimitea canabis ca să le calmeze nervii, dar cine știe dacă nu cumva muriseră deja în paturile lor? Întrebă dacă alocația ei pentru Kitty era suficientă.

Nu vreau să trăiești ca o sărăntoacă, draga mea Kitty, tu meriți să trăiești bine. Cât despre mine, eu am nevoie de foarte puțin, acum că viața mea se limitează la turn. Mă simt ca Rapunzel, doar că nu există o vrăjitoare, iar Hubert, prințul meu, nu mă poate salva. Ai grijă de tine și roagă-te să se pună capăt violenței, astfel încât să te poți întoarce cu copilașul și să-l aduci aici, la castelul *Deverill, unde îi este locul.*

Kitty continuă să îi scrie lui Jack. Deși el îi spusese să nu-l aștepte, ea era dezorientată și rănită de refuzul lui de a-i răspunde. Nu știa oare că ea îl iubea îndeajuns cât să-l aștepte o viață întreagă? Apoi, pe 17 decembrie 1922, în urma înființării Statului Liber Irlandez, ultimele forțe britanice predară Royal Barracks, cazarma regală din Dublin și plecară. Sudul era, în sfârșit, independent. Acum era sigur că Jack urma să fie eliberat.

Eliberarea fu un moment formidabil și unul pe care Kitty îl visase atâta vreme. Era mândră că jucase și ea un mic rol în câștigarea independenței și, împreună cu Grace, sărbători cu șampanie și cu o cină somptuoasă la Ritz. Cele două femei se lăsară copleșite de amintirile

zilelor rebele, de macabra asasinare a colonelului Manley, momentul în care Kitty înţelesese că Grace era un aliat şi nu un inamic, şi de ziua în care Kitty aproape fusese prinsă cărând un pistol într-o cutie de pantofi de către soldaţi britanici.

– Dacă nu ar fi fost părintele cu mintea lui ageră, ai fi putut fi azvârlită în închisoare precum contesa Markievicz, spuse Grace, căreia îi era clar dor de acele zile aventuroase.

Kitty se aşteptă ca Jack să fie eliberat imediat, însă săptămânile treceau, iar ea nu avea veşti, aşa că sentimentul ei de triumf de transformă în tristeţe şi dezamăgire.

Micul Jack Deverill creştea mare şi puternic. Nu mai era micul bebeluş plăpând care fusese abandonat la uşă; era acum dolofan şi frumuşel. Cum Kitty nu-i ştia data naşterii, decise să fie 1 ianuarie ziua lui de naştere. Pregăti pentru el un mic tort şi îi invită pe Celia şi pe Harry să sărbătorească alături de ea. Când suflă în lumânare, se întrebă unde oare o fi fost Bridie şi dacă se întorsese cumva la Ballinakelly. Ar fi vrut să-i scrie şi s-o asigure că bebeluşul ei era în siguranţă, iar ea îl iubea din toată inima pentru că Bridie nu putea. Uneori, când copilaşul dormea, Kitty stătea şi îl privea fără să-şi dea seama când trecea timpul. Cine s-ar fi gândit că o fiinţă atât de mică i-ar fi putut aduce atâta bucurie? O durea când se gândea că Bridie rata toate aceste momente.

Grace venea la Londra din când în când, dar nu aducea veşti despre Jack. Cât despre tatăl lui Kitty, acesta se împotrivea mai îndârjit ca oricând întoarcerii lui Kitty la castelul Deverill.

– Nu-şi recunoaşte copilul, îi spuse Grace delicat. În ochii lui, Jack nu este un Deverill.

– Atunci, nu mă pot întoarce, declară Kitty, ridicând bărbia pentru a-şi împiedica mâhnirea. Dar, într-o zi, Jack Deverill îşi va cunoaşte casa. El este mai irlandez decât mine, iar eu intenţionez să-l readuc la rădăcini.

– Eşti întotdeauna bine-venită să stai la mine, îi spuse Grace.

– Şi să mă uit la casa mea de la depărtare? Asta m-ar termina definitiv. Nu, *papa* va trebui să cedeze, de dragul bunicii. Trebuie să-l faci să înţeleagă, Grace. Puse o mână pe braţul lui Grace. Tu eşti singura persoană capabilă.

Grace nu-i spuse că Bertie se retrăsese în băutură şi că abia dacă se mai întâlnea cu el în ultimul timp. Mergea la vânătoare numai ocazional, nu era niciodată văzut la curse şi accepta rareori vizitatori. Era o umbră a bărbatului charismatic de odinioară. Cândva atât de elegant şi de nonşalant, devenise un paranoic şi un zbuciumat. Numai whisky-ul în cantităţi mari îi alina sufletul tulburat – ea se temea că avea să vadă curând spiriduşii şi zânele Adelinei.

– Are cineva veşti de la Bridie? întrebă Kitty.

– Ultimul lucru pe care l-am auzit a fost că a primit o slujbă de cameristă pentru o doamnă din Manhattan. Este bine şi fericită, Kitty. Nu trebuie să-ţi faci griji pentru ea, spuse Grace, întorcându-şi privirea către fereastră. A vrut să înceapă o viaţă nouă. Tatăl tău a fost mai mult decât generos. Nu cunosc un alt bărbat care să fi avut grijă de ea atât de bine.

– Se va mai întoarce vreodată?

Grace o privi pe Kitty serios.

– Tu ai vrea să se întoarcă şi să-şi revendice copilul?

Kitty nu se gândise la asta.

– Nu. Nu, nu aş vrea. Ca să fiu sinceră, aş vrea ca micul Jack să fie doar al meu. Sunt o brută?

– Ai fi o fată complet fără suflet dacă nu l-ai vrea.

– Îl iubesc ca şi când ar fi al meu, Grace. Kitty surâse. Când mă uit la feţişoara lui, totul este bine pe lume şi toate grijile mele dispar.

– Atunci, nu te mai gândi la Bridie. Ea a ales să-şi abandoneze copilul. Cine l-a lăsat la uşa ta a ştiut că vei avea grijă de el şi că-l vei creşte ca pe un Deverill, ceea ce şi este. Sunt sigură că Bridie a aranjat ea însăşi totul.

A ştiut că poate avea încredere în tine, prietena ei, să ai grijă de el.

– Da, sunt sigură de asta, spuse Kitty, simţindu-se mai bine. Dacă rolurile noastre ar fi inversate, ştiu că şi ea ar face la fel pentru mine.

Pe măsură ce nunta ei se apropia, Celia devenea tot mai agitată din cauza nopţii nunţii.

– Mă întreb cum o fi, îi spuse ea lui Kitty. Crezi că doare?

Dinaintea ochilor lui Kitty apăru Michael Doyle, şi ea tresări.

– Sunt sigură că nu doare dacă bărbatul este delicat, răspunse ea.

– Aş prefera să fac dragoste cu Lachlan, spuse Celia, referindu-se la cavalerul de onoare al lui Archie.

– Celia! Mărturisirea verişoarei ei îi distrase atenţia pentru o clipă binecuvântată.

– Oh, ştiu, nu ar trebui să mă gândesc la asemenea lucruri. Dar când mă priveşte, mi se ridică părul de pe tot corpul ca nişte mici soldăţei care stau drepţi, aşteptând numai să primească ordinul. Asta nu mi se întâmplă când Archie mă priveşte, deşi este şi el chipeş.

– Ce vrei să spui, Celia?

– Nu vreau să spun nimic. Mă mărit în două săptămâni, şi asta-i tot. Poate că după ce îi voi face lui Archie doi copii, am să mă îndrăgostesc de Lachlan Kirkpatrick.

Nunta Celiei Deverill ar fi putut fi unul dintre cele mai importante evenimente ale sezonului dacă nu ar fi fost căsătoria din luna aprilie a prinţului George, duce de York, cu Lady Elizabeth Bowes-Lyon. Nunta regală fu ţinută la Westminster Abbey şi nu la mai tradiţionala Royal Chapel, ceea ce făcu din ea o mare afacere publică, probabil pentru a ridica moralul naţiunii după nenorocirea războiului. Beatrice fu iritată de faptul că nunta Celiei din mai ar fi putut fi eclipsată de o nuntă cu care nu avea cum să concureze, în ciuda milioanelor

lui Digby şi a pleiadei ei de invitaţi. Totuşi, căsătoria avu loc la Sf. Petru din Belgravia, iar recepţia la Ritz. Celia arăta splendid într-o rochie ivorie din mătase cu o impresionantă tiară de diamante, pe care Digby o comandase pentru nunta Leonei şi pe care sora ei, Vivien, o purtase mai apoi la nunta ei. Despre ambele căsătorii se relatase în presă, cu o fotografie în *The Tatler*. Beatrice nu se aştepta la mai puţin pentru nunta celei mai mici dintre fiicele ei.

Kitty era domnişoară de onoare, cu iasomie împletită în păr şi o rochie lungă albă, care o punea în valoare pe cea a Celiei. Buchetul ei era unul parfumat de liliac şi flori de cireş, pe care îl ţinea aproape de nas, amintindu-i, cu o umbră de tristeţe, de primăverile de la castelul Deverill. Celia jură să-l iubească şi să-i fie devotată lui Archie Mayberry, iar corul cântă imnuri cu puterea de a topi până şi cele mai de gheaţă inimi. Cel puţin aşa credea Kitty, însă o privire aruncată profilului încordat al mamei ei îi aminti că singurul lucru capabil să înmoaie inima acesteia ar fi fost căsătoria ei cu un aristocrat care să corespundă pretenţiilor imposibil de mari ale lui Maud. Ce păcat că prinţul George tocmai îi fusese suflat, gândi ea răutăcios, mascându-şi un zâmbet.

După slujbă, invitaţii merseră la Ritz pentru ceai. Kitty consideră asta destul de plictisitor, având în vedere că lista invitaţilor îi cuprindea în general pe prietenii lui Digby şi ai lui Beatrice şi nu pe cei ai Celiei şi ai lui Archie, lucru uzual. Socializă, cu ceaşca de ceai în mână, şi se distră pe seama bătrânei Augusta, care era la fel de dezagreabilă ca întotdeauna, prezentându-i, cu o plăcere prost disimulată, o lungă listă de prieteni care muriseră de curând.

– Bunny Spencer a murit în stratul de flori săptămâna trecută, îi spuse ea cu înfocare. Acum mirosea florile, şi în clipa următoare a devenit compost! Arthur Sillars este grav bolnav. Se spune că este o chestiune de timp. Uitaţi-vă la Stoke! Îl indică pe soţul Augustei, care nu arătase niciodată mai sprinţar cu mustaţa lui spilcuită

şi faţa lui rumenă. Nu ţi-l poţi imagina murind, nu-i aşa? Dar se poate întâmpla în orice clipă.

Kitty reuşi să se retragă, scuzându-se că trebuie s-o ajute pe mireasă, şi se grăbi pe terasă. Inspiră adânc şi se sprijini de balustradă ca să privească înspre Green Park la oamenii care se plimbau la întâmplare pe sub copaci.

– Ia te uită, dacă nu e chiar domnişoara Deverill, se auzi o voce din spatele ei.

Se întoarse şi-l văzu pe domnul Trench stând lângă ea. Fu surprinsă la cât de fericită era să-l vadă.

– Domnule Trench, ce neaşteptată...

El îi luă mâna şi făcu o plecăciune.

– Este o mare plăcere să te văd după tot acest timp. Permite-mi să-ţi spun că arăţi superb.

– Îţi mulţumesc, răspunse Kitty zâmbind. Era ceva schimbat la el. Nu mai era aşa de ţeapăn, era mai sigur pe el, poate, mai puţin solemn. Acesta este ultimul loc unde m-aş fi aşteptat să te întâlnesc.

– Păi, nu prin verişoara dumitale, Beatrice, m-a angajat mama dumitale să îţi fiu tutore? Digby şi Beatrice sunt prieteni foarte dragi ai familiei mele.

– Atunci, de ce nu ne-am întâlnit până acum? Sunt la Londra de mai bine de un an.

– Eu tocmai m-am întors din Italia.

– Italia, ce minunat! Şi ce ai făcut în Italia?

– Scriu o carte.

– O carte academică?

El clătină din cap şi surâse ruşinat.

– Un roman.

– Vai, domnule Trench, este extraordinar! Despre ce este romanul?

– Despre dragoste.

– Dragoste?

– Nu te mira. Ce altceva pe lumea asta este mai important de atât?

Kitty nu ştiu ce să spună.

– Dumnezeule, domnule Trench, nu ştiu. Nu cred că e ceva pe lumea asta mai important de atât.

– Te rog, trebuie să încetezi să-mi mai spui domnule Trench. Acum nu mai sunt tutorele dumitale. Mă cheamă Robert.

– Atunci, Robert. Iar dumneata trebuie să-mi spui Kitty.

Chipul lui deveni brusc serios.

– Am auzit despre castel şi despre bietul dumitale bunic. Îmi pare rău.

Ea îşi plecă privirea.

– Da, a fost îngrozitor.

– De aceea ai plecat?

– Nu. Kitty ezită şi se simţi cuprinsă de o sfârşeală. Este o poveste lungă. O poveste tristă. Nu cred că sunt chiar pregătită să o spun.

– Înţeleg. Iartă-mă! Îmi dai voie...

În acel moment, cineva apăru pe terasă, căutând cu disperare în jur.

– A văzut-o cineva pe mireasă? Am căutat peste tot!

– Doamne, Dumnezeule! exclamă Kitty.

– Domnişoară Deverill, eşti domnişoara de onoare. Când ai văzut-o ultima oară? Trebuie să taie tortul.

– Sunteţi siguri că nu-şi pudrează nasul? sugeră Kitty.

Bărbatul arăta disperat.

– Am căutat peste tot.

– Doar nu credeţi că a fugit, nu? spuse Robert în barbă, privind panica răspândindu-se în încăpere în timp ce capetele se întorceau, şi oamenii îşi şopteau la urechi.

– Nu ştiu ce să cred, spuse Kitty îngrijorată. Dar propun să începem prin a-l căuta pe Lachlan Kirkpatrick, cavalerul de onoare.

capitolul 27

New York, America, 1922

Bridie descoperi că, sub platoşa dură a doamnei Grimsby, exista o femeie blândă şi sentimentală. Nu ştia

nimic despre trecutul bătrânei doamne pentru a înțelege de ce devenise atât de înveninată și de nefericită, dar descoperi că poezia și poveștile din prezent erau spărgătorul de nuci care scoase în cele din urmă la iveală acest miez vulnerabil. Doamna Grimsby iubea cuvintele frumoase. Le repeta, le plimba pe limbă ca pe niște dulciuri fierbinți, savurându-le gustul. O punea pe Bridie să-i citească în fiecare după-amiază pe veranda cu vedere la ocean și îi cerea și mai multe povești din Irlanda. Doamna Grimsby adora cel mai mult poveștile despre castelul Deverill. Era fascinată de stafiile întemnițate de un blestem între zidurile castelului și copleșită de extraordinarul dar al viziunii posedat de Lady Deverill și de Kitty. Astfel, Bridie era forțată să se întoarcă în trecut. Ușa pe care o închisese cu atâta fermitate se crăpase, iar amintirile ei ieșiră numaidecât la iveală, precum cotloanele secrete ale unei odăi întunecate asupra căreia se revarsă deodată lumina. Noaptea, îl visa pe tatăl ei, mirosul de hering afumat, sunetul scripcii și al vechilor cântece irlandeze care îi însoțise copilăria. Uneori, o visa pe Banshee, îi visa pe spoitori și chipul ciudat de negru al părintelui Quinn, cu ochii arzându-i sufletul în căutarea păcatului, și atunci se trezea cu lacrimile șiroindu-i pe obraji și udându-i perna.

Mirosurile mării în America nu semănau deloc cu cele din Irlanda, iar Bridie era recunoscătoare pentru această deosebire. Nu-și putea permite să-i fie dor. America era casa ei acum, iar trecutul ei exista doar în mintea ei. Irlanda era atât de departe – la celălalt capăt al lumii, o distanță prea mare pentru a putea fi cuprinsă de Bridie. Nu citea presa, nu asculta bârfele de la biserică și, când auzea frânturi de conversație în salon despre războiul civil, își înăbușea curiozitatea și își suprima senzația de teamă. Singurul contact pe care îl avea cu țara ei natală erau scrisorile regulate pe care i le scria mamei și banii pe care îi trimitea acasă; singurul semn de capitulare, perna ei scăldată de lacrimi.

Domnişoara Ferrel, doamna Gottersman şi domnul Gordon erau singurii tovarăşi ai lui Bridie, deşi nici unul dintre ei nu îi era prieten. Bridie îşi aminti cum o ajutase pe mama ei în bucătăria castelului pe când era copil. Existase un puternic sentiment de solidaritate între servitorii lordului Deverill şi o afecţiune neprefăcută faţă de familia Deverill. Îşi aminti cum râdea mama ei cu fetele din bucătărie, dojenindu-le când le prindea bârfind, dar plăcându-i în secret zeflemeaua lor spirituală. Şi-i aminti pe Skiddy, bătrânul valet al lordului Deverill, şi pe O'Flynn, majordomul mai bătrân decât domnul Gordon. Skiddy o lăsase să îl ajute la lustruitul bumbilor de aur ai hainei de vânătoare a lordului Deverill, iar O'Flynn o fugărise odată în jurul mesei din bucătărie cu un prosop de vase, până ce ea se prăbuşise pe podeaua din lespezi de piatră, leşinată de râs. Acei doi bărbaţi fuseseră plini de afecţiune şi de voioşie. Servitorii doamnei Grimsby erau tăcuţi şi reci, ca nişte morminte, iar râsul nu se auzea niciodată de nicăieri, doar rânjetul cinic ocazional al doamnei Grimsby când vorbea despre familia ei hrăpăreaţă. Bridie o considera pe doamna Gottersman acră ca o lămâie, pe domnul Gordon, rigid ca o tulpină de ţelină, iar domnişoara Ferrel, deşi destul de prietenoasă, era la fel de formală ca un serviciu de masă. Îi îndeplineau toate capriciile doamnei Grimsby şi, unul după altul, erau chemaţi la ea pentru „mici discuţii confidenţiale". Se priveau între ei cu suspiciune. Nu aveau încredere în nimeni. Trăiau pentru acea bătaie uşoară pe mână şi pentru acea „mică discuţie confidenţială". Doamna Grimsby şedea în fotoliul ei mare ca un păianjen gras contemplând muştele prinse în pânză. Iar Bridie îi studia pe toţi, îşi ţinea privirea plecată şi îşi vedea de treabă.

Toamna, când se întoarseră la New York, Bridie îşi făcu prima prietenă adevărată. O fată plinuţă din Italia pe nume Rosetta. Se întâlniră la slujbă, iar după câteva duminici în care îşi zâmbiră într-o doară una alteia, în cele din urmă, vorbiră. Rosetta venise din Italia la bordul

unui vapor cu aburi. Părinții ei se stabiliseră în Brooklyn, unde tatăl ei intrase în afaceri cu alți italieni, iar mama avea grijă de frații ei și era cusătoreasă, lucrând de acasă. Rosetta era cameristă într-una dintre marile case aflate nu departe de biserică, unde doamna casei era o actriță căsătorită cu un producător de teatru. Era temperamentală, deosebit de strictă și de răsfățată, și avea o mulțime de amanți, din câte spunea Rosetta, cărora îi plăcea să cam asculte pe la uși și să tragă cu ochiul pe gaura cheii. Îi amintea lui Bridie puțin de Kitty. Pe măsură ce se apropiară, începură să-și petreacă zilele libere împreună, stând chircite pe băncile din Central Park sau bând ceai în cafenele, până când, în miezul iernii, Bridie luă trenul spre Brooklyn și petrecu ziua acasă la Rosetta, mâncând cea mai bună mâncare din viața ei. Rosetta o făcu să-și dea seama cât de dornică era de o prietenie și cât de singură fusese.

La scurt timp după Crăciun, începură să se petreacă niște lucruri ciudate în conacul doamnei Grimsby. Primul incident fu descoperirea de către Kitty sub patul angajatoarei ei a unui sul gros de bancnote legate cu o sfoară. Erau mai mulți bani decât văzuse Bridie vreodată în toată viața ei, mai mulți bani decât credea că ar fi putut ea cheltui vreodată, dacă ar fi fost ai ei. Îi luă în mâna tremurândă și se holbă la ei uluită. Își aminti ziua în care citise biletul adresat de Jack lui Kitty și același sentiment de vină îi cuprinse conștiința, ca și cum ochiul Domnului ar fi supravegheat-o, așteptând să vadă ce făcea. Fără vreun alt gând, puse banii pe noptiera doamnei Grimsby, unde presupuse că fuseseră inițial, înainte să cadă, și continuă să deretice prin odaie. Al doilea incident fu descoperirea de către Bridie a unei perechi de cercei cu diamante, care ajunseseră, nu se știe cum, în buzunarul uneia dintre rochiile doamnei Grimsby. Bridie admiră frumusețea sclipitoare a pietrelor prețioase și făcu din nou ceea ce se cuvenea, punându-i pe măsuța de toaletă a doamnei Grimsby. Al treilea incident fu cu un bibelou de porțelan de pe poliță

şemineului din sufragerie. Când îl ridică pentru a-l şterge, bustul se desprinse de fustă. Îngrozită că ar fi putut fi pedepsită pentru neatenţie, avu mai întâi intenţia să-l aşeze din nou cum îl găsise, pentru că spărtura era foarte curată, iar partea de deasupra s-ar fi aşezat foarte frumos peste cea de dedesubt, astfel încât nimeni nu ar fi observat, însă onestitatea ei triumfă, aşa că se duse să o informeze pe stăpâna ei.

– *Madame*, spuse ea, făcând o reverenţă scurtă.

Doamna Grimsby era în salonaşul de sticlă, în fotoliul ei obişnuit, citind cu greu o scrisoare, deoarece vederea ei slăbea.

– Ce este, Bridget? Bridie îi întinse cele două jumătăţi ale bibeloului. Chipul doamnei Grimsby se înnegură. Ai venit să mărturiseşti că tu l-ai spart?

– Era spart când l-am ridicat, *madame*, îi spuse Bridie.

– Chiar aşa. Bătrâna doamnă o privi sceptică. Ai idee cât de valoros este?

Bridie simţea cum îi ard obrajii de ruşine.

– Nu, *madame*, nu am.

– Valorează sute de dolari. Sute. Tu nu ţi-ai putea permite să plăteşti pentru el nici dacă ţi-ai economisi salariul pe viaţă. Ce ai de zis în apărarea ta?

Bridie ştia că nu avea rost să pledeze nevinovată. Doamna Grimsby nu ar fi crezut-o.

– Îmi pare foarte rău, *madame*, zise, plecând capul.

Asta păru s-o mulţumească pe bătrâna doamnă. Îi întinse scrisoarea pe care încercase s-o citească.

– Ştii ce scrie aici?

– Nu, *madame*.

– Cele două nepoate ale mele sosesc de la Boston şi au solicitat să stea aici. Te crezi în stare să ai grijă de noi toate?

Bridie îşi aminti când Lady Elmrod venise să stea la Hunting Lodge pentru nunta domnişoarei Lespeth, iar ea trebuise să aibă grijă de toate cele trei surori deodată.

– Cred că sunt, *madame*, răspunse ea, ştiind că nu era în poziţia să refuze, fiind suspectată a fi spart bibeloul.

– Sunt incredibil de obositoare. Vezi tu, ele cred că eu sunt pe moarte şi vor să se asigure că vor fi menţionate în testament. Doamna Grimsby zâmbi cu îngâmfare şi oftă. Haide să vedem cât de mult se străduiesc. Chicoti în straturile de guşi care începură să tremure precum un aspic.

Când Bridie părăsi încăperea, dădu nas în nas cu domnul Gordon, care sta în umbră, ascultând. O privi înfumurat de sus şi clătină din cap când ea trecu pe lângă el. Bridie se înfurie de indignare. Nimeni nu îşi îndeplinea îndatoririle mai cu sârg decât ea. Îl văzu intrând în odaia doamnei Grimsby şi închizând uşa în urma lui.

Când Bridie îi povesti Rosettei despre ciudatele incidente, Rosetta îşi dădu seama imediat că era vorba de o mârşăvie.

– Este cineva în casă care ar putea fi gelos pe tine? întrebă ea.

Bridie se gândi imediat la domnişoara Ferrel.

– Păi, este o femeie care lucrează pentru doamna Grimsby de peste doisprezece ani. Nu suntem prietene, dar este amabilă cu mine.

– Şarpele veninos, spuse Rosetta. Eu aş fi cu băgare de seamă dacă aş fi în locul tău. Mie mi se pare că vrea să te prindă în capcană. Probabil că a sperat să furi banii şi cerceii. Probabil că tot ea a spart şi bibeloul.

Bridie fu şocată.

– Chiar crezi aşa ceva?

– Ai grijă, Bridget! Nu e uşor să găseşti de lucru în oraşul ăsta.

– Acum că mă gândesc mai bine, ea se aştepta ca eu să plec după o lună. A spus că nici o altă cameristă nu a rezistat mai mult. Dar doamna Grimsby este bună cu mine. Îi place să-i citesc şi să-i povestesc despre Irlanda.

– Îi place să-i citească şi femeia cealaltă?

– Nu.

– *Ecco!* exclamă Rosetta fericită. Este o şerpoaică veninoasă geloasă! Fii cu băgare de seamă, Bridget!

Lui Bridie nu-i trecuse niciodată prin minte că domnişoara Ferrel ar fi putut fi geloasă pe ea. Dar părea într-adevăr un pic ciudat că Bridie găsea deodată bani şi bijuterii prin conac, ca şi cum cineva ar fi încercat să-i dovedească necinstea. Mai mult ca sigur că nu era domnul Gordon, majordomul, pentru că el nu avea acces la dormitorul doamnei Grimsby, deşi era limpede că nu o plăcea. Domnişoara Ferrel, pe de altă parte, avea acces la fiecare odaie din conac, ba chiar şi la cele mai personale sertare ale doamnei Grimsby, pentru că o văzuse ea scoţând documente din masa de lucru a acesteia şi punând în seif cutii de bijuterii îmbrăcate în catifea roşie în dimineaţa de după participarea doamnei Grimsby la marele bal al operei. Ea era persoana cea mai de încredere a doamnei Grimsby. Era pe deplin posibil ca ei să nu-i placă intimitatea acelor după-amiezi de lectură în salonaşul de sticlă. Bridie dorea s-o asigure că doamna Grimsby nu simţea nici un fel de afecţiune pentru ea. Ea era pur şi simplu disponibilă pentru a citi unei bătrâne plictisite şi singure.

Începând din acel moment, Bridie deveni suspicioasă pe domnişoara Ferrel. Îşi verifica dormitorul în fiecare seară înainte de culcare, ca nu cumva domnişoara Ferrel să fi strecurat ceva de valoare în sertarul ei sau sub pernă, ca s-o incrimineze. Ştergea praful cu grijă exagerată, ca nu cumva ceva să fi fost pus periculos de aproape de marginea vreunei mese sau a vreunei poliţe, şi era cu ochii în patru după orice obiecte de valoare lăsate la întâmplare, punându-le imediat la locul lor, de fiecare dată satisfăcută că fusese mai deşteaptă decât domnişoara Ferrel. Domnişoara Ferrel păru să observe răceala bruscă a lui Bridie şi încercă să fie şi mai prietenoasă, însă Bridie nu se lăsă păcălită. Păstră distanţa şi o privea pe femeie cu neîncredere, ştiind că amabilitatea ei era doar o faţadă şi că, în realitate, ea era inamicul.

În primăvară, cele două nepoate ale doamnei Grimsby sosiră de la Boston. Doamna Halloway şi doamna

Kesler. Erau surori, ambele până în treizeci şi cinci de ani, căsătorite şi având copii mici, pe care îi lăsaseră acasă şi despre care aproape că nu vorbeau. Îşi îmbrăţişară mătuşa, exclamându-şi zgomotos afecţiunea.

– Ce mult a trecut! exclamară, admirându-i bijuteriile şi splendoarea casei şi oferindu-i daruri împachetate în hârtie rafinată şi legate cu panglici de mătase viu colorate şi având funde elaborate. Doamna Grimsby le primi cu aparentă plăcere, punând darurile deoparte pentru a le deschide mai târziu – pe doamna Grimsby n-o impresionau prea tare darurile.

Organiză dineuri pentru a le distra şi le însoţi la balet şi operă. Nepoatele erau amândouă drăguţe şi la modă îmbrăcate, aparent fără griji, ca o pereche de păsări colibri fluturându-şi aripile prin conac cu penele lor rafinate.

– Oh, totul este extrem de elegant în Boston, îi spuneau ele mătuşii lor, relatând despre succesele în afaceri ale soţilor lor şi despre extravaganţa vieţilor lor necruţător de mondene. Vorbeau despre ilustrul lor cerc de prieteni, strecurând nume faimoase în conversaţie şi descriind extravaganţa petrecerilor la care mergeau.

Bridie le percepu drept poleite, privilegiate şi binecuvântate de Dumnezeu cu frumuseţe. Totuşi, strecurându-se tăcută prin conac, nevăzută de nimeni în întuneric, le auzi discutând despre cumplitele datorii în care intraseră încercând să ţină pasul cu prietenii lor şi despre anxietatea pe care lupta lor necontenită le-o provoca.

– Vipera asta bătrână stă cu fundul pe milioane, o auzi Bridie pe doamna Halloway când trecu neobservată pe lângă camerele lor.

– Este vicleană ca o vulpe, Evie, adăugă sora ei. Mama spune că îi va lăsa banii lui Paul. Se pare că el vine s-o viziteze de cel puţin trei ori pe săptămână, şi ea îl adoră.

– Prostii, răbufni doamna Halloway. Paul este fiul unchiului Joe şi se pare că mătuşa nu-l poate suporta pe fratele ei din cauza pasiunii lui pentru jocurile

de noroc. Mă îndoiesc că îi va lăsa vreo leţcaie lui Paul ori fraţilor lui.

– Dar ce te face să crezi că ne va lăsa nouă ceva?

– Faptul că nu are copii şi că mama este sora ei. Trebuie să lase cuiva averea. Noi suntem singura ei familie, şi ea are două case pline cu comori, ca să nu mai amintim despre bani. Mama zice că e bogată precum Cresus, cine-o mai fi şi ăsta.

– Arată mult prea bine, nu crezi?

– Oamenii graşi nu trăiesc mult, spuse cu răutate doamna Halloway.

– Sper să ai dreptate, deoarece nu-i mai pot cere bani lui *papa*.

– Nu eşti singura. Doamna Halloway oftă adânc. Mai trebuie s-o distrăm încă vreo câteva zile, după care putem pleca acasă şi aştepta. S-ar putea să fie chiar şi o chestiune de luni.

– Ce noroc că nu a avut copii, nu-i aşa?

– Mare, fu de acord doamna Halloway. A ajuns departe, dacă te gândeşti că maică-sa a crescut în rovinele Irlandei.

– Să nu sufli o vorbă despre asta. Îi place să tăinuiască faptul că bunica noastră a fost irlandeză. Chicotiră amândouă.

– Eu le spun tuturor că strămoşii noştri au venit cu *Mayflower*! spuse doamna Halloway. Ar trebui să spui şi tu acelaşi lucru, Tally. Imigranţii irlandezi sunt de cea mai joasă speţă!

Bridie străbătu în grabă coridorul şi intră în odaia doamnei Grimsby ca să tragă draperiile şi să facă patul. Să fi auzit oare bine? Mama doamnei Grimsby era irlandeză? Bridie era uluită. Doamna Grimsby nu spusese niciodată asta, dar acum că Bridie ştia, se întreba dacă nu cumva curiozitatea stăpânei ei legată de trecutul lui Bridie avea legătură cu dorinţa ei de a afla mai multe despre rădăcinile mamei ei. Îi era milă de doamna Grimsby; toate aceste rude care pretindeau că o plac,

când, în realitate, nu le plăceau decât banii ei. Măcar Bridie știa că Rosetta o plăcea așa cum era.

La scurt timp, nepoatele se întoarseră la Boston și doamna Grimsby rămase cu nepotul ei, Paul Heskin, care continuă să o viziteze regulat, când ceai în salonașul de sticlă și întrebând-o de sănătate puțin cam prea interesat, în opinia lui Bridie.

De când Bridie aflase de tacticile domnișoarei Ferrel cu scopul deteriorării imaginii ei în ochii stăpânei lor, în conac nu se mai petrecură incidente ciudate. Dar Bridie nu se liniști, încrezându-se într-un fals sentiment de siguranță. Avea nevoie de această slujbă, deși salariul era mic, și era hotărâtă să n-o lase pe domnișoara Ferrel să strice totul.

În vara aceea, canicula din New York fu agresivă. Doamna Grimsby închise conacul mai devreme ca de obicei, și toată suflarea casei porni înspre Hamptons. Totuși, drumul fu lung, iar ea urca și cobora greu din mașină și se deplasa anevoie dintr-un loc în altul. Bridie și domnișoara Ferrel o ajutară împreună, apucând-o fiecare de câte un braț, dar chiar și așa greutatea ei le dădea de furcă, așa că trebuiră să-l roage pe șofer să le ajute. Când ajunseră, în sfârșit, în Hamptons, doamna Grimsby se duse în pat cu Precious și rămase acolo toată luna iulie. Domnul Gordon și domnișoara Ferrel încercară să o vadă, dar ea nu avu chef de discuțiile lor secrete, chemând-o doar pe Bridie să o întoarcă de pe o parte pe alta, să-i acopere picioarele când ieșeau de sub cearșaf și s-o șteargă pe frunte când se încingea prea tare. În cele din urmă, în august, ieși pe verandă ca să privească oceanul, și abia atunci își găsi liniștea.

– Citește-mi, îi spuse lui Bridie într-o seară, când soarele apunea pe după vilă.

– Ce ați dori să vă citesc? întrebă Bridie.

– Yeats. Vreau să-mi citești din Yeats.

Bridie se duse în dormitor şi găsi cartea pe noptieră, unde îi plăcea să o ţină mai nou. Se aşeză pe scaunul de răchită şi deschise cartea.

– Ce poezie să vă citesc, *madame?*

– *The Lake Isle of Innisfree,* spuse doamna Grimsby. Ştii că mama mea venea din Irlanda.

Bridie se prefăcu a nu şti.

– Nu, *madame,* nu am ştiut.

– Vorbea ca tine. Avea un accent irlandez din sud. Molcom, liric, ca un cântec, aşa era. Tatăl ei o învăţase să recite poezii. „La răsărit de lună, la răsărit de lună. Căci ştiucile trebuie să fie împreună la răsărit de lună." Mâna ei butucănoasă apucă medalionul ce atârna mereu pe pieptul ei. Mai târziu, mi-a dat ăsta. Nu este valoros, dar e preţios pentru mine. Scoase un oftat greoi. Citeşte-mi, Bridget! Închise ochii, aşteptând.

Precious stătea în poala lui Bridie, aşa cum făcea adesea acum, şi Bridie începu să citească.

– „În Innisfree mi-oi face colibă de nuiele/ Cu şiruri de fasole în juru-i, şi-o stupină,/ Şi singur în poiană, şiragul vieţii mele/ S-o scurge-n zumzet vesel de albină."[1] La jumătatea poeziei, se uită la doamna Grimsby. Pleoapele ei grele erau închise, şi ea respira încet. O lacrimă sclipea ca un ciob de sticlă în colţul ochiului. Bridie continuă să citească. După ce termină, nu o deranjă pe doamna Grimsby, ci alese o altă poezie şi continuă fără pauză. „Când eşti bătrân, şi alb, şi ostenit,/ Şi moţăi lângă sobă, ia cartea asta/ Şi-ncet începe a citi, visând cât de catifelată/ Ţi-era privirea-odată, şi umbrele ei adânci..."

Ceva o făcu pe Bridie să ridice privirea din carte. Poate ţipătul unei păsări marine sau relaxarea chipului doamnei Grimsby şi căderea mâinii ei într-o parte, sau simţul intuitiv că se schimbase ceva, ca plăcile nevăzute de sub scoarţa pământului. Un spirit plecând spre un loc

[1] Traducere de Aurel Covaci (n.tr.)

mai bun. Se uită la doamna Grimsby şi înţelese numaidecât că se dusese.

Bridie se ridică încet şi îşi făcu cruce. Inima i se umplu de jale. Era ceva neaşteptat şi profund. Se simţi deodată foarte singură, ca o plută lăsată să plutească în derivă pe mare, fără vâsle şi vulnerabilă în faţa furtunilor şi a talazurilor. Doamna Grimsby era tot ce avusese, iar acum nu mai avea pe nimeni.

O strigă pe domnişoara Ferrel, care veni în fugă. Femeia căută pulsul stăpânei ei şi clătină din cap.

– E moartă, spuse ea încet. S-a eliberat, în sfârşit. Odihnească-se în pace! Dumnezeu să-i ierte păcatele!

Precious se încolăcise în poala stăpânei ei. Domnul Gordon apăru în prag ca o nălucă şi îşi înclină capul, dar Bridie nu văzu nici urmă de regret pe chipul lui.

Bridie îi lăsă singuri şi plecă pe plajă să se plimbe pe nisip. Era primul ei moment liber de când sosiseră cu o lună înainte, dar acum nu-i făcea nici o plăcere. Ce-avea să se aleagă de ea? Va continua să fie angajata moştenitorului caselor doamnei Grimsby sau va fi concediată şi lăsată să-şi găsească o altă slujbă?

Când se întoarse la vilă, trupul doamnei Grimsby fusese luat. Fotoliul ei era gol. Vila părea mare, rece şi foarte goală. Domnişoara Ferrel îi spuse lui Bridie că informase familia.

– O să vină ca vulturii acum şi-o să ia tot ce-a avut, spuse amărâtă domnişoara Ferrel. Stătea pe treptele verandei, cu genunchii îmbrăţişaţi.

– Ce se va alege de noi? întrebă Bridie.

– Nu ştiu, spuse domnişoara Ferrel. Mă gândesc că pe tine vor vrea să te păstreze. Cât despre mine, nu sunt aşa de sigură. Oricine are nevoie de o cameristă. Pentru mine, e mai greu de găsit un loc. Domnişoara Ferrel îi zâmbi lui Bridie. A ţinut foarte mult la tine, să ştii. Toate lecturile pe care ţi le-a cerut.

– Cred că îi plăcea accentul meu.

– O emoţiona, cu siguranţă. Mama ei a fost irlandeză.

– Ştiu. Mi-a spus-o chiar azi.

– Îi era ruşine că e de origine irlandeză. Nu vorbea niciodată despre asta. Nu cred că a deschis vreodată cartea aceea de poezii de Yeats înainte să vii tu aici. Alice obişnuia să-i citească din alţi autori, dar nu din Yeats. Tu ai atins ceva în ea, Bridget, dacă îmi dai voie să-ţi spun aşa. Zâmbi. Mi-ar plăcea să cred că suntem prietene.

Bridie era derutată.

– Am crezut că nu mă plăceţi.

Domnişoara Ferrel se încruntă.

– De unde ţi-a venit ideea asta?

Bridie se crispă.

– Am crezut că nu mă puteţi suferi. Lucraserăţi pentru ea timp de doisprezece ani şi pe urmă am apărut eu şi ea mi-a cerut să-i citesc...

– Tu crezi că am fost geloasă pe tine?

Bridie ridică din umeri.

– Aţi lăsat bani sub pat ca să pic în capcană, nu-i aşa?

Domnişoara Ferrel era derutată.

– Ce bani?

– Şi cerceii...

– Cercei? Ce tot spui acolo, Bridget?

– Aţi încercat să îi arătaţi că nu aş fi fost cinstită.

– Habar n-am despre ce vorbeşti.

Bridie începu să se simtă stânjenită.

– Miile de dolari pe care i-am găsit sub patul ei şi o pereche de cercei cu diamante pe care i-am descoperit în buzunarul uneia dintre rochiile ei? Cine altcineva în afară de dumneavoastră a lăsat lucrurile astea acolo?

– Îţi jur că nu am fost eu, Bridget.

– Atunci, cine a fost?

– Domnul Gordon? spuse domnişoara Ferrel încet. Să fi fost domnul Gordon?

– De ce ar face asta?

– Pentru că el chiar era gelos. El era mai apropiat de ea decât oricine, chiar şi decât mine.

– Oricum, nu mai contează acum, nu-i aşa, spuse Bridie. S-a dus.

– Ba nu, contează, spuse domnişoara Ferrel gânditoare.

Nu spuse nimic de banii pe care îi găsise ea pe podeaua din camera doamnei Grimsby – şi îi păstrase.

Odată întorşi la New York, nu trecu mult şi nepoatele doamnei Grimsby sosiră împreună cu mama lor, exact aşa cum prezisese domnişoara Ferrel, şi începură să colinde prin conac, certându-se pe care tablouri, bibelouri şi piese de mobilier să revină cui.

– Masa aceea ar arăta adorabil în sufrageria mea, spuse doamna Halloway. Şi trebuie să iau şi scaunele.

– Dar scaunele le-aş vrea eu, spuse doamna Kesler, lăsând buza inferioară şi adresându-i-se mamei lor.

– Scaunele trebuie să meargă cu masa, Tally. Mă tem că va trebui să alegi altceva. De ce nu iei tu patul ei? Este un pat grozav.

Doamna Kesler strâmbă din nas.

– Nu vreau patul ei. A stat ea în el. Balena aia uriaşă de femeie. Probabil că are groapă în mijloc.

– Poţi cumpăra o saltea nouă, sugeră sora ei, zâmbind afectat.

– Cu banii pe care îi voi moşteni, Evie, pot cumpăra douăzeci de saltele noi! exclamă doamna Kesler, înveselindu-se. E în regulă, poţi lua tu scaunele, Evie, şi iau eu patul, fără saltea. Eu vreau covoarele persane. Pe toate.

– Nu eşti cumva un pic cam lacomă? întrebă mama lor.

– Evie nu are nevoie de ele. Ea are deja covoare frumoase. Ea a luat scaunele. Eu aleg covoarele. Vreau covoarele astea, aţi înţeles!

Bridie ieşi din cameră. Nu putea suporta să le audă pe femeile acelea luptându-se pentru bunurile doamnei Grimsby când nici măcar nu o înmormântaseră încă. Cu ceva vreme în urmă, când cele două femei veniseră la New York, fuseseră unite în complotul lor de a se băga pe sub pielea mătuşii lor; acum se gâlceveau precum ciorile pentru un stârv. Dacă doamna Grimsby ar fi ştiut cât de lipsite de respect şi de avare aveau să fie, poate s-ar fi gândit să ardă casele din temelii, astfel ca ele să nu primească nimic.

– Bineînţeles că nu pot lua nimic până nu se citeşte testamentul, îi spuse domnişoara Ferrel lui Bridie mai târziu, după plecarea celor trei femei. Plecaseră în linişte, furioase una pe alta. Ştii, nu m-ar mira să fi donat totul în scopuri caritabile.

– Chiar aşa; le-ar fi învăţătură de minte, consimţi Bridie. Astea nu merită nici măcar un dolar din banii ei.

– N-o merită nici măcar pe Precious, adăugă domnişoara Ferrel. Femeile alea o s-o arunce în stradă.

– O slujbă e o slujbă, dar nu cred că mi-ar plăcea să lucrez pentru ele, spuse Bridie. Nu am crezut vreodată că o să-mi lipsească doamna Grimsby.

Bridie şi domnişoara Ferrel rămaseră la conac timp de o săptămână. Nu avură veşti de la familie, aşa că îşi continuară activităţile ca de obicei, deşi doamna Grimsby nu mai era acolo. Bridie menţinu casa curată, iar domnişoara Ferrel făcu ordine prin documentele din sertarele mesei de lucru. După aceea, dădu jos de pe rafturi toate cărţile şi le rearanjă în ordine alfabetică, doar ca să-şi facă de lucru.

Apoi, la sfârşitul săptămânii, domnul Williams parcă în faţa conacului într-o maşină strălucitoare. Coborî din maşină într-un costum impecabil cu pălărie şi sună la uşă. Domnişoara Ferrel răspunse şi îl conduse în hol. El ceru să o vadă pe domnişoara Doyle. Avea ceva important să-i spună.

Domnul Williams îşi puse servieta pe masa de lucru a doamnei Grimsby din birou şi îi zâmbi lui Bridie.

– Bună dimineaţa, domnişoară Doyle. După cum ştiţi, eu sunt avocatul doamnei Grimsby, Beaumont Williams. Îmi pare rău pentru pierderea suferită! Odată amabilităţile rostite, se aşeză şi îşi puse ochelarii de citit într-o manieră negustorească. Acum, poate că ştiţi că testamentul a fost citit ieri în prezenţa familiei doamnei Grimsby. Privirea îi căzu în poala lui Bridie, unde fata îşi frământa emoţionată degetele. A fost o mare surpriză pentru familie când li s-a spus că doamna Grimsby şi-a lăsat toate bunurile dumitale, domnişoară Doyle.

– Mă scuzaţi, sir? Bridie deveni livid㠠la auzul veştii şocante.

Ochii domnului Williams clipiră amuzaţi. Era evident că îi făcea plăcere momentul.

– Dă-mi voie să-ţi vorbesc limpede, domnişoară Doyle. Doamna Grimsby şi-a schimbat testamentul doar cu câteva luni în urmă. A spus că va fi o surpriză dată naibii pentru familia ei, care nu-i arătase niciodată nici măcar o fărâmă de afecţiune, până în ultima clipă. Dacă îmi amintesc bine, a spus: „Domnişoara Doyle mi-a fost mai loială decât orice persoană pe care am cunoscut-o vreodată, de fapt, ea este singurul membru al personalului meu care şi-a dovedit onestitatea, prin urmare, îmi face o plăcere enormă să o răsplătesc cu tot ce am. Dar îmi face o şi mai mare plăcere să nu las familiei mele o moştenire pe care nu o merită". Îşi deschise servieta cu degetele scurte, agile. Acum, daţi-mi voie să vă arăt documentele. Este o avere considerabilă după standardele oricui. Îi zâmbi larg cu satisfacţie. A fost totuşi foarte clară asupra a două lucruri. A cerut să păstrezi cu sfinţenie cartea ei de poezii de Yeats şi asta. Scoase medalionul de aur prins de lanţ pe care doamna Grimsby îl purtase tot timpul şi i-l întinse lui Bridie. Ea îl ţinu o clipă în mâna-i tremurândă. Nu-ţi fie teamă să-l deschizi, domnişoară Doyle, spuse domnul Williams încurajator.

Bridie deschise medalionul cu ochii în lacrimi. Înăuntru era un trifoi verde în spatele unei sticle.

capitolul 28

Londra, Anglia, primăvara lui 1923

Fuga scandaloasă a Celiei Deverill cu Lachlan Kirkpatrick pe domeniul tatălui lui din Scoţia provocă valuri de uimire şi neîncredere prin toate saloanele societăţii londoneze. Digby şi Beatrice fură devastaţi de decizia

de neînțeles a fiicei lor de a-și abandona proaspătul soț; Vivien și Leona erau furioase că sora lor ar fi putut aduce dezonoare asupra numelui familiei; Kitty era uluită că verișoara ei hotărâse să fugă după rostirea jurămintelor și nu înainte, ceea ce ar fi fost mult mai înțelept. Persoanele importante care fumau trabucuri și beau vin de Porto în cluburile exclusiviste londoneze se grupară în jurul lui Digby, bătându-l încurajator pe spinare, asigurându-l că fiicei lui avea să-i vină mintea la cap și să se întoarcă la Londra ca un cal rătăcit când avea să-și dea seama că amantul ei nu era așa excepțional pe cât îl considerase ea. Dacă semăna cât de puțin cu necinstitul și îngâmfatul lui tată, Porky Kirkpatrick, avea să-și regrete alegerea și să-l implore pe Archie Mayberry s-o primească înapoi. Acele femei care invidiau averea și colecția de prieteni eclectice ale lui Beatrice, se bucurau de căderea bruscă în dizgrație a fiicei ei și bârfeau malițios în saloanele de ceai de la Fortnum & Mason și de la hotelul Ritz, unde avusese loc nefericita petrecere de nuntă. Totuși, nimeni nu se bucura mai mult de scandal ca Maud Deverill.

– Biata Beatrice, suspină ea prefăcut, ducând la buze delicata ceșcuță de porțelan. Oamenii sunt niște nenorociți. Mă îndoiesc că salonul ei va mai fi la fel de frecventat ca înainte.

– Nu pot spune că sunt surprinsă, spuse Victoria, care ședea în fața mamei ei în frumoasa cameră de zi verde a casei ei din Londra care dădea înspre o grădină luxuriantă, abundând de camelii roz și călin cu flori albe strălucitoare. Celia a avut întotdeauna o latură dezmățată. Nu mai ții minte verile acelea când ea și Kitty fugeau ca niște câini maidanezi și făceau tot felul de drăcii?

– Erau una mai obraznică decât cealaltă, însă Beatrice a fost mult prea indulgentă. Orice făcea Celia era amuzant în ochii ei. Sincer, mie îmi venea să-i dau o mamă zdravănă de bătaie.

– Eu nu aș fi așa de sigură că seratele lui Beatrice vor fi frecventate de mai puține persoane din cauza

scandalului. Oamenilor nu le place nimic pe lumea asta mai mult decât o dramă, şi toată lumea îşi va dori mult să fie la curent. Eu anticipez că vor veni în număr foarte mare doar pentru a fi în centrul evenimentelor.

– Chiar crezi asta? Maud era dezamăgită.

– Măcar nu se mai gândeşte nimeni la copilul lui Kitty. Ar trebui să-i fii recunoscătoare Celiei pentru asta.

Maud oftă.

– Copilul lui Kitty. Nu vreau să vorbesc despre asta. Este iresponsabilă şi egoistă. Nu s-a gândit la mine nici o secundă. Sau la tine, dacă e vorba pe-aşa. Eric ce părere are?

– Oh, Eric nu dă doi bani pe asta. El nu gustă bârfa şi, asemeni majorităţii bărbaţilor, o găseşte pe Kitty irezistibilă.

– Trebuie să se mărite, spuse Maud ferm. Un bărbat puternic o s-o pună la punct.

Victoria nu era convinsă.

– Atunci, va trebui să găsească un bărbat cu adevărat puternic.

Imediat ce Harry descoperi unde era Celia, el şi Boysie luară trenul *Flying Scotsman*[1] către Edinburgh.

– Cine vrea să locuiască în Scoţia? întrebă Boysie, instalându-se în scaunul vagonului restaurant de la clasa întâi. Este plină de scoţieni.

Harry râse la gluma lui Boysie.

– Mă îndoiesc că Celia s-a gândit la asta înainte să fugă cu el.

– Este foarte bine să te duci în nord ca să pescuieşti şi să vânezi, însă o săptămână de picioare ude şi reci ajunge ca să bage oricui minţile în cap şi să se întoarcă în sud. Şi chiar nu pot suporta kilturile alea oribile. Majoritatea bărbaţilor care le poartă au gambe groase şi genunchi noduroşi. Consider genunchiul cea mai

[1] Tren expres de călători care a operat între Edinburgh şi Londra, capitalele Scoţiei şi Angliei începând cu 1862. Denumirea de Flying Scotsman (Scoţianul zburător) a primit-o oficial abia în 1924. (n.tr.)

respingătoare parte a corpului uman. Nu ar trebui expuși vederii niciodată.

– Nici nu vreau să mă gândesc ce parte a corpului ai vrea tu să fie expusă vederii. Presupun că Lachlan poartă kilt, nu?

– Mai mult ca sigur. Este, fără îndoială, unul care poartă kilt și se mai și dă mare cu asta. Nimeni, în afară de rege, nu ar trebui să poarte kilt. Regii sunt făcuți pentru a se găti, ăsta e rolul lor, și turiștii adoră mascarada. Dar aristocrații care o țin una și bună cu clanurile lor, și cu tartanele lor, și cu dansurile lor țopăite stupide sunt de-a dreptul tare plicticoși. Se strâmbă la Harry. Adu-mi aminte, bătrâne, de ce mergem în Scoția!

Șeful de gară suflă în fluier și un vălătuc de abur se revărsă pe peron ca un nor ce se evaporă numaidecât. Roțile începură să scârțâie încet, și trenul se puse în mișcare, ieșind din gară.

– Trebuie s-o facem pe Celia să vadă greșeala alegerilor ei, spuse Harry. S-ar putea să trebuiască să implore, dar sunt sigur că Archie o va primi înapoi. La urma urmei, sunt căsătoriți. La bine și la rău, și așa mai departe.

– O fi Lachlan al dracului de arătos și de original, dar zău așa, nu vrea nimeni asta în fiecare zi a vieții sale. Este un egoist teribil. Biata Celia!

– Dacă s-ar fi gândit la asta, nu ar fi încurajat-o să fugă cu el. Reputația ei este zdrențe.

– Dimpotrivă, bătrâne, a devenit și mai interesantă în urma faptei ei. Dacă se întoarce la Archie, vor fi sărbătoriții orașului. Așteaptă numai, nu o să fie gazdă în toată Londra care să nu vrea să îi aibă la masă – cu excepția câtorva văduve bătrâne stătute, desigur. Există întotdeauna din astea. Boysie își scoase tabachera de argint din buzunarul interior al hainei și o deschise. Vrei o țigară? Harry luă una și o puse între buze. Boysie își aprinse bricheta, și Harry trase din țigară deasupra flăcării. Sper să fie rezonabilă Celia, adăugă Boysie, aprinzându-și și el țigara. Eu nu merg tocmai până în Scoția degeaba.

– Atunci, ai face bine să-ţi şlefuieşti puterea de convingere, spuse Harry.

– Sper ca creierul ei ăla cât mazărea să se fi lămurit deja. Draga de Celia, o iubesc din tot sufletul, dar mi se pare că în familia Deverill tot creierul a ajuns la Kitty. Fără supărare, bătrâne, dar nu pentru creierul tău te iubesc eu pe tine.

– Nu mă supăr, Boysie, răspunse Harry zâmbind. Dar, că să te revanşezi pentru dispreţul tău, trebuie să-mi enumeri acum toate motivele pentru care, lăsând creierul deoparte, mă iubeşti tu pe mine cu atâta patimă.

Celia îi aştepta pe Harry şi pe Boysie într-unul din saloanele reci, chircită în faţa focului, bând o cană de cacao fierbinte, când aceştia sosiră în miezul celei de-a doua zile, după ce petrecuseră noaptea într-un mic hotel din Edinburgh. Majordomul îi conduse prin antreul auster, în care coarne de cerb de toate dimensiunile atârnau pe toţi pereţii, iar o blană uriaşă de urs era întinsă pe lespezile podelei, ursul rânjindu-şi colţii într-un mormăit mut. Majordomul anunţă sosirea lor în uşa salonului în timp ce cei doi tineri lachei merseră afară să se ocupe de bagajele lor.

– Dragii mei băieţi, sunteţi atât de buni că aţi venit să mă salvaţi! rosti Celia răguşit, grăbindu-se să-i întâmpine cu îmbrăţişări şi sărutări.

– Ai nevoie să fii salvată, iubito? întrebă Boysie.

– Dar bineînţeles că da. Zâmbi. Voi sunteţi cavalerii mei în armuri strălucitoare.

– E o casă destul de drăguţă asta, sau ar putea fi, dacă ar fi un pic încălzită şi redecorată, spuse Boysie, frecându-şi mâinile ca să şi le încălzească. Unde e hoţul de neveste?

– Şşşt, Boysie! Sunt spioni peste tot! şuieră Celia, savurând drama. Trebuie să fiţi obosiţi. Este un drum groaznic, nu credeţi?

– Eu cred că Scoţia este groaznică, dacă mă întrebi, spuse Boysie, plimbându-şi privirea peste mobilierul obosit şi tapiţeria decolorată.

– Ce-a fost în mintea ta? întrebă Harry.

Celia privi ruşinată.

– Indiferent ce-a fost, nu mai contează acum, spuse ea. Credeţi că Archie mă va primi înapoi, deşi nu mai sunt intactă? şopti ea.

– S-ar putea să trebuiască să te târăşti în genunchi, spuse Harry.

– Oh, pot să fac asta. N-am putea pretinde că Lachlan m-a răpit şi m-a siluit? sugeră ea.

– Crezi că ar fi cinstit? întrebă Harry.

– Nimic nu e cinstit în dragoste şi în război, adăugă Boysie, lăsându-se pe sofa.

– Bea nişte ceai, propuse Celia. Patterson, un ceai pentru prietenii mei. Acum stai jos şi încălzeşte-te! Este cumplit de frig aici. Prin comparaţie, în castelul Deverill pare cald ca într-o seră.

Ea se cocoţă pe băncuţa din faţa şemineului, astfel ca focul să-i încălzească spinarea.

– Ce facem acum? Lachlan crede că totul e minunat. El adoră faptul că toată lumea din Londra vorbeşte despre asta. Vrea să mă ia de nevastă.

– Atunci, ar fi trebuit să fugă cu tine înainte să rostească jurămintele de cununie, spuse Harry.

– Nu cred că e prea inteligent, voi ce ziceţi? întrebă Celia, încreţindu-şi nasul ei drăgălaş. Cred că am făcut o greşeală cumplită.

Boysie îşi aprinse o ţigară.

– Ai două opţiuni. Prima: anulezi căsătoria şi te măriţi cu Lachlan. Dar, sincer, dacă vei locui aici, o vei lua razna.

– Şi a doua? întrebă Celia nerăbdătoare.

– Te întorci la Londra cu noi. Îi explici lui Archie că ai suferit un teribil atac de panică din cauza nunţii şi îl implori să te ierte.

– Desigur că va trebui să-i explici decizia ta lui Lachlan, îi aminti Harry.

Celia fu şocată.

– Doamne, nu! Am să dispar în noapte şi am să-i las un bilet. Nu aş putea niciodată să i-o spun în faţă.

Patterson le aduse imediat ceai. Puse tava pe măsuţa de cafea, apoi dispăru discret înapoi în hol, închizând uşa în urma lui.

– De ce ai fugit de la nuntă, Celia? De ce nu mai târziu? întrebă Boysie. Chiar a trebuit să-l umileşti pe bietul Archie, ca să nu mai vorbesc de biata ta mamă?

– A fost gândul nopţii nunţii. Nu am crezut că voi putea să-i fac faţă. Archie mă lasă rece, înţelegi. Lachlan este cu totul şi cu totul altceva. Este atât de al dracului de atrăgător.

– Eu am crezut că voi, fetele, doar staţi întinse pe spate şi vă gândiţi la Anglia. Apoi, după ce faceţi vreo doi copii, vă găsiţi un bărbat care chiar să vă satisfacă în pat. Mie mi se pare foarte logic. Căsătoria nu este despre dragoste, este despre alianţă. Boysie se uită la Harry. Eu am să mă însor cu „budinca", pentru că este datoria mea, fiind unicul fiu, să duc mai departe numele familiei. Dar n-am s-o iubesc. Dacă ea mă iubeşte, va fi groaznic de nefericită.

– Biata Deirdre, spuse Celia fără să vorbească serios. Trista Deirdre! Ţi se scrânteşte limba, nu-i aşa? Oftă adânc, ca şi cum toate chinurile femeieşti ar fi apăsat doar pe umerii ei. Presupun că trebuie să mă întorc la Archie.

– Unde este Lachlan? întrebă Boysie.

– La pescuit. Lipseşte toată ziua. Rămase cu privirea pierdută. Petrece mult timp cu asta.

– Şi tu ce ar trebui să faci în timp ce el se distrează? întrebă Harry.

Celia zâmbi patetic.

– Nu ştiu. Ce fac femeile în Scoţia? întrebă ea.

– Perie *sporran*-urile[1] soţilor, spuse Boysie chicotind.

[1] Un fel de săculeţ purtat în jurul taliei de bărbaţii scoţieni ca element al costumului tradiţional alături de kilt, suplinind absenţa buzunarelor. Este inspirat din pungile purtate la centură în Europa medievală. (n.tr.)

– Zău aşa, Boysie, eşti cumplit! râse Celia. Cum de îl suporţi, Harry?

Cei trei prieteni luară prânzul împreună în sufragerie, în timp ce Lachlan, care, din fericire, nu ştia de planurile Celiei, sta pe malul râului cu servitorul lui, uitându-se la undiţă şi mâncând din pachetul pe care i-l pregătise bucătăreasa. La întoarcerea acasă în seara aceea, avea să găsească un bilet pe masa din hol şi nici urmă de Celia.

Beatrice fu recunoscătoare pe vecie lui Harry şi lui Boysie pentru că o aduseseră pe Celia acasă. O luă în braţe pe fiica sa şi plânse mult, ca şi cum Celia ar fi fost salvatorul nefericirii ei, nu cauza acesteia. Digby fu mai puţin iertător.

– Ne-ai făcut de râsul lumii! declară el furios. După tot ce-am făcut pentru tine! Ai idee cât ne-a costat nunta ta, atât în bani, cât şi în efort? Sper ca Archie să te primească înapoi, însă nu-l condamn dacă s-ar descotorosi de tine şi ar alege pe altcineva. Ai face bine să implori, fetiţo. Fără Archie, nu cred că o să ai cine ştie ce viitor.

Celia fu uluită. Tatăl ei fusese întotdeauna indulgent, gata să râdă numaidecât şi s-o lase mai încet cu pedeapsa. Ea crezu că el o să vadă partea amuzantă a întâmplării, că o să zâmbească de curajul ei, că o să clatine, poate, din cap de prostia ei, zicând ceva de genul: „Într-adevăr, atât de tipic pentru tine, Celia, draga mea", dar nicidecum că o să se înfurie. Se lăsă devastată de suspine pătimaşe.

– Chiar nu mai e nici o speranţă, *papa?*

Digby îşi ridică mâinile în aer şi ridică din umeri, inelul lui mare cu sigiliu sclipind în lumină.

– Ar putea exista o cale, spuse el.

Digby se întâlni cu Archie în biblioteca din Deverill House de lângă Kensington Palace Gardens. Îi dădu tânărului o tărie, apoi îi făcu o ofertă de nerefuzat.

– Dă-mi voie să îmi cer scuze pentru comportamentul deplorabil al fiicei mele. Anxietatea nunții ar putea explica prostia ei, dar nu s-o și justifice. Totuși, este măritată cu tine, iar în ochii Domnului căsătoria este o legătură pe care nici un muritor n-o poate rupe. Prin urmare, am decis să îi măresc dota cu £100 000, ca o mică recompensă pentru chinul căruia te-a supus. Sper că vei găsi în inima ta dorința și voința de-a o ierta, sau măcar de-a o primi înapoi și de a ne salva pe toți de și mai mult scandal. A înțeles greșeala pe care a făcut-o și este nerăbdătoare să se revanșeze față de tine.

Digby știa că oferta era, în realitate, una umilitoare, pe care nici un bărbat nu ar fi acceptat-o decât dacă s-ar fi întâmplat ca familia lui să fie la un pas de faliment total. Cu ajutorul relațiilor lui din oraș, descoperise că familia Mayberry era înglodată în datorii colosale. Casa aceea din cărți de joc era pe punctul să se năruie. Își frământa degetele, privind cum revine culoarea în obrajii ginerelui său.

Archie inspiră pe nări în timp ce cumpăni asupra cuvintelor lui Digby.

– Îmi cereți foarte mult, Sir Digby, spuse el în cele din urmă, dar Digby știa că era o ofertă prea bună pentru a fi refuzată. Dacă ar fi fugit cu o prietenă, poate că aș fi înțeles anxietatea ei provocată de nuntă. Dar să fugă în Scoția cu Lachlan Kirkpatrick și să trăiască împreună, acesta este un caz clar de adulter. Cu toate acestea, suntem căsătoriți, așa cum ați spus, iar în ochii Domnului așa trebuie să rămână lucrurile. Am s-o primesc înapoi, dar fapta ei ne ruinează fericirea. Nu sunt sigur că voi putea să mai am vreodată încredere în ea, cu atât mai puțin s-o iubesc, dar mă voi strădui să uit.

Cei doi bărbați își strânseră mâna. Banii reușiseră, așa cum se întâmpla adesea, să aline durerea evenimentelor recente și să o pună pe fiica lui Digby într-o lumină și mai favorabilă. Cu certitudine că înmuie atmosfera din bibliotecă, astfel încât, când ușa se deschise și fu chemată Celia, cei doi bărbați erau într-o relație

excelentă, discutând debutul exploziv al noului sezon londonez.

Celia apăru, suficient de smerită. Archie o privi, dar nu-i putu întâlni privirea. Strânse mâna lui Digby din nou și ieși în scuarul unde șoferul îl aștepta pe bordură, lângă strălucitorul lui Ford Model T, un dar de nuntă de la tatăl lui, cumpărat din bani de împrumut. Celia îl urmă, neștiind exact ce să facă, nedorind să se desprindă de copilărie și de siguranța casei părintești, dar știind că lăsase de bunăvoie în urmă copilăria ei de fetiță în patul lui Lachlan Kirkpatrick, de unde nu mai avea cum s-o recupereze vreodată. Tatăl ei n-o dorea acasă, Archie probabil că n-o dorea nici el, iar Lachlan o dorise foarte tare, dar păruse s-o dorească mai puțin după ce entuziasmul marii lor evadări se domolise. Drama fusese palpitantă, însă șocul ulterior o lăsa acum rece. Se urcă pe bancheta din spate, lângă Archie.

– Ai să mă ierți? întrebă ea, încercând să-l găsească pe vechiul Archie sub masca lui dură și nemiloasă.

– Am crezut că te-am înțeles, Celia. Clătină din cap și privi pe geam în timp ce automobilul rulă în jurul scuarului și apoi porni către Mayfair. Dar nu te mai cunosc.

– Îmi pare rău, spuse ea cu voce înceată. Nu am vrut să te rănesc. M-am gândit numai la mine. Am fost o proastă și am să trăiesc cu asta pentru tot restul vieții mele.

– Da, așa e. Profilul lui rămase neclintit. Și vei accepta tot ce voi cere de la tine.

Se instalară în noua lor casă din Mayfair, iar Celia încercă din răsputeri să fie o soție bună. Administra casa, organiza dineuri și onora potopul brusc de invitații care năvăliră de la cele mai distinse gazde din Londra. Așa cum anticipase Boysie, drama făcuse cuplul lor și mai interesant, iar când se aflau în public, afișau o imagine convingătoare a armoniei. Cu toate acestea, patul Celiei rămânea gol noaptea, căsătoria lor, neconsumată. Archie nu-i vorbea deloc, decât dacă aveau companie,

aşa că Celia se asigura că avea casa plină de musafiri de câte ori se putea. Uşa casei ei era permanent deschisă, şi cei care îi treceau pragul, bine-veniţi. Veneau cu cârdul, pur şi simplu ca să poată povesti ce văzuseră la „mireasa fugară" şi bietul ei bărbat încornorat, şi atât Celia, cât şi Archie făceau tot ce le sta în putinţă să păstreze aparenţele.

– Este o prefăcătorie, i se confesă Celia lui Kitty când rămaseră singure în grădină într-o după-amiază, aşezate una lângă alta pe o bancă de fier, un dar de la unul dintre oaspeţii de la nuntă. Arătăm precum cel mai fericit cuplu din lume, dar suntem cel mai nefericit, şi asta numai din vina mea.

– Lucrurile se vor linişti, o încurajă Kitty, luând-o de mână.

– N-o să mă ierte, Kitty. L-am rănit şi n-o să mă ierte niciodată pentru asta.

– Veţi avea copii curând şi ei o să vă apropie.

Celia râse răguşit, dându-şi capul pe spate, astfel încât gâtul ei luci alb şi vulnerabil în lumina soarelui.

– Nu vine în patul meu, spuse ea. Nu m-a vizitat nici măcar o dată. Nici măcar o dată. Sunt un paria.

– O va face.

Celia se uită la Kitty, cu ochii mari şi disperaţi.

– Ironia e că doresc atât de mult s-o facă.

– Of, Celia!

– Îl doresc, Kitty. Doresc să mă ţină în braţe. Mi-e dor ca lucrurile să fie la fel ca înainte să ne căsătorim. Pe atunci, uram să mă atingă. Dar acum, mi-aş dori s-o facă. Coborî vocea, chinuită de emoţie. Dar sunt o femeie maculată. Am fost cu alt bărbat. Sunt un bun deteriorat. Nu mă mai vrea nimeni. Am auzit că Lachlan îi face curte oribilei de Annabel Whitely. Nu a pierdut timpul jelind după mine, nu-i aşa?

– Uită-l pe Lachlan! Concentrează-te asupra căsniciei tale! Trebuie să fii răbdătoare. Archie va ceda, sunt sigură.

– Ar fi bine, altfel am să mă trec. Mireasa virgină o să mă numească. Îi zâmbi trist lui Kitty. Dar tu ce faci?

– Eu?

– Da, Jack va trebui să aibă un tată, să ştii. Nu-l poţi creşte fără un bărbat care să-i fie model.

Kitty se încruntă la Celia. Nu se gândise la asta. Dar Celia avea dreptate. Nu ar fi fost cinstit ca Jack să nu aibă parte de dragostea unui tată.

– Am crezut întotdeauna că mă voi mărita cu bărbatul pe care-l iubesc, spuse ea. Am fost cu capul în nori şi visătoare. Dar nu aşa stau lucrurile, nu-i aşa?

Era pierdută acum undeva în depărtare, mintea ducând-o înapoi în Irlanda şi la amintirile lăsate acolo.

– Trebuie să ai noroc, suspină Celia. Eu nu mi-am dat seama ce norocoasă am fost.

– Am iubit un bărbat, se confesă Kitty deodată, ochii umplându-i-se de lacrimi. Am iubit un bărbat din tot sufletul, Celia. L-am iubit îndeajuns cât să-mi dau viaţa pentru el. Dar nu l-am putut avea.

Celia o privi fix pe verişoara ei, uluită.

– Era irlandez?

Kitty dădu din cap.

– Ce s-a întâmplat cu el?

– A fost întemniţat. Kitty îşi întoarse privirea. Nu voia să vadă cineva durerea din ea, nici măcar Celia.

– Pentru ce?

– Pentru că era un rebel.

– Oh, suspină Celia, neînţelegând cu adevărat ce însemna asta, dar ştiind că avea legătură cu motivul pentru care ei nu mai petrecuseră verile la castelul Deverill.

– I-am spus că am să-l aştept, continuă Kitty. Aş fi aşteptat o veşnicie. Dar el m-a eliberat. Am scris scrisori. Atâtea scrisori. Dar el nu mi-a răspuns niciodată. Lăsă umerii să-i cadă. El ştie, înţelegi. Există prea multe obstacole în calea noastră. Au existat întotdeauna. Dar eu am crezut că vom putea sări peste ele. Râse trist. Eu puteam să sar peste orice călare, nu-i aşa?

Celia îşi cuprinse verişoara în braţe.

– Ce pereche jalnică mai suntem şi noi două! spuse ea, strângând-o în braţe. Verişoarele Deverill şi complicatele lor vieţi amoroase. Crezi că e în sângele nostru?

– Nu ştiu. Surorile noastre s-au măritat toate, nu-i aşa?

– Cu nişte bărbaţi îngrozitori din Anglia! Eu nu mi-aş dori soţii lor plicticoşi. Prefer să fiu măritată cu Archie, chiar dacă nu-mi vorbeşte.

– Eu va trebui să mă mărit cu un bărbat pe care nu-l iubesc pentru că nu voi iubi niciodată pe altcineva aşa cum îl iubesc pe Jack.

Celia se trase înapoi.

– Jack? Vrei să zici Jack O'Leary, băiatul căruia îi plăceau broaştele?

Kitty dădu din cap.

– L-am numit pe micul Jack Deverill după el. Este viteaz, chipeş, haios, inteligent şi bun la suflet. Nu m-am putut gândi la un bărbat mai bun după care să-l numesc.

– Nu te aştepta să mai iubeşti aşa vreodată, Kitty, altfel nu vei fi niciodată fericită, spuse Celia cu înţelepciune rară. Trebuie să găseşti pe cineva pe care să-l respecţi şi care să te respecte. Un partener pentru viaţă. Există pe undeva, Kitty. Nu poţi trăi pe spinarea bunicii tale la infinit. Trebuie să-i oferi lui Jack Deverill siguranţă.

„Atunci, s-a terminat cu adevărat", gândi Kitty în sinea ei, şi ultima licărire de speranţă se stinse.

Într-o noapte de la sfârşitul verii, Archie veni în dormitorul Celiei. Nu scoase un cuvânt. Îşi dezbrăcă halatul de casă şi îl puse pe spătarul scaunului ei. Îşi scoase picioarele din papuci şi îşi descheie nasturii bluzei de pijama, dezlegându-şi şnurul pantalonului şi scoţându-l şi pe acesta de pe el. Celia îl privea din pat, prea emoţionată ca să vorbească. Trupul lui gol lucea auriu de la felinarul din stradă care revărsa o fântână de lumină prin fanta din draperii, însă expresia chipului lui era în umbră, iar Celia ardea de curiozitate să vadă dacă el venea cu dragoste, ca s-o ia în braţe aşa cum visase

ea de-atâtea ori, ori cu silă, trebuind să-şi facă doar datoria de soţ şi nimic altceva.

Încet, el dădu pledurile deoparte şi urcă în pat. Celia îşi muşcă buza şi un tremur de anticipare îi înfioră trupul. Simţi mâna lui lunecându-i peste abdomen. Ea îşi puse într-o doară mâna peste mâna lui, lipindu-i-o de cămaşa ei de noapte. Simţi imediat ceva mătăsos în mâna lui. Îi căută privirea în întuneric. În cele din urmă, el o privi.

– Vreau să-ţi pui astea, spuse el.

Ea se încruntă.

– Ce sunt astea?

– Mănuşi albe, răspunse el.

Ea vru să obiecteze.

– Celia, iubito, înţelegerea a fost că vei face tot ce-ţi voi cere.

Ea îşi simţi obrajii luându-i foc.

– Dacă este doar o pereche de mănuşi...

– Asta e tot, şi nimic altceva.

O clipă, păru îngrozită, dar apoi, un zâmbet îi înflori pe faţă şi începu să râdă.

– Dacă ăsta este singurul tău mic păcat, atunci, vom fi foarte fericiţi împreună.

Şi el se aplecă să o sărute.

capitolul 29

Londra, Anglia, toamna lui 1923

Kitty deschise ochii. Chipul întunecat al lui Michael Doyle se holba la ea, fornăind triumfător în timp ce-şi încheia prohabul pantalonului. Fecioria ei era un premiu de sărbătorit, la fel ca asasinarea colonelului Manley şi ca nenumăraţii soldaţi britanici pe care fără îndoială îi omorâse în numele Irlandei libere.

– Eşti a mea acum, spunea el. Te-am umplut cu sămânţa mea şi, deşi nu a prins niciodată rădăcină, s-a cuibărit

adânc în tine ca un ghimpe pe care nu-l poți scoate niciodată, oricât te-ai strădui să uiți.

Clipi în întuneric, cu pulsul mărit și respirația zgâriindu-i gâtlejul. Venise dintre morți s-o bântuie? Clipi din nou, apoi bâjbâi după lumină. Camera era goală. Își dădu seama că fusese doar un vis, dar putu mirosi amestecul de alcool și fum, de parcă el ar fi fost cu adevărat acolo, și se cutremură. Luă o gură de apă. Jurase să nu-i dea pace vreodată, dar în realitate el era cel ce nu-i dădea pace ei. Rănile fizice se vindecaseră, însă amintirea atacului lui rămâneau tatuate pe vecie în sufletul ei, ca o ștampilă a diavolului. Dacă nu s-ar fi dus la el să-l înfrunte... dacă nu ar fi fost așa de arogantă... dacă...

Micul Jack Deverill avea acum un an și șase luni și era mai adorabil ca oricare alt copil pe care îl văzuse Kitty vreodată. Își revărsa fără opreliști toată dragostea păstrată pentru Jack O'Leary asupra fratelui ei vitreg ce-i purta numele. Harry și Boysie o vizitau adesea și petreceau timp cu copilul, gângurind cu el ca o pereche de turturele, însă vizitele lor regulate nu făceau decât să accentueze lipsa de interes din partea restului familiei. În cazul lui Maud, asta se explica prin faptul că se simțea rănită; în cazul Victoriei, prin dezaprobarea ei; în cazul tatălui ei, prin faptul că îi era rușine. Kitty acceptă că Jack nu avea să fie recunoscut vreodată de acea ramură a familiei Deverill. Ramura Wiltshire, însă, îl accepta cu obișnuitul aplomb.

Harry se logodise cu Charlotte Stalbridge în același moment în care Boysie o ceru în căsătorie pe Dreary Deirdre. Maud era în extaz. Familia Stalbridge era bogată, bine poziționată, cu pământuri și o moșie uriașă în Norfolk, în apropierea domeniului regal Sandringham. Într-adevăr, Sir Charles Stalbridge era prieten al regelui. Deși Harry nu mai avea un castel măreț drept moștenire, familia Stalbridge era încântată grație șarmului lui Harry. Exista un anumit romantism în ruinele înnegrite ale unei fortărețe arse de rebelii fenieni în timpul conflictului etno-naționalist din Irlanda de Nord. Harry era

un Deverill, menit să devină Lord Deverill, cu sau fără castel, iar ei erau perfect satisfăcuţi cu asta. În plus, Charlotte era îndrăgostită la nebunie, ceea ce pentru Lady Stalbridge era mai important decât nişte ziduri vechi de piatră şi pământuri fără valoare.

Beatrice se oferi să organizeze pentru fericitul cuplu o dublă petrecere de logodnă la Deverill Rising cu Boysie şi Deirdre, şi se apucă să o pună la punct pentru ajunul Anului Nou. Maud petrecu Crăciunul cu Victoria. Elspeth, însărcinată cu cel de-al doilea copil, îşi invită tatăl şi bunica de sărbători, pentru că el şi Maud păreau să ducă vieţi complet separate acum. Bertie stătea la Hunting Lodge împreună cu mama lui tot mai excentrică, în vreme ce Maud rămânea în Anglia, la Victoria, sau la Beatrice, în timpul sezonului. Îl implorase pe Bertie să îi cumpere o casă a ei, explicându-i că era greu să depindă de ospitalitatea lui Digby şi a lui Beatrice, „ca o rudă săracă". Însă Bertie îi spuse că nu mai rămăseseră bani pentru acest gen de extravaganţă. Dacă nu-i plăcea, putea oricând să se întoarcă în comitatul Cork. Gândul întoarcerii acolo îi repugna lui Maud. Fără castel, nu mai putea ţine fruntea sus în Irlanda – în plus, rupsese toate legăturile cu ţara pe care nu o avusese niciodată cu adevărat la suflet. Trădată de cea mai bună prietenă, respinsă de soţ, insultată de copilul lui ilegitim, pe care Kitty insistase să-l crească, şi statutul de castelană a unui maldăr de pietre şi cenuşă erau motive suficiente pentru a nu mai pune niciodată piciorul în acea ţară uitată de Dumnezeu.

Kitty îşi dorea mult să se întoarcă în Irlanda, cu fiecare fibră a corpului ei, şi îi trebuia o putere a voinţei enormă pentru a rămâne în Anglia. Petrecu Crăciunul la Deverill Rising, împreună cu Digby şi Beatrice. Casa se umplu încă o dată de familia lor şi de prieteni, iar pentru un scurt moment, Kitty încetă să mai tânjească după casa natală în vâltoarea petrecerilor fără sfârşit. Atâta vreme cât rămânea ocupată, putea îngropa Irlanda sub tumultul activităţilor. Se putea plimba prin splendidele

lor grădini din Wiltshire fără să-i mai fie dor de grădina de legume cu zidul unde căuta mesajele lui Jack, nici de serele unde ea, Celia şi Bridie îşi ţinuseră întâlnirile secrete din timpul verilor, ori de grădina cu tufe de merişor în care se pierduse adesea, copil fiind, întorcându-se pe aceleaşi urme de paşi lăsate pe pământul acoperit de chiciură, până când nu mai ştia unde era. Îşi înăbuşea tristeţea bucurându-se de frumuseţea ce înconjura Deverill Rising, totul fiind, pur şi simplu, magnific.

La petrecerea de logodnă a băieţilor din ajunul Anului Nou, avu ocazia să vorbească din nou cu Robert Trench. Aşezată alături de el la dineu, îl întrebă despre cartea lui.

– Am terminat-o, spuse el fericit. Va fi publicată în primăvara asta.

– Ce minunat, se entuziasmă Kitty. Abia aştept s-o citesc.

– Îţi voi trimite un exemplar, se oferi el. Poţi fi prima care va primi unul.

– Sunt flatată. Sunt sigură că îmi va plăcea foarte mult.

El zâmbi, iar Kitty se gândi cât de arătos era când era fericit. Fusese atât de cumplit de serios în Irlanda. O privi afectuos, iar Kitty se minună de abilitatea oamenilor de a se schimba. Exista ceva liniştitor la familiaritatea lui; îi amintea de acasă.

– Nu ai zâmbit niciodată în Irlanda, îndrăzni ea să spună. De ce?

– Eram nefericit, mărturisi el.

– Irlanda nu te-a făcut fericit?

– Anii aceia m-au făcut mai nefericit decât fusesem vreodată în viaţa mea. Ar fi trebuit să lupt în război. Mă simţeam un ratat. Nu mă mai simţeam deloc bărbat.

Ea se încruntă.

– Îmi pare rău, Robert. Nu am ştiut niciodată.

– Erai foarte tânără. Cum ai fi putut şti?

– Ar fi trebuit să fiu mai simţitoare. Cred că am fost nesuferită.

– Nu ai fost nesuferită. Erai cu mintea în altă parte.

Kitty se gândi la Jack, dar își suprimă numaidecât gândul.

– Eram foarte îngrijorată pentru Irlanda, spuse ea.

– Erai cu certitudine o idealistă.

– Am obținut totuși Statul Liber, nu-i așa?

– Dar Irlanda este tot divizată.

– Da, dar am câștigat independența pentru Sud.

– Totuși, cu ce preț?

Ea îl privi fix și simți numaidecât dorința de a împărtăși lucruri care rămăseseră tăinuite atâta vreme. Știa că, dintre toți oamenii din noua ei viață, Robert era singurul bărbat care ar fi înțeles-o cu adevărat.

– Războiul de Independență mi-a luat tot ce am iubit vreodată, spuse ea încet. A fost un război în care am crezut și în care am și jucat un mic rol. Dar nu am crezut vreodată că voi fi afectată personal.

– Ar putea fi o afirmație modestă?

Ea își plecă privirea cu tristețe, copleșită de compasiunea din vocea lui și de emoția provocată de aceasta.

– Of, Robert, nu ai nici cea mai vagă idee cât de adevărat este, suspină ea. Dar Irlanda are independența ei acum.

– Și dumneata?

– Eu mi-am pierdut-o. Kitty ridică paharul de vin, adunându-și puterea din rezervele profunde pe care putea mereu conta. Dar am să mi-o recapăt într-o zi. N-o să plece nicăieri. Poate că mi-am pierdut casa, însă... Ezită. Însă Irlanda este tot sălbatică și verde, și frumoasă.

Se ridică de la masă și ieși precipitat din sufragerie, traversă casa și ajunse la glasvandurile care dădeau către o terasă rece.

Fântâna era înghețată, gardurile vii sclipeau de zăpadă proaspăt căzută, o lună glacială strălucea printr-o aură de negură. Stele sclipeau mai strălucitoare decât le văzuse ea vreodată și undeva în pădure, dincolo de porumbar, o bufniță țipa în întuneric.

– Ai să mori de frig, spuse Robert, ieşind să i se alăture. Îşi scoase haina şi i-o puse pe umeri. Rămase lângă ea. Îmi pare rău, poate că nu ar fi trebuit să te întreb despre Irlanda.

Kitty dârdâia şi îmbrăcă haina. Era caldă acolo unde stătuse lipită de trupul lui.

– Încerc din răsputeri să nu mă gândesc la ea, Robert. Încerc tot timpul, dar fiecare zi este o luptă. Inima mea sângerează de dor de casă. Îmi iubesc casa, înţelegi? Mai mult decât orice pe lume.

– Îţi înţeleg iubirea, Kitty. Castelul Deverill a fost unul dintre cele mai frumoase locuri pe care le-am văzut vreodată în viaţa mea. Am călătorit în Italia şi Spania, Maroc şi Franţa, şi cu toate astea, acele dealuri verzi accidentate din Cork sunt printre cele mai frumoase peisaje de care au avut parte ochii mei. Te emoţionează profund. Am fost atât de norocos că am putut petrece acei ani acolo, cu dumneata.

– Dar erai atât de nefericit.

– Nefericit, da, dar înconjurat de asemenea frumuseţe. Ochii ei sclipiră în lumina lunii, iar Robert privi în ei, inima umplându-i-se de iubire. Ţi-aş da Irlanda, dacă aş putea, spuse el încet, privind-o serios prin ochelarii lui rotunzi. Te-aş duce înapoi şi te-aş privi înflorind ca florile purpurii ale ierbii-negre de pe dealuri. Îşi trecu degetele peste obrazul ei ud. Nimic nu m-ar face mai fericit decât să mă întorc la castelul Deverill şi să-ţi reconstruiesc casa piatră cu piatră. Mi-aş vinde sufletul pentru asta.

– Of, Robert, oftă ea, înţelegând brusc totul. Tu erai nefericit pentru că...

– Da, te iubeam. Dădu din cap. Fiecare zi era o luptă, Kitty, la fel cum te lupţi tu acum cu dorul de Irlanda. Dar eu am supravieţuit şi iată-mă uitându-mă la femeia pe care o iubesc, femeia cu stele în ochi. Râse de propria nebunie. Într-o zi, te vei întoarce în Irlanda, şi lupta ta va fi meritat. Pentru că absenţa ta nu va face decât să adâncească iubirea ce o porţi şi să sporească preţuirea.

Când îţi vei privi din nou iubita Irlandă, vei considera splendoarea ei mai intensă ca înainte, mai vibrantă, mai înălţătoare, la fel cum eu te consider mai frumoasă ca înainte.

– Ai să mă faci să plâng, spuse ea. Dacă la fel de emoţionantă precum cuvintele pe care mi le spui acum este şi cartea pe care ai scris-o, nu cred că o voi putea citi.

El îi şterse o lacrimă cu degetul mare.

– Este inspirată de tine, Kitty.

– Are un final fericit?

– Nu, răspunse el.

Ea îşi puse mâna peste a lui, lipindu-i-o de obrazul ei.

– Dar noi? întrebă ea.

– Asta depinde de tine.

Ea îşi ridică bărbia, iar el se aplecă şi îşi lipi buzele de ale ei într-un sărut lung şi tandru. Ea închise ochii strâns, picurând încă o lacrimă pentru Jack, pentru că acel capitol trebuia să se încheie acum. Cartea ce conţinea în paginile ei toată tragedia şi durerea războiului din Irlanda şi suferinţa lui Kitty trebuia pusă deoparte pe raft şi începută o nouă carte. O carte pozitivă, una plină de bucurie şi lumină.

Ea ştia că, deşi nu-l iubea pe Robert, avea nevoie de el. Nu putea îndura exilul singură. Robert îi înţelegea dragostea pentru Irlanda – el o conecta cu o perioadă din viaţa ei când fusese cu adevărat fericită. El cunoştea grădinile castelului Deverill la fel de bine ca ea. Aprecia dealurile stâncoase şi măreţia lor profundă şi durabilă. O cunoştea mai bine decât oricine altcineva, pentru că o învăţase tot ce ştia. Ea îi respecta mintea superioară, şi totuşi, în acelaşi timp, ştia că el o admira pentru mintea ei cercetătoare. Nimeni în afară de el nu era mai potrivit să râvnească la inima ei.

Ea îl cuprinse cu braţele şi îl lăsă să o ferească de frig, de temerile ce se iveau din trecutul ei ca nişte monştri, de viitorul care era încă atât de incert. Îl sărută recunoscătoare, deoarece, deşi se îndoise că va găsi pe cineva care s-o iubească, găsise pe cineva care o iubise

mereu. În brațele lui Robert, simțea confortul cald al familiarului și mulțumi în tăcere Domnului pentru că-i dăduse o a doua șansă.

Grace era în grădină când majordomul se îndreptă către ea peste pajiște. Primăvara suflase cu respirația ei dulceagă peste iarbă, colorând-o într-un verde vibrant, strălucitor, și printre crengile unor bătrâni stejari, ce-și deschideau delicații muguri, trezind florile castanului și ale socului, ca să-și scuture petalele în vânt ca pe niște delicate confetti. Adora acest moment al anului cel mai mult și o durea că trebuia să plece la Londra tocmai când Irlanda înflorea în toată splendoarea ei.

– Mă scuzați că vă deranjez, milady, dar așteaptă un tânăr domn în hol. Spune că trebuie să vă vorbească.

Grace oftă iritată. Se bucurase de liniștea grădinii și de imaginea păsărilor zbenguindu-se printre frunzele fragede, clădindu-și cuiburile și ciripind vesele. Nimic nu reușea mai bine ca sunetul trilurilor păsărilor să te binedispună.

– A spus cum îl cheamă? întrebă ea, gândindu-se că ar fi putut să-i transmită să vină mai târziu.

– Da, milady. Jack O'Leary.

Grace tresări.

– Mulțumesc, Brennan. Vin imediat!

Grace traversă pajiștea în urma majordomului și intră în casă prin ușa laterală. Când ajunse în camera de zi, îl văzu pe Jack la fereastră, privind la grădini. O auzi intrând.

– Când eram la închisoare, mi-au lipsit imaginea păsărilor, mirosul pământului, mugurii frunzelor. Se întoarse și își scoase șapca. E bine să fii liber. Ce mai faceți, Lady Rowan-Hampton?

Ea rămase în pragul ușii și îl privi pe băiatul zelos pe care războiul îl asprise, transformându-l într-un bărbat sever și cinic, mai bătrân decât vârsta. Pasiunea pe care o văzuse în ochii lui în noaptea în care împlântase cu sete pumnalul în colonelul Manley dispăruse, iar

în locul ei apăruseră o resemnare şi o tristeţe care o emoţionară profund.

– De ce te-au ţinut atâta? întrebă ea.

– Au crezut că aveam mai multe informaţii decât le dădeam, îi spuse el.

Grace era uluită.

– Ştiau despre Kitty?

– Au găsit în buzunarul meu o scrisoare pe care mi-o dăduse. Zâmbi forţat, iar Grace observă că îi lipsea un dinte. E bine că a plecat când a plecat.

– Sunt surprinsă că te-au lăsat în viaţă.

– Doar mulţumită părintelui Quinn. Îi datorez viaţa.

– Pentru a doua oară, adăugă Grace sec, amintindu-şi de urmările asasinării colonelului Manley.

– Într-adevăr. Iar Dumnezeu a fost mereu de partea noastră.

Grace ştia de ce venise.

– Haide să facem o plimbare prin grădină, propuse ea.

Ieşiră la soare, unde chemarea unui cristei răsuna peste pajişte alături de zumzetul primelor albine ale primăverii, rotindu-se printre păpădiile care străluceau ispititoare în iarba înaltă.

– Cum naiba de au putut arde din temelii castelul? întrebă Jack. Ce tragedie! Când te gândeşti ce a făcut Kitty pentru cauză. Numele ei atârnă ca o greutate între ei. Ar fi trebuit să plece când i-am spus eu s-o facă.

– Ar fi trebuit să plecaţi amândoi. Ar fi trebuit să plecaţi în America.

– Era prea târziu.

– Ar fi trebuit să-mi ceri ajutorul. Avantajul în a avea un soţ bogat este că îi pot ajuta pe cei ce nu-şi pot permite să se ajute singuri.

– Ea unde este, Lady Rowan-Hampton?

Grace oftă.

– Este la Londra, Jack.

– I-am redat libertatea, dar ea a continuat să-mi scrie. Acum sunt liber, aş fi un naiv să sper?

– Da, ai fi.

El dădu din cap şi îşi lăsă privirea în pământ. Grace aproape că o putea auzi izbind iarba dezamăgită.

– Ar fi trebuit să o las să aştepte.

– Ai făcut ceea ce trebuia, Jack. Are un băieţel. Grace puse o mână pe braţul lui când el o privi nedumerit. Oh, nu, nu este al ei. Este un băieţel care a fost lăsat la uşă la Hunting Lodge. Ea s-a decis să-l păstreze. De aceea nu poate veni înapoi. Tatăl ei nu o primeşte acasă cu un copil nelegitim. A început o viaţă nouă cu el la Londra. Ochii lui Jack se înnegurară. Grace nu putu îndura să se uite la el când îi dădu ultima lovitură. Este logodită şi se va căsători curând.

– Doamne! Jack clătină din cap, ca şi cum ar fi încercat să se dezbare de imaginea lui Kitty cu un alt bărbat.

– Băiatul are nevoie de un tată, şi ea are nevoie de siguranţă.

– M-aş lupta pentru ea, dacă aş crede că aş câştiga.

– Iar eu aş finanţa lupta ta, dacă aş crede că ar fi corect. Dar nu este. Las-o, Jack! Şi-a găsit fericirea. După cât a suferit, nu merită oare să fie fericită?

Trecură printr-o poartă de lemn şi ajunseră pe un câmp galben de ciuboţica-cucului. Înaintând, stârniră un stol de porumbei, care se înălţară spre cer speriaţi.

– Ne-am câştigat independenţa, spuse Jack cu un surâs crispat. Statul Liber Irlandez. Aceste cuvinte sunt dulci pe buze. Dar acum fraţii se duşmănesc între ei. Suntem ca o creatură hidoasă care se înfruptă din ea însăşi.

– IRA nu-şi va găsi liniştea până ce Irlanda nu va fi unită şi complet independentă, spuse Grace solemn. Dar eu sunt mulţumită cu ce avem. Zilele mele de rebel s-au încheiat. Se uită la el şi îi zâmbi tandru. La fel şi ale tale.

– E plăcut să te plimbi prin Ballinakelly ca om liber. Copiii noştri ne vor mulţumi pentru sacrificiul nostru când vor afla despre istoria Irlandei la şcoală şi din discuţiile din familie.

– Istoria nu este niciodată recunoscătoare acolo unde trebuie. Ce vei face acum? întrebă Grace.

El ridică din umeri.

– Ceea ce am făcut mereu. Mă voi duce acasă.

– Vei avea grijă de animale?

– Ballinakelly are nevoie de un veterinar bun. Tata îmbătrâneşte şi războiul l-a afectat fizic, aşa că nu mai este la fel de puternic cum era odată. Voi culege rămăşiţele şi voi merge mai departe. Ce altceva pot face?

– Vei găsi mereu de lucru pe aici. Asta nu s-a schimbat.

El o privi trist.

– Totuşi, toate celelalte s-au schimbat, nu-i aşa, Lady Rowan-Hampton? Războiul de Independenţă ne-a răpit tot ce am iubit.

– Da, dar ne-a dat ceea ce iubim cu toţii cel mai mult: Irlanda. Să nu uiţi asta. Sacrificiul tău, sacrificiul lui Kitty, Dumnezeu ştie că şi eu m-am sacrificat, nu au fost în zadar. Privi în jur la dealurile moi catifelate şi suspină cu o plăcere deopotrivă amară şi dulce. Avem toate astea, Jack. Sunt ale noastre şi noi am avut cu toţii un rol în eliberarea lor.

Grace se întoarse la Londra pentru nunta lui Kitty, care fu un eveniment mic şi modest. Kitty nu dorise o nuntă mare, mondenă, cum urma să aibă Harry. Nu avea tată care să o conducă la altar şi nici mamă care să o ajute să-şi aleagă rochia şi florile pentru buchet. Aşa că ea şi Robert se cununară în Old Church din Chelsea la sfârşitul verii, ocazie pentru care Elspeth şi Peter veniră tocmai din Comitatul Cork. Beatrice insistă să plătească pentru recepţia într-un local de pe Pavilion Road, luându-şi libertatea de a umple locul cu o abundenţă de trandafiri albi, sperând s-o facă astfel pe Maud să se simtă vinovată pentru că-i eliminase din viaţa ei pe fiica ei mai mică şi pe copilaşul pe care aceasta îl iubea ca şi cum ar fi fost al ei. Dacă Kitty s-ar fi măritat cu un duce, probabil că Maud ar fi ieşit din îmbufnarea ei, dar cum alegerea lui Kitty era umilul domn Trench, bărbatul care

îi fusese cândva tutore, Maud fu mai puţin mulţumită. Nu fusese ea prea încântată nici de Peter MacCartain, dar măcar acela avea un castel.

Elspeth se uită la micul Jack şi exclamă, la fel cum o făcuse mama ei:

- Dar este al tău!

Kitty zâmbi larg.

- Chiar seamănă cu mine, nu-i aşa?

- Când l-ai adus pe lume?

- Nu este al meu, Elspeth. Kitty râse de expresia uimită de pe chipul surorii ei.

Elspeth se aşeză.

- Atunci al cui este?

Kitty se săturase să tot ţină secrete.

- Este al lui *papa*, spuse ea rece. Văzu gura lui Elspeth deschizându-se şi icnind îngrozită. *Papa* a fost un pic cam nesocotit cu una dintre servitoare, îi spuse ea precaută. Jack este fratele nostru vitreg.

- Of, Kitty! Nu-i de mirare că nu te lasă să vii acasă!

- Jack este fiul lui. Până la urmă, trebuie să ne lase să venim acasă.

- Dumnezeule, Kitty! De ce nu mi-ai spus mai devreme?

- Nu am vrut să te supăr.

- Şi ai ţinut asta în tine tot acest timp?

- Harry ştie. Şi Robert, desigur. La fel şi mama...

- Nu-i de mirare că arăta atât de jalnic la nunta ta.

- Nu-l poate privi pe Jack. Vede trădarea tatei. N-o pot condamna pentru asta.

- Este o femeie profund nefericită, dar eu nu am nici un fel de compasiune pentru ea, Kitty. Îşi merită nefericirea. Sunt atât de încântată că ai găsit un bărbat cumsecade, bun. Cuprinse mâinile surorii ei. Te rog să te întorci în Irlanda. Mi-e dor de tine, Kitty. Puteţi locui la noi oricât doriţi. Îşi coborî vocea. Există mereu casa veche a unchiului Rupert. Are uşile şi ferestrele protejate cu panouri de lemn şi nu a stat nimeni în ea de când a murit el, dar sunt sigură că, dacă Robert vorbeşte

cu *papa*, o să vă lase să o luaţi. Te rog încearcă, o imploră ea. Ştiu că ţi-e dor de Irlanda. Nimeni nu a iubit castelul Deverill mai mult ca tine.

Kitty se temea de ceva vreme de noaptea nunţii. Robert alesese un mic hotel în Chelsea, şi Kitty aranjase ca Jack să rămână acasă cu bona. Când rămaseră, în sfârşit, singuri, Robert o luase de mână şi o condusese în dormitor. Însă după câteva sărutări, Kitty îl respinsese, plângându-se că era obosită, apoi se schimbase în cămaşă de noapte în spatele unui paravan, strecurându-se timid în pat şi trăgând pledul până sub bărbie. Robert se întinsese lângă ea, ţinând-o în braţe, lipindu-şi delicat buzele de fruntea ei, respectându-i nevoia de somn. Dacă fu dezamăgit, nu lăsă să se vadă. A doua zi dimineaţa, plecaseră în Italia cu vaporul şi cu trenul, sosind la Florenţa într-o cabrioletă două zile mai târziu, iar Kitty putu să-l evite din nou, deoarece călătoria fusese lungă şi anevoioasă.

Mirosul străin de pământ uscat de căldură, eucalipţi, rozmarin şi cimbru sălbatic umplea nările lui Kitty şi o scotea din dorul arzător de casă. Duse erau dealurile verzi stâncoase şi râurile clipocitoare din Ballinakelly, ploaia domoală şi cerurile agitate ale Irlandei. Se lăsă eliberată de trecut şi se dedică prezentului cu un sentiment de reprimare. Asimilă splendoarea acelui oraş antic cu clădiri albe, acoperişuri de teracotă, străduţe pietruite înguste şi pieţe străjuite de coloane cu entuziasmul unei persoane însetate de cultură şi frumuseţe. De la balconul ei, putea vedea magnifica bazilică înălţându-se deasupra oraşului ca o navă măreaţă într-un ocean de ţiglă roşie. Domul uriaş părea să sfideze legile gravitaţiei şi limitele umane. Kitty îl privea minunându-se când soarele apunând aşternea deasupra oraşului un văl delicat de roz vag.

Robert veni pe la spate şi o cuprinse în braţe, sărutând-o pe gât.

– Nu-i aşa că e frumos? suspină Kitty, încercând să întârzie inevitabilul cât mai mult cu putinţă.

– Te doresc, Kitty, murmură el. Vreau să fac dragoste cu soţia mea.

Kitty era aproape paralizată de frică. Robert îi simţi probabil încordarea, pentru că îşi ridică fruntea de pe gâtul ei.

– Ce este, iubito? Ea îl prinse de braţe. Ţi-e frică? Nu am să-ţi fac rău, promit! Cum ea nu răspunse, el o întoarse cu faţa la el, ca să-i poată citi expresia de pe chip. Fu uluit să-i vadă ochii plini de o adevărată groază. Kitty, ce este?

Paloarea ei naturală devenise cenuşie, iar buzele îi tremurau de secretul care atârna deasupra lor. Dar ea nu ştia cum să articuleze ceea ce Michael Doyle îi făcuse în acea zi la fermă. Dacă ar fi făcut-o, oare cuvintele ar fi dezlănţuit amintirea pentru a se hrăni din fericirea ei? I-ar fi răpit tot ce era acum bun în viaţa ei?

Robert era alarmat. O ţinea de braţe şi o privea în ochi.

– Kitty, trebuie să-mi spui. Sunt soţul tău şi te iubesc. Indiferent ce este, n-am să te iubesc mai puţin.

Kitty înghiţi în sec. O stare de calm coborî asupra ei. O linişte ireală, ca şi cum ar fi plutit undeva deasupra domului dumnezeiesc al lui Brunelleschi.

– Am fost violată, şopti ea.

Cuvintele erau o firavă panglică de sunet, dar Robert le auzi. Păli şi el.

– De cine? rosti el pe nerăsuflate. Când...?

O lacrimă fierbinte se scurse uşor pe obrazul ei.

– În Irlanda. În ziua în care a ars castelul. Ştiam cine o făcuse, Robert. Aşa că m-am dus după el.

– Of, Kitty. O trase în braţele lui şi o strânse şi mai aprig decât o făcuse vreodată. Iubita mea, iubita mea dulce Kitty! Nimeni nu te va mai răni vreodată. Dumnezeu îmi este martor, nimeni nu te va mai răni vreodată.

Ea închise ochii şi ceda suferinţei provocate de Michael Doyle. Cu o suflare imensă şi tremurândă, o eliberă la pieptul lui Robert.

capitolul 30

New York, America, 1923

Bridie era în grădina conacului doamnei Grimsby de pe Fifth Avenue, ţinând în braţe cutia de pantofi pe care o adusese cu ea tocmai din Ballinakelly. Era singura ei legătură cu trecutul şi cu ea însăşi. Vasta moştenire ar fi trebuit s-o facă cea mai fericită fată din lume, dar ei îi era frică; mică, pierdută şi foarte, foarte departe de casă.

Bridie nu fusese niciodată responsabilă de propriul destin. Făcuse ce i se spusese. Respectase ordine. Lăsase vâltoarea vieţii s-o ducă oriunde mersese curentul şi ştiuse mereu care avea să fie capătul. Dar domnul Deverill schimbase cursul, iar ea fusese dusă către o ţară străină de la celălalt capăt al lumii. În ciuda dubiilor, se împăcase cu limitările impuse de autocraţia doamnei Grimsby. Acum, odată cu moartea bătrânei doamne şi subita ei independenţă, Bridie era în derivă; nu exista nimeni care să-i spună ce să facă.

Deschise încet cutia. Înăuntru strălucea o pereche de pantofi de dans, cu cataramele lor lucioase şi pielea fină de lac, pe care îi primise de la Lady Deverill cu atât de mult timp în urmă. Scoase un oftat şi o lacrimă mare îi picură pe mână când ridică unul din pantofi şi îl ţinu în lumină. Privi la catarama de argint care sclipea în soare şi îşi aminti de tatăl ei. Ar fi dat toţi banii pe care îi moştenise doar pentru a-l avea înapoi pentru o zi. El ar fi ştiut ce să facă. Încercă să-şi ridice moralul căzut la pământ, dar inima îi rămase grea, plină de dor de casă şi de vidul singurătăţii ei, care atârna mai greu ca orice.

Tocmai când era pe punctul să se destrame, văzu deodată chipurile fetelor de la şcoală reflectate în cataramele metalice, insultând-o pentru că purta pantofi dichisiţi „ca o spoitoare", iar tristeţea ei se transformă numaidecât în mânie. Ridică bărbia sfidător şi îşi şterse ochii cu dosul palmei. Ea nu era o spoitoare. Era o femeie bogată acum; o doamnă avută de numai douăzeci şi trei de ani. Putea cumpăra o sută de perechi de pantofi frumoşi dacă dorea. În acel moment, toată teama care o înmuiase în interior se întări precum lutul. O să le arate ea tuturor, se decise ea ferm, chiar şi lui Kitty, care furase inima lui Jack şi o frânsese pe a ei. Dacă nu ar fi fost Kitty, ea nu ar fi fost vulnerabilă la avansurile domnului Deverill. Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Ar fi fost încă lângă vatră, cu mama şi bunica ei şi, cine ştie, poate că Jack ar fi fost acolo şi el şi poate că ar fi iubit-o la rândul lui.

Se ridică şi intră în casă. Domnişoara Ferrel, domnul Gordon şi doamna Gottersman plecaseră cu toţii, cu buzele ţuguiate de necaz, cu vorbele nerostite arzând de nedreptate. Bridie înţelese că speraseră cu toţii la o felie din averea doamnei Grimsby, depinseseră chiar de asta. Acele bătăi uşoare pe mână şi acele „discuţii confidenţiale" îi făcuseră pe fiecare să creadă că erau speciali în ochii ei. Bătrânei femei-păianjen îi făcuse plăcere să îi manipuleze, se gândea Bridie, şi să îi dezamăgească, în cele din urmă. Mai înţelese, de asemenea, şi că nu Miss Ferrel şi domnul Gordon fuseseră cei care lăsaseră banii sub pat, ci doamna Grimsby însăşi; un test, poate, ca să vadă dacă era de încredere; o încercare, ca să vadă dacă merita averea ei. Ei bine, o merita mult mai mult decât ei, de asta era sigură. Acum era bogată, avea să împartă banii cu ei. I-ar fi făcut plăcere să dejoace planul bătrânei doamne. La urma urmei, doamna Grimsby îi făcuse nefericiţi pe servitorii ei cât trăise; părea drept ca, odată cu moartea ei, aceştia să fie recompensaţi pentru suferinţa îndurată.

Bridie își aminti momentul când Kitty și Celia se îmbrăcaseră frumos pentru Balul verii la castelul Deverill, în vreme ce ea trebuise să ajute servitorii și să privească fascinată prin crăpăturile ușilor și deschizăturile draperiilor. Își aminti rochiile lor frumoase și părul atent pieptănat, ghetele lor groase din piele și ciorapii de mătase, hainele și mănușile lor de bună calitate, și o ură pe care nu o mai simțise până atunci prinse rădăcini în sufletul ei ca volbura, urmând să crească de acolo, încolăcindu-se în jurul inimii ei și înăbușindu-i blândețea, care nu o dusese niciodată nicăieri. O să cumpere pantofi și rochii drăguțe, se gândea ea amărâtă, precum cele ale lui Kitty și ale Celiei, și se va mărita cu cel mai bogat bărbat pe care îl putea găsi, pentru că așa se obțineau statutul și respectul. Acum, că era bogată, reprezenta un premiu ce merita dobândit.

Hotărâtă să fie cineva, Bridie se instală în vechea casă de pe Fifth Avenue cu acel turn al vrăjitoarelor, care nu-i mai dădea acum fiori. Știa cum să fie o lady, după ce petrecuse atâta vreme urmărind-o pe Kitty. Știa cum să se îmbrace și ce atitudine să aibă și cum să se comporte în compania cuiva. Știa cum să se exprime cu mai puțin accent irlandez, știa cum să meargă cu bărbia sus; știa cum să disimuleze. Nu asta își dorise dintotdeauna? Să fie altcineva; oricine altcineva în afară de ea.

Mai întâi, îi ceru Rosettei să fie camerista ei. Inversarea rolurilor îi plăcea. Acum, ea era stăpâna casei și Rosetta servitoarea ei, așa cum fusese ea pentru Kitty. La început, Rosetta îi refuză oferta, explicându-i că ar fi ciudat să muncească pentru prietena ei, dar Bridie reuși să o convingă, oferindu-i un salariu mai generos decât ar fi câștigat vreodată oriunde în altă parte.

– Poți fi doamna mea de companie, îi spuse Bridie. Nu-mi pasă ce titlu alegi. Vreau să fii cu mine. Simplu ca bună ziua. Ești singura mea prietenă adevărată și am nevoie de tine.

În cele din urmă, Rosetta ceda. Bridie îi ceru ajutorul doamnei McGuire în găsirea unei bucătărese pricepute

şi a unui majordom, plătind-o generos pentru deranj. Deschise larg ferestrele şi lăsă aerul să pătrundă înăuntru şi să îndepărteze mirosul stătut al trupului bătrân al doamnei Grimsby şi rămăşiţele prezenţei ei acre. Umplu casa de lumină solară, ca să radieze de fericire, întocmai precum castelul Deverill pe timpul verii, când soarele irlandez pătrundea prin ferestrele mari de sticlă, scăldând antreul în aur.

Vestea că bogata văduvă îi lăsase toată averea cameristei ei stârni vâlvă în presă, ea devenind curând motiv de sărbătoare. Urmară discuţii. Pe de o parte, erau cei ce considerau dezgustător faptul că văduva nu lăsase banii familiei, declarând-o pe Bridie o vânătoare de zestre, care o manipulase pe bătrâna doamnă, iar pe de altă parte, ceilalţi, care credeau că femeia muncitoare ce o slujise pe doamna Grimsby merita fiecare leţcaie pe care aceasta i-o lăsase. La urma urmei, America era tărâmul prosperităţii prin muncă trudnică, iar Miss Doyle îşi câştigase avuţia, în timp ce familia doamnei Grimsby nu făcuse nimic pentru a fi vrednică de averea ei, în afară de nişte linguşeli tactice în ultimele luni ale vieţii ei. Gâlceava se extinse din presă în cercurile private, unde societatea newyorkeză dezbătea *ad infinitum* la grandioasele lor prânzuri festive şi dineuri. Nimeni nu putea fi de acord. Marile familii cu tradiţie de pe Fifth Avenue strâmbau din nas la această parvenită din Irlanda care era acum vecina lor şi îşi baricadau uşile pentru a se feri de ea, însă nesăbuita tânără generaţie, ce purta pene în păr şi dansa pe jazz în baruri clandestine în care alcoolul vândut ilicit curgea în valuri, era curioasă s-o întâlnească pe deja infama domnişoară Doyle.

Nu trecu mult, şi femeile începură să sune la uşa ei, de curiozitate şi din dorinţa de a obţine fonduri pentru fundaţiile lor caritabile, iar bărbaţi fără scrupule apărură în căutarea unei neveste bogate. Primul tânăr care o vizită pe Bridie fu nimeni altul decât hiena de nepot al doamnei Grimsby, Paul Heskin. Bridie nu-l plăcuse niciodată, cu bărbia lui teşită şi privirea aceea calculată.

Nu-i adresase niciodată nici măcar un amărât de mulţumesc cât timp lucrase ca servitoare a mătuşii lui, iar acum era plin de adulaţie abjectă şi farmec ipocrit. Bridie şedea în fotoliul doamnei Grimsby din salonaşul de sticlă şi îl privea dispreţuitor, văzându-l exact cum era, un oportunist profitând de naivitatea şi lipsa ei de experienţă. Dar ea nu era o proastă – doamna Grimsby o învăţase să fie cinică la adresa motivaţiilor oamenilor. Îl expedie brutal, aşa cum considera că ar fi făcut-o o lady în poziţia ei, şi îşi puse în gând să găsească un bărbat care să-i fie egal în avere. Acum, că era bogată, nu avea de gând să-şi piardă averea făcând o căsătorie proastă.

Dar Bridie era o femeie tânără şi singură, iar asta o făcea vulnerabilă şi expusă tuturor genurilor de degeneraţi. Era imposibil să iasă în societate singură, fără un companion sau un însoţitor care să-i fie alături. Nu avea tată, nici frate care s-o escorteze şi nici vreo prietenă care s-o ia sub aripa ei. Totuşi, exista un bărbat la care putea apela pentru consiliere în aceste situaţii neobişnuite şi foarte delicate.

– Vă mulţumesc că aţi venit, domnule Williams, spuse ea din fotoliul doamnei Grimsby din salonaşul de sticlă, unde lumina blândă a începutului de toamnă se revărsa prin ferestre, scăldând-o pe Bridie într-o aură caldă aurie.

Avocatul o cercetă pe domnişoara Doyle cu o privire amuzată şi admirativă. Era, într-adevăr, răţuşca cea urâtă transformată în lebădă.

– Îmi dai voie să îţi spun ce bine arăţi, domnişoară Doyle?

– Da, într-adevăr, domnule Williams, banii chiar ajută o femeie să arate excepţional.

– Banii nu rezolvă nimic, doar înlesnesc totul. Doamna Grimsby ar fi mândră să vadă în ce tânără lady deosebită te-ai transformat.

– Îi sunt recunoscătoare pentru generozitate. Nu a avut nici o afecţiune pentru familia ei. De fapt, obişnuia

să le primească vizitele chiar în această încăpere şi să le tolereze linguşelile fățarnice. Ştia de ce o vizitează.

– Ştii, şi ea a început cam ca dumneata, domnişoară Doyle. Mama ei a venit din Irlanda când era mică, împreună cu părinţii şi fraţii ei. Nu aveau decât hainele de pe ei. Ce avea ea deosebit faţă de restul familiei era dragostea pentru literatură. Adora să citească. Copil fiind, citea tot ce-i pica în mână. Domnul Grimsby a fost un bărbat educat, şcolit. Era mult mai vârstnic decât ea, dar a fost uluit de inteligenţa ei, din câte se zice. Iar dintre toate locurile din lumea asta, ei s-au cunoscut într-o bibliotecă!

– Cum a reuşit el să facă bani?

– Cu tiparniţe. Domnul Williams zâmbi. A fost un antreprenor, unul dintre acei bărbaţi sclipitori care transformă în aur tot ce ating. Înainte să moară el, doamna Grimsby era regina societăţii din New York. Din păcate, după moartea lui, ea şi-a pus deoparte ţoalele festive şi a devenit tot mai morocănoasă şi cinică la adresa oamenilor. Îţi poţi imagina bărbaţii care au vrut să se însoare cu ea pentru averea pe care o poseda. Ea nu a avut încredere în nimeni. Eu mă flatam zicându-mi că în mine avea încredere. Nu am râvnit la mâna ei şi nici nu am fost eligibil pentru averea ei. Dar s-a bazat pe mine ca om de încredere şi sfătuitor. Era bătrână când ai cunoscut-o dumneata, domnişoară Doyle, dar a fost o femeie frumoasă în tinereţe.

– Obişnuiam să-i citesc aici, spuse Bridie gânditoare. Când îi citeam, se înmuia. Era ca şi cum cuvintele reuşeau cumva să pătrundă prin carapacea aceea dură în spatele căreia se ascundea şi să ajungă la adevărata persoană de dedesubt. Îmi plăcea să-i citesc.

– Acum ai toate cărţile ei din care să alegi.

– Aşa este, domnule Williams. Îşi plimbă privirea peste rafturile cu cărţi. Au fost probabil mai preţioase pentru ea decât orice altceva.

Bridie oftă şi reveni cu gândul la prezent.

– Domnule Williams, am mare nevoie de ajutorul dumneavoastră.

– Desigur, domnişoară Doyle. Spune-mi cum îţi pot fi de folos?

– Sunt într-o poziţie complicată... Ezită, nedorind să fie lipsită de delicateţe, şi îşi frământă degetele. Sunt singură în New York, fără un prieten în societate...

Domnul Williams zâmbi cu înţelegere.

– Îmi dai voie să îţi sugerez să te împrieteneşti cu doamna Williams? Soţia mea este o femeie tânără plină de viaţă, sociabilă, căreia nimic nu i-ar plăcea mai mult decât să te prezinte oamenilor – unor oameni pitoreşti, oameni care te-ar găsi interesantă. Ce-ţi trebuie dumitale, domnişoară Doyle, este distracţia.

– Foarte adevărat.

– Este minunat să ai o casă grozavă şi haine grozave, dar o femeie în poziţia dumitale are nevoie de prieteni.

– O femeie în poziţia mea are nevoie de un soţ, domnule Williams, dacă îmi daţi voie să vorbesc pe şleau. O femeie fără un soţ nu are nici un suport în societate şi nici o protecţie. Îmi trebuie un bărbat la fel de bogat. Nu voi permite să se profite de mine.

Domnul Williams păru surprins de candoarea ei.

– Înţeleg.

Ea se ridică.

– Ştiu că înţelegeţi, domnule Williams. Cred că înţelegeţi totul, de aceea v-am chemat.

Domnul Williams o urmă pe palier.

– New Yorkul este locul potrivit pentru dumneata, domnişoară Doyle, mai spuse el, strângându-i mâna.

– Mi-ar plăcea să o cunosc pe soţia dumneavoastră imediat ce se poate aranja o întâlnire.

– Cina, mâine-seară? propuse el entuziast.

Bridie zâmbi.

– Mi-ar plăcea foarte mult.

Bridie o plăcu imediat pe doamna Williams. Era o femeie îndrăzneaţă, vivace şi energică abia trecută

de treizeci de ani, cu neastâmpărul unei mici păsări. Fără să aibă vreun pic de stare, vorbea fără întrerupere, mâinile ei mici şi albe fluturând în aer când râsul ei părea să iasă din gât ca nişte ciripituri delicate. Avea părul scurt şi blond, cu bucle zglobii la rădăcină, ochi mari şi albaştri plini de viaţă şi un zâmbet prompt, cald şi neastâmpărat.

– Beaumont spune că pentru a cunoaşte oamenii potriviţi, îi spuse Elaine Williams, este să donezi bani fundaţiilor filantropice. Filantropii sunt acolo unde bogaţii socializează cu alţi oameni bogaţi. În oraşul ăsta, banii vorbesc, Bridget. Banii vechi vorbesc doar cu banii vechi foarte încet, însă banii noi sunt grozav de zgomotoşi. Nu există nici un motiv pentru care ai tăi să nu vorbească mai tare decât ai oricui altcuiva!

Elaine o duse numaidecât pe Bridie la coafor, pentru ca părul ei scurt să fie aranjat într-o tunsoare bob cu onduleuri delicate pe tâmple. O ajută să îşi aleagă cele mai extravagante rochii lejere, lungi până deasupra genunchilor, ciorapi de nailon, pălării clopot, eşarfe boa, cordeluţe cu paiete şi pantofi cu toc şi o învăţă cum să se machieze în dormitorul dezordonat al lui Elaine, ascultând jazz la radio. Bridie învăţa repede. Se dedică la fel de conştiincios acestui rol cum o făcuse cu toţi acei ani în urmă la castelul Deverill, când fusese promovată la rangul de cameristă. În vreme ce domnul Williams o consilia asupra problemelor financiare, soţia acestuia avea grijă de viaţa ei personală. Ambii se bucurau de asocierea cu fata despre care se părea că tot New Yorkul vorbea.

În compania lui Elaine, lui Bridie nu-i era teamă să strălucească. Savura atenţia pe care o primea la evenimentele filantropice. Fotografii o fotografiau la sosire, şi toată lumea făcea mare tam-tam în jurul ei înăuntru. Era tratată cu respect, ca şi cum ar fi fost importantă. Nimănui, cu excepţia familiilor vechi newyorkeze, nu părea să-i pese că fusese cameristă cu doar foarte puţin timp în urmă. Nimeni nu-şi imagina viaţa pe care

o dusese în Ballinakelly şi cât de departe ajunsese. Ea îşi juca rolul ca o actriţă cu experienţă, iar ei îl acceptau cu toţii ca fiind adevărul. Bridie îl accepta şi ea ca fiind adevărul, pentru că aşa trebuia. Se dedică acestui rol pentru că era cea mai mare reprezentaţie a vieţii ei. Curând, începu să uite cine era cu adevărat Bridie Doyle şi de unde venise. Bridget Doyle era frumoasă, fabuloasă şi, cel mai grozav dintre toate, era foarte căutată. Nu avea trecut, nu avea suferinţe, nu avea griji deloc, deoarece avea destui bani pentru a cumpăra fericire. Cu o avere de asemenea vaste proporţii, era convinsă că nu avea să mai fie nefericită vreodată.

În noul an, Bridie fu prinsă într-o extraordinară lume nouă a exceselor. Avea deodată mai mulţi prieteni decât putea număra şi pretendenţi ce concurau la mâna ei. Existau petreceri, multe petreceri, unde se savura alcool strecurat clandestin în ciuda prohibiţiei. Bridie descoperi încântată că alcoolul o făcea să se simtă mai încrezătoare. Cu un cocktail de gin o putea imita pe Kitty Deverill perfect. Îi plăcea cine era după ce bea puţin alcool care îi dezmorţea limba şi o făcea să râdă. Cu un strop de alcool, eliberarea de inhibiţii era garantată. Adora să danseze. Adora să simtă mâinile unui bărbat cuprinzându-i talia, adora să fie admirată; se gândea la fetele acelea meschine din Ballinakelly şi îşi dorea s-o fi putut vedea ce devenise. Se întreba dacă asta fusese de la bun început inevitabil. Dacă, într-adevăr, aşa stătuse scris în stele. Dacă totul fusese menit să se petreacă astfel.

Tinerii care o curtau erau la fel de diferiţi precum bomboanele de ciocolată dintr-o cutie. Erau cei simplu ambalaţi. Aceştia aveau tendinţa să fie mai romantici, deşi le lipsea singurul element important pentru Bridie: banul. Erau apoi cei elaborat ambalaţi, care aveau banul, dar care erau vulgari şi insistenţi şi se iubeau mult prea mult pe ei înşişi. Mai erau şi cei neobişnuiţi, care veneau ambalaţi în culori strălucitoare şi aveau gust picant, iar aceştia o speriau pe Bridie, care nu era

obişnuită cu europeni, deşi nobilele lor titluri străine aveau un oarecare farmec. Avea grijă să-i povestească despre toate aventurile Rosettei, care o aştepta răbdătoare nopţile, o ajuta să-şi pună cămaşa de noapte dacă băuse prea mult şi căreia păreau să-i placă poveştile ei despre pretendenţii nepotriviţi. Când râdeau împreună în dormitorul lui Bridie, stând întinse de-a curmezişul patului, uitau amândouă noile lor poziţii şi erau, pur şi simplu, prietene din nou, aşa cum fuseseră înainte.

O dată sau de două ori, lui Bridie îi sucira minţile un poet sau un scriitor, al cărui chip sensibil şi ale cărui maniere gentile o făcură să se gândească la Jack, dar îşi aminti numaidecât ce misiune avea şi îi respinse cu răceală. Nu avea de gând să se mai îndrăgostească vreodată, jura ea. De nimeni. Dragostea nu o dusese nicăieri. Nu făcuse decât s-o rănească irevocabil. Avea să se mărite pentru siguranţă, parteneriat şi pentru că asta cerea societatea de la femei. Dar nu avea să mai iubească vreodată.

De Crăciun, merse singură la slujbă. Rosetta plecase să-şi petreacă ziua în familie. Gândurile lui Bridie se îndreptară către mama şi bunica ei, Sean şi Michael şi îşi înăbuşi un dureros dor de casă. În biserică era linişte. Atât de linişte, că putea auzi vocea mică, îndepărtată, a conştiinţei. Fără zgomotul muzicii, al dansului, al vorbitului şi al râsului care s-o distragă, Bridie îşi aminti de Ballinakelly. Îşi aminti ferma, vatra călduroasă, grajdurile, frigul, noroiul, umezeala, sărăcia. Da, îşi aminti sărăcia. Nu trecuse prea mult de când nu avea nici o pereche de pantofi, în afară de cei de la Lady Deverill, pe care îi păstra încă în cutie. Privi la sculptura de marmură întruchipându-l pe Hristos pe cruce, aşezată deasupra altarului, şi îşi aminti cum se ruga de două ori pe zi când auzea Angelus, cum îngenuncheau cu toţii în rugăciune după ceai, cum dădea mama ei tonul cu: *Deschide-mi, Doamne, buzele...* Oare îi era dor de fiica ei? Se ruga pentru ea? Bridie îşi plecă ruşinată capul

și își propuse să vină mai des la slujbă. Poate că uitase cine era ea, dar nu trebuia să uite cine era Dumnezeu.

Apoi gândul plecării acasă ieși la suprafața minții ei ca un dop de plută. Pentru un scurt moment, inima i se strânse de alean după ferma natală și tocănița bunicii, mirosul pământului umed și al vitelor, sunetul fraților ei discutând la o halbă de bere neagră despre starea deplorabilă a Irlandei. Îi era dor de gustul laptelui bătut și al pâinii cu bicarbonat, de tropăitul picioarelor dansând, de emoționantul crescendo al vocilor cântând, de tonurile înduioșătoare ale unei scripci singuratice. Dar dopul se scufundă la fel de repede precum ieșise la suprafață. Era imposibil să se ducă acum acasă. Nu o aștepta nici o viață în Irlanda. Acolo nu mai rămăseseră decât durere și prăpăd, amintiri despre Jack, domnul Deverill și bebelușul pe care fusese forțată să-l dea de suflet și cel care murise. Aici se reinventase. Îi plăcea cine era. Cum ar fi putut să se întoarcă în hainele ei rafinate și să doarmă în patul ei vechi cu saltea de paie? Viața ei era atât de diferită acum și se obișnuise cu un anumit lux. Oricât încerca să evite asta, bogăția ei urma inevitabil s-o separe de Rosetta; ce-ar fi făcut această bogăție cu familia ei? Trecuse mai departe, iar ușa se închisese în urma ei, de data asta pe vecie.

Când slujba se termină, merse în față și aprinse patru lumânări pentru familia ei, două pentru copiii pe care îi născuse și o a șaptea pentru sufletul tatălui ei, odihnească-se în pace. Întristată, începu să meargă spre ieșirea din biserică. Tocmai când se apropia de ușă, se privi în ochi cu un domn cu păr argintiu și barbă cenușie îngrijită, care îi zâmbi amabil.

– Nu ar trebui să fiți tristă de Crăciun, tânără doamnă, spuse el.

– Nu sunt tristă, răspunse ea, plecând capul și ieșind în lumina soarelui de decembrie.

– Pe naiba nu sunteți tristă, insistă el, mergând alături de ea. V-am urmărit. Dacă acesta este chipul

dumneavoastră fericit, oare cum arată chipul dumneavoastră trist? Îi întinse mâna. Domnul Lockwood.

Bridie se uită la haina lui rafinată, la costumul şi pălăria scumpe şi la umbrela cu măciulie de argint gravată cu iniţiale şi dădu mâna cu el.

– Domnişoara Doyle, răspunse ea.

– Oh, ştiu cine sunteţi. Zâmbi larg. Sunteţi o lady foarte renumită, nu-i aşa? Bridie roşi. Îmi cer scuze. Nu am vrut să vă fac să vă simţiţi prost. Dar păreţi atât de singură. Nu-mi place să văd o femeie singură, tristă. Mai ales una atât de drăguţă. Ea zâmbi, cucerită de şarmul lui şi de maşina verde strălucitoare care îl aştepta pe marginea trotuarului cu un şofer vigilent, în poziţie de drepţi în uniforma lui apretată cu chipiu, chiar în ziua de Crăciun. Aşa e mult mai bine. Acum, locuiţi la numai un cvartal distanţă de aici, aşa că permiteţi-mi să vă conduc pe jos până la uşă. Domnul Lockwood făcu semn şoferului. Am să merg pe jos, Maxwell, aşa că poţi pleca acasă, îi spuse. Şoferul urcă în maşină şi demară prin zloată.

Bridie privi pe stradă. Era goală acum. Toată lumea se dusese acasă pentru prânzul de Crăciun. Îşi băgă mâinile în buzunarele mantoului şi porni.

– Şi dumneavoastră păreţi singur, domnule Lockwood, spuse ea zâmbind.

– Fiul meu a luat-o înainte. Este nerăbdător să-şi pună stomacul la cale. Am patru copii, însă trei sunt împrăştiaţi peste tot. Un fiu în Canada şi două fiice, una pe Coasta de Vest, cealaltă în Sud. Ashley este fiica mea cea mai mică. Îşi opri privirea cenuşie sclipitoare asupra casei lui Bridie. Suntem aproape vecini dumneavoastră şi cu mine. Am cunoscut-o pe doamna Grimsby. A fost o femeie cu o voinţă de fier, asta e sigur. Nu se punea nimeni cu ea. Totuşi, am considerat dintotdeauna puţin austeră această casă. Cred că din cauza turnului. Arată ca o pălărie de vrăjitoare.

Bridie râse.

– Exact aşa am gândit şi eu când l-am văzut prima oară. Dar acum nu mă mai sperie.

– Nu cred că sunt multe care să vă sperie, domnişoară Doyle. Privi în jos la Bridie şi zâmbi cu înţeles. Sunteţi sigură că nu vă simţiţi singură acolo, doar dumneavoastră?

– Oh, dar nu sunt singură, domnule Lockwood. Am o mulţime de prieteni şi...

– Bineînţeles că aveţi, spuse el întrerupând-o. O femeie tânără, frumoasă şi bogată ca dumneavoastră trebuie să aibă sute de prieteni. Râse ca un om dezgustat de viaţă. Dar cu cine vă petreceţi Crăciunul? Din câte înţeleg, familia dumneavoastră este în Irlanda.

– Da, ei...

– Eu sunt creştin, domnişoară Doyle. Aş dori să vă fac o invitaţie la prânzul de Crăciun. Nu este cinstit ca o tânără ca dumneavoastră să fie singură de Crăciun. Fiul meu, Ashley, va fi încântat să aibă o fată drăguţă la masă, iar eu aş fi recunoscător pentru companie. Eu şi Ashley nu suntem o pereche prea interesantă când suntem doar noi doi.

– Nu există o doamnă Lockwood? întrebă Bridie.

– Mă tem că nu există o doamnă Lockwood. Din păcate sunt văduv.

– Îmi pare rău, se scuză Bridie.

– Nu e nevoie. Suişurile şi coborâşurile vieţii. Toţi ne naştem, toţi murim. Veţi face un bătrân fericit. Ce spuneţi, domnişoară Doyle? Veniţi să petreceţi cu noi sărbătoarea Crăciunului?

Era ceva stilat la domnul Lockwood. O licărire amuzată în privire, o şiretenie insolentă în zâmbetul lui, o lipsă totală de îndoială de sine; ştia cine este ea şi probabil că ar fi vrut-o pentru fiul lui. Bridie era curioasă. Îl plăcea pe domnul Lockwood. Îi plăceau manierele lui. Poate că avea să-l placă şi pe fiul lui. Poate că era destul de bogat pentru ea, dar poate că...

Zâmbind, îl luă de braţ.

– Cât de generos din partea dumneavoastră, domnule Lockwood! Mi-ar plăcea să vin să împart cu dumneavoastră masa de Crăciun şi să vă cunosc fiul. Dar ştiţi cum se spune în Irlanda: cu cât scripcarul e mai bătrân, cu atât e mai dulce melodia.

Domnul Lockwood râse şi porni alături de ea pe strada udă.

– E limpede că aţi adus cu dumneavoastră farmecul irlandezilor, domnişoară Doyle. O bătu uşor pe mână. Putem trage cu toţii foloase din asta.

capitolul 31

Londra, Anglia, 1925

Londra arăta ca un regat magic de zahăr. Străzile erau acoperite cu un strat gros de zăpadă, şi fulgii continuau să cadă, rotindu-se în aer, luminaţi ca nişte pene poleite de razele aurii ale felinarelor stradale. Se aşezau pe ramurile golaşe ale castanilor din grădinile publice şi izolau bulbii ce aveau să răsară primăvara şi care hibernau acum în pământ, alături de arici şi pârşi, care dormeau cât era iarna de lungă în vizuinile lor călduroase.

Kitty privea pe fereastra casei din Notting Hill de lângă Landbroke Square. Nu era o adresă şic, dar ei nu-i păsa. Intenţia iniţială a dezvoltării terenului agricol al familiei Landbroke la mijlocul secolului al nouăsprezecelea fusese realizarea unei suburbii elegante a Londrei, însă aceasta nu-i atrăsese încă pe londonezii bogaţi, care preferau să locuiască mai aproape de centru, în Mayfair şi Belgravia. Totuşi, era atrăgătoare pentru clasa mijlocie superioară, care putea locui în case mari în stilul celor din Belgravia pentru doar o fracţiune din preţ. Kitty era fericită să fie departe de mama ei, care locuia pe timpul sezonului în casa urbană din Belgravia a Victoriei şi în cea rurală din Kent a acesteia în tot restul anului. Tatăl ei venea la Londra doar cu anumite ocazii, precum

nunta lui Harry şi Royal Ascot. Altfel, rămânea la castelul Deverill, în Hunting Lodge, în care soţia lui nu mai pusese piciorul după incendiu. Nu venise nici măcar la nunta ei. Respingerea lui o rănea profund, dar era obişnuită să-şi înăbuşe durerea – în plus, avea dragostea micului Jack şi pe cea a lui Robert drept consolare. Adeline fusese prea fragilă pentru a călători, însă Kitty primea cu regularitate scrisori de la iubita ei bunică; o preţuia pe fiecare dintre ele.

Trecuseră cinci luni de la călătoria la Florenţa. Cinci luni de când îi spusese lui Robert despre Michael Doyle. Cinci luni de răbdare, compasiune şi reţinere, care trebuie să fi fost o mare provocare pentru proaspătul ei soţ. Dar Kitty nu-l putea lăsa s-o atingă. Îl asigură că o va face, dar nu putea spune când avea să vină acel moment. Uneori, când stătea întinsă în pat cu ochii în tavan, se întreba dacă nu cumva acel moment avea să nu vină niciodată. Michael Doyle îi răpise mai mult decât virginitatea în acea dimineaţă; îi furase esenţa.

Kitty nu îl iubea pe Robert aşa cum îl iubea pe Jack şi nici nu se aştepta la asta. Ea şi dragostea lui Jack fuseseră forjate de inocenţa copilăriei şi devenite mai profunde cu fiecare test pe care Dumnezeu crezuse de cuviinţă să li-l trimită. Robert nu putea concura niciodată cu asta. Dar era un tată devotat pentru micul Jack, iar băiatul îl iubea fără rezerve. Ea spera ca, în timp, să ajungă să-l iubească şi ea.

Imediat ce se lumină, ieşi în ninsoare, înfofolită bine într-o haină groasă. Grădinile erau liniştite şi neatinse. O prigorie cu pântec roşu ţopăia de colo-colo în căutarea hranei, lăsând urme abia vizibile în zăpadă, iar o mierlă o privea din vârful unui brad. Kitty inspiră aerul rece, simţind cum i se înalţă spiritul de atâta frumuseţe a acestei lumi albe secrete din inima oraşului agitat. Expiră prelung şi eliberă toată anxietatea în atmosfera umedă într-un nor gros de aburi. Tensiunea din umeri se topi stând în mijlocul grădinii, lăsând pacea eternă

a naturii să rezoneze cu pacea eternă din adâncul ei. O durea sufletul de dor de lumea rurală.

Deodată, ceva strălucitor îi atrase atenţia. Se întoarse şi văzu o mică sferă vibrantă dansând deasupra tufişurilor. O privi uimită, recunoscând-o numaidecât ca fiind un spirit al naturii. Nu mai văzuse unul din copilărie. Erau atât de multe care se jucau printre flori la castelul Deverill. Extrem de emoţionată, păşi încet prin zăpadă şi se aşeză pe vine, zâmbind cu inocenţa fetiţei de odinioară.

În acel moment, în care îşi redescoperi, în sfârşit, harul, înţelese cu toată claritatea minţii şi certitudinea inimii că viitorul ei nu era acolo, în acea metropolă de beton, ci la castelul Deverill. Simţi cum îi creşte inima de o bucurie efervescentă, ca râul clipocitor ce-şi croia drum prin Ballinakelly către mare, şi începu să râdă tare. Mierla începu să cânte din vârful bradului, iar prigoria zbură în tufişurile acoperite de zăpadă. Ştia acum că nu conta ce credea tatăl ei, ori că nu se mai putea locui în castel, deoarece acolo era locul ei. Iubea necondiţionat acel loc. Nu ar fi putut fi niciodată fericită în altă parte.

Cu inima plină de optimism, fugi înapoi în casă, unde Robert şedea la masă, citind presa. Îşi ridică privirea din *The Times* surprins. Nu o mai văzuse pe Kitty atât de însufleţită de la nuntă.

– Robert! exclamă ea, aruncându-şi braţele în jurul lui şi făcându-l să lase ziarul jos. Îţi aminteşti că ai spus că mi-ai oferi Irlanda, dacă ai putea?

– Da? răspunse el, scoţându-şi ochelarii de citit.

– Ei bine, poţi.

– Pot?

Kitty trase scaunul de lângă el.

– Vreau să merg acasă, îi spuse ea. Ştiu că putem fi fericiţi acolo. Tu poţi scrie. Vei fi inspirat în Irlanda mult mai mult decât în acest oraş sumbru.

Robert zâmbi şi îi atinse faţa.

– Dacă asta îţi doreşti, Kitty, mergem, spuse el.

– Vreau ca Jack să ştie de unde se trage. Castelul Deverill este în sângele lui. Dar te rog să mergi tu să vorbeşti cu *papa*. Ştiu că tu îl poţi convinge. Casa unchiului Rupert este vacantă. Nu a locuit nimeni în ea de zece ani. Elspeth mi-a spus că este toată închisă cu panouri de lemn. Bunica nu s-a mai putut duce acolo după moartea unchiului Rupert, aşa că a lăsat-o exact aşa cum era. Dar face parte din domeniu. Stă în puterea tatălui meu să mi-o dăruiască. Ştiu că o va face dacă o să i-o ceri tu.

Robert era atât de dornic să-i facă pe plac proaspetei lui soţii, încât aranjă să plece numaidecât. Hotărâră să nu spună nimănui despre planurile lor. Aveau să plece, pur şi simplu, pe tăcute, apoi, după ce totul se va fi aranjat, să-i informeze pe Harry, Beatrice şi Celia. Kitty făcu bagajele cu ajutorul fetei în casă. Când fură gata, Kitty şi Robert părăsiră Londra cu micul Jack şi Hetty, camerista lui Kitty, şi cu valetul lui Robert, Bridgeman – o mică suită de servitori înlesnită de renta modestă pe care Robert o primea de la tatăl lui. Robert urma să trimită după restul servitorilor casei după ce îşi găseau un cămin. Între timp, aveau să stea la Elspeth şi Peter.

Când Kitty păşi de pe vapor pe pământ irlandez, valul imens de alean, care zăcuse închis atâta vreme îndărătul unui stăvilar de reţinere, se ridică fără a mai putea fi controlat, stârnind lacrimi de bucurie şi uşurare. Îşi întoarse faţa în bătaia ploii mărunte şi simţi cum i se deschide inima, ca un boboc de mac delicat înflorind sub căldura soarelui. Era, în sfârşit, acasă.

Elspeth le trimisese şoferul să-i ia. Bridgeman avea să vină după ei, într-un taxi, cu bagajele. Kitty stătea pe bancheta din spate, ţinându-l pe Robert de mână, privind pe geam la dealurile verzi catifelate, ale căror creste acoperite de iarbă-neagră erau învăluite în negură. Copacii erau dezgoliţi, ramurile lor, noduroase, sclipind udate de burniţă. Corbi mari şi negri ţopăiau pe acoperişul unei ferme abandonate. Vacile păşteau

pe pășuni cu iarbă grasă, și oi lânoase păreau niște puncte albe pe coamele dealurilor, ascunse printre pietre. Kitty era prea emoționată ca să vorbească. Din când în când, își punea mâna pe piept și ofta, ca și cum fiecare imagine ar fi trezit amintiri pe care voia să le păstreze și să le savureze. În ciuda tuturor violențelor care avuseseră loc acolo, Irlanda încă avea puterea să-i atingă inima cu frumusețea ei nepieritoare.

Castelul în stil neo-palladian al lui Peter și Elspeth era o clădire veche deteriorată și nu foarte atrăgătoare. Zidurile cenușii erau austere și sumbre, ferestrele înalte, încețoșate ca ochii beteșugiți ai unui bătrân. Era amplasat pe vârful unui deal, fără luxul unor copaci care să îl ferească de vânturile aprige ale iernii și să îi sporească frumusețea. Părea izolat și abandonat, ca un colonel părăsit de soldații săi, singur cu anii care îi răpiseră treptat strălucirea. Cândva, rivalizase cu castelul Deverill în splendoare, dar acum nu mai existau grădini, nici pajiști îngrijite cu dăruire, nimic care să amintească de prestigiul de altădată, doar pășuni cu oi. O făcu pe Kitty să simtă o milă nemărginită, ca și cum acest castel ar fi fost simbolic pentru tot ceea ce anglo-irlandezii pierduseră în Războiul de Independență.

Imediat ce mașina parcă în fața intrării principale, Elspeth coborî în grabă scările ca să-i întâmpine. Își îmbrățișă sora emoționată, abia oprindu-se ca să respire.

– Sunt atât de fericită că ați venit să stați, Kitty. Mă bucur să vă văd pe tine și pe micul Jack. O să ne distrăm de minune. Peter are iapa perfectă pe care s-o poți călări. O s-o adori, e iute ca vântul. Sunt sigură că vei vrea să mergi la vânătoare. Sunt becațe din belșug pentru tine, Robert. Vânezi? Nu-mi amintesc. Haideți înăuntru! Am făcut un foc grozav în salon. Râse nervos. Folosim un număr restrâns de odăi, pentru că este așa de frig! Alergăm dintr-una în alta ca șoriceii. Dar desigur că pe tine nu te deranjează umezeala, nu-i așa, Kitty?

Intrară în hol. Era la fel de frig ca afară, în ciuda covoarelor învechite ce acopereau lespezile podelei.

Şemineul imens era gol. Portrete prăfuite ale strămoşilor în mătăsuri delicate şi armuri atârnau pe pereţi pentru a reaminti familiei de ilustra lor moştenire, acum zdrenţuită şi ponosită precum tapiseria mâncată de molii cu istoria lui MacCartain, care atârna pe peretele opus. Locul avea un aer de privaţiune care ar fi îngrozit-o pe Maud. Kitty observă că nu exista un majordom care să-i întâmpine. Şi chiar dacă ar fi existat, ar fi ezitat să-i încredinţeze mantoul. O servitoare dezordonată apăru din umbră ca să-i ducă pe Hetty şi pe Jack sus. Robert o informă că bagajele aveau să sosească, dar ea clipi la el tâmp, ca o vacă blajină.

Salonul era surprinzător de plăcut. Lui Kitty îi lăsă impresia că Elspeth şi Peter locuiau probabil doar în acea încăpere, pentru că era caldă, graţie unui foc de turbă vioi, şi plină de fotografii de familie, cărţi, obiecte şi alte nimicuri personale ale unui cuplu căsătorit, care nu aruncă niciodată nimic. Sofaua avea o gaură în spătar, pe care Elspeth încercase s-o mascheze cu o perniţă, iar catifeaua scaunelor era roasă pe braţe şi plină de pete. Era limpede că nu existau bani pentru reparaţii.

Peter apăru imediat cu doi câini mari de-o parte şi de alta. Era rumen în obraji de la statul afară, cizmele lui lăsând noroi pe covoare. Haina lui de tweed era la fel de ponosită precum cea de odinioară a lui Hubert. O îmbrăţişă pe Kitty afectuos şi dădu mâna cu Robert.

– Bine aţi venit la castelul Dunderry, spuse el jovial. Nu aţi primit nimic de băut? se uită consternat la mâinile goale ale lui Robert. Unde este O'Malley?

– Parchează maşina, iubitule, spuse Elspeth. I se adresă sfios lui Kitty: O'Malley este majordomul, şoferul şi omul nostru bun la toate. Face orice îi cerem, pe cuvânt. Este minunat. Poate face orice.

– Doar că nu poate fi în două locuri în acelaşi timp, spuse Peter sec. Bun, cu ce vă pot servi? Sherry? Whisky cu sifon?

– Sunt sigură că lui Kitty i-ar plăcea un sherry, răspunse Robert.

– Atunci, eu voi bea un pahar de whisky cu tine, adăugă Peter vesel. Lăsă noroi pe tot traseul către gheridonul cu băuturi, care se afla la celălalt capăt al salonului, în apropierea pianului cu coadă rablagit. Cum a fost traversarea? Agitată, ca de obicei, fără îndoială!

– Destul de agitată, spuse Kitty. Totuşi, e minunat să fim aici.

– Irlanda nu se schimbă, nu-i aşa? spuse Elspeth. Oamenii vin şi pleacă şi îşi fac unii altora nişte lucruri atât de îngrozitoare, însă Irlanda este mereu aceeaşi. Aşa cum a fost de mii de ani.

Kitty se duse lângă foc. O bucată de turbă căzuse în faţa vetrei şi fumega în cameră, însă nici Elspeth, nici Peter nu păreau să observe.

– L-ai văzut pe *papa?* întrebă Kitty, fluturând o mână pe dinaintea nasului, ca să îndepărteze fumul.

– Da, mă tem că este foarte schimbat, Kitty, îi spuse Elspeth, fruntea încreţindu-i-se într-o încruntare. Bea prea mult. Are nişte schimbări de dispoziţie groaznice şi este în general foarte dezagreabil. Buna petrece toată ziua în castel, vorbind singură. Totul este foarte trist. Nu cum era odinioară. Mă duc să le văd pe Tufănici zilnic. Trebuie să vii şi tu. Ar fi aşa de fericite să te vadă. Abia dacă ies din casă, aşa că fac eu cumpărături pentru ele şi mă asigur că au tot ce le trebuie. Se pare că în opinia lor toţi din Ballinakelly sunt duşmani, chiar dacă eu le-am spus de sute de ori că răfuielile au luat sfârşit, şi orice animozitate de acum este numai între irlandezi. Noi, anglo-irlandezii, nu am fost niciodată mai în siguranţă. Dar lor le lipseşte siguranţa dată de prezenţa armatei britanice pe străzi şi se plâng că ar exista un sentiment distinct de nelinişte şi suspiciune.

– Aş vrea să merg azi s-o văd pe buna, spuse Kitty. Mă gândeam că poate vorbeşte Robert cu *papa* despre casa unchiului Rupert. Nu vreau să fiu o povară pentru tine şi Peter.

– Nu eşti o povară, spuse Elspeth cu efuziune. Am aşteptat cu nerăbdare să veniţi.

Peter le dădu amândurora câte un pahar cu sherry.

– O duc eu însumi pe Kitty până acolo, se oferi el.

– Aş prefera să ne întâlnim acolo, spuse Kitty, ştiind că la întoarcerea la castelul Deverill va dori să fie singură. Elspeth zice că ai o iapă care o să-mi placă, adăugă ea optimist.

– Am. O cheamă Tempest şi zboară ca vântul, răspunse Peter.

– Am auzit. Pare perfectă. Nu mă pot gândi la ceva mai plăcut decât să călăresc până acolo singură. Ca odinioară.

Elspeth zâmbi sfios.

– Aş veni cu tine, Kitty, spuse, punând o mână pe pântec. Dar aştept încă un copil.

– Oh, Elspeth! exclamă Kitty. Al treilea!

– E abia la început, dar vreau să fiţi primii care află.

Peter ridică paharul.

– Pentru nevasta mea cea isteaţă, spuse, radiind de plăcere. Robert şi Kitty ridicară şi ei paharele. Urmezi tu, adăugă Peter către Kitty.

Kitty zâmbi crispat.

– Ar trebui să plecăm, nu? întrebă ea, schimbând repede subiectul. În condiţiile date, singura şansă de a avea un copil pentru ea era Imaculata Concepţiune.

– Vom merge la castelul Deverill după prânz. Robert merge cu mine în maşină. Cu Kitty ne întâlnim acolo, iar tu, iubita mea, te vei odihni.

– Atunci, îi prezint lui Kitty casa înainte de prânz şi îi fac cunoştinţă cu nepoţii ei! Se întoarse către sora ei. Castelul e destul de dărăpănat, din păcate. Dar mie îmi place. Eu şi Peter suntem atât de fericiţi aici împreună cu băieţii. Îşi mângâie din nou pântecul. Sper atât de mult ca acesta să fie o fetiţă. Am s-o iubesc aşa cum trebuie să-şi iubească o mamă fiica.

– Deci mama nu ştie?

Elspeth făcu o grimasă.

– Am să-i spun după ce se naşte copilul. Singurele reacţii pe care le-am obţinut după naşterea băieţilor

au fost niște telegrame de felicitare destul de afectate. Nu s-a arătat câtuși de puțin interesată să-i cunoască.

– Haide, eu vreau să-i cunosc pe John și Jasper, spuse Kitty, ridicându-se în picioare. Să nu ne deprimăm vorbind despre mama. Vreau să-mi arăți totul.

Mai târziu, îmbrăcată într-o pereche de pantaloni, cu o jachetă de tweed și cizme de călărie, Kitty porni călare ca un bărbat peste dealuri, îndreptându-se către castelul Deverill. Ultima oară când îmbrăcase o fustă lungă de călărie fusese în ziua incidentului cu Michael Doyle de la fermă. După aceea, aruncase fusta aceea așa cum un șarpe se leapădă de pielea lui, dând-o uitării împreună cu orice altceva întâmplat în acea dimineață. Niciodată în viața ei nu avea să mai fie acea femeie. Acum, când încălecase calul bărbătește, avea un sentiment liniștitor de control, detașându-se de fata pe care o pierduse.

Când imaginea ruinelor carbonizate ale castelului se ivi, Kitty simți emoția sufocând-o. Opri calul și rămase un moment îndelungat privind inexpresiv în jos la ceea ce fusese cândva casa ei, ridicându-se jalnic din negura care plutea deasupra apei. Cuibărită printre copaci, ochii ei lipsiți de strălucire și de viață priveau peste grădinile unde amintirile zăceau împrăștiate printre corbi și ciori care țopăiau printre buruieni. Nu exista vreun semn de viață în acele ferestre oarbe. Nici vreun semn de viață în spatele acelor ziduri, doar un firicel subțire de fum, care ieșea din hornul din aripa de vest și era purtat de un vânt necruțător.

Kitty galopă cât putu de repede la vale și apoi peste câmpuri. Sări zidul cu ușurință, oprindu-se unde fusese cândva terenul de crochet și descălecând. Își duse calul la un copac potrivit și îl priponi acolo. Inspirând adânc ca să se liniștească, privi ruinele, luptându-se cu amintirile care ieșeau la iveală din toate cotloanele clădirii precum stafiile. Cu inima plină de tristețe, merse la vechea intrare a bucătăriei. Înăuntru, multe erau neatinse de foc. Lespezile podelei coridorului erau întocmai ca pe vremuri, când Kitty și Bridie fugeau de la un capăt

la celălalt al lui. Micul lor bufet de sub scară era neschimbat. Peste bucătăria însăşi, unde doamna Doyle gătise pentru familie şi unde servitoarele şi lacheii intraseră şi ieşiseră în grabă cu tăvi grele, se aşternuse doar un strat gros de praf. Masa lungă de stejar era încă acolo, oalele şi cratiţele atârnau de o poliţă din tavan ca întotdeauna, cuptorul era rece şi presărat cu puţină cenuşă, însă dulapurile şi bufetele înalte erau intacte. Era o mică oază de normalitate. Kitty aproape că se aştepta ca doamna Doyle să dea năvală din cămară şi să se uite la ea surprinsă. „Ce stai şi te holbezi la mine cu ochii cât cepele, domnişoară Kitty? Nu vezi că mi-s ocupată?"

Dar, când urcă scările, mirosul de lemn ars plutea greu în aer. Deschise vechea uşă capitonată cu postav verde care dădea înspre aripa din castel a bunicilor ei şi descoperi odăile negre de funingine, cu grămezi de moloz, la mila intemperiilor şi a ciorilor, care încă mai găseau mici comori printre dărâmături. În mijlocul molozului erau bucăţi de zinc unde focul nu ajunsese, frânturi din viaţa de odinioară a castelului precum flash-uri de memorie pe care Kitty le percepea cu nostalgie. Ameţită de tristeţe, se înapoie la scări şi urcă în mica încăpere din turnul de vest, unde se ascunsese de atâtea ori cu Celia şi Bridie şi vorbise cu Barton Deverill, care obişnuia să şadă în fotoliul de mătase, cu picioarele ridicate pe un taburet.

Auzi vocea bunicii ei cu mult înainte să intre. Urca şi cobora precum o melodie în timp ce depăna amintiri cu Hubert în faţa focului de turbă, de parcă ar fi fost încă în bibliotecă. Kitty îşi înăbuşi un suspin şi împinse uşa. Adeline se întoarse către vizitator. Făcu ochii mari, şi faţa i se lumină de un zâmbet.

– Tocmai îi spuneam lui Hubert că nu am mai văzut-o pe Kitty de ceva vreme. Ai fost la vânătoare, draga mea? Este o vreme minunată pentru vânătoare, din câte mi s-a spus. Hubert a împuşcat nişte becaţe în dimineaţa

asta. El spune că sunt o mulţime în rovine. Câinii ăia sunt fantastici cum reuşesc să le stârnească.

Kitty clipi ca să-şi oprească lacrimile şi îngenunche lângă ea, lăsând-o să-i mângâie părul.

– Mi-a fost dor de tine, spuse ea, privind la chipul de care timpul îşi amintise deodată şi îl îmbătrânise degrabă, ca să recupereze toţi anii în care îl trecuse cu vederea.

– Am avut şi eu păr roşu frumos ca al tău când eram fată. Desigur că, în floarea tinereţii, am fost obligată să-l port strâns, însă când nu mă vedea nimeni, scoteam toate panglicile şi îl lăsam să se reverse peste umeri. Frecă părul lui Kitty între degete. Mamei tale nu i-a plăcut niciodată părul tău. Îl considera cumplit. Ea nu ştia că este făcut din fir de aur tors şi din raze de soare. Nu mi-a plăcut niciodată Maud. Când tatăl tău s-a însurat cu ea, am fost foarte tristă. Eu am văzut cum era cu adevărat, dar bărbaţii sunt orbiţi de frumuseţe, nu-i aşa? Era plină de ambiţii şi prefăcătorie. După care i-a sucit minţile ducele de Rothmeade. Nu sunt sigură dacă l-a iubit sau ce o fi reprezentat el pentru ea, însă l-ar fi părăsit pe Bertie, cred, şi ar fi fugit cu el dacă nu ai fi fost tu.

Kitty se ridică în picioare. Îşi amintea vag de Tufănici discutând în bibliotecă despre Eddie Rothmeade.

– Ce spui acolo, bunico?

– Ducele de Rothmeade. Era tare arătos. Obişnuia să vină şi să stea pentru vânătoare. Era un călăreţ grozav şi un prieten însemnat al lui Bertie. Maud mergea şi ea la vânătoare, uneori şi de trei ori pe săptămână, motiv pentru care a suferit toate acele avorturi după Harry. Era atât de dornică să fie cu el, încât zbura peste gardurile vii fără să se gândească deloc la copiii pe care îi purta în pântec. Vezi tu, ducele era foarte fermecat de ea. Apoi a rămas gravidă cu tine şi la oricâte vânători s-a dus, nu a reuşit să te disloce din pântec. Vezi tu, doar merele putrede cad din copaci. Tu ai fost cel mai de soi măr din livadă. Din cauza ta, Eddie Rothmeade a renunţat la ea.

Am auzit toată scena din seră. El era furios. Presupun că ea îi spusese că era căsătorită cu Bertie doar de formă şi el o crezuse. Era tare manipulativă. Adeline miji ochii. Eu cred chiar că ea, la cât de obsedată era de el, i-ar fi întors spatele până şi lui Harry, dacă ducele i-ar fi cerut-o. Dar el a abandonat-o fără să privească înapoi. Între noi fie vorba, eu cred că el căuta pur şi simplu o scuză, iar tu ai fost una foarte bună.

Kitty era uluită. Nu ştia ce să zică.

– Vrei nişte chec? Este fantastic de bun, continuă Adeline. Doamna Doyle face un chec grozav. Kitty privi în jurul ei prin încăpere. Nu era nicăieri nici un chec. Lui Hubert i-ar plăcea să facem o partidă de bridge. Tufănicile coboară şi ele când sunt gata. Laurel stă aşa de mult în baie. Colonelul Manley vine la cină. Crezi că îi place să joace bridge? Tu ce crezi, Hubert?

Adeline se uită la fotoliul din faţa ei, ascultând răspunsul lui Hubert. Trecuse atâta vreme de când Kitty nu mai văzuse o stafie, încât fu aproape surprinsă când Hubert apăru, o lumină slabă, difuză, dar fără îndoială el.

– N-o să dureze mult, spuse el, şi Kitty se uită înspăimântată la bunica ei.

– Mi-ar plăcea mult o partidă de bridge, spuse ea, punându-şi capul în poala Adelinei şi închizând ochii, ca să nu dea drumul lacrimilor. Ai nişte canabis, bunico? Mi-ar plăcea să beau un ceai de canabis, să râd şi să bârfesc, aşa cum o făceam odată în bibliotecă. Ce vremuri fericite!

– Am mult canabis în seră. Du-te şi culege o mână. Tufănicile trebuie să coboare în orice clipă şi le-ar plăcea şi lor nişte ceai. Face minuni, le calmează nervii. Colonelul Manley o simpatizează pe Hazel, sunt sigură de asta.

Kitty dădu fuga în grădina de legume, ştergându-şi lacrimile şi înghiţindu-şi suspinele. Bunica ei îşi pierdea minţile. Toată ziua acolo sus, în turn, aluneca uşor către moarte. Nu îi spusese bunicul ei că nu mai dura mult? Ea nu numai că îşi pierdea minţile, dar îşi

pierdea şi simţul discreţiei. Ce era toată povestea aia despre ducele de Rothmeade? Era oare adevărat că sarcina mamei ei îi ruinase legătura amoroasă? Acesta să fi fost adevăratul motiv pentru care Maud o dispreţuise într-atât? Se împiedică de buruienile care crescuseră dese şi înalte şi ajunse în final la sere, ai căror pereţi de sticlă erau acum acoperiţi de licheni şi mușchi. Împinse uşa, care se înţepenise din cauza umezelii, şi intră. În ciuda abandonului, înăuntru era plăcut de cald şi mirosea ca întotdeauna. Kitty căută canabis printre buruieni. Îşi aminti cum arăta. Frunzele aveau o formă stelată distinctă.

În cele din urmă, le găsi. Maldăre uriaşe de frunze de un verde viu, care păreau să se fi însămânţat singure şi să fi crescut întrecând orice măsură. Adeline nu avea cum să bea atât de mult ceai de canabis chiar dacă ar fi trăit o mie de ani, se gândi Kitty amuzată, dar ea însăşi ar fi putut începe. La urma urmei, dacă era destul de bun pentru calmarea nervilor bunicii ei, era destul de bun şi pentru ea. Kitty culese un snop zdravăn şi porni înapoi spre turn prin burniţă. Când începu să meargă înspre castel, văzu cu coada ochiului zidul unde făcuse schimb de bileţele cu Jack. Inima îi tresări uşor. Se opri şi se uită la el, amintindu-şi de ultima oară când îl văzuse pe peronul gării, căzând la pământ cu ţeava unei puşi împungându-i stomacul. Dacă planul lui ar fi funcţionat, ar fi fost în America acum şi cine ştie cum ar fi fost vieţile lor.

Încet, se trezi mergând către zid. Chipul lui Jack se materializă în mintea ei şi simţi cum i se înmoaie picioarele sub ea. Aproape că îl putea simţi. Amintirea era atât de puternică, încât putea simţi mirosul pielii lui şi gustul sărutului lui. Ameţită de năvălirea amintirilor din trecut, se aplecă şi îşi trecu degetele peste piatra care astupa gaura unde îşi ascunseseră mesajele secrete. O scoase încet de la locul ei. Când văzu pătrăţelul mic de hârtie înăuntru, inima îi zvâcni cu putere. Derutată, îl luă şi îl despături.

Iubita mea Kitty,

Eu sunt liber, tu însă, nu. Am auzit că te vei mărita şi nu pot da vina decât pe mine însumi că te-am lăsat să pleci. Am primit toate scrisorile tale, dar nu am răspuns niciodată deoarece am vorbit serios când ţi-am spus să-ţi vezi de viaţa ta. Am crezut că am să putrezesc în închisoare pe vecie. Dar sunt liber şi am sperat, chiar m-am rugat, să mă aştepţi încă. Dar nu m-ai aşteptat. Iubita mea Kitty, te iubesc mai mult ca oricând. Las această scrisoare aici pentru eventualitatea puţin probabilă că o vei găsi. Grace mi-a spus să nu-ţi stric fericirea, aşa că nu am s-o fac. Dar nu pot lăsa lucrurile nerostite. Te iubesc, dragă prietenă şi tovarăşă. Te iubesc din toată inima şi te voi iubi mereu.

Jack

Kitty se prăbuşi pe iarba udă, îşi cuprinse capul între mâini şi plânse.

capitolul 32

Cuprinsă de o furie necontrolată, Kitty înaintă cu paşi mari prin iarba înaltă către pomul unde îşi priponise calul. Îndesă canabisul în buzunarul hainei alături de biletul lui Jack şi încălecă. Cerul se întunecase deasupra ei, încărcat de nori grei, purtând în pântecele lor promisiunea unei ploi. Vântul era tăios, şfichiuindu-i faţa în timp ce galopa peste dealuri către Ballinakelly.

Era furioasă pe Grace pentru că îi spusese lui Jack să nu o contacteze şi era furioasă pe Jack pentru că o ascultase. Îşi lăsă capul jos şi dădu pinteni calului. Dacă Jack era în Ballinakelly, avea să-l găsească. Şi după ce-l găsea, nu ştia ce ar fi putut face.

Oraşul era aşa cum îl lăsase. Casele arătau cenuşii în lumina slabă a amiezii, strada lucea udată de ploaie şi marea reflecta culoarea sumbră a văzduhului

plumburiu de deasupra. Kitty înainta la trap prin noroi, cu bărbia în piept, nedorind să vadă pe nimeni cunoscut. Inima îi bătea accelerat la gândul că ar fi putut da nas în nas cu Michael Doyle, deşi conştiinţa îi spunea că nu avea nici un motiv să se teamă de el acum.

Când ajunse la casa familiei O'Leary, descălecă şi bătu cu putere în uşă. O clipă mai târziu, uşa se crăpă, şi chipul mic şi bănuitor al mamei lui Jack apăru.

– Ce doriţi? întrebă ea când o văzu pe Kitty.

– Îl caut pe Jack. E aici?

– Probleme cu calul, nu-i aşa? spuse ea, şi Kitty alese să ignore sarcasmul din vocea ei.

– Trebuie să-l văd urgent. Unde-l pot găsi?

– A fost chemat la ferma lui John Whiting, lângă Bandon.

Kitty se simţi descurajată. Nu avea rost să străbată tot drumul până la Bandon.

– Spuneţi-i că m-am întors, spuse ea.

– Poate că ar fi bine să afli că nu mai locuieşte aici. Jack are casa lui acum, aşa cum se cuvine.

– Oh, nu am ştiut.

– Ei bine, ziua bună, domnişoară Deverill.

– De fapt, sunt doamna Trench, spuse Kitty arogant. Încălecă şi porni la trap, lăsând-o pe doamna O'Leary plină de întrebări pe care fusese prea mândră să le pună.

Kitty se îndreptă la pas spre Fairy Ring. Sprijinindu-se de unul dintre bolovanii masivi, închise ochii. Şi-ar fi dorit să fi putut da timpul înapoi, să deschidă ochii şi să aibă din nou şaisprezece ani, înainte să se fi implicat în război, înainte să greşească atât de cumplit. Fu purtată înapoi la acele vremuri când se întâlnise cu Jack aici, în acest loc mistic, unde pietrele se trezeau la viaţă la asfinţit şi unde spiritele naturii se jucau vara. Îşi dorea să poată recupera acel timp al inocenţei şi optimismului, când crezuse că dragostea nu este complicată. Când crezuse că ea şi Jack aveau un viitor.

Privind oceanul, simţi că nu mai era singură. Se întoarse şi-l văzu pe Jack. Îşi lăsase calul cu al ei şi stătea acum în afara cercului de pietre, privind-o. Ei i se tăie respiraţia, şi toată furia pe care o simţise faţă de el ieşi din nou la suprafaţă. El veni spre ea. Dar Kitty nu observă tributul pe care îl luase închisoarea de la tinereţea lui şi colţurile căzute ale gurii din cauza regretului şi a amărăciunii. Ea nu văzu decât bărbatul pe care îl iubea, care o părăsise.

– De ce ai aşteptat până după ce m-am măritat ca să-mi spui că eşti liber? exclamă ea, pornind cu paşi mari către el. De ce nu mi-ai scris? De ce nu ai venit după mine? Te-am aşteptat, Jack. M-am prăpădit de dorul tău. Nu am renunţat nici măcar când mi-ai spus s-o fac, pentru că nu am vrut pe nimeni altcineva în afară de tine. Te-aş fi aşteptat până la bătrâneţe.

– Dar nu ai făcut-o, spuse el.

Kitty clocotea de furie.

– Mă acuzi că nu te-am aşteptat? Dumnezeule, Jack, ce vrei de la mine? Lăsă mâinile să-i cadă deznădăjduită. Am un copil.

– Ştiu, spuse el încet. Mi-a spus Grace.

– Atunci, ar fi trebuit să-ţi spună şi că a trebuit să-i ofer un tată. A trebuit să las deoparte dorinţele mele pentru el. Mi-ai răpit orice speranţă, aşa că a trebuit să mă mărit cu Robert Trench, care a fost mereu bun cu mine şi care este un tată minunat pentru Jack.

La auzul numelui copilului, se priviră în ochi. Kitty gemu ca şi cum ar fi fost opărită.

– Jack? repetă el.

Kitty dădu din cap.

– I-am dat numele tău.

– Of, Kitty. El se apropie, şi Kitty tresări văzând expresia rănită din ochii lui. Îl iubeşti pe Robert Trench? întrebă el, privind-o cu speranţă pe chip.

– Nu, nu-l iubesc.

Vru să-i explice că ţinea la Robert. Că îl respecta şi că îi era recunoscătoare, dar ceva o opri.

– Nu fi supărată, Kitty. Am crezut că fac ce e cel mai bine pentru tine, dar am făcut ce-a fost mai rău pentru amândoi. O voi regreta pentru tot restul vieții.

– Dar ai lăsat acest bilet!

Scotoci prin buzunar, pentru că el era atât de aproape acum, încât trebuia să-i evite privirea. El îi luă mâna și i-o trase afară din haină. Atingerea pielii lui calde îi slăbi hotărârea. Îi întâlni privirea, și furia ei se disipă.

– Am lăsat biletul deoarece a trebuit să-ți spun că te iubesc.

– Știai că am să mă întorc și că voi fi măritată.

– Sincer, nu am crezut că-l vei citi vreodată. Am crezut că ai părăsit Irlanda și tot ce-i aparține. Vocea i se dogi, și buzele îi tremurau, iar lui Kitty i se strânse inima când își dădu seama că tot ce adorase la Irlanda era întrupat în acel bărbat pe care îl iubise mereu.

– Of, Jack, gemu ea. Ce am făcut?

Când el o luă în brațe, ea se lipi de el de bunăvoie. Ploaia începu să cadă, și vântul bătea dinspre mare în rafale puternice, dar Kitty și Jack se strângeau în brațe atât de tare, încât nimic nu putea răzbate printre ei. Sărutul lor anulă toți anii scurși și în acel moment se simțiră din nou tineri, neafectați de război, neîntinați de brutalitate, nealterați de timp.

Când Kitty se întoarse, în sfârșit, la castelul Dunderry, Robert și Peter sărbătoreau întâlnirea reușită cu Lord Deverill la Hunting Lodge.

– Ne-a permis să închiriem casa, spuse Robert jovial, neobservând paloarea de pe chipul soției lui.

– Bărbatul e ca un leu fără dinți, spuse Peter. A fost mai ușor decât anticipasem.

– Kitty este fiica lui, indiferent de neînțelegerile dintre ei, iar castelul Deverill este casa ei. Este dreptul ei să locuiască aici, spuse Robert.

– Dumnezeule, ești udă până la piele, spuse Elspeth, intrând în încăpere. Trebuie să te duci să faci o baie imediat, altfel o să răcești de moarte. O să-l pun pe O'Malley

să aducă apă fierbinte sus, spuse ea, luând-o pe Kitty de mână şi conducând-o în antreul îngheţat. Eşti bine? întrebă ea, când începură să urce scările.

- Am văzut-o pe buna, răspunse Kitty plat. Şi-a pierdut minţile.

- M-am temut de asta. Trebuie să fi fost tare dureros pentru tine s-o vezi aşa. Ştiu cât de apropiate sunteţi. Ce ai acolo? întrebă ea, uitându-se la frunzele verzi care ieşeau din buzunar.

Kitty zâmbi ostenit.

- Canabis.

- Oh, Kitty, să nu-mi spui!

- Ba da. A cerut buna nişte canabis, dar nu am mai ajuns să i-l dau, căci a trebuit să mă întorc. Am crezut că poate o să-mi calmeze mie nervii.

- Tu nu ai nevoie decât de o baie fierbinte şi de un somn bun şi te vei simţi perfect. Kitty o urmă sus, ştiind că sora ei nu ar fi înţeles niciodată tumultul din inima ei. Cum ar fi putut?

În noaptea aceea, Kitty se strecură în dormitorul lui Robert. Lumina era stinsă, şi el părea să doarmă. Îşi dezbrăcă halatul şi-l lăsă să cadă pe covor. El auzi scârţâitul scândurilor podelei când ea păşi către pat şi se întoarse.

- Kitty? Tu eşti? întrebă el.

- Da, şopti ea. E frig.

- Atunci fă bine şi vino să te cuibăreşti aici, spuse el, dând la o parte pledurile.

Ea se băgă sub ele şi se strecură uşor în braţele lui.

- Vreau să fiu soţia ta şi cu trupul, aşa cum sunt cu sufletul, spuse ea, mângâindu-i pieptul cu mâna.

Robert o lipi de el.

- Iubita mea Kitty!

Îi găsi buzele şi o sărută tandru. Kitty închise ochii şi îi cuprinse trupul cu braţele. Avea nevoie de el acum mai mult ca oricând. Jack era liber şi o iubea încă. Nu se putea încrede în ea ştiind asta, şi nici în scânteia din cel mai ascuns ungher al inimii ei care încă mocnea pentru

el. Trebuia să se dăruiască lui Robert. Trebuia să simtă că îi aparţinea. Trebuia să se dedice căsniciei cu o asemenea forţă a voinţei, încât să nu mai existe vreun pericol să-şi piardă capul şi, prin urmare, siguranţa pe care o găsise pentru ea şi pentru micul Jack. Aşa că se dărui soţului ei, sperând că, prin acest act, atât de dezgustător pentru ea acum, ar fi putut concepe un copil care s-o lege irevocabil de Robert.

A doua zi, Peter îi duse cu maşina la drăguţa casă albă a lui Rupert, construită pe stâncile cu vedere la mare. Robert trimisese vorbă la Londra să li se alăture restul servitorilor, cu bunurile lor rămase acolo şi cu maşina lui. Cu ajutorul lui O'Malley, al cameristei lui Elspeth şi al valetului lui Robert, Bridgeman, ridicară husele de protecţie de pe mobile şi deschiseră ferestrele, ca să lase să intre aer proaspăt. Nimeni nu mai pusese piciorul în acea casă de la moartea lui Rupert în război, aşa că toate erau exact aşa cum le lăsase el. Kitty era recunoscătoare că avea o preocupare. Se apucă de treabă cu îndârjire, ca să-şi împiedice gândurile să-i zboare la Ballinakelly sau sus, la Fairy Ring, unde l-ar fi putut găsi pe Jack. Robert, îmbujorat de fericire după consumarea căsătoriei lor, îşi privea soţia cu o tandreţe exagerată, fără să ştie ce vâltoare clocotea sub marca zâmbetului ei.

Cât timp muncitorii aduşi de la Ballinakelly munciră să repare diferitele găuri din acoperiş şi unele din odăi, Robert şi Kitty rămaseră la castelul Dunderry. Restul personalului lor sosi. Bucătăreasa se instală în bucătărie şi începu să cureţe toate oalele şi cratiţele, şi să aprovizioneze cămara. Bridgeman desfăcu imediat cuferele. Camerista lui Kitty lustrui dulapurile pe dinăuntru şi pe dinafară şi îi puse pe umeraşe toate hainele. Paturile fură aerisite şi primenite. Fu adusă turbă şi fură aprinse focurile, ca să se elimine umezeala. Documentele lui Rupert fură puse în cutii şi depozitate în pod. Hainele lui fură împărţite între cei doi cumnaţi, pentru că nimeni altcineva nu le dorise.

Kitty știa foarte bine că nu era înțelept să se vadă cu Jack. Acceptase că, femeie măritată fiind, să se întâlnească în privat cu el din nou era imposibil. Cu toate acestea, ar fi vrut s-o vadă pe Grace. În ciuda faptului că Grace îi spusese lui Jack să o lase în pace, îi era dor de o prietenă căreia să i se poată destăinui. Pe măsură ce zilele treceau, și furia pe aliata și complicea ei era ogoită de certitudinea că, indiferent de ce motive avusese pentru a-l opri pe Jack, Grace acționase din afecțiune pentru ea. Nu încăpea îndoială că Robert Trench era un soț mult mai potrivit pentru ea sub toate aspectele, chiar dacă ea nu îl iubea așa cum îl iubea pe Jack.

Imediat ce află că Grace se întorsese în comitatul Cork, Kitty se duse la ea s-o vadă. Mașina lui Robert era greu de condus, însă cu hotărâre, reuși să străbată drumurile, evitând să lovească un cioban care își ducea turma de oi de pe o pășune pe alta. Grace fu încântată de întoarcerea lui Kitty la Ballinakelly.

– Mă bucur că tatăl tău v-a lăsat să închiriați White House. Unchiul tău Rupert a fost un bărbat foarte stilat și cu gust. Sunt sigură că e plină de comori casa aceea, spuse ea.

– Bunica mea stă în turn, înnebunind tot mai mult pe zi ce trece. Nu am putut îndura. Mi s-a rupt inima s-o văd într-un asemenea hal.

– Este într-o lume foarte fericită, o liniști Grace. Poate că nu e lumea noastră, dar asta nu înseamnă că ea e nefericită.

– Eu nu cred că o mai duce mult, spuse Kitty, gândindu-se la bunicul ei și la ce-i spusese acesta.

– Mă tem că tatăl tău va fi încântat. Bunica ta a devenit o adevărată povară pentru el. Abia dacă mai iese în lume din cauză că vede de ea.

– Nu vede de ea, Grace. Ea este în turn singură cuc.

– Dar el este acolo, dacă ea ar avea nevoie de el. Rareori mai vânează acum și nu are mulți prieteni. Era

cândva cel mai popular bărbat din West Cork. A mai rămas doar pe jumătate bărbatul de altădată.

– Am auzit că bea.

Grace clătină din cap a frustrare.

– Am încercat de atâtea ori să-l determin să bea mai puțin, dar este un demon care nu-i dă pace. Pierderea castelului a fost ceva, aflarea veștii că este tatăl unui bastard a fost cu totul altceva. Mă tem că faptul că tu ai insistat să păstrezi copilul l-a făcut să bea și mai mult.

– Te mai vezi cu el?

– Cât de des pot. Are nevoie de compania cuiva, altfel o să înnebunească și el și o să înceapă să vorbească singur ca mama lui.

Kitty își goli paharul de sherry.

– M-am văzut cu Jack, spuse ea. O privi pe Grace fix în ochi. Înțeleg de ce i-ai spus să nu-mi spună că e liber, dar mi-aș fi dorit să nu te fi amestecat. Eu încă îl iubesc.

– Desigur că înțelegi, spuse Grace, răspunzând privirii lui Kitty cu o privire la fel de impertinentă. Ești mult prea isteață să nu știi ce e bine pentru tine. Adeseori, trebuie să-i punem pe alții înaintea noastră. Tu și cu mine știm totul despre sacrificiul de sine, Kitty.

– El încă mă iubește.

– Va trebui să treacă peste asta, iar tu, draga mea Kitty, tu va trebui să înveți să accepți asta. Ai un băiețel la care să te gândești acum. Ești mamă. Copilul tău este un Deverill.

– Dar tu i-ai fost necredincioasă lui Sir Ronald.

– Numai după ce i-am dăruit fii care să-i ducă numele mai departe. Grace puse jos paharul și veni să se așeze lângă Kitty pe sofa. L-am iubit pe tatăl tău foarte mult. Am petrecut multe momente fericite împreună. Ronald a înțeles și nu s-a supărat, atâta vreme cât am păstrat relația noastră discretă. Dumnezeule, el a avut destule amante care să-l țină fericit. Dar ăsta nu e un mod ideal de viață, Kitty.

– Ai încetat să-l mai iubești pe tatăl meu?

– Nu, am pus capăt relației noastre din cauza ta.

– A mea?

– Bineînțeles. Tu mi-ai salvat viața. Nu aveam de gând să te răsplătesc înșelând cu tatăl tău pe la spatele tău. În plus, relația noastră a fost cea care te-a făcut să mă urăști înainte de toate, nu-i așa?

– Ba da, răspunse Kitty.

– Cum ai aflat?

– V-am văzut la Balul verii, în dormitor.

Grace roși jenată.

– Ne-ai văzut?

– Da. Mă jucam cu Celia. Am dat peste o odaie din care se vedea lumină ieșind pe sub ușă și am întredeschis-o. V-am văzut pe tine și pe tatăl meu...

– Of, Kitty, oftă ea, ducându-și mâna la gură. Ce îngrozitor! Îmi pare rău.

– A trecut deja multă vreme de-atunci.

– Da, în timp, nu și în amintire. Sper că m-ai iertat.

– Nu e nimic de iertat. Nu era treaba mea. Kitty zâmbi mărinimos. După tot ce ai făcut tu pentru mine, Grace, nici nu trebuie să-ți ceri iertare.

– Am să-l iubesc mereu pe tatăl tău, chiar dacă bărbatul de care m-am îndrăgostit nu mai e, iar în locul lui este un bărbat pe care uneori nici nu-l recunosc. Tu îl vei iubi mereu pe Jack, și sunt sigură că și el te va iubi mereu. Dar ai făcut ce trebuia să faci căsătorindu-te cu Robert. Este un bărbat bun, blând, care va avea grijă de tine și de micul Jack. Îți va oferi siguranță și să sperăm că și copii ai iubirii voastre. Nu te pripi să-ți pierzi capul, pentru că inima ta este foarte puternică, Kitty, și destul de greu de controlat.

Kitty știa foarte bine că Grace avea dreptate. Până și ea, cu hotărârea ei de a face ce era corect, se temea de propria inimă.

În prima vineri din martie, Kitty și Robert plecară cu mașina la Ballinakelly să cumpere un cal. Kitty luase

toate cele necesare de la castelul Deverill, însă nu putea să ia un cal fără ca tatăl ei să observe.

Era o zi geroasă. Soarele strălucea puternic pe cerul siniliu. Oamenii veniseră din împrejurimi ca să cumpere şi să-şi vândă animalele, iar spoitorii se vânzoleau printre ei, vânzând buruieni şi înjurându-i pe cei ce refuzau să cumpere. Copiii erau mituiţi să aibă grijă de vite la fel ca pe vremea când Kitty era copil, şi aceiaşi copii se plictiseau de muncă şi o tuleau să se joace cu prietenii lor, lăsând vitele de izbelişte, intrând uneori şi în prăvăliile oamenilor, dacă lăsaseră uşile de la drum deschise. Cârciumile erau pline; Kitty putea simţi mirosul berii negre în aer alături de izul sudorii de cal şi al bălegarului. Zgomotul vocii oamenilor se înălţa odată cu ţipătul pescăruşilor cocoţaţi pe acoperişuri, cercetând piaţa cu ochii lor negri mărgelaţi în căutarea unor resturi de mâncare.

– Îţi aminteşti ultima oară când am fost aici împreună? întrebă Robert, luând-o pe Kitty de mână.

– Atunci când a aruncat bărbatul ăla cu un cartof în mine, răspunse Kitty.

– Sau în mine, după cum înţelept ai sugerat tu, adăugă el cu un zâmbet.

– Îmi pare rău. A fost cumplit de meschin din partea mea.

– Era adevărul.

– Nu, cartoful acela a fost aruncat în mine. Eu îi reprezentam pe britanici, chiar dacă în inima mea eu m-am considerat întotdeauna irlandeză.

– Inima ta este cea care contează.

Kitty simţi un val brusc de afecţiune pentru acest bărbat care renunţase la viaţa lui din Londra pentru ca ea să fie fericită în Irlanda.

– Robert, dacă nu ţi-am mulţumit cum se cuvine pentru că m-ai adus aici este numai pentru că am fost atât de ocupată cu toate pregătirile. Chiar doresc să-ţi mulţumesc.

El îi cuprinse mâinile într-ale lui.

- Știu că vrei, iubita mea. Nu trebuie să-mi mulțumești. Să te văd fericită îmi este de ajuns.

- Ești și tu fericit?

- Tu m-ai făcut cel mai fericit bărbat din lume, răspunse el. Cum aș putea suferi de vreun moment de nefericire când sunt însurat cu tine? Sunt invidiat de fiece bărbat din Londra și sunt sigur că și din Ballinakelly. O conduse prin mulțime. Haide să mergem să-ți găsim cel mai bun cal pe care îl poate oferi orașul ăsta.

În timp ce ochii lui Kitty pluteau peste fețele bărbaților cu șepci, se opriră dintr-odată pe chipul familiar al lui Michael Doyle. Tresări ca arsă și își lăsă privirea în pământ, dar nu înainte ca el s-o fi văzut pe ea. Ea prinse mâna lui Robert și mări pasul, dar sudoarea i se adună în palme, și pielea i se umezi. Deodată, mâna îi alunecă din cea a lui Robert. Se trezi brusc singură în mijlocul mării de oameni, încercând disperată să își țină capul sus fără să fie observată de bărbatul care îi bântuise coșmarurile încă din acea dimineață fatală de după incendiu.

Sări când simți o mână înșfăcând-o de braț. Se întoarse speriată. Michael Doyle se năpustea asupra ei exact așa cum o făcuse la fermă, înainte s-o trântească pe masă și s-o violeze. Chipul lui pizmaș era atât de aproape de al ei că îi putea simți respirația mirosind a alcool. Se dădu înapoi îngrozită și țipă. Mulțimea se dădu în lături și ea căzu în noroi. Când deschise ochii, Michael se făcuse nevăzut în îmbulzeală. Jack se uita la ea zăpăcit, dar Robert fu cel ce veni lângă ea, trăgând-o în picioare, cuprinzând-o cu brațul pe după umeri și luând-o de acolo.

capitolul 33

New York, America, 1924

Bridie fu impresionată de casa domnului Lockwood. Era un palat cu cinci etaje din piatră albă, cu frontoane

ornamentate deasupra ferestrelor, ca niște sprâncene, și cu o fațadă parțial curbată, care îi dădea un aspect cald, îmbietor, ca și cum ar fi zâmbit.

– Nu e cine știe ce, dar e acasă, glumi domnul Lockwood urcând spre ușa din față.

Aceasta se deschise imediat și un majordom cu cămașă albă scrobită și frac negru se dădu într-o parte cu o reverență galantă. Domnul Lockwood o ajută pe Bridie să-și scoată mantoul și i-l întinse majordomului, care luă paltonul din stofă de păr de cămilă al stăpânului lui, pălăria de fetru și umbrela, agățând mânerul din lemn lustruit de braț. Dedesubt, costumul din trei piese al domnului Lockwood avea o croială scumpă, cu un ceas de buzunar din aur agățat de un lanț ce atârna lejer peste abdomenul lui ușor bombat. Bridie observă inelul mare de aur cu sigiliu pe care îl purta la mâna stângă și butonii cu diamante de la manșete. Nici măcar domnul Deverill, în ținuta lui cea mai stilată, nu arătase vreodată atât de rafinat ca domnul Lockwood. Inima lui Bridie începu să bată accelerat.

– Acum, dă-mi voie să te prezint fiului meu, spuse el când în hol apăru un tânăr.

Dacă domnul Lockwood era un personaj impresionant, fiul lui era o dezamăgire. Nu pentru că era șters sau că nu avea deloc bărbie, la fel ca hiena de Paul Heskin, dar îi lipsea atitudinea solemnă a tatălui său. Dădu mâna cu ea, o mână moale ca un aluat și puțin umedă. Ochii lui erau apoși și melancolici, buzele, cărnoase și roz, zâmbetul, foarte frumos, într-adevăr, dar Bridie îl consideră copilăros și cu un chip puțin prea juvenil pentru gustul ei. Arăta de parcă nu ar fi avut deloc experiență de viață, de parcă le-ar fi primit pe toate mult prea ușor. Părea slab.

– Am găsit-o pe domnișoara Doyle la mesă, explică domnul Lockwood. M-am gândit că o să ne lumineze Crăciunul. Cine are nevoie de un brad când avem o fată așa drăguță ca domnișoara Doyle la masă?

Urcară grandioasa scară ce ducea la un vast coridor cu tavan înalt şi uşi masive din lemn cu mânere mari de alamă. Printr-una dintre acele uşi ajunseră într-un salon dominat de un candelabru sclipitor de cristal şi de un foc plăcut. Pereţii erau acoperiţi cu dulapuri din lemn pentru cărţi legate în piele brun-închisă ornamentate cu aur, podelele, acoperite cu covoare persane groase. Mobila nu era diferită de cea din castelul Deverill, dar totul lucea aici ca nou. Scaunele îmbrăcate în mătase purpurie erau imaculate, poleiala oglinzii agăţate deasupra şemineului de marmură era strălucitoare ca soarele, iar pereţii înşişi luceau, scoţând în evidenţă picturile, astfel încât şi acestea luceau. Ce o impresionă cel mai mult pe Bridie fu lumina care se revărsa înăuntru prin ferestrele înalte, infuzând atmosfera din încăpere cu fericire şi o feminitate delicată. Era sigură că acea încăpere fusese decorată de răposata soţie a domnului Lockwood şi bănuia că aceasta fusese o femeie cu gusturi foarte rafinate.

Lui Bridie i se oferi un pahar de şampanie, pe care îl bău cu nesaţ, lăsând bulele să-i domolească îndoiala de sine.

– Aveţi atâtea cărţi, domnule Lockwood, spuse ea, mergând să atingă cotoarele acestora. Iubesc cărţile. Îmi place să citesc mai mult decât orice pe lume, îi spuse ea meditativ.

Domnul Lockwood păru surprins.

– Chiar aşa?

– Oh, da! exclamă ea.

– Ce cărţi îţi place să citeşti? întrebă el, venind lângă ea.

Ea înşiră toate titlurile pe care i le citise doamnei Grimsby.

– Yeats este poetul meu preferat. Desigur, este irlandez, motiv pentru care probabil că îmi şi place. Îmi aminteşte de acasă. Se uită la domnul Lockwood şi zâmbi dulce.

El auzi-va nu o mai putea
Mugetul vitelor ce pasc pe generoase dealuri
Ori şuieratul ceainicului de pe sobă
Ce pace îi aduce în suflet
Nici cum să vadă nu va mai avea
Şoarecii bruni ce dau târcoale
Lăzii cu uruială de ovăz...

– Domnişoară Doyle, mă surprinzi. Ştiu că doamna Grimsby a colectat cărţi, însă dacă doreşti să împrumuţi din ale mele, aş fi fericit să ţi le pun la dispoziţie, se oferi el, ochii fiindu-i acum plini de admiraţie.

– Oh, mi-ar plăcea mult, mulţumesc. Domnule Lockwood, dumneavoastră vă place să citiţi? îl întrebă ea pe fiul lui.

Ashley o privi timid.

– Mă tem că eu nu sunt foarte interesat de cărţi. Tata m-a încurajat, copil fiind, dar eu prefer divertismentul mai degrabă fizic.

– Ashley joacă tenis şi golf, spuse domnul Lockwood. A lăsat din mâini ultima carte cam cu cinci ani în urmă şi nu a mai luat alta de atunci.

Bridie se întoarse din nou către mai vârstnicul domn Lockwood.

– Mi-aţi putea recomanda ceva de citit? întrebă ea, amintindu-şi că prin cărţi câştigase doamna Grimsby inima domnului Grimsby. Care este romanul dumneavoastră preferat?

Domnul Lockwood începu să se uite prin bibliotecă.

– Păi, domnişoară Doyle, să vedem. Nu sunt sigur că mi-aţi împărtăşi gusturile, domnişoară Doyle, fiind femeie şi având sensibilitate feminină. Însă soţia mea adora să citească, aşa că daţi-mi voie să vă ofer unul dintre preferatele ei. Se uită peste cotoarele cărţilor o clipă, apoi extrase o carte şi i-o întinse lui Bridie. *Litera stacojie*. Cred că o să-ţi placă. Este un roman clasic american şi este foarte popular.

– Vă mulţumesc mult, rosti ea, strângând cartea la piept ca pe o comoară. Nu-mi vine în minte ceva mai plăcut decât să te cuibăreşti în faţa focului şi să citeşti un roman bun în timp ce iarna viscoleşte afară.

Domnul Lockwood păru încântat.

– Haideţi să mâncăm, spuse el. Nu ştiu voi, dar mie mi-e o foame de lup.

Fu limpede încă de la început că Bridie nu era deloc interesată de Ashley Lockwood. Ashley, din câte se părea, nu era nici el foarte interesat de ea, dar o curta supus, aşa cum îi cerea tatăl lui. Bridie citi *Litera stacojie*, care era plină de notiţe scrise pe margini cu creionul de doamna Lockwood, ceea ce o ajută pe Bridie să facă observaţii inteligente când comentă cartea cu domnul Lockwood senior. Avea grijă ca Ashley s-o invite acasă cât se putea de des, putând astfel să împrumute şi alte cărţi de la tatăl lui şi să le discute cu el în faţa focului în acel frumos salon. Când vorbea cu domnul Lockwood, Ashley pleca pe nesimţite, uşurat să se poată întoarce la propriile preocupări, iar domnul Lockwood nu părea să fie deranjat de asta.

Bridie simţi că acest atrăgător bărbat cu păr argintiu era fermecat de ea. Uneori, avea aceeaşi privire în ochi pe care o avusese domnul Deverill în ziua în care o sedusese în dormitorul lui. Domnul Lockwood o privea admirativ, un zâmbet discret arcuindu-i colţurile gurii, iar ea îi răspundea privirii cu toată drăgălăşenia de care era capabilă, înainte să-şi coboare sfios propria privire, deschizând uşor buzele, ca dovadă că se lupta cu sentimentele tot mai puternice pentru el, reuşind cu greu să şi le ţină în frâu.

Cu una din aceste ocazii, domnul Lockwood îşi pierdu stăpânirea de sine. Se uitau amândoi printre rafturile de cărţi, când el o prinse brusc de umeri şi îşi lipi buzele de ale ei. Bridie nu se aşteptase de la el să cedeze atât de curând, dar nu fu surprinsă; se pregătise pentru acest moment. Închise ochii, îşi îndoi uşor genunchii

şi îşi deschise uşor gura, ca şi cum ar fi fost copleşită de dorinţă. El o sărută profund, iar Bridie îşi dădu seama că nu trebuia să se prefacă, pentru că îi plăcea senzaţia limbii lui umede răsucindu-se în jurul limbii ei şi a bărbii lui moi atingându-i faţa. Părea că trecuse o veşnicie de când nu mai fusese îmbrăţişată de un bărbat.

– Oh, domnule Lockwood, gâfâi ea, deschizând ochii. Nu ar trebui!

– De ce? Din cauza lui Ashley?

Râse şi o sărută din nou. Bridie nu se aşteptase să se simtă aşa de excitată. Se gândi la domnul Deverill şi îşi dori ca domnul Lockwood să-i ridice fusta şi s-o atingă aşa cum o făcuse domnul Deverill.

– Oh, domnule Lockwood, spuse ea din nou. Sunteţi un diavol, zău, căci mă faceţi să simt lucruri pe care nu le-am mai simţit înainte. Mă ia ameţeala.

Domnul Lockwood zâmbi şi îşi îngropă barba în gâtul ei. Ea simţi duritatea excitării lui lipită de pelvisul ei şi îşi mişcă buzele, frecându-se încet de el. Asta păru să-i declanşeze domnului Lockwood o intensă febră a dorinţei.

– Mirosiţi aşa frumos, domnule Lockwood, şopti ea, şi într-adevăr, parfumul foarte bărbătesc de lămâie şi mirodenii al coloniei lui îi accentuă excitarea. Mâna lui îi căută sânul în timp ce limba lui îi exploră din nou gura cu o ardoare sporită. Nările i se dilatară, iar respiraţia îi deveni mai sonoră când îi cuprinse în palmă sânul. O lipi de raftul de cărţi şi începu să-i ridice fusta.

– Oh, domnule Lockwood, protestă ea, împingându-l. Nu ar trebui.

– Te îngrijorezi pentru fiul meu? întrebă el iar. Uită de fiul meu, domnişoară Doyle. Te vreau doar pentru mine. Mâna lui începu să caute deasupra ciorapilor ei, unde zăbovi o clipă pe pielea goală. Ea aproape că îl lăsă, atât de delicioase erau senzaţiile provocate de degetele lui. Dar îşi aminti de scopul ei. Nu voia ca el s-o trateze aşa cum o tratase domnul Deverill, ci aşa cum ar fi tratat o femeie de rang.

– Atunci, însurați-vă cu mine, domnule Lockwood, spuse ea cu respirația întretăiată. Pentru că eu intenționez să ajung în patul conjugal neatinsă.

El cumpăni asupra ofertei ei. Nu dură mult.

– Mă însor cu tine, domnișoară Doyle, iar ultimii mei ani vor fi plini de plăcere.

– Atunci, cred că ar fi bine să-mi spui Bridget, spuse ea zâmbind.

– Și tu ai face bine să-mi spui Walter. O sărută din nou, însă mâna lui se întoarse pe talia ei și rămase acolo. O să ne căsătorim curând, înainte să înnebunesc de dorință și înainte ca familia mea să aibă timp să obiecteze.

Familia lui Walter Lockwood obiectă într-adevăr, dar lui Bridie nu-i păsă. Se căsătoriră într-o lună, tocmai când mugurii primăverii începeau să se itească din pământul ce se dezmorțea după plecarea iernii. Ashley se mută de acasă dezgustat, și Bridie vându casele doamnei Grimsby fără să privească înapoi. O aduse pe Rosetta cu ea în noul ei cămin și concedie bucătăreasa și majordomul care lucraseră pentru ea timp de doar șase luni. Gazetele se grăbiră să scrie despre acest cuplu neverosimil cu o diferență de aproape patruzeci de ani între ei, subliniind că averea lor combinată era imensă. Societatea bârfea despre noua ascensiune a proaspetei doamne Lockwood cu dispreț și uimire.

– Nici măcar nu este prea frumoasă, se plângeau unele femei.

– El nici nu are nevoie de bani, spuneau altele.

– Dar ea este foarte tânără, iar bărbații bătrâni nu pot rezista atingerii cărnii tinere, comentau observatorii mai vulgari.

Doamnele în vârstă țâțâiau și clătinau din cap dezaprobator.

– Biata Heather Lockwood probabil că se răsucește în mormânt, spuneau ele despre prima lui soție.

Dar nimic din toate acestea nu era băgat în seamă de cuplul de proaspăt căsătoriţi, a căror fericire era ca o armură contra oprobriului şi condamnării.

Domnul Williams continuă să se îngrijească de finanţele lui Bridie, însă domnul Lockwood supraveghea acum investiţiile ei cu aceleaşi viclenie şi abilitate care îl făcuseră şi pe el bogat. Piaţa de valori era un joc pe care bătrânul vulpoi îl adora, împăunându-se că avea să-i dubleze averea investind în aur. În vreme ce soţii lor se ocupau de afacerile lui Bridie, Bridie şi Elaine deveniră mai apropiate ca oricând, fiind de-a dreptul inseparabile. Când Bridie cumpăra ceva pentru ea, cumpăra ceva şi pentru Elaine. Când era invitată la prânz, venea şi Elaine. Când soţul ei era prea ostenit ca să iasă în oraş seara, Bridie petrecea cu Elaine, întorcându-se amândouă la acele vechi cluburi din subsoluri, bând şampanie în baruri clandestine şi dansând până la răsăritul soarelui ce scălda în aur tot Hudsonul.

Bridie nu se simţise niciodată mai în siguranţă. Domnul Lockwood era un amant sensibil şi delicat, iar Bridie reuşi cu uşurinţă să facă pe inocenta. El o răsfăţa, îi făcea pe plac şi o preţuia, iar Bridie era încântată să aibă un soţ distins şi neînfricat, care să îi deschidă toate uşile de pe Fifth Avenue care până atunci îi fuseseră închise. Ea era doamna Lockwood, infamă acum ca majoritatea oportunistelor îndârjite din New York.

Walter câştigase o soţie, dar îşi pierduse copiii. Furioşi pentru că se însurase cu o fată îndeajuns de tânără pentru a-i putea fi fiică, aceştia refuzau să-i vorbească. Fiicele lui se tânguiau şi se jeleau şi îşi revărsau mânia în faţa oricui le asculta, în vreme ce fiii lui insistau să îşi aranjeze testamentul de aşa manieră încât averea lui să meargă direct la ei şi nu la vreunul dintre copiii pe care i-ar fi putut avea cu noua lui soţie. Cu urechea lipită de uşa biroului lor, Bridie auzi acuzaţiile aruncate de fiii lui aflaţi în încăpere. Îi spuseră tatălui lor că se însurase cu „o curvă irlandeză", „o vânătoare de averi", „o haimana", „o zdreanţă", „o oportunistă fără

scrupule, care prăda oameni bogaţi". Îi spuseră că o să-l epuizeze cu dorinţa ei insaţiabilă pentru distracţie şi că el o să moară înainte de sfârşitul anului. Îl implorară să divorţeze de ea. Îl implorară să-şi amintească de mama lor, pe care o iubise nespus. „Ori ea, ori noi", îi spuseră. Dar Walter o apără, folosind un limbaj dur, acuzându-i de egoism şi că nu le păsa de fericirea lui în toamna vieţii. Băieţii părăsiră casa, iar Walter îi privi plecând cu inima grea. Orice durere ar fi simţit, o îngropă adânc, astfel încât nici măcar el să nu o poată găsi. Bridie ieşi tiptil din umbră şi îl luă în braţe.

– Mă vor accepta, până la urmă, spuse ea, sărutându-i barba.

Dar ştia că nu aveau s-o accepte vreodată.

Bridie avea grijă să-l distragă pe soţul ei îndeajuns pentru ca el să nu aibă timp să se îngrijoreze pentru copiii lui. Ieşeau aproape în fiecare seară şi invitaţiile curgeau. Când se plângea că era obosit, ea râdea şi îi săruta barba albă, trăgându-l înapoi pe ringul de dans, insistând că era prea fericită ca să stea locului. Când rămâneau acasă, ea se strecura în braţele lui ca o pisică neagră tânjind după afecţiune, implorând să fie mângâiată.

Bridie nu mai fusese niciodată atât de fericită. Avea tot ce ar fi crezut că îşi putea dori. Nu îşi iubea soţul, dar îl plăcea foarte mult. El făcea posibil ca ea să ducă viaţa pe care şi-o dorise dintotdeauna. Stelele acelea la care privise de la fereastra micului ei dormitor din Ballinakelly făcuseră ca dorinţa să i se adeverească. Era cineva acum, şi nimeni n-o mai putea privi de sus. Nici Kitty, nici Celia, nici Elspeth, nici Victoria, contesă de Elmrod. Nimeni nu ar fi îndrăznit.

Apoi, într-o noapte de sfârşit de vară, în timp ce Bridie îşi lipea trupul gol de cel al lui Walter, bătrâna lui inimă cedă şi încetă să mai bată. La fel de repede cum îşi găsise fericirea, Bridie o şi pierdu. Ultimele şapte luni din viaţa lui Walter fuseseră, într-adevăr, pline de plăcere. Însă bucuria lui Bridie luase prematur sfârşit.

Se holba îngrozită la chipul livid al soţului ei. Buzele îi deveniră vineţii. Mâna lui, care se odihnea pe talia ei, se înmuie şi căzu pe saltea. Ultima suflare ieşi fără zgomot, fără vreo opreliştе, ca şi cum ar fi renunţat de bunăvoie la spiritul lui. Bridie îl zgâlţâi. Ţipă la el. Încercă orice ca să-l trezească din moarte, dar în van. Se stinsese, lăsând-o văduvă la douăzeci şi cinci de ani.

Suspinând isteric, sună după majordom. Sună şi sună, şi nu se opri din sunat, până când acesta dădu buzna în cameră alarmat. O găsi pe Bridie în halat, ţinând strâns trupul neînsufleţit al stăpânului lui. Bridie era prea copleşită de durere pentru a remarca privirea plină de reproş din ochii majordomului când ridică mâna domnului Lockwood pentru a-i pipăi pulsul. Clătină din cap trist şi ieşi din cameră pentru a chema o ambulanţă. Bridie îi privi acoperindu-i soţul cu un cearşaf alb, punându-l pe brancardă şi ducându-l de acolo pentru totdeauna. Odată cu el, plecă şi siguranţa ei, poziţia ei socială şi fericirea ei, despre care crezuse că nu avea să-i fie luată vreodată graţie enormei ei averi.

Rămase în dormitor, privind în gol pe fereastră către străzile goale de dedesubt, întrebându-se încotro putea merge de aici. Fără Walter, nu aparţinea acelei case. Copiii lui aveau s-o revendice şi ea trebuia să se mute în altă parte. Dar unde? Inima îi spuse că ar fi trebuit să-l cheme din nou pe domnul Williams, să-l pună să-i caute un loc în care să se mute. Copiii lui Walter aveau să se asigure ca fiecare uşă care i se deschisese pe Fifth Avenue să se închidă din nou, iar ea urma să devină o proscrisă. Oamenii aveau s-o privească cu suspiciune. La scurt timp după ce sosise în casa doamnei Grimsby, bătrâna doamnă murise. La scurt timp după ce se căsătorise cu domnul Lockwood, bătrânul domn murise. Rosetta venise s-o consoleze, dar îi spuse să plece. Nu dorea să vadă pe nimeni. Tocmai când începuse să simtă că îşi găseşte locul, Dumnezeu crezuse de cuviinţă s-o lase din nou în derivă.

A doua zi, o sună pe Elaine ca să-i dea vestea. Elaine fu îngrozită.

– Vin acolo, spuse, punând telefonul în furcă.

La scurt timp după, Elaine sosi ca să-şi consoleze prietena, iar soţul ei veni să discute despre viitorul lui Bridie. Domnul Williams îi vorbi deschis, aşa cum îi vorbise şi Bridie când se hotărâse să-şi găsească un soţ.

– Te sfătuiesc din toată inima să părăseşti New Yorkul, spuse el. Familia domnului Lockwood nu va precupeţi nici un efort pentru a-ţi face viaţa un calvar. Cunosc pe toată lumea din oraşul ăsta.

– Aşa e, şi vor vrea să se răzbune.

– Mă tem că o vor face, spuse domnul Williams.

– Şi unde să mă duc? întrebă Bridie, frământându-şi mâinile şi privind pe fereastră. Nu am unde să mă duc!

– Aceasta este o ţară mare, doamnă Lockwood. Cu averea dumitale, te poţi stabili oriunde doreşti.

– Dar nu cunosc pe nimeni. Dumneata şi Elaine sunteţi singurii mei prieteni pe lumea asta.

– Beaumont are dreptate, Bridget, spuse Elaine, clătinând din cap. Ai mai făcut-o şi înainte, o poţi face din nou. Ce zici de Texas? E un loc însorit.

– Texas? Nici măcar nu ştiu unde e pe hartă! îşi înghiţi Bridie un suspin.

– Îmi spui unde vrei să mergi, iar eu voi face toate demersurile, spuse domnul Williams şi se ridică în picioare.

– Te ajut eu să te decizi. O să fie amuzant, se entuziasmă Elaine, privind îngrijorată la soţul ei. Poţi cumpăra o casă mare şi s-o iei de la capăt undeva unde nu te cunoaşte nimeni.

– Dar tocmai asta e ideea. Nu vreau să merg undeva unde nu mă cunoaşte nimeni. Nu vreau s-o iau de la capăt unde nu mă cunoaşte nimeni.

După plecarea lor, Rosetta apăru în uşă cu o carte în mână.

– Ce este, Rosetta? întrebă Bridie.

– M-am gândit că poate ţi-ar plăcea asta. Îi întinse lui Bridie vechea carte de poezii de Yeats.

Bridie o luă şi o privi cu tristeţe.

– Mulţumesc, Rosetta, spuse ea încet. Ai dreptate. Chiar am nevoie de ea. Se chirci pe sofa lângă foc, în cea mai frumoasă încăpere a casei, şi deschise la prima pagină. Încet, începu să citească:

„Sunt din Irlanda,
Şi din pământul sfânt al Irlandei,
Şi timpul se scurge", strigă ea.
„Hai să ne lepădăm de caritate,
Hai să dansaţi cu mine în Irlanda."

Bridie rămase cu privirea încremenită asupra cuvintelor până când acestea se contopiră într-o singură pată neagră. Ştia unde trebuia să plece. Ştia ce trebuia să facă. Nu avea sens să se mute într-o altă parte a ţării, deoarece trecutul ei avea s-o urmărească, pentru că era ferecat în încăperile secrete ale inimii ei. Oriunde ar fi mers, avea s-o urmărească, iar în momentele liniştite, când ar fi îndrăznit să privească în suflet, şi-ar fi văzut copilul pe care îl dăduse de suflet, care era bucăţică din ea şi aşa avea să fie mereu. Avea acum banii necesari pentru a-i oferi un cămin mai adecvat decât avusese ea vreodată. Îi putea oferi cea mai bună educaţie din lume şi un viitor într-o ţară căreia îi aparţinea; putea renega Irlanda în declaraţii solemne răsunătoare, însă acel frumos tărâm îi curgea prin vene şi, cu fiece bătaie a inimii, o chema acasă.

Bridie participă la funeraliile soţului ei ascunsă sub un văl negru. Nu îl privi în ochi pe nici unul dintre copiii lui, însă le simţi aversiunea ca pe nişte mici cuţite pe piele, împungând-o brutal. Adunarea numeroasă de prieteni, care se gudurară pe lângă ea cât fusese măritată cu el, îi întorceau acum spatele, ignorând-o. Bridie se simţea mai izolată şi mai singură ca oricând.

Când se termină, părăsi casa de pe Fifth Avenue pentru totdeauna. Bagajele ei erau deja în drum spre Hotel Shelbourne din Dublin. O îmbrăţişă pe Elaine cu foc şi îi mulţumi domnului Williams pentru sfaturile şi prietenia lui, apoi, cu Rosetta însoţind-o, se îmbarcă pe vapòrul de Irlanda.

Bridie sosise în America fiind o copilă naivă şi fără o leţcaie; acum o părăsea ca femeie inteligentă şi bogată. Gândul revederii ţării natale îi dădea un sentiment de anticipare tulburător. Se întorcea după copilul care era al ei. Cu siguranţă că Dumnezeu nu ar fi putut să refuze să i-l dea.

capitolul 34

Londra, Anglia, 1925

Când Celia auzi de mutarea lui Kitty şi a lui Robert în Irlanda, fu devastată. Furioasă că verişoara ei n-o informase, se plânse amărâtă lui Harry şi Boysie, care, în ciuda faptului că fiecare era însurat, petreceau mai mult timp împreună ca oricând.

– Are atât de puţin respect pentru prietenia noastră, încât a luat această decizie fără mine? murmură ea în paharul de vin. Prânzurile noastre nu mai sunt la fel fără ea.

Într-adevăr, masa lor de patru persoane de la Claridge's era dureros de incompletă.

– Îmi imaginez că nu a spus nimănui, astfel încât să existe şanse minime ca singura persoană care nu ar fi trebuit să ştie să nu afle, spuse Boysie.

– Mama! spuse Harry, trăgând din ţigară. Mama urăşte Irlanda, acum că moştenirea mea s-a dus.

– Nu s-a dus, îi aminti Celia. Este un maldăr de moloz, dar molozul poate fi oricând reconstruit.

– Cine are banii să facă asta? întrebă Harry.

– Plicticoasa ta soție, chicoti Boysie, făcându-i cu ochiul Celiei.

– A ta e și mai plicticoasă decât a mea, râse Harry. De fapt, cred că și tu, și eu ne-am însurat cu cele mai insipide fete din Londra.

– Măcar a ta are bani. Cred că tatăl ei ar fi fericit să-ți reconstruiască din temelii castelul, spuse Boysie.

Harry se strâmbă.

– Știi că nu vreau să trăiesc în Irlanda. Moștenirea mea a fost o legătură nepoftită. Nu am fost niciodată fericit acolo, spuse el, uitându-l pe Joseph. Viața mea este în Anglia acum.

– Ce se va întâmpla cu castelul? Eu am fost cea mai fericită acolo, spuse Celia, sorbind din vin și simțind deodată parfumul roșiilor din serele castelului Deverill.

– Mama spune că îl va convinge pe tata să-l vândă.

Celia fu consternată.

– Nu poți vinde casa părintească, oricât de mult nu ți-ai dori să locuiești în ea! Este moștenirea ta. Este moștenirea familiei Deverill. Eu mă laud cu castelul nostru irlandez de când sunt mică! Cu ce-o să mă mai laud eu acum dacă se vinde unui străin?

– Draga mea, s-a terminat. Irlanda este terminată. Aparține irlandezilor acum, iar noi, anglo-irlandezii, nu avem ce căuta acolo. Va fi cumpărat de vreun irlandez cu mai mulți bani decât rațiune.

– Nu există irlandezi cu bani, nu-i așa? spuse Celia.

– Sigur nu există mulți cu rațiune, adăugă Boysie. Din ce înțeleg eu, încă se mai omoară între ei.

Celia ridică brațele disperată.

– Nu-l pot vinde. Bunica ta va muri!

– De murit, tot o să moară. Mama spune că a înnebunit de necaz. Imediat ce se duce, mama va pleca în Irlanda și îl va convinge pe *papa* că au nevoie de o casă adecvată în Anglia. Nu poate continua să locuiască la Victoria.

Boysie ridică o sprânceană.

– Acesta este un accident iminent. Nu știu cine pe cine va înnebuni mai întâi – Victoria sau mama ta. Sunt amândouă groaznice. Boysie pocni din degete către chelner și mai comandă o sticlă de vin.

– Înainte să-l vândă, haideți să mergem și să petrecem o ultimă vară acolo! propuse Celia exaltată. Oh, haideți, vă rog! O să fie așa o nebunie. Putem scotoci printre ruine. Dumnezeu știe ce-am putea găsi. Putem locui la Kitty. Trebuie să vă aduceți și soțiile? Nu puteți spune că este o întâlnire doar între membrii familiei și că ele trebuie să rămână acasă? Nu vă puteți grăbi să le lăsați gravide? Nu cred că le-aș putea suporta toată vara!

Harry se uită la Boysie prin perdeaua de fum.

– Ce zici, bătrâne?

Boysie ridică din umeri.

– Sunt sigur că se poate. Chelnerul veni și le umplu paharele cu vin. Tu l-ai putea lăsa pe Archie acasă?

– Bineînțeles, răspunse Celia fără ezitare. El dispare în Scoția începând cu 12 august, la vânătoare și pescuit, și Dumnezeu știe la mai ce. Știți amândoi ce părere am eu despre Scoția. Îl pot lăsa cu plăcerile lui, iar eu să am propriile plăceri. Oh, haideți s-o facem! Harry, tu îi poți spune lui Charlotte că trebuie să mergi acasă ca să discuți cu familia chestiuni care nu o privesc pe ea. Boysie, tu îi poți spune lui Deirdre orice pofte**ș**ti, atâta vreme cât vii singur. Ești ingenios – îți vine ție o idee.

Ridicară toți trei paharele.

– Pentru ultima noastră vară, spuseră în cor.

Celia fu nevoită să-i trimită lui Kitty o scrisoare, pentru că la castelul Dunderry nu era instalat încă un telefon. După incidentul de la iarmaroc, Kitty nu mai plecase de acasă, de teamă să nu se întâlnească din nou cu Michael Doyle. Îl minți**s**e pe Robert cu privire la „criza" ei bruscă, spunându-i că fusese un acces de claustrofobie. El o dusese acasă și revenise mai târziu cu Peter, care știa mai multe despre cai decât el, alegând o superbă iapă sură, care o încântase pe Kitty,

nu în ultimul rând deoarece asta însemna că ea nu mai trebuia să se întoarcă la Ballinakelly.

Când primi scrisoarea de la Celia, moralul îi crescu de încântare. Se grăbi în odaia copiilor, unde Elspeth se juca cu copiii ei, și anunță că Celia, Harry și Boysie veneau să stea toată luna august.

– Abia aștept! exclamă ea fericită. Gândește-te, vom fi cu toții împreună din nou. Ca pe vremuri.

– Doar că fără castel, spuse Elspeth cu tristețe.

– Nu contează. Vom fi cu toții împreună. Se gândi deodată la Bridie, și inima îi tresări. Mă rog, aproape toți. Nu contează, o să fim cu Celia și Harry, iar Boysie este atât de haios. Putem merge la picnic pe plajă, să vâslim pe apă, să călărim pe dealuri și să facem toate lucrurile pe care le făceam odinioară. Se așeză pe podea și îl luă în brațe pe micul Jack. Acesta se juca preocupat cu o mașinuță. Trebuie să-i arăt lui Jack cum să găsească spiridușii naturii. Îi sărută obrăjorii bucălați. Mă întreb dacă are și el acest har.

Elspeth dădu ochii peste cap.

– Tu și imaginația ta bogată, spuse ea. Dar Kitty își trecu degetele prin părul roșcat al băiețelului, gândindu-se.

La mijlocul lui martie, White House era gata. Kitty se mută împreună cu Robert și micul Jack și începu să o transforme în căminul lor. Își lăsă rochiile în garderob, petrecând majoritatea timpului îmbrăcată într-o pereche de pantaloni, cu mânecile suflecate, săpând în grădină și semănând semințe de legume și flori. Unchiul Rupert angajase muncitori, care creaseră și întreținuseră niște grădini frumoase cu vedere la mare, însă Robert nu avea bani de aruncat pe plăceri inutile, astfel încât Kitty fu obligată să-și murdărească mâinile și să-l privească pe micul Jack scotocind prin pământul răscolit după râme și melci. Cei doi petreceau multe ore privind păsările venind să-și facă cuiburi în tufele de păducel și iepurii care rontăiau micii vlăstari verzi imediat ce aceștia apăreau. Lui Jack îi plăceau în mod special florile, iar Kitty se întreba dacă nu cumva putea vedea micile luminițe

zglobii care pluteau deasupra lor. Nu putea spune dacă simţea acele mici spirite sau dacă atenţia îi era atrasă de albine şi fluturaşi.

Deşi Kitty era ocupată să creeze un cămin pe care să-l poată iubi, gândurile ei nu zburau niciodată prea departe de Jack O'Leary. Chipul lui plutea în mintea ei, atât în amintiri, cât şi în fantezii, şi în loc să le alunge, ea le lăsa să vină. Era imposibil să fie în Irlanda fără ca Jack să fie parte din lumea ei. Jack era Irlanda, şi Irlanda era Jack, una fiind incompletă fără cealaltă. Nu avea rost să încerce să-şi înfrâneze sentimentele, pentru că îl iubea la fel cum iubea ploaia delicată, dealurile stâncoase, nisipurile albe şi marea învolburată: cu toată fiinţa ei.

Întâlnirea cu Michael Doyle deschisese o încăpere din memoria ei pe care o sigilase cu mult timp în urmă, şi acum şi acesta ieşea la iveală cu chipul lui ameninţător şi prezenţa lui de rău augur când pierdea controlul gândurilor. Fusese şocată de aura aceea întunecată ce-l înconjurase la iarmaroc, de parcă ar fi fost un spirit malefic prins în pragul iadului, ca Egerton Deverill. Dar ea simţea că el era mai viu ca niciodată, iar gândul revederii lui îi paraliza inima de frică. Îşi dorea să fi putut fi mai puternică decât teroarea ce-o copleşea. Trecuse deja peste atâtea. Însă caracterul dezagreabil al lui Miss Grieve era nimic pe lângă violenţa acelei dimineţi de la fermă. El locuia încă în Ballinakelly, şi asta îi tulbura bucuria întoarcerii acasă.

Nu trecu mult, totuşi, înainte ca temerile ei să se materializeze. La început, crezu că vede lucruri, umbre şi jocuri de lumină în tufişurile din depărtare, care o făceau să creadă că Michael era acolo, urmărind-o. Se retrase în interiorul casei, apoi începu să pândească precum un spion dindărătul perdelelor din dormitorul ei. Noaptea, stătea întinsă în pat, crezând că vântul care izbea geamurile era Michael care se căţăra pe ziduri ca să tragă cu ochiul prin fereastră şi s-o violeze din nou. Începu să doarmă cu Robert noapte de noapte, lipindu-se de el, singurul loc unde se simţea cu adevărat în siguranţă.

Când grădinărea, îi cerea lui Hetty să stea afară cu ea şi, când fata intra în casă ca să-i dea micului Jack de mâncare la prânz, continua să sape plină de sudoare pe faţă şi cu inima palpitându-i în piept, ţinând ochii în pământ, spunându-şi că era tare naivă: Michael nu ar fi îndrăznit să vină acolo.

Dar Michael îndrăzni. Veni la uşa ei într-o dimineaţă şi sună la sonerie. Kitty se ascunse şi îi spuse lui Bridgeman să-l gonească. Dacă avea îndrăzneala să vină la uşa ei, ce ar fi urmat oare? Într-un acces de panică, îl trimise pe grăjdar la Ballinakelly cu un bilet pentru Jack. Trebuia să vină la ea acasă numaidecât sub pretextul consultării unui cal bolând. Avea nevoie de ajutorul lui şi asta imediat.

Kitty aşteptă, măsurând nerăbdătoare grădina cu pasul, frământându-şi mâinile. În cele din urmă, mica maşină a lui Jack se auzi venind pe alee. Ea o luă la fugă peste pajişte în întâmpinarea lui. El coborî din maşină şi îşi scoase şapca.

– Ziua bună, doamnă Trench, spuse el, privind înspre casă, pentru a vedea dacă erau urmăriţi.

– Vă mulţumesc că aţi venit, domnule O'Leary. Iapa este în grajd. Vă conduc. Kitty îşi îndesă mâinile în buzunare, unde puteau tremura fără să le vadă nimeni. Ce ziceţi, ce vreme frumoasă e azi, spuse ea stângaci.

– Superbă, răspunse el.

Merseră la grajduri, unde băiatul care fusese cu bicicleta la Ballinakelly cu scrisoarea mătura acum.

– Seamus, vrei să-mi faci o favoare şi să goleşti roaba? Este în grădină, plină cu buruieni. Du-le pe toate pe câmp, să le ardem. O să-i arăt domnului O'Leary iapa mea.

Băiatul dădu din cap şi plecă degrabă.

Kitty deschise uşa grajdului, şi intrară amândoi înăuntru, unde iapa sură a lui Kitty stătea pe un pat de paie, sănătoasă tun. Jack o bătu uşor pe grumaz şi se uită la Kitty.

– Deci care este urgenţa?

– Michael. Mă urmăreşte, şuieră ea, punându-şi mâna pe piept ca să-şi potolească inima. Mi-e frică, Jack!

– Ce motiv ai să-ţi fie frică de Michael? întrebă el, încruntându-se.

– El a dat foc castelului, Jack.

Jack dădu din cap, nefiind surprins.

– Am bănuit eu.

– A dat foc castelului şi a întins o capcană, astfel încât britanicii să te prindă cu mâţa în sac.

Auzind asta, Jack se opri din mângâiatul calului.

– Ce tot spui acolo, Kitty?

– Îţi spun adevărul.

– De unde ştii?

– Chiar el mi-a spus-o.

– Când?

– Când m-am dus la el la fermă în dimineaţa de după incendiu. Ştiam că el fusese. M-am dus să-l înfrunt.

– Şi el ţi-a spus că mă va trăda?

– Da. Mi-a spus că a incendiat castelul şi că te-a trădat.

– De ce ar fi făcut asta? Doar luptam de aceeaşi parte.

– Din cauza mea. Ochii ei licăreau în grajdul întunecat. Nu a vrut să fiu a ta. Calul fornăi agitat şi îl înghionti pe Jack pentru a-i atrage atenţia. Acesta puse absent mână pe botul calului. Ţi-aş fi spus, dar ai fost arestat, iar apoi, când, în sfârşit, ne-am întâlnit, nu am ştiut de unde să încep.

– Păi, poţi începe acum. Vocea lui era dură. O privea fix pe Kitty. Cu începutul.

Kitty inspiră adânc.

– Bridie este mama micului Jack.

Jack se clătină.

– Dumnezeule!

– E copilul ei cu tatăl meu, continuă Kitty, înghiţind greu. Michael pretinde ca acesta a violat-o. Ea clătină din cap viguros. Dar eu nu pot crede aşa ceva. Nu vreau să cred aşa ceva. Nu cred că tatăl meu este capabil de o astfel

de... violență. Rosti cuvântul apăsat și își frecă gâtul. Așa că Michael a dat foc castelului drept răzbunare.

– Dumnezeule! repetă Jack. Cum a ajuns copilul la tine?

– Trebuie să mi-l fi trimis Bridie cumva înainte să plece în America. De aceea nu mă lasă tata să vin acasă, pentru că Jack este al lui, și lui îi este prea rușine ca să se uite la el. Inspiră adânc, amintindu-și dimineața de la ferma familiei Doyle. Michael mi-a spus că, în timp ce jandarmeria era ocupată la castel, tu furai arme și le duceai într-o casă conspirativă. Dar a spus foarte clar că intenția lui nu a fost ca tu să ajungi vreodată acolo.

Jack o trase pe Kitty în brațele lui și o strânse cu putere.

– Michael nu m-a trădat pentru că eram îndrăgostit de o protestantă, ci pentru că te vrea pentru el. Jigodie nenorocită!

– M-a urmărit, Jack. Mă tem că-mi va face rău.

– Nu o să-l las să-ți facă rău, Kitty. Ea închise ochii, lăsând o lacrimă să i se prelingă pe obraz. Cât de mult ar fi vrut să-i spună că Michael îi făcuse deja rău.

Jack îl aștepta pe Michael Doyle într-un șanț. Cerul era spuzit de stele, însă nori grei se adunau peste ocean, deplasându-se încet înspre uscat, duși de un vânt ostil. Prinsese puteri cu whisky și își tocise suficient tăișul furiei, așa că nu mai era nebun și irațional. Inima îi era ca un bolovan în piept. Din cauza lui Michael Doyle fusese întemnițat de britanici. Din cauza lui Michael Doyle visul lui de a începe o viață nouă în America alături de Kitty se spulberase. Din cauza lui Michael Doyle fata pe care o iubea fusese obligată să plece de acasă și să se mute la Londra, unde el nu a mai putut-o găsi. Furia începea acum să-i clocotească în măruntaie, așteptându-l pe Michael Doyle.

Țipătul straniu al unei bufnițe fu adus de vânt din pădurile îndepărtate, unde strigătul lui Banshee se auzea tare și des în zilele acelea. Marea vuia continuu,

izbindu-se de stânci în talazuri înalte. Vitele dormeau în ciuda vântului şi mugeau din când în când. Jack auzi foşnetul unui mic animal în iarbă, apoi zgomot de paşi pe drum, paşii lui Michael întorcându-se agale de la cârciumă.

Era un drum pustiu, care ducea de la Ballinakelly la ferma familiei Doyle. Şerpuia printre dealurile stâncoase, ca un râu, paşnic în lumina lunii. Paşii se auzeau tot mai aproape, scrâşnind pe prundiş şi pe pietre. În cele din urmă, apăru silueta întunecată şi masivă a unui bărbat, conturată pe fundalul cerului ca de mangal. Jack se ridică în picioare şi se duse în mijlocul drumului. Michael tresări. Trecuse prin prea multe ambuscade pentru a nu fi alarmat.

– Jack O'Leary, spuse el, iar vocea îi trădă uşurarea şi faptul că era beat. Am crezut că e o patrulă a poliţiei. Ce faci aici?

– Am venit să mă întâlnesc cu tine.

Michael se clătină precum catargul unui vas.

– Cărui fapt îi datorez această plăcere? Rosti cuvintele poticnit, de parcă ar fi fost prea mari pentru limba lui. Cei doi bărbaţi stăteau faţă în faţă – doi bărbaţi care luptaseră cândva umăr la umăr, ca fraţii.

– Ai fost sau nu ai fost tu cel ce a incendiat castelul Deverill? Ochii lui Jack luciră ca oţelul când vântul făcu o gaură efemeră în nori, lăsând luna să-şi arunce lumina prin ea ca un fulger.

– Şi dacă am fost eu? Castelul era simbolul supremaţiei britanice. Ştii şi tu asta. A trebuit să pice. Râse sălbatic. De-aia m-ai aşteptat toată noaptea în şanţ ca să mă vezi, Jack O'Leary?

– Nu ai făcut-o pentru că era britanic. Ai făcut-o ca să te răzbuni pentru sora ta. Nu mă minţi, Michael! Michael făcu o grimasă, dar nu spuse nimic. Ai întins o capcană pentru mine, nu-i aşa? Ai vrut să nu-ţi mai stau în cale!

– Cu cine dracului ai vorbit? Vezi ce spui, O'Leary! De ce aş fi vrut să pierd un om bun? Clipi cu dificultate, încercând să se concentreze.

– Pentru că eu aveam femeia pe care tu nu o puteai avea!

– Tu crezi că te-aş fi trimis la moarte pentru o femeie! Dumnezeule, ai avut prea mult timp de gândire la mititica!

– Nu m-am gândit îndeajuns! Nu te-aş fi crezut în stare să-l trădezi pe unul dintre ai tăi!

– Ai plecat urechea la bârfele femeilor, mormăi el.

Când buza lui Michael se curbă, Jack îşi dădu seama cât de naiv fusese.

– Tu le-ai spus trupelor britanice că voi fi la gară, nu-i aşa? spuse el, întregul adevăr izbucnind limpede ca lumina zilei. De aceea tu ai rămas liber în timp ce eu am fost închis! Un mandat fusese emis pentru arestarea amândurora, dar tu ai fost lăsat în libertate. Jigodie! Ar fi trebuit să-mi dau seama, dar nu m-am gândit niciodată că te vei înjosi într-atât.

– Ţi-ai pierdut minţile, Jack. Du-te acasă şi odihneşte-te!

Michael începu să meargă înspre el, dar Jack nu se dădu în lături.

– Ce cauţi de dai târcoale casei lui Kitty Deverill? Ce treabă ai tu pe-acolo? întrebă el.

– Ce te interesează pe tine?

– Te-am întrebat ceva.

– Îl are pe nepotul meu, sau nu ştiai?

– Să-l laşi pe băiatul ăla în pace.

Michael rânji, dinţii lucindu-i albi pe faţa neagră ca smoala.

– Te-a trimis ca pe un copoi, ca să mă alungi?

– N-ai să-i atingi nici cu un deget nici pe ea, nici pe băiat. M-auzi? Vocea lui Jack răsună peste vuietul vântului. Îi laşi pe amândoi în pace.

– De când ai devenit aşa de moale? Lupta nu s-a sfârşit. Dar tu ai devenit un laş, nu-i aşa, Jack O'Leary? A fost o vreme când ardeai pentru o Irlandă liberă

şi independentă, şi acum vrei să te linişteşti la gura sobei cu târfa aia...

Pumnul lui Jack îl lovi înainte să apuce să-şi termine fraza. Michael se dădu înapoi, ducându-şi degetele la faţă şi simţind gustul sângelui pe limbă.

– Dumnezeule! Ce naiba te-a apucat?

Jack tremura. Ridică pumnul.

– Dac-o mai faci încă o dată curvă, te omor.

Dar lui Michael Doyle îi făcea plăcere să-l batjocorească şi, stimulat de băutură, nu se putu opri.

– Ea a cerut-o, Jack. A venit la mine acasă. A venit la mine de bunăvoie. Nu eu am chemat-o, dar i-am dat ce a vrut. Miji ochii şi rânji. Am trântit-o pe masă şi i-am tras-o, Jack! I-am tras-o pe la spate, ca unei târfe. Asta ţi-a spus? Jack rămase înmărmurit. Ezită, cu braţul în aer, încercând să înţeleagă vorbele lui Michael. Nu avu timp să reacţioneze: pumnul lui Michael îl izbi în stomac înainte ca el să aibă timp să se apere. Jack se îndoi de la mijloc, rămas fără aer. Nu ai fost destul de bărbat s-o ai tu, Jack? A trebuit să mi-o laşi mie să-i arăt de ce este în stare un bărbat adevărat? Michael îl lovi cu genunchiul în coaste, şi Jack căzu la pământ gemând. Să nu mă mai ameninţi niciodată în viaţa ta, auzi? ţipă el. Nu mai suntem în aceeaşi echipă, Jack. Tu ai fost prea laş ca să continui lupta. Michael Collins ne-a vândut la râu, şi tu ai venit imediat în urma lui, fericit să trădezi totul! Dar ai văzut ce s-a ales de el? Mort, pe drumul din Béal na Bláth. Războiul nu s-a terminat, Jack. Iar tu eşti cu ăia care pierd.

Michael îşi retrase piciorul şi îl lovi în rinichi, însă mâna lui Jack găsise un bolovan mare şi îl ţinea acum strâns. Furia îi amorţea durerea din coaste. Nu se putea gândi decât la iubita lui Kitty, azvârlită pe masă, şi la Michael năpustindu-se asupra ei. Ridică bolovanul de la pământ şi îl aruncă înspre Michael, sperând că îl va lovi undeva. Sperând să câştige timp. Dar bolovanul făcu mai mult de atât. Îl lovi în tâmplă. Michael căzu pe spate, lovind iarba ca un uriaş răpus dintr-un basm.

Jack se ridică anevoie pe picioare, ţinându-se cu mâinile de stomacul dureros. Norii se deschiseră iar, şi ochiul argintiu privi în jos spre Michael Doyle, pipăindu-şi capul rănit.

– Dumnezeule, Jack! strigă el, zvârcolindu-se în agonie.

Jack era atât de plin de furie, încât nu se gândea decât să-l lichideze, să-l lase fără suflare. Dar Michael era beat şi neajutorat, aşa cum îşi atingea cu mâna tremurândă rana, iar pe Jack nu-l lăsă inima să-l omoare.

– Să nu te mai apropii de Kitty niciodată, ai înţeles? mârâi el. Altfel, am să termin ce am început şi vei ajunge în iad.

A doua zi dimineaţă Kitty era în sufragerie, la micul dejun, când bătu cineva la uşă. O clipă mai târziu, Bridgeman apăru în uşă.

– Domnul O'Leary a venit să vă vadă, doamnă Trench, spuse el.

Robert se încruntă la Kitty.

– Ăsta nu e veterinarul?

– Ba da, răspunse Kitty calm.

– L-ai chemat tu?

– Nu.

– Oh. Robert ridică din sprâncene. Ciudaţi mai sunt irlandezii ăştia.

Kitty zâmbi.

– Iubitule, nu e frumos. Mă duc să văd ce vrea.

Kitty merse degrabă în hol. Când îl văzu pe Jack, cu un ochi vânăt, cu buza despicată şi julită, îi îngheţă inima.

– Ziua bună, doamnă Trench.

Îşi scoase şapca.

Kitty se holba la el îngrozită. O revăzu în minte pe Miss Grieve moartă pe prundiş. Nu mai trecuseră ei cândva prin aşa ceva?

– Ce ai făcut? şopti ea.

– Michael Doyle n-o să vă mai deranjeze, răspunse el plat. L-aş fi omorât dacă nu ar fi fost deja mort de beat.

Kitty luă o gură mare de aer şi se sprijini de rama ferestrei, ca să nu cadă.

– Cred că ar trebui să vă uitaţi la ea, domnule O'Leary, rosti cu voce tare, trecând cu paşi mari pe lângă el, pornind înspre grajd. Nu scoase o vorbă până nu fură singuri. Doar iapa participa din nou la discuţia lor.

– Of, Jack! Ce s-a întâmplat? întrebă ea, neputând să-şi ia ochii de la faţa lui rănită.

– De ce nu mi-ai spus, Kitty? gemu el. Durerea cumplită din ochii lui îi spunea că ştia ce făcuse Michael. De ce...?

– Nu am putut..., şopti ea.

– Asta nu e ceva ce poţi duce singură, Kitty. Este prea mult pentru o singură persoană. Puse o mână pe braţul ei. Te-aş fi ajutat să-ţi uşurezi povara.

– Mi-a fost ruşine.

– De ce anume? Nu ai de ce să-ţi fie ruşine. Nu tu ai cerut-o.

Chipul lui Kitty ardea.

– Dar m-am dus acolo, Jack. M-am dus acolo pe propria răspundere. M-am dus să ţip la el pentru că dăduse foc castelului. Unde mi-o fi fost mintea?

El luă în palme chipul ei cuprins de spaimă şi o privi în ochi.

– Eşti o fată îndrăzneaţă, Kitty Deverill. Dar îndrăzneala nu e o crimă, iar el nu avea nici un drept să te atingă. Absolut nici unul. Fie să putrezească în iad. Îi şterse lacrimile delicat cu degetele mari şi o sărută pe frunte. Lasă-mă pe mine să port povara asta pentru tine, iubita mea. Eliberează-te de ea!

Kitty îşi îngropă faţa în haina lui şi începu să plângă în hohote.

– Nu pot trăi fără tine, Jack, spuse ea, întrebându-se cum de putuse să creadă vreodată că ar fi fost posibil. Şi nici nu vreau.

capitolul 35

Kitty alerga la galop peste dealuri călare pe iapa ei. Cerul era un tablou saturat de nuanţe de indigo şi aur, pe măsură ce soarele cobora încet spre orizont, spre asfinţit, la celălalt capăt al lumii. Marea era o pătură de satin, cu spuma ca o dantelă, cu valurile unduitoare ca nişte falduri urcând şi coborând lin sub adierea uşoară ca o mângâiere a vântului. Casa lui Jack era izolată, la capătul unui drum prăfuit, înconjurată de câmpuri lânoase şi un golfuleţ nisipos ce dădea în ocean. El o aştepta acolo, gata să-i ducă iapa în grajd, unde avea apă şi adăpost. O luă în braţe şi o sărută. De data asta, pe chip i se citea bucuria. Cutele grijilor se neteziseră, ochii nu-i mai erau ferestre către durere, iar gura îi era arcuită în sus, a încântare, aşa cum obişnuise să fie înainte ca Michael Doyle să-i fi luat tot ce iubea.

Ţinând-o de mână, o duse în casă. Focul era aprins în camera de toate zilele. Locul mirosea a fum de turbă, a cărţi prăfuite şi a pâine coaptă. Se întoarse către ea şi îi zâmbi larg, şi în clipa aceea fu din nou băiatul pe care îl cunoscuse în urmă cu toţi acei ani, cu şoimul şi câinele lui şi cu dragostea lui pentru fiece vietate, chiar şi pentru păianjenii şi şobolanii de care lui Bridie îi era atât de frică. Păşi pe scara pe care preşul era tocit de vreme şi începu să urce. Nici unul nu rosti vreo vorbă când ea îl urmă sus. Era ceva magic în tăcerea pe care nici unul nu dorea s-o rupă.

O duse în dormitor. Nu avea multe: un pat mare, o comodă simplă din lemn, un garderob, o oglindă şi o bibliotecă. Fereastra era deschisă, perdeaua fâlfâind în adierea vântului care aducea cu el mirosul de pământ al începutului de primăvară. Ochii lui spuneau că aşteptase ani în şir această clipă. Ei îi spuneau că iubirea lui era infinită şi necondiţionată. Îi confirmau că această iubire avea să vindece rănile trecutului şi să reducă la cenuşă amintirea lui Michael Doyle.

El îşi strecură mâinile pe după gâtul ei, pe sub păr, unde pielea era încă fierbinte de la drum, şi îi mângâie obrajii cu degetele mari. Îşi plimbă privirea peste faţa ei, ca şi cum ar fi dorit să-şi întipărească în memorie fiecare trăsătură a ei. Nu aveau de ce să se grăbească. Aveau timp. Acolo, în acea casă izolată, erau rupţi de lume. Jack îşi înclină capul, şi toată dorinţa, toate visurile şi fanteziile tinereţii le puse în sărutul lui. Kitty îşi trecu mâinile peste cămaşa lui, simţind căldura trupului de dedesubt, şi închise ochii. Nu-i era teamă. În braţele lui Jack era în siguranţă. În îmbrăţişarea lui familiară, putea uita tot ce se întâmplase înainte.

Ea îi scoase cămaşa din pantaloni şi îi descheie nasturii. Îi atinse coastele cu vârfurile degetelor, acolo unde vânătaia era acum de un maro murdar, şi peste piept. Spre deosebire de cel al lui Robert, al lui Jack era păros şi musculos, pieptul unui bărbat care nu avea banii să-i plătească pe alţii să muncească în locul lui. Kitty îl găsi foarte excitant şi îşi lipi urechea de el, ca să-i audă bătăile inimii şi ca să inspire mirosul pe care îl cunoştea atât de bine.

Jack îi trase bluza din pantaloni şi i-o ridică deasupra capului. Ea rămase în combinezon, cu pielea umerilor albă contrastând cu roşul părului ce cădea peste ei în valuri bogate. Incapabil să reziste, îşi lipi faţa de gâtul ei şi o sărută acolo. Senzaţia atingerii bărbii lui aspre şi a buzelor lui era copleşitoare, iar Kitty se dădu înapoi şi se aşeză pe pat, astfel încât Jack s-o poată ajuta să-şi scoată cizmele şi pantalonii. Simţeau amândoi acum o presiune, un impuls tot mai stăruitor de a se îmbrăţişa atât de strâns, încât nimic să nu-i mai poată separa. Inhibiţiile lui Kitty nu aveau ce căuta în acea odaie, cu Jack, pe care îl ştia şi îl iubea de atâta vreme, că nici unul nu mai ştia de când.

El rămase lângă piciorul patului şi îşi scoase cureaua de la pantaloni. Când îşi coborî capul, părul lui castaniu îi căzu peste frunte, iar Kitty îşi aminti de ziua în care el o ajutase să prindă o broască la râu. Era acelaşi,

doar că mai îmbătrânit, timpul şi experienţa îi adânciseră ridurile din jurul gurii şi al ochilor şi îi înnegriseră pielea. Ea simţi cum îi creşte inima de recunoştinţă că Dumnezeu crezuse de cuviinţă să-l cruţe, în ciuda tuturor încercărilor cărora îl supusese.

Când, în sfârşit, Jack se urcă în pat pentru a se întinde lângă ea, fu ca şi când anii ce se scurseseră dispăruseră complet. Îşi trecu mâinile peste curburile delicate ale corpului ei ca şi cum el ar fi fost primul, iar ea se desfătă sub mângâierile lui ca şi cum încrederea ei în atingerea unui bărbat nu ar fi fost niciodată alterată. Când Jack făcu dragoste cu ea, Kitty descoperi că acest act, faţă de care simţise atâta oroare, nu era, de fapt, ceva respingător, ci manifestarea devotamentului profund şi durabil dintre doi oameni.

Romanul lui Robert fu publicat la începutul lunii mai. Kitty îl citi prima. Sta întinsă pe o rogojină aşezată pe pajişte, înconjurată de flori şi tufe plantate de ea însăşi, inspirând aerul dulce al primăverii şi devorând povestea de dragoste pe care Robert o scrisese atât de limpede pentru ea. Era o poveste frumoasă, şi Kitty n-o putea lăsa din mână. Stilul lui Robert era fluid, liric, făcându-l pe cititor să se cufunde în intrigă; din când în când, Kitty râdea tare, lucru neobişnuit, pentru că Robert nu era neapărat o persoană spirituală. Era mândră de soţul ei. Deşi primise foarte puţini bani pentru roman, Kitty spera să se vândă destul de bine pentru a justifica începerea unuia nou. Vânduseră casa din Londra, întorcând spatele Angliei pentru totdeauna. Ea alesese un viitor în Irlanda. Acolo era locul căruia îi aparţinea. Acolo era locul unde era fericită, în sfârşit, şi unde putea fi aproape de Jack.

Primăvara lăsă locul verii, iar micul Jack devenea tot mai zglobiu. Îi plăcea să exploreze plajele, să se joace cu căţeluşii fătaţi de căţeluşa lui Peter şi cumpăraţi de Robert şi să se distreze cu verii lui. Kitty nu îşi vizita tatăl. Le vizita pe bunica şi pe Tufănici, petrecea timpul

cu Grace şi se furişa să se vadă cu Jack de câte ori putea să dispară fără să iste suspiciuni. Atâta vreme cât tatăl ei nu dorea să o vadă, se ţinea departe de el. Era prea ocupată gândindu-se la Jack ca să-i pese.

În august, Celia, Harry şi Boysie sosiră cu bună dispoziţia şi hohotele lor de râs şi cu dorinţa lor nepotolită de distracţie. Kitty organiză picnicuri, ture de călărie pe dealuri, excursii la Cork, prânzuri şi dineuri cu vecinii lor, la care Boysie îi încânta pe toţi cântând la pian, şi Celia îi îndemna pe toţi să danseze. Într-adevăr, nimeni nu era mai fericit decât Celia să fie din nou la Ballinakelly.

– Oh, cât de mult iubesc locurile astea, spuse ea, stând în turnul Adelinei, înghesuită pe o sofa roasă de şoareci alături de Boysie şi Harry, în timp ce Kitty şedea pe fotoliul lui Hubert.

– Este foarte aglomerat acum, spuse Adeline, sorbind din ceaiul de canabis pe care i-l pregătise Kitty. Hubert este grozav de feroce, dar nu-l poate ţine la distanţă pe Barton. El spune că a fost primul aici, aşa că e dreptul lui. Nu-l poţi contrazice.

Celia chicoti.

– Eu cred că bei prea mult ceai de plante, Adeline!

Dar Kitty ştia că Adeline nu inventa nimic, pentru că atât Hubert, cât şi Barton stăteau lângă fereastră, arătând extrem de iritaţi că li se invadase în felul ăsta odaia.

Adeline îi întinse ceainicul lui Boysie.

– Măcar nu sunt niciodată singură, spuse ea. Şi am un foc minunat, chiar şi pe timpul verii. Altfel, ar fi tare umed aici. Dar sincer, nu mi-aş dori să fiu în altă parte. Nu-l pot lăsa pe Hubert să se apere singur în faţa tuturor rubedeniilor lui, nu-i aşa?

Boysie îşi turnă ceai în ceaşcă, apoi îi dădu ceainicul lui Harry.

– Ar trebui să bem mai mult ceai din ăsta. Vreau să locuiesc şi eu în lumea lui Lady Deverill.

– Mă tem că nu e de la plantă, spuse Harry. Bunica şi Kitty văd morţii. Ele zic că e un har. Eu zic că e un defect de proiectare.

Kitty o privi pe Adeline în ochi şi zâmbi.

– Pe vremuri, am fi fost arse pe rug, spuse ea.

– Eu am crezut întotdeauna că inventezi, spuse Celia. Povestea aceea cu blestemul şi cu Barton Deverill, şi moştenitorii lui blocaţi în castel până când un O'Leary va reveni să locuiască aici. Luă ceainicul de la Harry şi îşi umplu ceaşca goală. Apoi o fixă cu privirea pe Kitty, amintindu-şi de mărturisirea ei din grădină despre dragostea pe care i-o purta bărbatului după al cărui nume îl numise pe micul Jack. Ce s-a mai întâmplat cu Jack O'Leary? întrebă ea.

– Este veterinarul local, spuse Kitty pe un ton egal, evitându-i privirea. S-a priceput întotdeauna la animale. Nici unuia nu-i era teamă de el. Nici măcar iepurilor de câmp ori căprioarelor. Îţi aminteşti cum ne spunea numele tuturor păsărilor? Le ştia pe toate.

– Un fel de Sfântul Francis din Assisi, spuse Boysie sec.

– Nu cred că el avea ceva sfânt. Era mereu al naibii de frumos, din ce-mi amintesc eu, spuse Celia. Spune-mi, Kitty, s-a însurat?

– Nu, este singur, răspunse Kitty.

Celia zâmbi.

– Măi să fie! Dar asta este cumplit de periculos. Îi întinse ceainicul lui Kitty, care îşi turnă ultimul strop de ceai, gândindu-se la Jack, singur în casa de la malul mării. Avea să-şi dorească o familie într-o zi? Luă o înghiţitură de ceai şi alungă umbra îndoielii care i se strecură în inimă ca un nor negru pe cerul senin.

– Într-o bună zi, un O'Leary va veni să-şi revendice pământurile, spuse Adeline prevestitor.

– Crezi? spuse Celia. Poate că viitorul fiu al lui Harry şi al lui Charlotte se va însura cu viitoarea fiică a lui Jack. Ar fi de ajuns pentru destrămarea blestemului, nu-i aşa?

– Oh, cred că da, spuse Adeline ferm. Atunci, toate aceste biete spirite se vor putea întoarce acasă, acolo unde le este locul. Harry îl înghionti pe Boysie şi zâmbi compătimitor, pentru că nu credea în lucruri pe care nu le putea vedea cu ochii lui. Dacă nu se întâmplă, continuă Adeline, privindu-şi severă nepotul, aici îţi vei sfârşi şi tu zilele, Harry. Un suflet rătăcitor, furios, incapabil să meargă spre lumină. E tare întuneric pe tărâmul dintre lumi.

Lui Harry îi pieri zâmbetul.

– Mă tem că eu nu cred în stafii, bunico.

– Nu poţi vedea undele radio care străbat eterul, dar asta nu te împiedică să asculţi la radio. Mă tem, dragul meu, că scepticismul tău nu-ţi schimbă destinul, nici nu te protejează de el. Blestemul lui Maggie O'Leary rezistă şi nimic altceva decât recuperarea pământurilor de către un O'Leary nu-l va anula.

Celia se foi pe sofa.

– Oooooh! Chiar îmi plac poveştile cu fantome. Mai spune-ne una, Adeline!

– Eşti osândit, bătrâne, spuse Boysie. S-ar putea să sfârşeşti aici, în cele din urmă.

Harry dădu ochii peste cap.

– Măcar nu am să fiu singur.

Câteva zile mai târziu, spiritul Adelinei îi părăsi trupul bătrân şi ostenit şi pluti înspre lumină, aşa cum ea ştiuse dintotdeauna că se va întâmpla. Bertie se întoarse la Hunting Lodge după lăsarea întunericului şi descoperi că mama lui nu era acolo. Urcă scările din aripa de vest a castelului fără tragere de inimă şi îi descoperi trupul rece luminat straniu de tăciunii aproape stinşi din vatră. O duse jos sub privirile tatălui lui din întunericul existenţei lui dintre lumi. Hubert o văzuse plecând şi promiţându-i că se va întoarce de îndată ce va putea.

– Dragostea ne va ţine legaţi mereu şi pe vecie, îi spusese ea. Aşa că el avea să aştepte; la urma urmei, nu avea nimic altceva de făcut.

Adeline fu așezată pe patul ei din Hunting Lodge. Bertie aprinse niște lumânări și îi puse o Biblie în mâini. Părea senină, se gândi el, ca și cum tocmai ar fi băut o înghițitură enormă din ceaiul de canabis pe care îi plăcea să-l bea. Avea ochii închiși, pielea translucidă, un mic surâs pe buze - zâmbetul unei persoane sigure că există un rai și un loc pentru ea acolo. Se așeză pe pat și își cuprinse capul în mâini. Acum, ambii părinți erau morți, la fel ca și fratele lui, Rupert. Nu-i mai rămăsese altceva decât sora, care emigrase de mult în America în dizgrație, soția lui înstrăinată, fiica lui înstrăinată, Harry, Victoria și Elspeth... și fiul lui, Jack. Băiatul pe care refuza să-l recunoască; materializarea celei mai mari rușini a lui. Ce se alesese de familia lui, cândva așa de unită, acum așa de fragmentată?

Adeline fu înmormântată în Biserica St Patrick din Ballinakelly, alături de Hubert și de ceilalți membri ai familiei Deverill, chiar în spatele lui Barton, pe a cărui lespede de mormânt abia dacă se putea desluși ce sta scris, din cauza mușchiului și a lichenilor care crescuseră acolo. Stoke și Augusta, Digby și Beatrice, Victoria și Eric, Maud și gemenii, Vivien și Leona, cu toții călătoriseră în Comitatul Cork pentru funeralii. Familia se reunise încă o dată cu această tristă ocazie și în aer plutea un sentiment de finalitate. Sentimentul că era cu adevărat sfârșitul unei ere. Prezența Adelinei îi ținuse cumva laolaltă, chiar dacă autoritatea ei fusese fragilă. Era ca și cum sfoara se rupsese și, asemeni unui stol de păsări, Deverillii erau pe cale să se avânte spre ceruri, fiecare către altă destinație.

Tufănicile plângeau în batiste, Maud avea chipul înmărmurit. Bertie băuse destul din ceaiul de canabis al mamei lui pentru a-i zâmbi indulgent, așa cum făcea cândva, înainte ca nefericirea ei să-i fi penetrat aparent impenetrabila *joie de vivre*. Kitty plângea, amintindu-și ce refugiu fusese micuța cameră de zi a bunicii ei când, copilă fiind, fugise de compania ostilă a lui Miss Grieve în căutarea afecțiunii calde și sigure a bunicii ei. Robert

îi luă mâna şi i-o strânse într-a lui, iar ea îi fu recunoscătoare. Victoria şedea alături de mama ei, cu ochii uscaţi, gândindu-se la toate lucrurile de care îi era dor la Londra, în timp ce Elspeth vărsa lacrimi pentru o bunică pe care nu o cunoscuse niciodată cu adevărat. Harry şi Boysie stăteau împreună, Boysie întrebându-se cât mai dura până puteau să plece, Harry întrebându-se dacă bunica lui avusese dreptate referitor la blestemul lui Maggie O'Leary şi dacă încercările lui de a părăsi Irlanda definitiv aveau să fie zădărnicite numai de moarte. O eternitate blocat în castel era un timp foarte îndelungat. Celia îşi ştergea ochii, amintindu-şi zilele frumoase de odinioară, care, din cauza tristeţii, căpătau dimensiuni fantasmagorice. Se întreba dacă avea să fie vreodată la fel de fericită în prezent precum fusese în trecut, la castelul Deverill.

Membrii familiei se reuniră la Hunting Lodge pentru masa de prânz. Pastorul veni şi dădu evenimentului un aer formal, ca pe vremea când Hubert şi Adeline îl invitau pe reverendul Daunt la masă cu o regularitate obositoare. Bertie se aşeză în capul mesei. Avea o privire înceţoşată, ca şi cum ar fi fost de fapt departe, simulând doar că participă, cu buzele întredeschise, cu chipul lui, cândva atât de frumos, roşu şi buhăit şi lucind de sudoare. O salutase pe Kitty cu afecţiune, lucru surprinzător pentru amândoi, şi se interesă dacă se simţeau confortabil în White House. Apoi întrebase de micul Jack. Cât Kitty îi spusese că devenea pe zi ce trecea un Deverill chipeş, colţurile buzelor lui flasce tresăriseră, şi el dăduse din cap.

– Bine, bine.

Pe urmă, însă, mintea lui zburase din nou în altă parte.

După prânz, Bertie se ridică să se adreseze familiei. Se clătina pe picioare. Se dezechilibră puţin, ca şi cum ar fi fost pe un vapor înclinându-se pe valuri.

– Prieteni şi membri ai familiei, începu el, iar Kitty şi Harry se priviră în ochi, făcând o grimasă enervată.

Nu era sigură că va reuşi să-şi ducă la sfârşit discursul. Harry îşi plecă privirea vinovat. Kitty se încruntă la el, dar el rămase cu privirea fixată pe masă, refuzând s-o ridice. Mă mâhneşte faptul că ne-am adunat aici astăzi în cea mai tristă dintre zile, pentru a ne lua rămas-bun de la iubita mea mamă, Adeline. Într-adevăr, este sfârşitul unei ere. Dar fiece sfârşit aduce cu sine un nou început, şi aşa va fi pentru noi toţi. Le mulţumesc celor ce au venit din Anglia. Bunicul meu obişnuia mereu să spună că Deverillii englezi sunt Deverillii norocoşi, sau „diavoli norocoşi"[1], cum vă numea el. Berti chicoti. Din multe puncte de vedere, avea dreptate. Dar am luptat cu toţii în război, uniţi împotriva unui inamic comun, şi am suferit cu toţii împreună pentru Anglia. Voi l-aţi pierdut pe iubitul vostru George, noi l-am pierdut pe iubitul nostru Rupert. Ambele ramuri ale familiei Deverill au suferit enorm. Încă o dată, am fost uniţi în durere. Când războiul s-a sfârşit în Europa, noi, aici, a trebuit să îndurăm lupta republicanilor pentru libertate. Din cauza aceasta, noi ne-am pierdut casa. Castelul nostru, cândva măreţ; unul dintre cele mai mândre din Irlanda. Din această perspectivă, noi nu suntem cei norocoşi. Dar eu nu mi-aş fi dorit ca lucrurile să se întâmple altfel. Pentru mine, nu există alt loc pe pământ mai frumos decât coasta de vest a Comitatului Cork.

Făcu o pauză şi inspiră pe nări. În încăpere era linişte. Doar ochii alunecau de la unul la altul, familia simţind care era îngrozitorul scop al acestui discurs.

– Aşadar, vă anunţ pe toţi cei de faţă, cu profund regret, că trebuie să facem ceea ce nici un moşier în toate minţile nu ar face decât în împrejurări disperate. Vom vinde.

Se iscă un murmur colectiv. Kitty simţi că i se taie răsuflarea. Se uită la mama ei. Buzele subţiri ale lui Maud se transformaseră într-o linie severă, dar Kitty ştia

[1] Joc de cuvinte, pornit de la pronunţia substantivului *devil* – diavol şi o posibilă pronunţie asemănătoare a numelui propriu Deverill (n.tr.)

că ea îl convinsese pe tatăl ei să renunțe la castel. Asta își dorise încă de la incendiu. Înainte de incendiu, meritase păstrarea lui, însă fără un castel pe numele ei nu avea rost ca ea să continue să locuiască aici; Maud renunțase la Irlanda cu mult timp în urmă.

– Știu că este un șoc pentru majoritatea dintre voi, continuă Bertie. Am discutat planurile mele cu Harry, și el mă susține. Eu și Maud ne vom muta permanent la Londra imediat ce vom găsi cumpărător pentru castelul Deverill. Sunt sigur că Barton Deverill, primul Lord Deverill, se va răsuci în mormânt, dar nu avem ce face. Își plimbă privirea prin toată încăperea, peste chipurile uluite ale rudelor lui. Maud îl bătu ușor pe mână, ca și cum ar fi fost un animal de companie dezgustător. Bertie făcu o grimasă. Se uită în jos la degetele ei albe reci cu un rictus. Și tocmai când crezi că mai rău de-atât nu se poate, mai am un anunț de făcut. Maud își duse mâna la gât. Aș dori să-l recunosc oficial și public pe cel mai mic fiu al meu, Jack Deverill. Kitty îl crește aici, în Irlanda, locul căruia îi aparține. Un moment de slăbiciune de care nu sunt mândru, dar sunt mândru de fiul meu. Îi zâmbi lui Kitty, cu o expresie de remușcare pe chipul lui schimonosit. Castelele, proprietățile, pământurile și mărunțișurile vin și pleacă, dar familia este pentru totdeauna.

Maud își împinse scaunul cu un hârșâit sonor, își aruncă șervetul cât colo și ieși cu pași mari din încăpere. Nimeni nu se mișcă. Toată lumea se holba la Bertie, încercând să înțeleagă ceea ce tocmai anunțase. Încăperea era tăcută. Apoi o voce tremurătoare vorbi de la celălalt capăt al mesei. Era Augusta care, ca de obicei, era puțin nedumerită.

– Poate să-mi spună și mie cineva ce dracului a spus?

După funeraliile Adelinei, Maud plecă la Londra spumegând de furie. Acum toată lumea urma să afle despre bastardul lui Bertie, și rușinea avea să arunce o pată murdară asupra numelui familiei lor. Va trebui

să se ascundă la țară, acasă la Victoria, până ce scandalul avea să se stingă. Își blestemă soțul, dar și pe ea, pentru că se măritase cu el. Ar fi trebuit să fugă cu ducele de Rothmeade când avusese ocazia! Măcar reușise să-l convingă pe Bertie să vândă castelul. Acum, putea începe să caute o casă în Londra.

Kitty fu devastată. Bucuria dată de decizia tatălui ei de a-și recunoaște fiul fu complet umbrită de anunțul extraordinar al vânzării casei lor. Bineînțeles că știa cine se ascundea în spatele acestei decizii. Dacă nu ar fi fost înclinația tatălui ei către whisky, ea nu credea că acesta i-ar fi permis soției lui să îl manipuleze, dar Bertie devenise slab și scârbit de viață, iar alcoolul îi amorțise inima. Cât despre Harry, pe el nu-l deranja ce se întâmpla cu castelul Deverill; câtă vreme era împreună cu Boysie, era fericit. Kitty avea sentimentul că ea era singura persoană căreia îi păsa.

– Aș cumpăra eu castelul, dacă aș avea banii, îi spuse ea lui Jack când se aflau întinși unul lângă altul în patul pe care îl știa acum atât de bine. Dar nu-i am. Și nici Robert nu-i are.

Jack zâmbi.

– Poate are o mătușă bogată, care ar putea muri subit.

Kitty râse.

– Pe bune, Jack, ești rău.

– L-aș cumpăra eu pentru tine, dacă aș putea. O sărută pe frunte. Și l-aș reconstrui cărămidă cu cărămidă.

– Știu că ai face-o. Își trecu unghiile peste pieptul lui. Mi-ar plăcea să locuiesc cu tine în castel, Jack. O viață normală. Fără să ne mai ascundem. Tu, eu și micul Jack.

– Atunci le-am elibera pe toate stafiile alea ale tale.

– Da. Ar fi toate libere. Ar fi mult mai puțin aglomerat.

– Am reface grădinile. Am cumpăra o mulțime de cai. Am face o mulțime de copii.

Kitty suspină.

– Of, Jack...

El o împinse uşor înapoi pe pernă şi o privi în ochi.

– Am avea o mulţime de copii să umplem castelul.

– Ce bine ar fi...

Dar el îşi plimba mâna peste abdomenul ei.

– Vreau mai mult decât atât, Kitty. Vreau mai mult decât clipe furate cu tine. Îşi lipi buzele de ridicătura delicată a pântecului ei. Îţi vreau trupul şi sufletul.

– Ai deja trupul şi sufletul meu.

Reveni cu capul sus şi o privi fix.

– Atunci, vreau mâna ta, spuse el. Vreau să fiu soţul tău şi vreau să merg pe bulevardul din Ballinakelly cu tine la braţ, să ne vadă toată lumea. Asta nu-mi mai este de ajuns.

capitolul 36

Când Bridie văzu ţărmul irlandez de pe puntea de la clasa întâi a vaporului cu aburi, fu copleşită de un val de emoţie care i se ridică în piept ca un flux puternic şi îi răbufni pe obraji în şiroaie de lacrimi. Plânse de bucurie pentru ce o aştepta şi de tristeţe pentru tot ce se întâmplase. Un domn amabil cu pălărie de fetru băgă mâna în buzunarul interior al paltonului şi scoase o batistă. Ea o luă recunoscătoare şi îşi suflă nasul.

– Este o privelişte măreaţă, nu-i aşa? spuse el, zăbovind cu privirea asupra acelor costişe familiare ca un pescăruş care se aşază în cuib.

– Am venit acasă, spuse Bridie. Nu pot să cred că am venit în sfârşit acasă.

– Aşa e, şi nu e alt loc ca acesta în toată lumea.

– Aţi fost plecat mult timp?

– Foarte mult, spuse el, oftând de plăcere. Am fost plecat cincizeci de ani bătuţi pe muchie.

Bridie se opri din plâns.

– Chiar că este mult, spuse ea cu pasiune.

– Cea mai lungă cale de plecare este cea mai scurtă cale de întoarcere, spuse el şi, zâmbind, o lăsă pe punte să-şi contemple viitorul.

Bridie sosi la hotel Shelbourne din Dublin. Un conac impunător în stil Regency cu vedere înspre St Stephen's Green, frumoasele grădini unde Bridie se plimbase adesea în timpul lunilor în care muncise pentru Lady Rowan-Hampton. Nu ştia la vremea aceea că avea să părăsească Dublinul ca servitoare compromisă şi să se întoarcă trei ani mai târziu ca o lady extrem de bogată, cu cufere pline de haine rafinate şi o servitoare a ei.

Fu întâmpinată de un portar, care o însoţi în foaier, unde covoare purpurii, stucaturi elaborate şi o scară în spirală dădeau faimosului hotel un aer de lux şi clasă. Personalul hotelului îi zâmbi călduros şi o primi ca şi cum ar fi fost o ducesă, în timp ce portarul pocni din degete şi chemă ajutor pentru toate bagajele scumpe pe care le adusese cu ea. Bridie, îmbrăcată într-un mantou somptuos şi cu o pălărie cloş, cu un şirag lung de perle care îi ajungea până la talie, le răspunse ospitalităţii cu o înclinare graţioasă a capului şi un surâs discret, aşa cum o văzuse făcând pe mama lui Kitty, iar în opinia lui Bridie, Maud Deverill era doamna de cea mai înaltă clasă pe care o văzuse vreodată. Semnă cu mâna dreaptă, având grijă să ţină mâna dreaptă aşezată vizibil pe tejgheaua recepţiei, astfel încât inelul ei de logodnă cu diamant şi verigheta din aur să strălucească puternic, pentru ca toată lumea să vadă că era nu doar bogată, ci bogată şi respectabilă. Răspunse politicos întrebărilor recepţionerului, care îi făcu formalităţile de cazare.

– Da, din New York... cale lungă... dar am călătorit foarte confortabil... da, nu ştiu cât voi rămâne. Mai mult de o săptămână, cu siguranţă.

Imediat ce Bridie ajunse în apartamentul ei, se aruncă pe pat, în timp ce Rosetta îi pregăti o baie, şi aşteptă bagajele. Privi mobilierul deosebit de frumos, vaza cu flori

viu colorate de pe birou, draperiile de mătase şi covorul gros şi inspiră adânc şi mulţumită. De câte ori nu-şi imaginase ea locuri ca acesta în micul ei pat din Ballinakelly. De câte ori nu-şi dorise ea o altă viaţă, poate în Londra, pe post de cameristă a lui Kitty, dacă era norocoasă. Dar cum să fi ştiut ea vreodată că avea să ajungă unde se afla acum: doamna Lockwood, moştenitoare şi văduvă, o femeie independentă şi umblată de numai douăzeci şi cinci de ani? Închise ochii şi zâmbi. Avea să-şi afle copilul şi apoi lumea ei urma să fie completă.

Bridie dormi mai bine decât dormise vreodată. Era acasă, în Irlanda, pe aceeaşi bucată de pământ cu mama, bunica şi fraţii ei. Răsuflă uşurată şi lăsă visele frumoase s-o învăluie cu aripile lor diafane.

De dimineaţă, se simţi înviorată după lunga călătorie peste Atlantic. Rosetta era trează şi îmbrăcată, şi pregătise deja hainele stăpânei ei. Bridie îşi lăsă însoţitoarea să mănânce în apartament şi coborî pentru micul dejun la restaurant. Dorea să participe la viaţa Dublinului. Dorea să vadă oameni. Hotelul era corespunzător de aglomerat. Doamne stilate şi domni scump îmbrăcaţi şedeau la mese rotunde, conversând încet. Clinchetul ceştilor de porţelan pe farfurioare şi al tacâmurilor pe farfurii dădea încăperii o demnitate elegantă, în timp ce chelneri şi chelneriţe aduceau feluri de mâncare apetisante, strângând vesela goală. Imediat ce Bridie intră, şeful de sală îi dădu bineţe şi o conduse la o masă de la fereastră, unde lumina soarelui pătrundea înăuntru prin geam. Afară, strada era animată cu maşini, cai şi caleşti şi cu oameni care se duceau la treburile lor, mergând în susul şi în josul trotuarelor şi intrând în grădini. Nimeni nu-şi întrerupse conversaţia pentru a se uita la ea; doar privirile neobişnuit de admirative, atât ale femeilor, cât şi ale bărbaţilor, la vederea hainelor ei la modă, a tunsorii şic şi probabil a faptului că era singură. Dar ea nu era de părere că arăta deplasat. Se încadra în peisaj. Era una dintre ei.

Îi zâmbi chelnerului şi comandă o ceaşcă de ceai şi un mic dejun consistent. El îi dădu *The Irish Times* şi plecă să dea comanda ei. Bridie se uită la ziar. Nu dorea neapărat să-l citească, însă, cum era singură, neavând cu cine să vorbească, se uită peste titlurile principale. Apoi, răsfoindu-l, un articol îi atrase în mod deosebit atenţia. *Lord Deverill de Ballinakelly vinde tragicul castel Deverill.* Bridie citi articolul îngrozită, atât de cufundată în ziar, că nu văzu chelnerul care îi aduse ceai şi-i turnă o ceaşcă.

Citi cum fusese castelul incendiat de revoluţionari în timpul revoltelor. Află că Lord Deverill murise în incendiu şi că Lady Deverill tocmai decedase în urmă cu câteva săptămâni. Află că pentru actualul Lord Deverill costurile locuitului acolo erau prea mari, astfel încât decisese să vândă şi să se mute la Londra. Era o fotografie alb-negru a ruinelor castelului şi o fotografie veche cu Lord şi Lady Deverill la Dublin Horse Show. Bridie se uită la chipul bărbatului pe care îl iubise şi simţi că o podidesc lacrimile. Bărbatul acela îi răpise inocenţa, dar ea îl lăsase. Îi plăcuse fiecare clipă a întâlnirilor lor. Apoi îşi aminti brutalitatea cu care o gonise, ca şi cum l-ar fi încurcat, şi inima îi împietri. Ea dăduse naştere copiilor lui. O fetiţă, care murise, şi un băieţel, care supravieţuise, iar el o expediase în America fără ca măcar să-şi ia rămas-bun, lăsându-şi fiul să sufere într-o mănăstire, ascunzându-şi secretul la adăpostul discretelor ziduri ale Bisericii. Dar Bridie se întorsese, hotărâtă să-şi îndrepte greşeala. Nu mai era tânără şi naivă. Venise să revendice ce era al ei. Doar Dumnezeu avea dreptul să i-l ia.

Împături ziarul şi-l puse deoparte, apoi îşi bău ceaiul. Dacă fusese distrus castelul, probabil că mama ei îşi pierduse slujba. Fusese oare obligată să-şi găsească de lucru în altă parte? Sau fuseseră de ajuns banii trimişi de Bridie? Ce se alesese de Kitty? Oare tot la Hunting Lodge locuia? Bridie îşi mâncă micul dejun, clocotind de nelinişte. Ce se alesese de toţi?

După micul dejun, ea și Rosetta plecară cu un taxi să viziteze Mănăstirea Sfintei noastre Regine a Cerului, ascunsă într-un colț îndepărtat al Dublinului. La vederea acelor ziduri palmele lui Bridie asudară. Venise acolo să nască și plecase fără bebelușii ei. Ce se petrecuse în spatele acelor ziduri maronii nu se putea povesti. Îi ceru Rosettei să rămână în taxi cât mergea ea să întrebe de copil. Rosetta o privi trăgând ciocănelul de metal de pe ușa uriașă și se întrebă de ce trebuia ea să viziteze o mănăstire și de ce fusese atât de agitată din cauza asta.

Ușa fu deschisă de o călugăriță în veșmânt albastru-închis. Bridie îi spuse de ce venise și că dorea să discute cu maica stareță. Călugărița păru puțin încurcată, dar o invită totuși înăuntru. O urmă de-a lungul coridorului. Mirosul familiar al locului, un fel de umezeală amestecată cu detergent și ceară de lumânări, o ameți. Își aminti când fusese adusă acolo după ce i se rupsese apa. Pentru o clipă, avu același sentiment de confuzie, același sentiment de alienare, aceeași frică, și trebui să se concentreze să respire regulat pentru a stopa greața ce i se ridica din stomac. I se ceru să se așeze într-o cameră de așteptare. Într-un pahar de pe măsuța de cafea era un buchet amărât de flori galbene. Încăperea mai avea un șemineu mic, gol. Bridie se așeză pe o sofa tare și își împreună degetele. Continua să-și spună că era o femeie bogată acum. Dacă nu-i dădeau copilul, putea să-l răscumpere.

În cele din urmă, apăru o călugăriță mai în vârstă. Îi zâmbi amabil în veșmântul ei albastru. Lui Bridie îi crescu moralul la vederea expresiei de pe chipul femeii și simți că i-ar fi înapoiat bucuroasă copilul.

– Doamnă Lockwood, spuse ea, așezându-se pe marginea unui scaun. Eu sunt sora Agatha. Înțeleg că ați venit să vă luați fiul.

– Da, așa este, spuse Bridie, abia auzind-o pe femeie din cauza bubuitului inimii ce-i bătea gata să-i spargă pieptul.

– Ați fost Bridie Doyle, nu-i așa?

– Da.

– Îmi amintesc de fiul dumneavoastră. Un bebeluş tare frumos mai era.

– Da.

– Şi îmi amintesc de fetiţă, Dumnezeu să-i mântuiască sufletul! Sora Agatha oftă. Mi-aş dori să vă pot ajuta, dar nu pot. Vedeţi dumneavoastră, copilul nu este aici.

Bridie simţi pământul fugindu-i de sub picioare. Nu anticipase niciodată ca bebeluşul ei să fi dispărut.

– Unde este?

– A plecat într-o casă foarte fericită. Noi avem întotdeauna cea mai mare grijă să plasăm copiii în cele mai bune familii.

Bridie îşi duse degetele la gură pentru a-şi înăbuşi un geamăt. Se holbă la călugăriţă, neştiind ce să zică. Scutură din cap.

– Nu... nu... nu se poate să fi dispărut!

– Chiar dacă aş şti unde este, continuă sora Agatha, nu v-aş putea spune. Familia aceea v-a adoptat copilul cu bună-credinţă. Nu ar fi cinstit să vă dezvălui identitatea ei. Va trebui să renunţaţi, doamnă Lockwood.

– Dar nu pot, murmură Bridie. Este fiul meu. Într-o clipă, îi văzu feţişoara înfăşată în scutec, de parcă ar fi fost acolo. Putea simţi mirosul de vanilie al pielii lui. Aproape că îl putea atinge. Of, Dumnezeule, ce am făcut?

Sora Agatha se ridică în picioare.

– Vă, rog, rămâneţi cât vreţi, doamnă Lockwood. Îmi pare rău pentru necazul dumneavoastră.

Era limpede că mai fusese martora unor astfel de scene de multe ori până atunci, aşa că nu mai era impresionată. Bridie îşi duse mâna la frunte şi plânse. Tremura din tot corpul la gândul că nu avea să-şi mai vadă vreodată copilul.

O clipă mai târziu, sora Agatha se întoarse cu un pahar cu apă.

– Nu vă grăbiţi să plecaţi. Dacă doriţi să vizitaţi capela, sunteţi bine-venită. Sora Margareta o să vă îndrume şi o să vă conducă la ieşire.

– Aş putea măcar să merg la mormântul fiicei mele? întrebă Bridie.

Buzele surorii se subţiară într-o linie aspră.

– Nu există un mormânt, doamnă Lockwood. Dar sunteţi bine-venită să vă rugaţi pentru sufletul ei în capelă.

Bridie rămase pe sofa până când respiraţia îi deveni neregulată, şi durerea i se reduse la nişte sughiţuri răzleţe. Îşi dădu seama că sora Margareta aştepta în uşă.

– Aş dori să vizitez capela, spuse ea, ridicându-se. Măcar putea să se roage pentru sufletul fiicei ei.

– Vă rog să mă urmaţi, spuse sora Margareta.

Bridie o urmă prin clădire către o curte, unde călugăriţele creşteau propriile legume. Era un loc umed, jalnic, şi Bridie grăbi pasul, nedorind să petreacă mai mult timp decât era necesar în acel loc nemilos.

Capela era caldă, cu un plafon înalt, arcuit, şi cu două graţioase coloane de arcade de fiecare parte. Ardeau lumânări care dădeau locului o lumină primitoare, iar aerul mirosea plăcut a tămâie. Bridie păşi pe intervalul către altar, închinându-se când ajunse în faţa acestuia, înainte să meargă la masa unde putea să aprindă şi ea o lumânare. Înghiţindu-şi mâhnirea, aprinse două, închizând ochii şi trimiţând în gând o rugăciune către Dumnezeu: „Te rog să mă ajuţi, Doamne! Te rog să ai grijă de micuţa care a murit şi să mă ajuţi să-mi găsesc copilul care a supravieţuit. Dumnezeu îmi este martor că n-o să am odihnă până nu-mi voi găsi copilul. Nu voi renunţa. Cu ajutorul îngerilor Tăi o să-mi aduc copilul acasă".

Rămase o clipă, privind frescele bogat colorate înfăţişându-i pe Maria şi pe diverşi sfinţi. Apoi privirea i se opri asupra unei cruci de aur surprinzător de somptuoasă, incrustată cu pietre preţioase care sclipeau în lumina lumânărilor, atârnată într-o mirifică splendoare în spatele altarului. Era magnifică, chiar luxoasă, şi de-a dreptul

nelalocul ei în acea capelă modestă. Își șterse fața udă cu dosul palmei și se întrebă de unde ar fi putut avea călugărițele acea cruce. Merse apoi în primul rând de bănci, îngenunche pe o perniță și rosti *Tatăl nostru.* Când termină, îi ceru surorii Margareta să o conducă afară. Nu mai era nimic pentru ea acolo în afară de amintiri dureroase și de dezamăgire.

Sora Margareta o conduse la ușă. Când o deschise, aruncă pe furiș o privire de-a lungul coridorului, apoi își puse mâna pe brațul lui Bridie.

– Știu ce s-a întâmplat cu fiul dumneavoastră, șopti ea precipitat.

Bridie o prinse de mână.

– Ce? Ce s-a întâmplat cu el?

– A venit un bărbat și l-a luat.

– Un bărbat? Cine?

– Îl chema Michael, atât am auzit.

Bridie simți că i se umple inima de recunoștință și speranță.

– Michael? Michael Doyle?

– Nu știu. Era înalt, voinic, cu bucle negre...

– Da, e fratele meu. Bridie zâmbi printre lacrimi. Îți mulțumesc, soră Margareta. Nu am să uit bunătatea dumitale. Fie să se reverse asupra dumitale toată binecuvântarea bunului nostru Dumnezeu.

– Nu, lăsați, doamnă Lockwood. Eu mă bucur doar că v-am putut ajuta.

Bridie se grăbi la taxi, unde Rosetta o aștepta, deja nerăbdătoare.

– Este totul în regulă? întrebă ea când Bridie urcă lângă ea.

– Totul este fantastic, răspunse Bridie. Ne întoarcem la hotel. Trebuie să rezolv câteva lucruri. După ce termin, plecăm la Ballinakelly.

– Ballinakelly?

– Da, Rosetta. Merg acasă.

Bridie se întoarse la hotel și rupse articolul din *The Irish Times* despre vânzarea castelului lordului Deverill.

Avea destui bani cât să cumpere castelul de zece ori, se gândi ea. Îl putea reconstrui; îi putea reda gloria apusă. Asta avea să le dea tuturor o lecție. Să le arate tuturor că nu avea să mai permită cuiva vreodată să o trateze așa cum o tratase Lord Deverill. Că nu avea să mai permită cuiva vreodată să o facă spoitoare. Ea avea să fie stăpâna mărețului castel cu o istorie măreață, și urmașii ei aveau să continue să locuiască în el și să spună poveștile despre strălucitul trecut al familiei Deverill. Iar într-o zi, peste mulți ani, numele familiei ei avea să fie cel de pe buzele tuturor.

– Aș dori să trimit o telegramă domnului Beaumont Williams la New York, spuse ea recepționerului.

Își lăsă bagajul în apartament și luă trenul spre Cork, amintindu-și călătoria spre Dublin, când stătuse la clasa a treia doar cu o mică gentuță, un pântec în creștere și o inimă plină de îngrijorare. Acum stătea confortabil la clasa întâi. Toată lumea era politicoasă cu ea. Nu știau cum să-i mai intre în voie. Diferența pe care o făceau banii în viața cuiva era incomensurabilă.

De la Cork, luă un taxi până la Ballinakelly, aflat la mai puțin de o oră distanță. Pe măsură ce se apropia de orașul natal, inima îi bătea tot mai accelerat. Terenul deveni familiar. Drumurile acelea accidentate, dealurile acelea stâncoase, iarba-neagră și grozama, zidurile din piatră cenușie, gardurile vii dese și pajiștile pline de oi lânoase, toate îi șopteau, chemând-o acasă.

În cele din urmă, văzu ferma albă, adăpostită în curbura dealului de lângă grajdurile în care Michael și Sean își țineau caii și uneltele. Terenul era plin de vite, care păștea iarba înaltă. Dincolo de dealuri, cerul era de un albastru pal, apos, împodobit cu nori ca niște ghemotoace de lână. Nimic nu se schimbase. Inima lui Bridie se domoli.

– Aici am crescut eu, îi spuse Rosettei.

– Este foarte frumos, spuse servitoarea. Și atât de verde!

Bridie râse.

– Asta pentru că plouă mereu.

Maşina înaintă pe drumul pietruit şi se opri în faţa casei. Bridie îi plăti şoferului şi îşi duse valiza la uşă. Nu bătu, ci împinse uşa şi o deschise. Acolo, aşezată în fotoliul ei obişnuit de lângă vatră, era bătrâna doamnă Nagle. Când bunica o văzu pe Bridie, o privi inexpresiv.

– Eu sunt, Nanna, Bridie.

Rosetta sta în spatele ei, întrebându-se de ce îşi spusese Bridie şi nu Bridget.

Bătrâna doamnă Nagle se uită cruciş.

– Bridie? întrebă ea. Apoi vocea îi tremură. Bridie? Bridie a noastră?

– Of, Nanna, da, eu, Bridie a voastră. Am venit acasă. Îngenunche pe podea lângă bunica ei şi o cuprinse în braţe. Era atât de mică şi de delicată, ca un şoricel.

– Măi, da' ce grozav arăţi, spuse bătrâna doamnă Nagle. Te-ai descurcat în America, Domnul fie lăudat!

În clipa aceea, doamna Doyle intră grăbită în odaie.

– Asta nu este Bridie? exclamă ea, ochii şiroindu-i de lacrimi.

– Măicuţă! Bridie uită că era o femeie bogată. Uită că era doamna Lockwood, cu haine rafinate şi pantofi scumpi. Era Bridie Doyle din nou, alergând în braţele mamei ei.

– Măi, ia te uită la tine! spuse doamna Doyle cu vocea înecată. Cuprinse în mâini chipul fiicei ei şi se uită la trăsături, căutându-şi copilul pierdut.

– Sunt bogată, măicuţă. Îţi pot cumpăra orice-ţi doreşti. Absolut orice!

– Dumnezeu să ne păzească de bogăţie, Bridie Doyle. Banii nu aduc decât necazuri. Numai munca trudnică şi dragostea de Dumnezeu aduc fericirea de orice fel. Se uită la Bridie, însă fiica ei era prea preocupată de durerea din ochii mamei ei. Te-ai întors acasă, Bridie?

– Unde este Michael? întrebă Bridie, nerăbdătoare să-şi vadă fiul.

Bătrâna doamnă Nagle își plecă privirea. Doamna Doyle își duse mâna la gură. Bridie se uită când la una, când la cealaltă.

– Michael este la Mount Melleray în Waterford, Bridie, spuse mama ei cu voce înceată.

– Unde? Bridie se lăsă pe un scaun.

– Părintele Quinn l-a trimis la mănăstire ca să se lecuiască de băutură, Dumnezeu să ne ajute!

Bătrâna doamnă Nagle se închină.

– Este în grija Domnului, Bridie. Diavolul nu-l mai poate atinge acum.

Bridie vru să întrebe de copilul ei. Dacă Michael îl luase de la mănăstire, unde l-ar fi putut duce dacă nu acolo?

– Am citit că au incendiat castelul, spuse ea fără vlagă.

– Oh, așa este. A fost tare îngrozitor. Acum, Lord Deverill vinde proprietatea.

– Spune-i de copil, Dumnezeu să ne păzească! spuse bătrâna doamnă Nagle.

– Ce copil? Bridie se agăță de mica rază de speranță.

– Lord Deverill are un bastard, spuse doamna Doyle, dând din cap dezaprobator. Toată lumea vorbește numai de asta.

– Cine este mama?

– Nu a spus. Dar băiatul este crescut de Kitty Deverill, acum doamna Trench.

– Doamne, apără-ne! exclamă bătrâna doamnă Nagle din nou, făcându-și cruce și mai pătimaș.

Moralul lui Bridie se ridică.

– Kitty s-a măritat cu domnul Trench?

– Chiar așa.

– Sunt în Irlanda?

– La White House. Știi, casa în care a locuit domnul Rupert Deverill.

– Bietul domn Rupert Deverill, spuse bătrâna doamnă Nagle. Îmi aducea adesea câte un somon și-l aducea mereu curățat. Ce ființă minunată!

– Voi aţi văzut băiatul?

– Nu, dar am auzit că este un băiat tare frumuşel, cu păr roşcat ca sora şi bunica lui.

– Of, Michael, oftă Bridie, mulţumindu-i în sinea ei că-i adusese băiatul acasă. Cum îl cheamă?

– Jack, spuse doamna Doyle.

Bridie simţi un junghi.

– Jack?

– Frumos nume, nu crezi? Acum Bridie ştia cine îi dăduse numele şi fu cuprinsă de gelozie. Ţi-o fi foame. Doamna Doyle se întoarse către Rosetta, care stătea încă lângă uşă. Cine este prietena ta?

– Ea este Rosetta, însoţitoarea mea, răspunse Bridie.

– Ai o însoţitoare? Doamne, apără-ne! spuse doamna Doyle dezaprobator. Ei bine, simte-te şi tu ca acasă. Bridie, poţi avea vechea ta odaie, iar Rosetta va trebui să doarmă în pat cu tine sau pe duşumea. Nu avem camere separate pentru servitori aici. N-ai fost crescută cu însoţitoare şi cameriste. Clătină capul dezgustată. America aia te-a stricat, Bridie. A-nnebunit lumea de tot.

Bridie o privi în ochi pe Rosetta. Dacă mama ei ar fi ştiut doar jumătate din adevăr, ar fi trimis-o direct la părintele Quinn să se spovedească şi şi-ar fi petrecut restul vieţii într-o chilie de la Sfânta Maria.

În seara aceea, Sean veni la ceai. O privi pe drăguţa Rosetta cu pielea ei chihlimbarie, şi moralul îi crescu. Era prima italiancă ce vizita Ballinakelly. Rosetta se animă numaidecât şi se îmbujoră. Bridie sta în odaia familiară, cu ce mai rămăsese din familia ei, lăsându-se năpădită de amintiri; dar acestea se simţeau îndepărtate, ca şi cum ar fi aparţinut unei alte vieţi de demult. Gustă mâncarea care îi plăcuse atât de mult copil fiind, dar acum era lipsită de gust, aşa că lăsă jumătate din ea în farfurie, spre marea mirare a mamei ei. Îngenunche pentru rugăciune, dar podeaua era dură pentru genunchii ei şi nu se putu concentra asupra cuvintelor. Îşi aminti de tatăl ei şi de Michael discutând la masă

cu capetele apropiate, ideile lor contradictorii scoţând scântei, şi încercă să se integreze în acel tablou. Dar fata mică ce bea lapte bătut la baza scării nu avea nici o legătură cu ea, cea de acum. Ar fi putut foarte bine fi o străină.

Mai târziu, ascultând sunetele familiare ale nopţii, nu găsi alinare în ele, ci un sentiment tulburător de înstrăinare. Nu mai era Bridie Doyle. Îşi lepădase acea piele, aşa cum se leapădă o molie de crisalidă. Şi nici nu mai locul ei în acea casă.

capitolul 37

A doua zi, Bridie plecă singură la White House în cabrioleta lui Sean, lăsând-o pe Rosetta să o ajute pe mama ei în casă, în timp ce Sean îşi tot găsea scuze să intre. Era încă o zi caldă de septembrie. Lumina era blândă şi tomnatică, vântul mirosea puternic a mare. Bridie dorea să se bucure de ecourile trecutului care veneau către ea din fiecare cotlon al împrejurimilor, însă nu se putea gândi acum decât la fiul ei.

Sângele îi zvâcnea febril prin vene. Nervozitatea îi făcea stomacul să-i clocotească de greaţă. Nu ştia ce avea să-i spună lui Kitty, acum că aceasta ştia adevărul. Era cert că nu ştia ce avea să-i spună fiului ei. Şi-l imagina, un băieţel de trei ani şi jumătate deja, alergând în braţele ei, şi se agăţă de acea imagine pentru ca nu cumva să-şi piardă curajul şi să facă cale întoarsă. Încercă să simtă recunoştinţă faţă de Kitty pentru că avea grijă de el; la urma urmei, ar fi putut fi trimis unor străini, să se fi pierdut fără urmă. Măcar aici ştia unde era şi că era într-un cămin bun, dar tot nu putea să nu fie indignată. Nu ar fi trebuit să-i fie luat defel.

În cele din urmă, văzu White House printre copaci. Era plasată în capătul unui drum pe un deal, cu o privelişte deschisă către mare. Coborî şi îşi priponi calul de stâlpul porţii. Mergând pe alee, se întrebă

ce se întâmplase cu Jack. Kitty se măritase cu tutorele ei, bărbatul pe care îl respinsese ca fiind șters și lipsit de simțul umorului. Se întreba de ce nu fugise oare cu Jack. Faptul că nu o făcuse îi dădea un mărunt sentiment de triumf, o satisfacție malițioasă. Nici una din ele nu-l putuse avea. Era o anume dreptate în asta.

Deodată, auzi voci. Un râs de femeie și chiotele de bucurie ale unui copil. Bridie se îndreptă într-acolo. Când sunetele deveniră mai puternice, Bridie își dădu seama că nici nu mai respira. Își ținea respirația de groază, de spaimă, de nerăbdare. Apoi îl văzu și scoase un geamăt adânc. Un băiețel într-o pereche de pantalonași maro și o cămașă albă, o șepcuță pe cap, precum cea pe care obișnuia s-o poarte Jack, țopăia pe lângă o femeie, ținând-o de mână, dar femeia nu era Kitty.

Lui Bridie i se strânse inima și se opri din mers, bucurându-se de imaginea acestui omuleț străin prin ale cărui vene curgea sângele ei. Era frumos, și zâmbetul lui îi frângea din nou inima. Apoi apăru Kitty în pragul ușii. Deschise brațele și zâmbi larg. Băiețelul strigă „Kitty" și începu să fugă stângaci spre ea. Cu un chiot de bucurie, Kitty îl ridică în aer și-l strânse la piept. Îi scoase șapca și o puse pe capul ei. Băiatul chicoti și întinse mânuța ca s-o ia. Înainte ca Bridie să asimileze scena, Kitty intră în casă, luând băiatul cu ea.

Bridie rămase nemișcată locului cu o durere profundă și mistuitoare arzându-i în piept. Femeia care îl ținuse pe Jack de mână se întoarse și o văzu. Probabil că Bridie era o imagine foarte neobișnuită acolo, pe alee, singură, în mod clar tulburată. Femeia își puse mâna streașină la ochi și veni înspre ea.

– Bună ziua! spuse ea. Pot să vă ajut?

Bridie se strădui să-și recapete vocea.

– Îmi cer scuze. Cred că am greșit adresa, reuși să rostească, apoi se întoarse și se îndepărtă pe alee.

Femeia o privi încruntată dispărând grăbită pe poarta de la capăt.

Odată ieşită pe poartă, Bridie se trânti în iarbă, îşi cuprinse faţa în palme şi începu să plângă în hohote. Speranţa ei se spulberase. În visurile ei, şi-l imaginase încă un bebeluş. Dar era un băieţel acum şi, în ochii lui Kitty îi era mamă, chiar dacă el n-o strigase astfel. Ce-o fi fost în mintea ei să creadă că Kitty se va bucura la vederea ei şi că-i va da copilul? Chiar fusese atât de naivă încât să se aştepte ca ea să nu-l fi iubit pe copil ca şi când ar fi fost al ei? Poate Bridie era mama naturală a copilului, dar Kitty era mama lui sub orice alt aspect, iar la gândul ăsta i se strângea inima de înverşunare şi de gelozie. Se prinse strâns de stomac şi lăsă disperarea s-o devoreze.

După un timp, se ridică în picioare clătinându-se. Când dezlegă frâiele calului, auzi sunet de paşi în spatele ei. Se întoarse. Era Kitty, palidă şi gravă în lumina soarelui.

– Bridie? spuse ea, înaintând. Tu eşti?

Bridie se uită şi ea la femeia care îi fusese cândva la fel de dragă precum o soră şi desluşi, la rândul ei, spaima din privirea acesteia. Era sălbatică şi nemascată, ca a vulpilor cu care o comparaseră dintotdeauna oamenii, şi deschidea o prăpastie imensă între ele.

– Mda, eu sunt, Kitty.

– Te-ai întors, murmură Kitty răguşit.

– M-am întors să-mi iau fiul, răspunse Bridie răspicat, ridicând bărbia, iar Kitty observă cum îi înăspriseră anii petrecuţi în America trăsăturile chipului, aproape imposibil de recunoscut.

– Ai lipsit mult timp, îi aminti Kitty. Este un băieţel acum.

– Este băieţelul meu.

– Pe care mi l-ai dat mie, Bridie. L-ai lăsat la uşa mea, iar eu am jurat să-l cresc şi să-l iubesc ca pe fiul meu. Am sacrificat totul pentru el, pentru tine.

– Nu eu ţi l-am dat, răspunse Bridie rigid. Michael ţi l-a dat.

– Michael? Menționarea numelui fratelui ei o făcu pe Kitty să se înfioare.

– Călugărițele l-au luat de lângă mine. Mi-au furat copilul. Vocea lui Bridie crescu în intensitate de durere. Michael l-a salvat și ți l-a dat în păstrare, astfel încât, într-o zi, când eu aveam să pot, să mă întorc și să-l găsesc. Ei bine, iată-mă! Este copilul meu, Kitty. Unde îți este compasiunea?

– Compasiunea este aceea care mi-a dat puterea să renunț la bărbatul pe care îl iubeam și să-mi fac datoria față de fiul tău. A fost lăsat la ușa mea pentru că este un Deverill. Tatăl meu l-a recunoscut. Este fratele meu și locul lui este alături de mine.

– Dar eu sunt mama lui, insistă Bridie.

– Tu i-ai dat naștere, dar l-ai abandonat.

– Nu am avut de ales.

– Jack crede că nu are mamă, Bridie.

Cuvintele lui Kitty, deși rostite cu blândețe, o loviră pe Bridie ca o leucă. Își duse cu repeziciune mâna la gât și își înăbuși un țipăt.

– L-ai spus că am murit? rosti gâtuit.

– Ce-ai fi vrut să fac? Nu i-am putut spune că mama lui l-a abandonat într-o mănăstire.

– Și nu ai găsit altă explicație? gemu Bridie.

– Se roagă pentru tine, spuse Kitty încet, cuprinsă deodată de un sentiment de vinovăție la vederea suferinței lui Bridie. Se roagă în fiecare noapte pentru mama lui care îl privește din ceruri.

– Doamne apără și păzește, se tângui Bridie.

– Mă gândesc doar la Jack.

Bridie se repezi asupra prietenei ei furioasă.

– Te gândești doar la tine, Kitty. L-ai furat pe Jack O'Leary și acum mi-ai furat și fiul! strigă ea.

– Nu-l amesteca pe Jack O'Leary în asta, reacționă Kitty, orice urmă de compătimire a lui Bridie spulberându-se. El nu a fost al tău niciodată.

– Ei bine, acum nu mai este al nici uneia, spuse Bridie cu o satisfacție necruțătoare. Nu o să las lucrurile

aşa, Kitty. Mă auzi? Povestea asta nu se încheie aici. Urcă în cabrioletă şi smuci frâiele. Anii petrecuţi în America mi-au dat nu doar o avere imensă, ci şi o putere imensă. Jack Deverill este fiul meu. Îmi aparţine. A trebuit să-l părăsesc cândva, dar n-am s-o mai fac încă o dată.

După ce plecă, şi numai după ce plecă, Kitty lăsă durerea să o doboare. Căzu în genunchi, se cuprinse cu braţele şi urlă.

Bertie puse telefonul în furcă şi privi fix în paharul de whisky, cuprins de un sentiment dureros de disperare. Aşadar, castelul se vânduse. Pur şi simplu. Nu durase mult. Cumpărătorul insistase ca toată tranzacţia să fie făcută cât mai repede cu putinţă, după spusele avocatului lui, şi în cel mai mare secret. Plătise preţul întreg. Nici măcar nu încercase să negocieze. Bertie nu era sigur de ce cumpărătorul dorise ca tranzacţia să fie secretă, dar nici nu pusese întrebări. Era atât de amărât, că nu dorea decât să încheie socotelile, ca să nu trebuiască să se mai gândească la asta.

– S-a vândut castelul? Deja? exclamă Maud la telefon. Cine l-a cumpărat, Bertie?

După ce închisese, Maud se duse degrabă în camera de zi, unde se aflau Victoria şi Eric în ţinute de seară, la un pahar de sherry.

– Vă vine să credeţi? Cineva a cumpărat deja castelul!

– Dumnezeule mare, spuse Eric. Ce rapid!

– Cumpărătorul a insistat să se facă tranzacţia cât mai repede posibil, îi informă Maud. Se aşează şi îşi ridică paharul de sherry golit pe jumătate. Ei bine, atâta vreme cât ne obţinem banii, nu-mi pasă.

– Ştim cine l-a cumpărat? întrebă Victoria.

– Nu, Bertie zice că e secret.

– Ce prostie! De ce ar vrea cineva să ţină secretă cumpărarea unui castel? pufni Victoria.

– Nu ştiu, dar vom afla până la urmă, spuse Maud.

– Poate crede că nu i s-ar vinde dacă s-ar şti cine e, spuse Eric, scărpinându-se în barbă.

– Bine punctat, fu de acord Victoria. Cine nu am vrea noi să cumpere castelul?

Maud scutură din cap. Părul ei alb-blond, tuns într-un bob la modă, nu se mişcă.

– Nu cred că-mi pasă cine l-a cumpărat.

– Chiar aşa? spuse Victoria. Oh, eu cred că te-ar cam scoate din sărite să ştii că l-a cumpărat un membru al familiei. Cum ar fi Digby, de exemplu.

– Păi, da, bineînţeles că nu mi-ar plăcea să-l fi cumpărat Digby, pentru că, dacă e să locuiască un Deverill în el, acela ar trebui să fie Harry. Dar Digby nu-l vrea. Cu siguranţă că nici Beatrice nu-l vrea. Ei au Deverill Rising. De ce şi-ar dori o grămadă de pietre vechi?

– Kitty? sugeră Victoria.

– Nu au banii necesari, spuse Maud maliţioasă.

– Grace?

Maud se întoarse către Victoria şi păli.

– Grace Rowan-Hampton? Glumeşti?

Victoria ridică din umeri.

– Este destul de bogată să-l poată cumpăra.

– De ce l-ar dori?

– Pentru că este frumos, spuse Victoria. Eu nu l-aş vrea, pentru că eu nu doresc să locuiesc în Irlanda, însă, dacă-ţi place Irlanda, aşa cum îi place ei, ai preţui castelul Deverill mai presus de orice alt loc. Bineînţeles că l-ar dori.

Grace îl iubea pe Bertie, aşa că ar fi avut sens să-i reînalţe castelul. Maud îşi duse degetele la gură şi gemu.

– Crezi că...?

Implicaţiile erau prea cumplite pentru a se gândi la ele.

Digby se întoarse în sufragerie, unde soţia lui se bucura de cină alături de Stoke şi Augusta.

– Cineva a cumpărat deja castelul, spuse el, aşezându-se şi punându-şi şervetul pe genunchi. Dar Bertie spune că nu ştie cine.

– Ce minunat pentru Maud, spuse Beatrice. Trebuie să fie încântată că s-a petrecut totul aşa de repede. Ştii că a văzut o casă în Chester Square chiar ieri.

– Ce-o să facă bietul Bertie? întrebă Stoke. N-o poate înghiţi pe femeie.

– Nu cred că vor avea destui bani pentru a cumpăra două case, spuse Beatrice. Vor trebui să înveţe să trăiască din nou împreună.

– Maud este o femeie tare avară, spuse Augusta. I-aş fi putut spune asta înainte să se însoare cu ea şi ar fi fost scutit de toate problemele astea.

– Au fost fericiţi la început, interveni Digby.

– Dar pe urmă nu au mai fost, adăugă Augusta ferm. La ce bun să fii fericit la început. Viaţa are un mijloc şi un sfârşit. Eu sunt aproape de sfârşit acum şi pot spune, fără să greşesc, nu-i aşa, că, în ciuda tuturor celor suferite, eu şi Stoke suntem încă fericiţi.

– Binecuvântat de fericiţi, confirmă Stoke nefericit.

– Nu trebuie să-ţi fugă ochii după alţii, continuă Augusta strident. Vedeţi voi, Maud a fost prea frumoasă ca să rămână devotată unui singur bărbat. Nu după Eddie Rothmeade i-au fugit ochii?

– Eddie Rothmeade? repetă Digby. Nu am auzit niciodată asemenea prostii.

– Oh, da, aşa a fost. Eu şi Adeline am discutat o grămadă despre asta. A existat un moment în care am crezut că o să fugă împreună şi că n-o să-i mai vedem niciodată. Maud era genul ăsta de femeie. Dar Eddie s-a plictisit de ea. Acum s-a plictisit şi Bertie de ea. Femeile vanitoase ca ea epuizează până la urmă bărbaţii. O femeie trebuie să mai şi dea într-o căsnicie, nu doar să ia, dar Maud nu prea ştie cu e să dai.

– Dumnezeule mare, Augusta, nu mi-ai povestit niciodată despre asta, spuse Stoke, mustaţa lui răsucită zvâcnind ca un bot de morsă.

– Asta pentru că Adeline m-ar fi ucis. Acum ea este moartă, nu mai are cum s-o facă.

Augusta îşi tamponă buzele cu şervetul.

– Sunt o fântână adâncă de informaţii, Stoke dragă. Dar voi lua toate celelalte secrete cu mine în mormânt, cred. Păcat! Sper să trăiesc destul de mult ca să aflu cine a cumpărat castelul. Sunt extrem de curioasă.

capitolul 38

Comitatul Cork, Irlanda, 1925

Băieţii se uitau unul la celălalt uluiţi. Femeia afirmase limpede că urma să dispună reconstruirea castelului. Asta însemna că se terminase cu joaca lor. Ciuliră mai bine urechile.

– Când te gândeşti că mă jucam cândva în acele încăperi. Obişnuiam să privesc doamnele strălucitoare sosind la Balul verii în hainele lor luxoase şi cu bijuteriile lor sclipitoare şi să mă minunez de toată acea frumuseţe. Pentru că era cu adevărat frumos pe atunci. Nu cred că era altundeva în lume mai frumos ca la castelul Deverill la acel moment al anului, în noaptea aceea, când soarele apunea, aurind totul. Nu-ţi poţi imagina ce magnific era. Dar eu îmi amintesc. Mi-am amintit mereu. De aceea am dorit să-l păstrez. Nu am suportat să-l ştiu al altcuiva. Oftă şi scutură din cap. Dar acum este al meu. O să-l reclădesc piatră cu piatră, cărămidă cu cărămidă, am să-i redau gloria de altădată. O să i-o redăm împreună, pentru că asta nu ar fi fost posibil fără tine. Oh, Archie, eşti absolut minunat pentru mine. Celia îl luă de mână. Iar copiii noştri se vor juca cu ai lui Kitty aşa cum ne jucam noi două. Istoria se va repeta. O mare familie fericită. Archie o cuprinse cu braţul şi zâmbi. O mare familie fericită, repetă ea cu plăcere, preferând să uite secolele de blesteme ale familiei, de brutalitate, lăcomie şi abuz. Exact aşa cum ar trebui să fie. La urma urmei, castelul unui Deverill este regatul lui.

Şi astfel, banii Deverill încheiaseră un cerc complet, deoarece, când Digby îl salvase pe Archie Mayberry

drept recompensă pentru că-şi primise înapoi nevasta dezonorantă, îi dăduse mijloacele cu care avea, ulterior, să-şi arate recunoştinţa pentru căsnicia lor neaşteptat de fericită. Într-un fel, se putea spune că o fată fluşturatică, purtând doar o pereche de mănuşi albe de mătase, salvase castelul Deverill.

epilog

Connecticut, America, 1925

Fetiţa cu păr negru şi pistrui stătea întinsă pe burtă pe pajişte şi se uita la o floricică galbenă. În jurul ei, dansa o sferă micuţă, tremurândă, de lumină. Zâmbi. De câte ori clipea, sfera se muta în altă parte, de parcă îi plăcea jocul. Copila întinse mânuţa şi încercă s-o prindă, dar sfera sări cât colo. Încercă din nou: de data aceasta, crezu că a prins-o. Dar când desfăcu degetele, nu avea nimic în palmă. Sfera zăbovi, plutind în jurul florilor.

– Se uită la floarea aia de secole, spuse mama fetei de la fereastra casei. Este normal?

– Adoră natura, mamă. Când adopţi un copil, nu ştii niciodată exact ce primeşti.

– Adoră florile, spuse cealaltă femeie.

Pam se încruntă.

– Poate. Dar este ca şi cum ar vedea altceva. Ceva mai mult decât nişte flori. Priveşte cum încearcă să prindă ceva.

– Probabil că e un gândăcel.

Pam scutură din cap.

– Nu, nu este. Am mai urmărit-o. Are un prieten imaginar.

Mama lui Pam zâmbi.

– Toţi copiii au prieteni imaginari. Copiii sunt foarte inventivi. Este absolut normal ca un copil singur la părinţi să inventeze un amic cu care să se joace. La urma urmei, este o geamănă, să nu uităm asta. Poate să resimtă lipsa fratelui ei.

– Nu ştiu... Am un sentiment ciudat că vede lucruri pe care alţi oameni nu le văd.

- Este fericită, nu-i aşa? spuse mama lui Pam.
- Da, sigur că este, zise Pam.
- Atunci, nu ai de ce să-ţi faci griji, draga mea. Atâta vreme cât este fericită, totul va fi în regulă.
- Sunt sigură că ai dreptate, fu de acord Pam cu un oftat. Totuşi, continuă să se încrunte privindu-şi micuţa fiică. Mă simt atât de binecuvântată. A fost un miracol că un nou-născut a fost disponibil exact în momentul când am sosit la Dublin. Sora Agatha a fost atât de bună că ne-a lăsat s-o luăm. Ştii, a zis că încalcă toate regulile, dar Larry poate fi foarte convingător.
- Odată ce le promisese să le împodobească acea micuţă capelă tristă cu cea mai mare cruce de aur pomenită vreodată în Irlanda, ar fi fost în stare să vă dea câţi bebeluşi v-ar fi poftit inima, spuse mama lui Pam cu răutate. Eu chiar nu cred că norocul ori Dumnezeu are vreo legătură cu asta.

Copila renunţă să mai încerce să prindă spiritul naturii. Îşi ridică privirea către femeia blândă cu păr roşu, care era Adeline Deverill.

- Bună, bunico, spuse ea şi zâmbi.

BANTRY BAY

Stând singură, doar eu cu mine, în amurg,
De parcă ieri a fost, nu mai departe.
Când priveam velele pescarilor ce se-ntorceau acasă,
Până când mica flotă de pescuitori de heringi ancora.
Venind în fugă pe bătrânul drum de piatră,
Fiece mândră cântând flăcăului pescar iubit,
Ah, bine-ai revenit la Bantry Bay!

Şi auzirăm noi apoi dulcele cânt al cimpoierilor sunând,
Şi toate mândrele spre el se-ntoarseră s-asculte.
Cântând apoi şi ele cu dulce glas mieros,
Până când muzica învălui tot cheiul vechi de lemn.
„Daţi-vă mâinile şi bateţi ritmul cât eu cânt."
Iar sunetul duios al cântecului şi al veselului dans,
Încetişor se pogorî peste tot Bantry Bay.

Stând singură, doar eu cu mine, în amurg,
Umbrele din trecut tot mai aproape sunt.
Şi chipuri dragi în juru-mi văd acum
Ce vechiul chei de lemn îl animau cândva.
Plecat-au unii dintre ei spre casa cea din urmă-a tuturor,
Rămas-au, în schimb, alţii printre noi,
Dar îs acum bătrâni şi ninşi.
Iar noi mareea-o aşteptăm la asfinţit,
Ca să pornim pe marea magistrală.
Către o insulă a veşnicei hodine.
Chemată liniştit din Bantry Bay.

mulțumiri

Am adorat, de-a dreptul, să lucrez la această carte! A fost o adevărată provocare, dar a fost și tonic - și îmi dă un deplin sentiment de imensă bucurie să știu că voi urmări viața personajelor create aici în alte două romane.

Trebuie neapărat să mulțumesc în primul rând îngerilor, deoarece, printr-o oarecare magie minunată, un bărbat pe nume Tim Kelly a avut inspirația să îmi trimită un e-mail despre câteva dintre romanele mele tocmai când mă gândeam să îl scriu pe acesta. După o corespondență fabulos de amuzantă, pentru că Tim este de-a dreptul foarte spiritual, a reieșit că se născuse și crescuse în Comitatul Cork, locul în care mi-am început cercetarea pentru acest roman. Tim este o fântână adâncă de cunoștințe și înțelepciune; Tim se pricepe foarte bine la absurd, are o memorie aproape fotografică a detaliilor și o percepție ascuțită a naturii umane. A devenit foarte repede mentorul meu, sfătuitorul meu și, cel mai important, prietenul meu. La cel mai sincer mod, nu aș fi putut nici măcar să mă gândesc la scrierea acestei cărți fără el. Prin urmare, i-am dedicat acest roman, cu toată dragostea și recunoștința mea. Sunt atât de norocoasă că l-am găsit!

Aș dori să le mulțumesc prietenilor meu irlandezi, Emer Melody și Frank Lyons, pentru că m-au invitat în casa lor din Bandon, Comitatul Cork, și pentru că mi-au arătat frumoasa și sălbatica țară, astfel încât să găsesc inspirație. Am vizitat cele mai convingătoare castele în ruină, arse din temelii de rebeli în timpul conflictului din Irlanda de Nord numit „The Troubles", și am făcut îndelungate plimbări pe vastele plaje albe, însoțiți doar de păsările marine și de vânt. M-am întors la Londra

plină de entuziasm și nerăbdătoare să încep să scriu despre țara care pusese stăpânire pe inima mea.

Aș mai dori să îi mulțumesc prietenului mei anglo-irlandez Bill Montgomery pentru neprețuitul lui sfat și fascinantele anecdote. Ne-am bucurat de un prânz prelungit la Sotheby's Café din Londra, iar eu am scris pagini de notițe și o bibliografie foarte lungă menită să-mi fie de ajutor în cercetarea despre istoria Irlandei. Mi-a plăcut întotdeauna de Bill și de minunat de flamboaianta lui soție, Daphne, deoarece, copil fiind, ei doi erau adulți care aveau întotdeauna timp pentru noi. Daphne cânta la pian și ne îndemna să cântăm alături de ea, iar Bill discuta cu noi de parcă am fi fost adulți. Erau amuzanți și excentrici, iar amintirile vacanței de vară magice petrecute cu ei în casa lor din Connemara nu m-au părăsit niciodată. Ei sunt două dintre comorile vieții și le mulțumesc amândurora.

Părinții mei sunt întotdeauna ultimii pe care îi sun și cei mereu pregătiți să răspundă întrebărilor despre orice, de la grădinărit și activități specifice fermelor până la a mă ajuta să găsesc cuvântul potrivit sau, pur și simplu, să-mi dea o părere cinstită despre ceva ce am scris. Ei par să aibă toate răspunsurile! Mama mea este prima care citește manuscrisul și stiloul ei este primul care onorează paginile cu corecturi și sugestii. Este cu adevărat un efort venit din dragoste, iar eu sunt atât de recunoscătoare că își găsește timp să o facă. Cu cât îmbătrânesc, cu atât înțeleg și apreciez mai mult valoarea dragostei lor. Ei au făcut din mine persoana care sunt, prin urmare, deoarece scrisul meu este o prelungire a ceea ce sunt, lor le datorez totul.

Soacra mea, April Sebag Montefiore, a fost ea însăși o scriitoare prolifică și de succes în tinerețe. Reușește să citească cărțile soțului meu, Simon Sebag Montefiore, care sunt masive, așa că merită un uriaș mulțumesc pentru că-și face timp pentru mine! Încurajările și înțelepciunea ei sunt neprețuite.

Mi-aş dori, de asemenea, să-i mulţumesc Norei May Cremin şi lui Noel Coakley pentru traducerea în celtă a blestemului, lui Stuart Squire pentru traducerea în latină a mottoului familiei, lui Peter Nyhan pentru prietenia şi suportul lui, lui Nicky de Monfort pentru sfatul ei referitor la anglo-irlandezi şi lui Mary Tomlinson pentru o muncă de redactare detaliată şi precisă.

Scrisul este una dintre cele mai mari plăceri pentru mine – faptul că îmi câştig existenţa din asta se datorează în întregime agentului şi editorului meu. Prin urmare, mi-aş dori să îmi exprim cea mai sinceră recunoştinţă Sheilei Crowley de la Curtis Brown – este absolut sclipitoare şi sunt atât de norocoasă să fiu unul dintre autorii ei – cât şi celorlalţi oameni deosebit de silitori de la Curtis Brown, care formează o echipă de-a dreptul imbatabilă: Katie McGowan, Sophie Harris şi Rebecca Ritchie. Le mulţumesc lui Ian Chapman şi editorului meu, Suzanne Baboneau, de la Simon & Schuster UK, pentru că au crezut în mine. Alături de colegii lor, Clare Hey, James Horobin, Dawn Burnett, Hannah Corbett, Sara-Jade Virtue, Melissa Four, Ally Grant, Nico Poilblanc, Gill Richardson, Rumana Haider şi Dominic Brendon, au transformat un hobby într-un succes mai mare decât am visat eu vreodată. Vă mulţumesc!

La final, aş dori să aduc mulţumiri celor trei oameni a căror dragoste este mai preţioasă pentru mine decât orice altceva pe lume: Sebag, Lily şi Sasha – şi să transmit un mulţumesc special soţului meu pentru că şi-a făcut timp şi şi-a dat osteneala, când era atât de ocupat cu scrierea cărţii despre Romanovi, să se ocupe de diversele meandre care au făcut munca la această carte atât de plăcută. Suntem colaboratori grozavi.